New York Times çoksatanı

EN İYİ ÇIKIŞ YAPAN KİTAP

RED, WHITE & ROYAL BLUE

CASEY McQUISTON

ABD Başkanı'nın oğlu, Galler Prensi'ne âşık olursa ne olur?

Başkan Ellen Claremont'ın oğlu Alex Claremont-Diaz yakışıklılığı, büyüleyiciliği ve zekâsıyla Amerika'nın yükselen yıldızıdır. Gözü kara ablası June ve en yakın arkadaşı Nora'yla "Beyaz Saray Üçlüsü" olarak anılmaktadır. Başkan'ın oğlu olarak uluslararası arenada boy göstermesi gereken Alex, Kraliyet Düğünü'nde İngiltere Prensi Henry ile yaşadığı tartışma sonrası manşetlerde genişçe yer kaplar. Basının yakın markajına aldığı bu ikilinin arbede fotoğrafları ortaya çıkınca ABD-İngiltere ilişkileri büyük bir darbe alır. Durumu düzeltmek için yapılacak şey bellidir: Alex ve Henry arasında sahte bir dostluk yaratılacaktır.

Başkan Claremont'ın ikinci dönem seçim çalışmaları hızla devam ederken Alex kendini Henry ile gizli bir ilişkinin içinde bulur. Başkan'ın seçim kampanyasını altüst etme ve iki ulusu büyük bir çıkmazın içine sokma pahasına başlayan bu ilişki, zorlu bir mücadeleyi beraberinde getirecektir.

Sevdiğin insan için neleri feda edebilirsin? Başarmak istediklerini nasıl başarabilirsin? En önemlisi de tarih seni nasıl hatırlayacak?

"*Red, White & Royal Blue* eğlenceli, romantik, heyecan verici ve zekice işlenmiş bir kitap. Her anına bayıldım!"
—*New York Times* çoksatanı *Daisy Jones & The Six* romanının yazarı TAYLOR JENKINS REID

"İnanılmaz komik, duygu dolu ve okuru içine çeken bir kurgu. Bu kitapta aradığım her şey vardı."
— *N* *mes* çoksatanı *Love and Other Words for Roomies* *n*anının yazarı CHRISTINA LAUREN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİN

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

CASEY MCQUISTON

RED, WHITE & ROYAL BLUE

RED, WHITE & ROYAL BLUE

Yazar: Casey McQuiston
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Editör: Görkem Kankavi
Düzelti: Rumeysa Nur Ercan
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Mart, 2022
ISBN: 978-625-7382-99-1

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2019, Casey McQuiston

Türkçe Yayım Hakkı: RightsMix Agency aracılığıyla
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 613 17 33
Sertifika No: 46025

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No: 2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

CASEY MCQUISTON

RED, WHITE & ROYAL BLUE

ÇEVİRİ: ÇINAR DEMİR

EPHESUS®

alışılmadık & hayalperest olanlara

BİR

Beyaz Saray'ın çatı katındaki geniş Teras'ın bir köşesinde, cam kaplı Kış Bahçesi'nin tam kenarında kalan duvar kaplamalarının küçük bir noktada soyulduğunu görmek mümkündü. Bir anahtarın ucuyla veya Batı Kanadı'ndan çalınmış bir mektup açacağıyla tam ayarında sıyırdığınızda altındaki yazıyı okuyabilirdiniz.

Amerikan başkanlarının ve ailelerinin gizli tarihinde (başka bir deyişle, çoğu şeyin ölüm pahasına gizli tutulacağına yemin edildiği izole bir dedikodu kazanında) bunu kimin yazdığı kesin olarak bilinmiyordu. İnsanların emin oldukları tek şey ancak bir başkanın oğlunun veya kızının Beyaz Saray'a zarar vermeye cüret edebileceğiydi. Bazıları bu yazıyı yazanın Jack Ford olduğunu düşünüyordu. Sahip olduğu Jimi Hendrix plakları ve geç saatlerde tüttürmeye çıkabileceği çatıya açılan ara kat odası da bu iddiayı doğrular nitelikteydi. Diğerleriyse bunu yapanın gençliğinde saçında kalın kurdelesiyle gezen Luci Johnson olduğunu söylüyordu. Ne fark ederdi ki... Bu yazı, onu bulabilecek kadar becerikliler için gizli bir mantra olmaya devam edecekti.

Alex malum yazıyı burada yaşamaya başladığının ilk haftasında keşfetmişti. Nasıl keşfettiğini ise kimseye söylemedi.

Yazı şöyleydi:

1. KURAL: YAKALANMA

İkinci katta bulunan Doğu ve Batı Yatak Odaları genelde başkanın ailesine ayrılırdı. Monroe döneminde tek bir devasa yatak odası olarak Marquis de Lafayette'in ziyaretleri için tahsis edilmiş olup

daha sonra küçük odalara ayrılmasına karar verilmişti. Alex'inki, Antlaşma Odası'nın karşısında bulunan Doğu Yatak Odası'ydı, June ise asansörün yanındaki Batı Yatak Odası'nı kullanıyordu.

Texas'ta yaşarken de odaları aynı şekilde bir koridorun iki tarafındaydı. O zamanlar June'un her ay değişen hevesleri duvarları kaplayan posterlere bakılarak öğrenilebilirdi. On iki yaşındayken suluboya resimler, on beşindeyken Ay takvimleri ve kristallerle ilgili çizelgeler revaçtaydı. On altı yaşındayken ise duvarda *The Atlantic*'ten kupürler, Texas Üniversitesi Austin Kampüsü flaması, Gloria Steinem[1] ve Zora Neale Hurston[2] posterleri ve Dolores Huerta'nın[3] makalelerinden bölümler asılıydı.

Alex'in odası ise hep aynıydı, sadece gün geçtikçe lakros kupaları ve bir yığın AP[4] ödeviyle dolup taşıyordu. Tabii şimdi hepsi eski evlerinde toz tutmaya terk edilmişti. Herkesten gizlediği, boynundaki zincirin ucunda, başkente yola çıktığı günden beri o eski evin anahtarını taşıyordu.

Artık koridorun tam karşısında, June'un parlak beyaza, pastel pembeye ve nane yeşiline boyalı odası göze çarpıyordu. *Vogue* tarafından fotoğrafları çekilen bu odanın dekorasyonu yapılırken, June'un Beyaz Saray'ın oturma odalarının birinde bulduğu 60'lı yıllardan kalan iç mimari dergilerinden esinlenilmişti. Alex'in odası ise zamanında Caroline Kennedy'nin bebek odası, sonrasında ise Nancy Reagan'ın (June'un yaktığı tütsülerin kokularıyla bezenmiş) çalışma odasıydı. Alex koltuğun üzerinde düzenli, simetrik bir şekilde asılı olan doğa resimlerini indirmese de Sasha Obama'nın pembeye boyadığı duvarları koyu maviyle örtmekten geri kalmamıştı.

Genelde (en azından son yirmi otuz yıldır) başkanın çocukları, on sekizi geçtiklerinde sarayda yaşamazlardı ama Alex'in durumu farklıydı. Annesinin başkanlık görevini devraldığı Ocak ayında Georgetown Üniversitesi'ne kaydolmuştu ve tek odalı bir eve taşınıp güvenlik için kendilerine ayrılan bütçeyi zorlamasındansa sarayda yaşamasının çok

[1] 1960 ve 70'lerde önde gelen Amerikalı feminist siyasi aktivist. (Çevirmen Notu)
[2] 1930 ve 50'lerde Amerika'nın güneyinde yaşanan ırk ayrımı sorunlarına dikkat çeken yazar ve film yapımcısı. (ç. n.)
[3] 1960'larda önde gelen işçi lideri ve hak savunucusu. (ç. n.)
[4] Lisedeyken üniversite seviyesinde ders alabilmeyi sağlayan, Amerika'da ve Kanada'da kullanılan ileri seviye sistem; *Advanced Placement*. (ç. n.)

daha mantıklı olduğuna karar verilmişti. June ise güz dönemi biter bitmez saraya gelmişti. O bunu hiç dile getirmese de Alex, June'un ona göz kulak olmak için yanına taşındığını biliyordu. Alex'in olayların bu kadar içinde bulunmaktan aldığı hazzın ve mutluluğun o da farkındaydı. Hatta birden fazla kez Alex'i Batı Kanadı'ndan sürükleyerek çıkarttığı olmuştu.

Yatak odasında oturup Hall & Oates plakları dinlerken şarkılara tıpkı babasının "Rich Girl"ü mırıldandığı gibi eşlik ettiğinde, Alex'i kimse duyamazdı. Aslında ihtiyacı olmadığını ısrarla iddia ettiği okuma gözlüklerini takabilir, renklerine göre düzenlenmiş not kâğıtlarını kullanarak, titizlikle istediği kadar çalışma rehberi hazırlayabilirdi. Modern tarihin en genç milletvekili seçilmek hak etmeden olacak iş değildi ama kimsenin gizliden gizliye ne kadar çabaladığını bilmesine de gerek yoktu. Sonuçta bu, karizmasını kötü etkileyebilirdi.

Düşüncelerinde kaybolmuşken kapıdan gelen, "Hey!" sesiyle irkildi ve başını dizüstü bilgisayarından kaldırınca June'un, kolunun altında iki iPhone, bir yığın dergi ve diğer elinde de bir tabakla odasına girdiğini gördü. Kız, ona yaklaşırken arkasından kapıyı ayağıyla itip kapattı.

"Bugün ne çaldın bakalım?" diye sordu Alex, yatağının üzerindeki kâğıt yığınını itip ona yer açarken.

"Karışık donut," dedi June yatağa yerleşip. Kalem etek ile sivri burun bir babet giymişti ve Alex gelecek hafta dergilerde yer alacak moda yorumlarını daha şimdiden tahmin edebiliyordu. Moda köşesinde, June'un o gün giydiği kombinin fotoğrafı ve iş hayatında aktif rol alan kadınların babet tercihleri hakkında sponsorlu bir yazı olacaktı.

Alex onun bütün gün nelerle uğraştığını düşündü. Bir köşe yazısından bahsetmişti, yoksa kendi blogu için fotoğraf çekimi miydi? Yoksa ikisi birden miydi? Bir türlü takip edemiyordu.

June dergi yığınını yatağın üzerine bırakmıştı ve çoktan onlarla meşgul olmaya başlamıştı.

"Yüce Amerikan dedikodu sektörünü ayakta tutmak için üzerine düşeni mi yapıyorsun?"

"Gazetecilik diplomam ne güne duruyor..." dedi June.

"Var mı bu hafta güzel bir şeyler?" diye sordu Alex, donut'lara uzanırken.

"Bakalım..." dedi June. "*In Touch* diyor ki ben... Fransız bir mankenle çıkıyormuşum?"

"Peki, çıkıyor musun?"

"Keşke!" Birkaç sayfa çevirdi. "Oo, dediklerine göre anüsünü beyazlattırmışsın."

"Bak işte bu doğru," diye cevapladı Alex, ağzı üzeri süslü çikolatalı bir donut'la doluyken.

"Tahmin ettim," dedi June başını kaldırmadan. Derginin sayfalarını hızlıca çevirdikten sonra onu yığının en altına sokup *People*'a geçti. Dalgın dalgın sayfaları çevirdi. Bu dergi sadece reklamcıları ne derse onu yazanlardandı. Çok sıkıcıydı. "Bu hafta bizden pek bahsetmemiş... Ah, kare bulmacada ipucu olmuşum."

Dergilerin onlardan bahsettiği kısımları takip etmeleri annelerini bazen sinir ediyor, bazen de eğlendiriyordu. Sonuç olarak bu, June'un kendini oyaladığı hobilerinden biriydi. Alex de June'a en ilginç kısımları okutacak kadar narsist bir kişiliğe sahipti. Alex hakkında yazılanlar genelde ya tamamen uydurmaca ya da kendi basın ekiplerinin söylediği birkaç cümleden ibaret olurdu ancak basın ekibini kullanmak, özellikle de en çirkin dedikoduların önünü kesmekte çok işe yarayabiliyordu. Eğer seçim ona kalsaydı, hakkında hayranları tarafından yazılmış, çarpıcı cazibesini ve akıl almaz fiziksel kuvvetini ballandırarak anlatan yüzlerce hikâyeden birini tercih ederdi ama ne kadar rüşvet teklif ettiyse de June'a, yazılan bu tarz hikâyeleri ona sesli okutmayı bir türlü başaramamıştı.

"*Us Weekly*'ye bak şimdi," dedi Alex.

"Hmm..." June yığının arasından dergiyi bulup çıkardı. "Aa, bak bu hafta kapakta biz varız."

Derginin kuşe kâğıda basılmış kapağına June'un topuz yapılmış saçlarının göze çarptığı, Alex'in ise biraz fazla içmiş olsa da geniş çenesi ve siyah bukleleriyle yakışıklı göründüğü bir fotoğraf iliştirilmişti. Altında kalın sarı harflerle bir manşet vardı: BAŞKAN'IN ÇOCUKLARININ NEW YORK'TAKİ FELEKTEN GECESİ.

"Ah evet, ne geceydi be!" dedi Alex. Uzun, deri yatak başlığına yaslandı ve gözlüğünü burun kısmından yukarıya itti. "İki upuzun açılış konuşması, karides ordövrü ve karbon salınımı üzerine bir buçuk saatlik konuşmalardan daha seksi ne olabilir ki..."

"Burada yazıldığına göre kimliği belirsiz bir esmerle gizlice buluşmuşsun." June okumaya devam etti: "'Gala'dan sonra Başkan'ın kızı ünlülerle dolu bir partiye katılmayı tercih etti. Genç kızların yüreğini hoplatan yirmi bir yaşındaki Alex ise meçhul bir esmerle özel suitte buluşmak üzere W Hotel'e sessizce giriş yaptı ve sabahın dördünde otelden ayrılırken görüldü. Yakışıklı Alex'in geceyi geçirdiği kişinin Başkan Yardımcısı Mike Holleran'ın yirmi iki yaşındaki torunu ve Beyaz Saray Üçlüsü'nün üçüncü üyesi *Nora Holleran*'ın ta kendisi olduğu iddia ediliyor. Oteldeki kaynakların bütün gece odadan tutku dolu sesler yükseldiğini söylemesi de bu iddiayı doğrular nitelikte. İki genç, aşklarını yeniden alevlendiriyor olabilir mi?'"

"Evet! Bir aydan kısa bir süre bu! Bana elli dolar borcun var, bebek!" diye bağırdı Alex. Bunun üzerine June sızlanmaya başladı.

"Dur bir dakika. *Gerçekten* Nora mıydı peki?"

Alex geçen haftayı düşündü, elinde bir şişe şampanyayla Nora'nın kapısında bittiğini hatırladı. Milyon yıl önce, seçim kampanyası döneminde aralarında kısa süreli bir macera yaşanmıştı. On yedi ve on sekiz yaşındaydılar, aralarındaki ilişkinin yürümeyeceği en başından belliydi, üstelik nerede olurlarsa olsunlar oradaki en zeki kişi olduklarından ikisi de emindi. Alex artık Nora'nın hem ondan yüzde yüz daha zeki hem de onunla çıkmayacak kadar aklı başında biri olduğunu kabul etmişti.

Fakat basının bunun peşini bırakmaması onun suçu değildi; onları günümüzün Kennedyleriymiş gibi görüyor ve onların beraber olduğu fikrine *bayılıyorlardı*. Dolayısıyla Nora ve Alex, otel odasında sarhoş bir halde *The West Wing*[5] izlemiş ve meraklı magazincilere iyilik olsun diye duvarlara doğru yüksek sesle inlemişlerse, bu *gerçekten* Alex'in suçu değildi. Yalnızca nahoş bir durumu kendileri için bir eğlence kaynağı haline getirmişlerdi.

[5]2000'lerde yayınlanan, Amerikan Başkanı'nı ve Beyaz Saray çalışanlarını konu alan kurgu dizi. (ç. n.)

Kız kardeşini dolandırmak da cabasıydı tabii.

Heceleri uzatarak, "Belki," dedi Alex.

June dergiyle ona iğrenç bir hamam böceğini ezercesine vurdu. "Hile yapmışsın, alçak herif!"

"İddia iddiadır," dedi Alex. "Bir ay içinde yeni bir dedikodu çıkarsa bana elli dolar verecektin. Venmo[6] üzerinden paranı alırım."

June itiraz etti. "Ödemiyorum işte! Yarın Nora'yı gördüğümüzde ona bunun hesabını soracağım. Ne giyeceksin bu arada?"

"Nerede?"

"Düğünde."

"Ne düğünü?"

"*Kraliyet düğünü* işte!" diye cevapladı June. "İngiltere Kraliyeti'nin hani... Sana az önce gösterdiğim her dergide bu düğünden bahsediyor."

June, *Us Weekly*'yi eline alıp kaldırınca Alex bu sefer asıl manşeti fark etti. Oldukça sıradan bir İngiliz vârisinin ve aynı derecede sıradan sarışın nişanlısının sıkıcı gülümsemesinin hemen altında şu cümle göze çarpıyordu: PRENS PHILIP EVET DİYOR!

Bıkkınlığını daha da iyi göstermek için elindeki donut parçasını yere düşürerek, "*Bu hafta sonu* muydu o?" diye sordu Alex.

"Alex, sabah yola çıkıyoruz," diye cevapladı June. "Zaten öncesinde boy göstermemiz gereken iki davet var. Zahra'nın düğün konusunda başının etini yemediğine inanamıyorum."

"Lanet olsun," diye acı içinde inledi Alex. "Bu düğünü bir yerlere not etmiştim. Aklım başka şeylere gitmiş olmalı..."

"Neye mesela? Elli dolar için en yakın arkadaşımla arkamdan iş çevirmek gibi şeylere gitmiş olabilir mi?"

"Hayır, araştırma makalemden bahsediyorum, seni çokbilmiş," dedi Alex, bir yığın kâğıda dramatik bir şekilde işaret ederek. "Bütün hafta Eski Roma'ya Özgü Siyasal Düşünce dersinin makalesi üzerinde çalışıyordum. Ayrıca Nora'nın *bizim* en iyi arkadaşımız olduğuna karar vermiştik sanırım?"

[6]İnsanların birbirlerine para yollayabildikleri bir dijital cüzdan uygulaması. (ç. n.)

"Aldığın derslerden biri olamaz bu," cevapladı June. "Yılın en büyük uluslararası etkinliğini 'azılı düşmanınla' karşılaşmak istemediğin için bilerek unutmuş olma ihtimalin daha olası geldi bana."

"June, Ben ABD Başkanı'nın oğluyum. Prens Henry ise Britanya İmparatorluğu'nun sembolik lideri. 'Azılı düşmanım' olacak bir durum yok," dedi Alex ve donut'unu eline alıp düşünceli bir şekilde ağzına attı. "'Azılı düşman' dediğinde, muhtemelen kendi fotoğraflarına bakarak kendini tatmin eden, akraba evliliğinin kibirli bir ürünü değilmiş de bana herhangi bir seviyede rakip olabilecek biriymiş gibi bir anlama geliyor."

"Vay be."

"Dediğim gibi."

"Eh, onu sevmek zorunda değilsin, tek yapman gereken mutlu bir ifade takınıp Prens'in kardeşinin düğününde uluslararası bir hadise yaratmamak."

"Tatlım, ben ne zaman mutlu bir ifade takınmıyorum ki?" dedi Alex, sahteliği aşırı bariz bir sırıtmayla. Bunun üzerine June, Alex'e iğrenerek baktı.

"Neyse, ne giyeceğini biliyorsun değil mi?"

"Evet, geçen ay karar vermiştim ve sen merak etmeden söyleyeyim; Zahra'ya da onaylattım. Öküz değilim herhalde."

"Ben hangi elbisemi giyeceğimden emin değilim hâlâ," dedi June, uzanıp bütün sesli itirazlarına rağmen Alex'in kucağından dizüstü bilgisayarını çalarak. "Sence vişneçürüğü olan mı yoksa dantelli olan mı?"

"Dantelli, tabii ki! İngiltere'den bahsediyoruz. Bu arada neden şu dersten geçemeyeyim diye elinden geleni yapıyorsun?" dedi Alex, kendi bilgisayarına uzanan elleri kenara itilirken. "Gidip Instagram sayfanı falan mı düzenlesen? Ne gıcıksın."

"Kes be, izleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. İzlenecekler listene *Garden State*'i[7] mi ekledin? 2005'te kalmışsın belli ki..."

"Senden nefret ediyorum."

[7] *Eve Dönüş* ismiyle Türkçeye çevrilen, Zach Braff'in yazdığı, yönettiği ve başrolünü Natalie Portman'ın Peter Sarsgaard'la paylaştığı 2004 yapımı bir filmdir. (Editör Notu)

"Biliyorum."

Bahçeden esen rüzgâr dışarıdaki ıhlamur ağaçlarını titretti. Köşedeki plak çoktan bitip sessizliği çalmaya başlamıştı. Alex yataktan inip plağı çevirdi, iğneyi yerleştirdi ve arka yüzdeki "London, Luck & Love" çalmaya başladı.

Dürüst olması gerekirse, özel uçağa binmek annesinin başkanlık döneminin üçüncü yılında bile Alex'in hâlâ hoşuna gidiyordu.

Bu şekilde çok sık yolculuk yapmamıştı ama yaptığı zamanlardan aldığı keyif ona yetiyordu. Texas'ın taşrasında doğmuştu, annesi dul bir kadının kızı, babası ise Meksikalı göçmen bir ailenin oğluydu. Yoksul bir aileden gelince, özel uçakla seyahat etmek hiçbir zaman cazibesini yitirmiyordu.

On beş yıl önce, annesi Meclis'e ilk kez aday olduğunda, kazanacağına pek ihtimal verilmemesine rağmen inanmaya devam ettiği için Austin gazeteleri ona bir lakap takmıştı: Lometa'nın Ufak İhtimali. Alex'in annesi otuzuna geldiğinde, Fort Hood'un[8] gölgesindeki küçük kasabadan kaçmış, restoranlarda geceleri çalışıp hukuk okuyacak parayı kazanmış ve Yüksek Mahkeme'de ayrımcılık davalarında söz hakkı almayı başarmıştı. Böylece Irak Savaşı'nın ortalarında Texas'tan herkesi şaşırtan bir aday çıkmıştı: melez bir aileden gelen, topuklu ayakkabıları ve kendinden emin konuşmasıyla akıllara kazınan, kızıl-sarı saçlı bir Demokrat.

Yani Alex'in Atlantik Okyanusu üzerinde, yüksek sırtlı deri bir koltukta ayaklarını uzatıp Antep fıstığı atıştırırken seyir halinde olması hâlâ gerçeküstü hissettiriyordu. Karşısında oturan Nora, *New York Times*'taki bulmacanın üzerine iki büklüm kapanmıştı. Kahverengi saçları ise lüle lüle alnına düşüyordu. Onun yanında, iri yarı Gizli Servis ajanı Cassius (kısaca Cash) kocaman elinde kendi gazetesini tutuyor, Nora'dan önce bulmacayı tamamlamaya çalışıyordu. Alex'in önünde, çalıştığı makalenin üzerinde kalan imleç beklentiyle yanıp sönüyor ama bir şeyler, Atlantik ötesi bu uçuşta okuluna odaklanmasını engelliyordu.

[8]Texas eyaletinde, Killeen şehrinde askerî üs. (ç. n.)

Koridorun karşısında, başkentte zamanında birkaç adam öldürdüğüne dair rivayetler dönen eski deniz komandosu, Alex'in annesinin favori Gizli Servis ajanı Amy oturuyordu. Yanındaki koltukta kurşungeçirmez titanyumdan üretilmiş bir kutu el işi malzemesi açık bir şekilde duruyor, o da sakince bir peçeteye çiçek motifi işliyordu. Alex, onun daha önce birisini dizinden aynı buna benzer bir nakış iğnesiyle şişlediğini görmüştü.

Alex'in yanında ise June vardı; dirseğine yaslanmış ve anlayamadıkları bir sebepten yanında getirdiği *People* dergisine gömülmüştü. Uçak yolculuklarında okumak için en garip dergileri seçmek, June'un alışkanlığı olmuştu. Geçen seferki uçuşta yıpranmış eski bir Kantonca deyimler kitabı, ondan öncekinde ise Willa Cather'ın yazdığı tarihî bir roman getirmişti.

"Bu sefer o dergide neyi okuyorsun?"

June, KRALİYET DÜĞÜNÜ ÇILGINLIĞI! başlıklı, çift sayfaya yayılmış makaleyi görsün diye dergiyi çevirdi. *Bu seferki kesinlikle Willa Cather'dan da kötü bir seçim*, diye içinden geçirdi Alex.

"Ne var?" dedi June. "İlk kraliyet düğünüme hazırlıklı gitmek istiyorum."

"Mezuniyet balosuna gittin değil mi?" diye sordu Alex. "Aynısını düşün, sadece cehennemde gerçekleştiğini ve bundan memnun olmak zorunda olduğunu ekle."

"Sadece pasta için 75 bin dolar masrafa girdiklerine inanabiliyor musun?"

"İç karartıcı."

"Hem de görünüşe bakılırsa Prens Henry düğüne tek katılacakmış ve bu durum, büyük bir şaşkınlık yaratmış. Hatta herkes çılgına dönmüş." Komik bir İngiliz aksanı taklidiyle devam etti: "'Geçen ay, Prens Henry'nin Belçikalı bir vârisle birlikte olduğu iddia edilmişti ancak düğüne yalnız katılacak olması, aşk hayatındaki belirsizliğin devam ettiğini gösteriyor...'"

Alex kahkaha attı. Ona göre oldukça kalabalık bir grup insanın, İngiliz Kraliyet Ailesi'nin aşırı derecede sıkıcı aşk hayatlarını takip ediyor olması tam bir delilikti. İnsanların onun dilinin nerelerde gez-

diğini merak ediyor olmasını anlayabiliyordu, en azından *o* ilgi çekici birisiydi.

"Belki de Avrupa kadın nüfusu onun ancak ıslak bir tüy yumağı kadar çekici olduğunu fark etmiştir," diye öne sürdü Alex.

Cassius'un uğraştığı kare bulmacayı ondan önce bitiren Nora gazeteyi masanın üstüne koydu. Bunun üzerine Cassius ona dik dik bakarak bir küfür savurdu. "Eh, onu dansa sen kaldırırsın artık."

Alex, balo salonunda Henry'nin kulağına kroket[9] oynamak ve tilki avlamakla ilgili bir şeyler fısıldarken dans ettiklerini zihninde canlandırarak gözlerini devirdi.

"Rüyasında görür."

"Aa," dedi Nora, "yüzün kızardı."

"Bak," diye söze başladı Alex, "kraliyet düğünleri de kraliyet düğünü yapan prensler de prenslerin varlığına sebep olan emperyalizm de saçmalığın daniskası. Hepsi dibine kadar saçmalık."

"Yoksa bu senin TED konuşman mı?" diye sordu June. "Amerika'nın da soykırımcı bir imparatorluk olduğunun farkındasın değil mi?"

"Evet, *June* ama biz en azından hâlâ monarşiyi sürdürmeyecek kadar ahlaklıyız," dedi Alex, ona Antep fıstığı fırlatarak.

İşe yeni alınan Beyaz Saray çalışanlarının, göreve başlamadan Alex ve June hakkında bilgilendirildikleri birkaç nokta vardı: June'un yer fıstığı alerjisi, Alex'in sık sık gecenin köründe kahve istemesi, California'ya taşınınca June'dan ayrılan ama hâlâ mektuplarının doğrudan June'a teslim edildiği üniversiteden eski erkek arkadaşı ve Alex ile Prens Henry arasında çoktandır devam eden düşmanlık gibi.

Tam olarak düşmanlık denemezdi aslında. Rekabet bile sayılmazdı. Baş belası, huzursuzluk veren bir rahatsızlık hissiydi sadece. Avuçlarını terletmekten başka bir işe yaramıyordu.

İngiliz Kraliyeti ekolüne karşı Amerika'nın sunabileceği Beyaz Saray Üçlüsü, daha ilk günden basının markajına alınmış ve Alex'in, Prens Henry'nin eşdeğeri olduğuna kanaat getirilmişti. Bu durum, Alex'e hiç

[9]İlk kez on sekizinci yüzyılda Fransa'da oynanan ve 1850'lerde İngiltere'de yaygınlaşan bir açık hava oyunu. (e.n.)

adil gelmemişti. Alex karizması, dehası ve kıvrak zekâsıyla ön plana çıkıyordu. Üzerinde düşünülmüş röportajlar vermiş ve on sekizinde *GQ* dergisinin kapağında yer almayı başarmıştı. Henry'nin imajı ise nazik bir gülümseme, centilmenlik ve sıradan bir hayırseverlikten oluşuyordu. *Bomboş bir beyaz atlı prens tuvali*, diye düşündü Alex. Henry'nin rolünü oynamak çok daha kolaydı.

Belki de aralarında bir rekabet vardı. Ne haltsa işte.

"Pekâlâ, MIT güzeli,"[10] dedi Alex, "bir risk analizi yap bakalım."

Nora sırıtıp, "Bir bakalım," dedi. Uzun uzadıya düşünüyor gibi yaptıktan sonra, "Risk analizi: ABDİO'nun[11] dayak yemeden önce kendini kontrol etme konusundaki başarısızlığı beş yüzden fazla sivilin ölümüyle sonuçlanır. Prens Henry'nin ideal erkek gibi görünme ihtimali yüzde doksan sekiz. Alex'in, Birleşik Krallık'tan ebediyen sınır dışı edilme ihtimali ise yüzde yetmiş sekiz."

"Tahmin ettiğimden daha iyi ihtimaller," diye atıldı June.

Alex güldü ve uçak, yoluna devam etti.

Ellerinde küçük bayraklar sallayan kalabalık, Buckingham Sarayı'nın etrafını ve Londra sokaklarını doldurmuştu. Şehir, tam bir tören alanıydı. Her yerde kraliyet düğününü kutlayan hediyelik eşyalar vardı. Prens Philip ve müstakbel eşinin yüzü, iç çamaşırdan çikolata paketlerine kadar türlü türlü hediyelik eşyaların üzerine basılmıştı. Alex, böylesine büyük bir kalabalığın bu kadar sıkıcı bir şeyi bu kadar büyük bir heyecanla kutlamasına inanamıyordu. Kendisi veya June evlendiğinde, Beyaz Saray'ın önünde bu kadar büyük bir güruhun toplanmayacağından emindi, zaten bunu istemezdi de.

Tören sonsuza kadar sürecek gibi geldiyse de kendine has bir güzelliği olduğunu kabul etmemek imkânsızdı. Olay, Alex'in aşka inanmaması veya evliliği sevmemesi değil; Martha'nın soylu bir ailenin saygıdeğer kızı, Philip'in de bir prens olmasıydı. Törenin ticari bir işlemden

[10]Massachusetts Teknoloji Enstitüsü. (e. n.)

[11]Amerika Birleşik Devletleri'nin İlk Oğlu anlamına gelen bir kısaltma. Alex'in annesi ülkenin seçilen ilk kadın başkanı olduğu için Alex'e böyle bir lakap takılmış. (e. n.)

farkı yoktu; tutkusuz ve duygusuzdu. Alex'in sevdiği aşk hikâyeleri ise daha çok Shakespeare'in romantizmini andırıyordu.

Buckingham Sarayı'nın balo salonunda June ile Nora'nın arasında oturduğu masaya ulaşması yıllar sürmüş gibiydi. Alex ortamdan o kadar rahatsız olmuştu ki ciddiyeti biraz olsun bozmaya hakkı olduğunu düşündü. Nora'ın uzattığı bir kadeh şampanyayı memnuniyetle kabul etti.

"Aranızda vikontun ne demek olduğunu bilen var mı?" diye sordu June, salatalıklı sandviçini yarısına kadar yemişken. "Sanırım beş tanesiyle tanıştım ve sohbet boyunca vikontun[12] ne olduğunu biliyormuş gibi nazikçe gülümsedim. Alex sen karşılaştırmalı uluslararası devlet ilişkileri mi ne öyle bir ders almıştın ya, belki bilirsin. Vikontun anlamı ne, Tanrı aşkına?"

"Sanırım bir vampirin çılgın seks kölelerinden bir ordu yaratıp kendi yönetici güruhunu oluşturmasına deniyordu," diye cevapladı Alex.

"Bana mantıklı geldi," diye destekledi Nora. Siyah ojeleri şamdanın ışığında parıldarken, masanın üstünde duran peçetesini karmaşık bir şekilde katlamaya başlamıştı.

"Keşke ben de vikont olsaydım," dedi June. "E-postalarımla seks kölelerim ilgilenirdi."

"Profesyonel iletişimde başarılılar mıdır acaba?" diye sordu Alex.

Peçetesi artık bir kuşu andırmaya başlayan Nora lafa girdi. "Bence ilginç bir yaklaşım olabilir. Düşünsenize, attıkları e-postalar dramatik ve ahlaksız olurdu." Nefes nefese kalmış gibi boğuk bir sesle konuşmaya çalışarak, "Ah lütfen, yalvarırım, götür beni. Beni öğle yemeğine götür, kumaş örnekleri hakkında görüşmemiz gerek," dedi.

"Garip bir şekilde etkili olabilirdi," diye ekledi Alex.

"Siz ikiniz kesinlikle normal değilsiniz," dedi June nazikçe.

Alex tam ağzını açıp cevap verecekti ki çirkin peruklu suratsız bir kraliyet görevlisi bir hayalet gibi masalarında beliriverdi.

"Bayan Claremont-Diaz," dedi ismi muhtemelen Reginald, Bartholomew veya öyle bir şey olan adam. Reverans yaptığında

[12]Baron ile kont arasında bir soyluluk unvanı. (e. n.)

mucizevi bir şekilde peruğu June'un tabağına düşmedi. Adama çaktırmadan Alex'in kuşku dolu gözleri kız kardeşininkilerle buluştu. "Prens Hazretleri Henry, ona bu dansı lütfedip lütfetmeyeceğinizi öğrenmek ister."

June'un ağzı açık kaldı, hafifçe mırıldanıp ne diyeceğini bilemediği sırada Nora nispet yapar gibi sırıtmaya başladı.

"Ah, *tabii ki* eder," diye araya girdi Nora. "Bütün akşam bu daveti almayı bekledi zaten."

"Ben..." diye söze başladı June. Nora'ya attığı delici bakışlara rağmen kızın gülümsemesi solacak gibi değildi. "Tabii ki. Çok iyi olur."

"Fevkalade," dedi Reginald-Bartholomew ve dönüp omzunun üzerinden Prens'in bulunduğu yere işaret verdi.

Sonra Prens Henry gerçekten de yanlarına geldi. Özel dikim üç parçalı bir takım giymişti. Dağınık kum rengi saçları, dolgun elmacık kemikleri, kendisine canayakın bir ifade kazandıran yumuşak kıvrımlı dudaklarıyla orada duruyordu. Öylesine dik bir duruşu vardı ki Buckingham Sarayı'nın çiçeklerle dolu güzel bahçesinde gelişimini tamamlamış bir şekilde doğmuş, hayatının hiçbir evresinde bir kez olsun tökezlememiş gibi kusursuz görünüyordu.

Gözleri Alex'in gözlerine takıldı ve bir anda Alex'in göğsünü sıkıntı ya da adrenalin patlaması gibi tanımlanabilecek hisler doldurdu. Henry'yle muhtemelen bir yıldır konuşmamışlardı. Yüzü hâlâ rahatsız edici derecede simetrikti.

Henry formalite icabı başıyla selam vermeye tenezzül etti. Alex, *Vogue* dergisinin baş makalesinde yer alarak onu yenilgiye uğratmış biri değil de sıradan bir davetliymiş gibi... Alex gözlerini kırptı, içi öfkeyle dolup taşarken Henry'nin aptal keskin çenesini June'a doğru çevirişini izledi.

"Merhaba June," dedi Henry, elini yüzü kızarmaya başlayan June'a centilmence uzatarak. Nora bu harekete bayılmış gibi yaptı. "Vals yapmayı biliyor musun?"

"Ben... tabii, hemen ayak uydururum," deyip elini çekinerek tuttu June, ona tüm bu dans meselesinin bir şakadan ibaret olduğunu söylemesini bekliyordu sanki. Alex, bunun Henry'nin mizah anlayı-

şına çok ters olduğunu düşünürken, Henry o sırada June'u fırıl fırıl dönen asillerin arasına götürüyordu.

"Ne yani artık olay buna mı geldi?" dedi Alex, Nora'nın yaptığı peçeteden kuşa sert sert bakarak. "Sonunda kız kardeşimi baştan çıkararak mı beni susturmaya karar verdi?"

"Ah, küçük dostum benim." Nora uzanıp Alex'in elini sıvazladı. "Her şeyin seninle ilgili olduğunu düşünmen çok tatlı."

"Gerçekten benimle ilgili olmalı."

"Aynen böyle devam et."

Alex, başını kaldırıp Henry'nin June'a vals dönüşleri yaptırdığı kalabalığa doğru baktı. June'un yüzüne nazik olduğu kadar donuk bir tebessüm yayılmıştı. Henry ise sürekli kızın omzunun üzerinden etrafa bakıyordu. Bu görüntü o kadar rahatsız ediciydi ki! June orada bu denli mükemmel görünürken, Henry'nin en azından dikkatini ona vermesi gerekirdi.

"Sence Henry ondan gerçekten hoşlanıyor mudur?"

Nora omuz silkti. "Kim bilir? Asiller bazen çok garip olabiliyor. June'u dansa kaldırması nezaket kuralları gereği falan olabilir ya da... Heh, bir bu eksikti."

Kraliyet fotoğrafçısı bir çırpıda oraya ulaşmış ve dans eden çiftin fotoğrafını çekmişti. Alex bu fotoğrafın haftaya *People*'a satılacağını tahmin etti. Bu muydu yani plan? Başkan'ın kızını kullanarak aptalca bir aşk dedikodusu çıkarıp dikkat çekmek miydi? Philip haber akışım bir haftalığına ele geçirse tam olurdu herhalde!

"Prens'in vals yapmayı bildiği kesin," diye belirtti Nora.

Bunun üzerine Alex geceyi daha da sarhoş olarak geçirmeye karar verdi ve garsonlardan birini içki istemek için yanına çağırdı.

Alex aslında Henry'yi ilk defa on iki yaşındayken gördüğünden kimseye bahsetmemişti, bahsetmeyecekti de. Bu konu hakkında yalnızca sarhoşken düşünürdü.

Daha önceden Henry'yi haberlerde gördüğünden emin olsa da onu *kanlı canlı* ilk kez on iki yaşındayken görmüştü. June on beşine daha yeni basmıştı ve doğum günü harçlığının bir kısmını kör edici

derecede parlak bir kapağa sahip bir gençlik dergisine harcamıştı. Ucuz magazin haberlerine olan aşkı erken yaşta başlamıştı yani. Derginin içinde söküp dolabınıza yapıştırabileceğiniz minyatür posterlerden vardı. Zımba telini, tırnağınızın ucuyla dikkatlice büktüğünüzde posterleri yırtmadan çıkarmanız mümkündü. Sayfanın ortasında yer alan posterlerden biri bir erkek çocuğuna aitti.

Sarımsı kahverengi gür saçları, iri mavi gözleri, samimi bir gülümsemesi vardı ve omzunun üzerinde de bir kriket sopası tutuyordu. Fotoğraf, habersiz çekilmiş olmalıydı çünkü yakalanan karedeki mutluluğu ve güneş kadar parlak özgüveni poz verilerek ortaya çıkacak cinsten değildi. Sayfanın alt köşesinde pembe ve mavi harflerle bir yazı vardı: PRENS HENRY.

Alex hâlâ onu June'un odasına çekip duran şeyin ne olduğunu çözememişti. Gizlice odasına giriyor, dergiden çıkan fotoğrafı bulup parmaklarını fotoğraftaki çocuğun saçlarında gezdiriyordu. Sanki hayal etmeye devam ederse bir şekilde dokunuşu gerçek olacaktı. Henry'nin ebeveynleri siyasette ne kadar yükselirse, dünya da o kadar çabuk onu tanıyacaktı. Alex bazen o fotoğrafı düşünüp Prens'in zahmetsizce sergilediği özgüveni kendi hayatında da uygulamaya çalışırdı.

(Parmaklarıyla dergideki zımba telini büküp fotoğrafı almayı düşündüğü de olmuştu ama bunu asla yapmadı. Parmakları fazla kalındı, kız kardeşininki gibi ince ve narin değildi.)

Yıllar sonra yüz yüze tanıştıklarında Henry'nin takındığı mesafeli ve soğuk tavrı da hiç unutmamıştı. Alex her şeyi yanlış anladığını o anda fark etmişti: Fotoğrafta gördüğü o tatlı, arkadaş canlısı çocuk gerçek değildi. Gerçek Henry yakışıklı, mesafeli, sıkıcı ve çekingendi. Magazin dergilerinin onu kıyasladığı, hatta *kendi kendini* bile kıyasladığı bu kişi, Alex'ten ve onun gibi herkesten üstün görüyordu kendini. Bunun üzerine Alex, bir zamanlar Henry'ye özenmiş olmasına anlam verememişti.

Alex içmeye devam etti. Hem o zamanları hatırlamak istiyor hem de bazı şeyleri düşünmemek için kendini zorluyordu. Kalabalığa karıştı ve kendini Avrupalı kadın vârislerle dans ederken buldu.

Pastanın ve şampanya çeşmesinin yanında tek başına bekleyen birini gördüğünde, tam da bu vârislerden birinin yanından ayrılıyordu.

Prens Henry'ydi bu. Elinde kadehiyle, Prens Philip'in eşiyle dansını izliyordu. Hep yaptığı gibi kısmen ilgili bir ifade takınmıştı, o anda orada olmaktan daha önemli işleri varmış gibi. Alex ise yanına gidip bu blöfü görmekten kendini alıkoyamadı.

Kalabalığı aşarken, geçen tepsilerin birinden bir kadeh şarap kapıp yarısını kafasına dikti.

"Evlendiğinde artık bir değil, iki şampanya şelalesi ayarlarsın. Sadece bir adet şampanya şelalesi olan bir düğünde bulunmak utanç verici olmalı," dedi Alex ona yanaşarak.

"Alex," dedi Henry, o delirtici derecede havalı aksanıyla. Yakından bakınca ceketinin altına giydiği yeleğin parlak altın renkte ve milyonlarca düğmeyle dolu olduğu görülüyordu. Berbat ötesiydi. "Seninle konuşma onuruna nail olup olamayacağımı merak ediyordum."

"Görünüşe göre şanslı günündesin," dedi Alex gülümseyerek.

"Gerçekten de öyleyim," deyip başıyla onayladı Henry. Gülüşü, banknotlara basılacak kadar kusursuzdu.

İşin en rahatsız edici tarafı da Alex, Henry'nin de ondan nefret ettiğini *biliyordu*. Etmek *zorundaydı*, sonuçta sürekli rekabet halindeydiler ama o, durum buymuş gibi davranmayı reddediyordu. Siyaset dünyasında nefret ettiğiniz kişilerle aranızı iyi tutmak zorundaydınız. Alex de bunun bilincindeydi ama bir kez olsun Henry'nin Buckingham Sarayı'nın hediyelik eşya dükkânında satılan kurmalı oyuncak asker figürü gibi değil de gerçek bir insan gibi davranmasını isterdi.

Henry'nin gereğinden fazla *kusursuz* hallerine gıcık olan Alex, ona sataşmaya karar verdi.

"Sürekli herkesten ve her şeyden kendini üstün görmek yorucu değil mi?"

Henry dönüp ona baktı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Hem bütün bu ilgiden hoşlanmıyor gibi davranıyorsun hem de fotoğrafçıları peşinden sürüklüyorsun. Eğer ilgi odağı olmaktan hoşlanmasaydın, o kadar kişinin içinden dans etmek için kız kardeşimi seçmezdin," dedi Alex. "Nerede olursan ol, sanki orada olamayacak kadar önemli biriymişsin gibi davranıyorsun. Fazla yorucu değil mi sence de?"

"Ben... sandığından daha karmaşık biriyim," dedi Henry.

"*Ha.*"

"Şimdi anlaşıldı." Henry gözlerini kıstı. "Sarhoşsun."

"Yani diyeceğim o ki," diye lafa başladı Alex, kolunu ondan yaklaşık on santim daha uzun olan Henry'nin omzuna umduğu kadar kolayca yaslayamayarak, "arada sırada eğlendiğini insanlara da gösterebilirsin."

Henry dertli bir şekilde güldü. "Sanırım daha fazla içmemelisin."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Alex. Gözlerindeki mahcup ve meleksi ifadenin, ona Henry'nin yanına gidecek cesareti veren şaraptan kaynaklandığı düşüncesini kafasından çabucak çıkardı. "Seni kırdım mı yoksa? Diğer herkes gibi seninle kafayı bozmadığım için üzgünüm. Bu, sana garip gelmiş olmalı."

"Biliyor musun," diye cevapladı Henry, "bence kafayı benimle fena halde bozmuşsun."

Henry'nin böyle kendini beğenmiş ve birazcık da kaba bir tavır takınması Alex'i şoke etti.

"Farkında mısın bilmiyorum," diye devam etti Henry nazik bir şekilde, "sana normalde çok fazla yaklaşmıyorum ve konuştuğumuz zamanlarda da sana *fazlasıyla* saygılı davranıyorum. Ama yine de buradasın, yanıma sen geldin." Şampanyasından bir yudum aldı. "Sadece basit bir gözlem."

"Ne? Ben... Hayır," diye kekeledi Alex. "Asıl sen..."

"İyi akşamlar Alex," dedi Henry kısaca ve Alex'in yanından uzaklaştı.

Henry'nin son sözü söyleyip gidebileceğini düşünmesi Alex'i âdeta *çıldırttı* ve hiç düşünmeden uzanıp onu omzundan yakaladı.

Bunun üzerine Henry aniden döndü ve Alex'i sahiden de kendinden uzaklaştırmayı başardı. İlk defa, Henry'nin gözlerinde kısa bir an için bile olsa kişiliğinden gerçek bir parça görmeyi başaran Alex, ondan gerçek anlamda etkilendi.

Daha sonra Alex, birbirine dolanan ayaklarıyla geri geri giderek en yakınındaki masaya doğru sendeledi. Masanın sekiz katlı düğün

pastasının sunulduğu masa olduğunu dehşetle fark ettiğinde ise çoktan iş işten geçmişti. Kendini toparlayabilmek için Henry'nin koluna tutunmaya yeltendiyse de tek yaptığı şey ikisinin de dengesini kaybedip pasta standının üzerine düşmelerine sebep olmaktı.

Alex, koca düğün pastasının sallanmasını, yere eğilmesini, titremesini ve sonunda devrilmesini ağır çekimde gerçekleşmiş gibi izledi. Engel olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Pasta, kremadan bir çığmış gibi yere çakılmıştı. 75 bin dolarlık şeker kaplı bir kâbusun içindeydi âdeta.

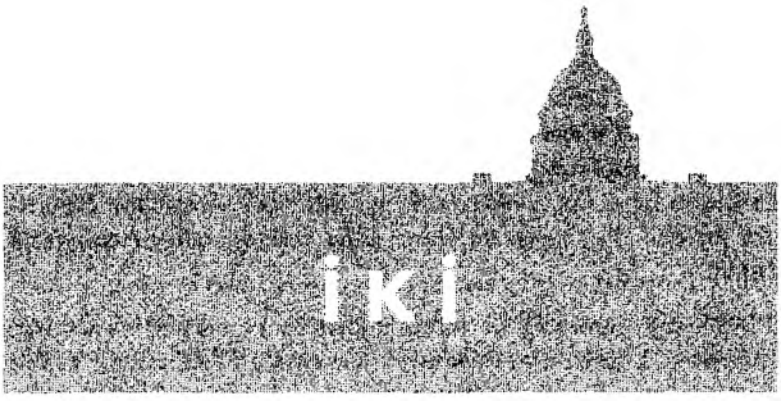
Alex ve Henry'nin işlemeli halıya yapışmış kremalı çığın üzerine kapaklanmaları saniyeler sürdü, bu sırada bütün salona ölüm sessizliği hâkimdi. Alex, hâlâ Henry'nin gömleğinin kolunu yumruğuyla kavrar vaziyetteydi. Henry'nin elindeki şampanya kadehi ise kırılmış, şampanyası ikisinin üzerine dökülmüştü. Alex gözünün ucuyla Henry'nin elmacık kemiği üzerinde bir kesik açılmış olduğunu ve kanamaya başladığını fark etti.

Kısa bir süreliğine, krema ve şampanyayla kaplanmış bir halde tavana bakarken tek düşünebildiği şey, kraliyet düğününün en büyük haberinin Henry ve June'un dansı olmayacağıydı.

Bir sonraki düşüncesi de annesinin hiç acımadan onu öldüreceği olmuştu.

Henry'nin, "Sikeyim böyle işi," diye yavaşça mırıldandığını duydu.

Alex, birinin kamerasının flaşı patlamadan önce Prens'in ağzından ilk defa bir küfür çıktığına şahit olmuştu.

İKİ

Zahra, elindeki yığınla dergiyi Batı Kanadı'ndaki toplantı masasına tok bir sesle vurdu. "Bunlar daha sadece sabah gelirken yol üzerinde gördüklerim," dedi. "İki sokak yukarıda oturduğumu hatırlatmama gerek yoktur herhalde."

Alex önündeki manşetlere bir göz attı.

75 BİN DOLARLIK SENDELEME

BÜYÜK KAVGA: Prens Henry ve ABDİO, Kraliyet Düğününde Yumruk Yumruğa Geldi

PASTA VAKASI:

Alex Claremont-Diaz, İkinci Amerika-İngiltere Savaşı'nı Başlattı

Her manşetin altında Henry'yle beraber yere kapaklandıkları bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta, Henry'nin gülünç takım elbisesi pasta şekerinden çiçeklerle kaplanmıştı. Alex ise Henry'nin kolunu sıkı sıkı kavramış bir vaziyetteydi.

"Bu toplantı için Durum Değerlendirme Odası'nda olmamız gerekmiyor mu sence?" dedi Alex gülümseyerek.

Alex'in zorlama esprisine ne masada oturan annesi ne de Zahra gülümseyerek karşılık verdi. Başkan, gözlüğünün üzerinden öyle sert bir bakış attı ki Alex anında çenesini kapattı.

Korkmasının sebebi annesinin sağ kolu, Özel Kalem Vekili Zahra değildi aslında. Sert biri gibi davransa da Alex onun içten içe yumuşak başlı biri olduğundan emindi. Asıl korktuğu şey annesinin tepkisiydi. Büyürken sürekli duygularını ifade etmesi söylenmişti ona ama annesi Başkan olduğundan beri hayat duygulardan çok uluslararası ilişkilerden ibaretti. Alex hangi durumun daha korkunç olduğundan emin değildi.

"'Düğün törenindeki kaynakların söylediğine göre *pasta faciasından* önce iki genç zaten tartışıyormuş,'" diye okudu Ellen, sesinde baskın bir iğrenmeyle. Elinde, meşhur İngiliz magazin dergisi *The Sun* vardı. Alex, annesinin derginin daha bugün yayımlanan sayısına nasıl eriştiğini sorgulamaya cüret edemedi. Annesi, ABD başkanı olunca bazı şeyleri sorgulamamak gerekiyordu. "'Ancak İngiliz Kraliyet Ailesi'nden bazı kaynaklar, Başkan'ın oğlunun Henry'ye olan kininin yıllardır süregeldiğini iddia ediyor. Hatta bir kaynağın *The Sun*'a söylediğine göre, Henry ve Alex'in arası Rio Olimpiyatları'nda tanıştıklarından beri pek iyi değilmiş ve aralarındaki bu husumet gün geçtikçe büyümüş. Öyle ki bu günlerde aynı odada olmaya bile tahammül edemiyorlarmış. Görünüşe bakılırsa, Alex'in klasik Amerikan yaklaşımını, yani vahşi bir kavgayı tercih etmesi an meselesi.'"

"Masaya takılıp düşmenin neresi 'vahşi'..."

"Alexander," dedi Ellen. Sesi ürkütücü derecede sakindi. "Kapa çeneni."

Alex sustu.

"'Başkan Ellen Claremont'ın hükümeti ile İngiliz Kraliyet Ailesi'nin arasının sık sık soğuk ve mesafeli diye betimlenmesinde bu iki hırslı gencin parmağı olup olmadığını merak etmemek elde değil,'" diye okumaya devam etti Ellen.

Ellen dergiyi kenara attı ve kollarını masanın üzerinde birleştirdi.

"Lütfen, hadi bir şaka daha yap," dedi. "Durumun ne kadar komik olduğunu anlatmanı o kadar istiyorum ki."

Alex birkaç kez bir şeyler söyleyecek gibi oldu.

"O başlattı," dedi sonunda. "Ona dokunmadım bile! Beni iten oydu, ben de dengemi kaybetmemek için ona tutundum. Sonra da..."

"Tatlım, basının olayı kimin başlattığını hiç ama hiç iplemediğini sana nasıl anlatabilirim?" dedi Ellen. "Annen olarak bunun belki de senin suçun olmadığına seviniyorum ama başkan olarak CIA işbirliğiyle sana yalandan ölü süsü vermek, sonra da kamuoyundan kazanacağım *çocuğum öldü* sempatisiyle bir dönem daha görevde kalmak aklımdan geçmiyor değil."

Alex dişlerini sıktı. Annesinin yanında çalışan personeli kızdırmaya alışkındı (ve çok daha utanç verici şeyler için dergilere kapak olmuştu) ama hiçbiri bu denli uluslararası felaket boyutunda değildi.

"Şu an bununla uğraşmaya vaktim yok. O yüzden şöyle yapacağız," dedi Ellen çantasından bir dosya çıkararak. Oldukça resmî görünen dokümanlarla dolu bu dosya renkli kâğıtlarla bölümlere ayrılmıştı. Alex, en üstteki başlığa göz attı: ANLAŞMA KOŞULLARI.

"Sen," dedi annesi, "Henry'yle aranı düzelteceksin. Cumartesi günü yola çıkıyorsun. Pazar gününü İngiltere'de geçireceksin."

Alex şaşırdı. "Ölü süsü verme planını uygulamak için çok mu geç?"

Ellen, Alex'i duymazlıktan geldi. "Zahra seni bilgilendirecek. Şimdi gitmeliyim, katılmam gereken yaklaşık beş yüz toplantı var." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Aptal oğlum. Seni seviyorum."

Ellen giderken koridorda topuklarının sesi yankılandı. Ondan boşalan sandalyeye oturan Zahra, Alex'e sert bir bakış attı. Yüzünde, Alex'i öldürme planını *gerçekten* uygulamaya koymak ister gibi bir ifade vardı. Zahra, Başkan'ın yanında çalışanların en güçlüsü ya da en önemlisi değildi ama çok uzun zamandır onlarla beraberdi. Howard'dan mezun olur olmaz beraber çalışmaya başlamışlardı. Başkan'ın ailesine kafa tutabilecek krediye sahip tek kişiydi.

"Pekâlâ, şöyle yapacağız," diye söze başladı. "Tüm bu ayarlamaları yapabilmek için bütün gece kasıntı menajerler ve halkla ilişkilerle uğraşan hödüklerle telekonferans yaptım. Prens'in *kişisel yardımcısıyla* bile konuştum. Uzun lafın kısası, daha fazla sıçıp batırmadan burada yazanlara harfi harfine uyacaksın. Anlaşıldı mı?"

Alex bütün bunların saçma olduğunu düşünüyordu ama kafa salladı. Zahra ikna olmuşa benzemese de konuşmasına devam etti.

"Öncelikle, Beyaz Saray ve İngiliz Kraliyet Ailesi, düğünde olanların tamamıyla bir kaza ve yanlış anlaşılma olduğunu söyleyen ortak bir basın açıklaması yayınlayacak..."

"Öyleydi zaten."

"...ve açıklamada çok fazla görüşecek fırsat bulamasanız da Prens Henry ile senin birkaç yıldır çok yakın arkadaş olduğunuz belirtilecek."

"Yakın arkadaş mı?!"

"Dinle beni," dedi Zahra ve devasa paslanmaz titanyum termosundaki kahveden bir yudum aldı. "Bu olaydan iki tarafın da yara almadan çıkması lazım. Bunu yapmanın tek yolu düğünde yaşadığınız arbedeyi homoerotik bir kardeş atışmasıymış gibi göstermek. Tahtın vârisinden istediğin kadar nefret et, hatta günlüğüne onunla ilgili acımasız şiirler bile yazabilirsin ancak etrafta bir kamera gördüğün anda sanki güneş onun çükünden doğuyormuşçasına mutlu bir tavır takınacak ve bunu da ikna edici bir şekilde yapacaksın."

"Henry'yle tanıştın mı sen?" diye sordu Alex. "Nasıl yapacakmışım bunu? Bomboş bir adam."

"Bu konudaki düşüncelerini gram umursamadığımı anlamadın galiba?" dedi Zahra. "Aptalca hareketlerin yüzünden annenin seçim kampanyası etkilenmesin diye yapıyoruz bunu. Seneye gerçekleşecek başkanlık münazaralarında oğlunun Amerika'nın Avrupa ilişkilerini bozmaya çalıştığını mı sorgulasınlar istiyorsun?"

Alex bunu tabii ki istemiyordu. Aslında böyle düşüncesizce davranacak biri olmadığını da biliyordu. Henry'yle aralarındaki aptalca haset olmasaydı çok daha stratejik adımlar atabilir hatta aynı planlamayı kendisi bile yapabilirdi.

"Yani Henry senin yeni kankan," diye devam etti Zahra. "Hafta sonu boyunca, hayırseverlik gezileri yapıp basınla konuşurken gülümseyecek ve kimsenin tepesini attırmayacaksın. Soranlara da ne kadar iyi anlaştığınızı söylersin. Sanki onunla baloya gidiyormuş gibi coşkulu olmanı istiyorum."

Zahra, madde madde yazılarla ve şemalarla dolu bir kâğıdı Alex'e uzattı. Dosya öylesine düzenliydi ki bunu Alex de yapabilirdi. Dosyanın üzerinde PRENS HAZRETLERİ HENRY BİLGİ FORMU yazıyordu.

"Eğer birileri seni oyuna getirip yalanını yakalamaya çalışırsa diye burada yazılanları ezberleyeceksin," dedi Zahra. HOBİLER kısmında polo oyunu ve yat yarışçılığı yazıyordu. Alex kendini yakıp kurtulmak istedi.

"Ona da benim hakkımda bir form mu verdiniz?" diye sordu Alex çaresizce.

"Evet. Bu arada bilgin olsun, seninle alakalı bilgi formu hazırlamak kariyerimi sorgulamama sebep oldu." Bir kâğıt daha uzattı. Bu seferki hafta sonu için gerekli şeyleri içeriyordu.

İngiltere'yi ve bu ziyareti vurgulayan günde en az iki (2) sosyal medya gönderisi paylaşılacak.

Belirlenen konuda, ITV kanalındaki This Morning programında bir (1) adet beş (5) dakikalık canlı yayın röportajı verilecek.

Henry'yle birlikte biri (1) özel buluşma, biri (1) halka açık bir hayırseverlik etkinliğinde olmak üzere iki (2) kez kameraların karşısına çıkılacak.

"Neden ben oraya gidiyorum ki? Beni iten oydu! Onun buraya gelip benimle *SNL*'e falan çıkması gerekmiyor mu?"

"Senin gitmen gerekiyor çünkü sen *oradayken* bu olay yaşandı. Üstelik 75 bini çöpe giden de onlar!" diye cevapladı Zahra. "Önümüzdeki birkaç ay içinde onun da katılacağı bir yemek daveti ayarlıyoruz. Bu durumdan o da çok mutlu değil zaten."

Çoktan başı ağrımaya başlayan Alex burnunu kırıştırdı. "Derslerim var."

"DC zaman dilimine göre pazar akşamı dönmüş olursun," diye cevapladı Zahra. "Hiçbir dersini kaçırmazsın merak etme."

"Galiba bu seyahatten kaçmamın hiçbir yolu yok?"

"Doğru bildin."

Alex dudaklarını büzdü. Bir listeye ihtiyacı vardı.

Küçükken, kâğıtlarını Austin'deki evlerinde camın önünde duran koltuğun altına saklardı. O koltuğun altında Alex'in kargacık burgacık el yazısıyla doldurduğu bir sürü sayfa vardı. Sayfalar, çeşitli konular

hakkında listelediği detaylarla doluydu. Amerikan hükümetinin rolünü konu alsa da sözümona ciddi üslubunun kuyruğu ters yönde atılmış g harfleriyle baltalandığı yazıları, İngilizceden İspanyolcaya çevirdiği paragraflar ve sınıf arkadaşlarının zayıf ve güçlü yanlarının detayları... Böyle bir sürü liste vardı. Listeleyip dururdu bir şeyleri. Bunu yapmak ona iyi gelirdi.

Bu seyahatin neden iyi bir fikir olduğuna dair bir liste yapmanın zamanıydı.

Bir. Annesinin kamuoyunda iyi bir imajı olmalı.

İki. Hükümetin uluslararası ilişkiler sicilinin bok gibi olması, annesinin başkanlık kariyerinde büyük bir kriz yaratır.

Üç. Avrupa'ya bedava gezi.

"Tamam," dedi dosyayı alarak. "Plana uyacağım. Ama zevk almayacağım kesin."

"Tanrım, umarım almazsın."

Beyaz Saray Üçlüsü lakabı resmî olarak *People* dergisi tarafından Alex, June ve Nora üçlüsünü tanımlamak için kayda geçilmişti. Hatta bu ifade, Alex'in annesi göreve başlamadan önce belirlenmiş olup Beyaz Saray basın ekibi tarafından bizzat *People*'a verilmişti. Siyasette hashtag'ler bile önceden planlanırdı.

Claremont ailesinden önce Kennedyler ve Clintonlar çocuklarını basınla haşır neşir etmemiş, çocukluk dönemlerini ve ergenlik süreçlerini kameralardan uzak yaşamalarını sağlamışlardı. Obama'nın çocukları Sasha ve Malia'nın özel hayatları daha liseden mezun olmadan medya tarafından didik didik edilmişti. Beyaz Saray Üçlüsü ise aynı şey onların başına gelmeden bütün rivayetlerin önüne geçmeye karar vermişti.

Y kuşağından çekici, zeki ve talep gören bu üç gencin uyguladığı plan oldukça yenilikçi ve çarpıcıydı (Alex ve Nora küçük bir farkla Z kuşağına geçiş yapmışlardı ama basın bu ayrıntıyı göz ardı etmeyi yeğliyordu). Akılda kalıcı, havalı tavırların toplum tarafından kabul görmesi çok daha kolaydı. Obama da aynı şekilde davranmış ve toplum tarafından kabul görmüştü. Başkan'ın ailesi de havalıydı hatta

kendi çaplarında ünlü sayılabilirlerdi. "Belki en iyi yol değil," derdi Alex'in annesi hep, "ama işe yarayacağı kesin."

Herkes onlara Beyaz Saray Üçlüsü diyordu ama o anda sarayın üçüncü katındaki müzik odasında isimleri yalnızca Alex, June ve Nora'ydı. Seçim sürecini ellerinden bırakmadıkları espresso'larıyla geçiren ve yetişkinliği reddeden bu üçlü, ergenliklerinden beri yapışık ikiz misali ayrılmaz bir bütün olmuştu. Alex, kızların sinirini bozar, June grubu dengede tutmaya çalışır, Nora da yoldan çıkmalarını engellerdi.

O gün yine her zamanki yerlerine geçmişlerdi. June plak koleksiyonunun oraya tünemiş Patsy Cline plağını arıyordu, Nora yerde bağdaş kurmuş bir şişe kırmızı şarap açıyordu, düşüncelere dalmış Alex ise ayaklarını koltuğun sırtına vermiş tepetaklak bir şekilde oturuyordu.

Elindeki PRENS HAZRETLERİ HENRY BİLGİ FORMU'nu çevirip tekrar okudu. Kanının, beynine pompalandığını hissediyordu.

June ve Nora, Alex'i yok sayıyordu. Kızlar ile Alex'in arasında, Alex'in asla aşamadığı görünmez bir bariyer vardı. June ve Nora'nın ilişkisine, Alex dâhil çoğu insan akıl sır erdiremiyordu. Alex ikisini de avucunun içi gibi bilmesine rağmen aralarındaki *kızlara özel* bu dostluk bağını bir türlü anlamlandıramıyordu; belki de doğrusu buydu.

"*WaPo*[13] işini sevdiğini sanıyordum?" diye sordu Nora. Tok bir sesle şarap şişesinin mantarını çıkarıp şişeyi ağzına dikti.

"Seviyordum," dedi June. "Yani *seviyorum*. Ama tam olarak bir iş sayılmaz. Her ay serbest kürsü kısmında bir makale yazıyorum. Fikirlerimin yarısı da annemin siyasal görüşüne çok yakın diye reddediliyor. Zaten Beyaz Saray'ın basın ekibi ben daha makaleyi teslim etmeden her şeyi okumak istiyor. Yani kısacası, diğer insanlar habercilik alanında mükemmel işler çıkarırken ben havalı e-postalarla uğraşıyorum. Bu da beni pek mutlu etmiyor elbette..."

"Anlaşıldı, işini sevmiyorsun."

[13]Amerika Birleşik Devletleri'nin başkenti Washington'ın en büyük ve en eski gazetesi olan Washington Post'un kısaltması. (e. n.)

June iç çekti. Aradığı plağı bulup, karton kılıfından çıkardı. "Yapacak *başka* ne var bilmiyorum, asıl sorun da bu."

"Hiç mi yardımcı olmuyorlar?" diye sordu Nora.

"Dalga mı geçiyorsun? Binaya bile sokmadılar," dedi June. Plağı koyup iğneyi ayarladı. "Reilly ve Rebecca ne derdi?"

Nora başını sallayıp güldü. "Annem ve babam aynı onlar gibi yapmanı tavsiye ederdi: Gazeteciliği salla, Vermont kırsalında müstakil bir eve taşın, esansiyel yağ işine gir, hepsi silhat yağı gibi kokan yüzlerce LL Bean hırkası satın al."

"Ta doksanlarda Apple'dan hisse alıp deli gibi zengin olma kısmını atladın," diye hatırlattı June.

"Bir de o vardı tabii."

June kalkıp elini Nora'nın başının üzerine, bukle bukle saçları arasına koydu, sonra da eğilip kendi elinin üstünü öptü. "Bulurum bir şeyler."

Sonra da Nora'nın uzattığı şişeyi alıp büyük bir yudum içti. Alex iç çekti.

"Bütün bu şeyleri ezberlemem gerektiğine inanamıyorum!" dedi. "Vizelerim daha *yeni* bitmişti hâlbuki."

"İngiliz monarşisi dâhil olmak üzere hareket eden her şeyle kavga eden biri olarak başka çaren yok," dedi June, ağzını elinin tersiyle silip. Bu hareketi yalnızca Alex ve Nora'nın yanındayken yapardı. "İçinde bulunduğun duruma çok da üzüldüğümü söyleyemem. Henry beni dansa kaldırdığında her şey gayet yolundaydı. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini kafam almıyor."

"Ülkeleri arasındaki gerginliği gidermek için azılı düşmanların barışmak zorunda kalmaları inanılmaz değil mi?" diye araya girdi Nora. "Shakespeare'in kaleminden çıkmış bir kurgu âdeta!"

"Shakespeare'in yazdığı oyunlardaki gibi bıçaklanacağımı da umuyorum o zaman," diye cevapladı Alex. "En sevdiği yemeğe bak: koyun etli tart. Daha sıkıcı başka bir yemek düşünemiyorum bile. Ne kadar zevksiz, ne kadar boş."

Form, Alex'in çoktan bildiği şeylerle doluydu. Henry ve İngiliz Kraliyet Ailesi mensubu kardeşleriyle ilgili haberler basında sıkça yer alıyordu; tabii içinde büyüyen nefreti durduramayan Alex, Henry'nin *Wikipedia* sayfasına da bir göz atmıştı. Henry'nin ebeveynlerini, ağabeyi Philip'i ve ablası Beatrice'i tanıyordu. Beatrice'in Oxford Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu olduğunu ve klasik piyano çaldığını okumuştu. Gerisi o kadar teferruattı ki herhangi bir söyleşide kimsenin girmeyeceği detaylardan oluşuyordu. Ama ne olursa olsun Alex, Henry'nin dersini daha fazla çalışmış olma ihtimalini göz ardı edemezdi.

"Bir fikrim var," dedi Nora. "İçkili bir oyuna çevirelim bunu."

"Evet!" diye katıldı June. "Alex her doğru cevabı verdiğinde şarabımızdan bir yudum alalım!"

"Bence doğru cevap midenizi bulandıracak derecede iğrenç olursa bir yudum alın," diye önerdi Alex.

Nora araya girdi. "Her doğru cevap için bir kadeh, mide bulandırıcı derecede gereksiz her Prens Henry bilgisi için de iki kadeh içiyoruz." June dolaptan çoktan iki kadeh çıkarmıştı bile. Birini uzattığında, Nora ikisini de doldurup şişeyi yanına koydu. Alex koltuktan inip yanlarına geldi.

"Hadi bakalım," dedi Nora, kâğıdı Alex'in elinden alıp. "Kolaydan başlayalım. İlk konu başlığı: Ebeveynler. Başla."

Alex kendi kadehini alıp zihninde Henry'nin anne babasını canlandırdı. Catherine'nin cin gibi mavi gözleri ile Arthur'un film yıldızlarına layık çenesi gözünün önüne geldi.

"Henry'nin annesi Prenses Catherine, Kraliçe Mary'nin en büyük kızıdır. İngiliz Edebiyatı alanında doktora yapmıştır ve hatta doktora yapan ilk prenses unvanına sahiptir," diye ezberden cevapladı Alex. "Babası Arthur Fox, sevilen İngiliz film ve tiyatro oyuncusudur. En bilinen rolü seksenlerde oynadığı James Bond'dur. 2015'te vefat etmiştir. İçin bakalım."

İki kız da içti. Nora, listeyi June'a uzattı.

"O halde," diye lafa başladı June, hızlıca listeyi daha zor bir soru için tarayarak, "hadi bakalım. Köpeğinin ismi?"

"*David*," dedi Alex. "Beagle cinsi. Neden aklımda kalıyor biliyor musun? Çünkü bunu kim yapar ki? Kim köpeğinin ismini David koyar? Tam bir vergi dairesinde çalışan memur ismi. Köpekler için vergi dairesi olsa David kesin orada çalışırdı. Neyse, için."

"En yakın arkadaşının ismi, yaşı ve mesleği?" diye sordu Nora. "*Senden* sonraki en yakın arkadaşı tabii."

Alex el hareket çekti. "Percy Okonjo, namı diğer Pez ya da Pezza. Biyomedikal alanda Afrika'da öncülük yapan Nijerya asıllı Okonjo Holding'in vârisi. 22 yaşında, Londra'da yaşıyor. Henry'yle Eton Üniversitesi'nde tanıştılar. Kâr amacı gütmeyen, insani yardımlar yapan Okonjo Vakfı'nı işletiyor. İçin."

"Henry'nin en sevdiği kitap?"

"Hmm," dedi Alex. "Siktir... Neydi..."

"Üzgünüm Bay Claremont-Diaz," dedi June. "Gayet güzel mücadele ettiniz ama kaybettiniz!"

"Hadi hadi, doğru cevap ne?"

June listeye baktı: "*Büyük Umutlar?*"

Nora ve Alex homurdandı.

"Ne demek istediğimi anladınız mı şimdi?" dedi Alex. "Adam gidip *zevkine* Charles Dickens okuyor."

"Bu sefer ben de katılıyorum," dedi Nora. "İki kadeh içiyoruz!"

"Ya aslında..." diye araya girdi June, Nora içkisini bitirirken. "Bir durup düşünürseniz aslında hoş bir şey! Evet, kasıntı tabii ama *Büyük Umutlar*, aşkın statüden üstün olması, doğru olanı yapmanın nüfuzu ve parayı alt etmesiyle alakalı değil mi? Belki bu kısımlarında kendini bul..."

Alex ağzıyla uzun bir osuruk sesi çıkardı. "Ne körüsünüz ya! Çocuk, gayet iyi birine benziyor!" diye bağırdı June.

"İneğin tekisin de ondan," dedi Alex. "Kendin gibi olanları korumak istiyorsun. İçgüdüsel bir şey bu."

"Sırf iyi niyetimden yardım ediyorum sana burada," dedi June. "Makaleyi gazeteye teslim etmem gerekiyor ve çok az vaktim kaldı."

"Sizce Zahra benim için hazırladığı forma neler yazmıştır?"

"Bir düşünelim," dedi Nora. "En sevdiği yaz olimpiyatı sporu: ritmik jimnastik."

"Utanılacak ne var ki bunda?"

"En sevdiği khaki pantolon markası: GAP."

"Kıçımı en iyi gösterenler onlar ne yapayım. J. Crew marka olanlar kırış kırış oluyor. Ki zaten *khaki* değil o, *chino* pantolon bir kere. Khaki'yi *beyazlar* giyer."

"Alex'in alerjileri: toz, Tide marka deterjan, ha bir de lanet çenesini kapatmak."

"Bir işe engel olduğu ilk yaş: dokuz. San Antonio SeaWorld Akvaryumu'nda katil balina eğiten adamı hayvanlara sergilediği insanlık dışı tutumundan dolayı erken emekliliğe zorladı."

"O zaman ne düşünüyorsam, şu anda da hâlâ aynı görüşteyim," dedi Alex.

June, etrafta çınlayan bir kahkaha patlattı, Nora da gözlerini devirdi. Alex bu kâbus bittiğinde en azından June ve Nora'nın yanına döneceği için rahat bir nefes aldı.

Alex, Henry'nin yardımcısının klasik İngiliz tipli, cüsseli, silindir şapkalı ve muhtemelen dudaklarını kapatacak kadar uzun bıyıklı birisi olacağını düşünmüştü. Henry'nin ineceği at arabasının yanına kadife kaplı bir basamak koymak için etrafta koşuşturan bir tip olurdu herhalde.

Uçak pistinde onu ve güvenlik ekibini bekleyen kişi, bu tipten olabildiğince uzaktı. Hindistanlı olduğunu tahmin ettiği, otuzlu yaşlarında, uzun boylu bir adam, ona özel dikilmiş takım elbisesi ve muntazam sakalıyla oldukça iyi görünüyordu. Adamın elinde dumanı tüten bir çay vardı ve üzerindeki ceketinin yakasında bir İngiliz bayrağı rozeti takılıydı.

"Bayan Chen," dedi adam, boştaki elini uzatarak, "umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

Amy başıyla onayladı. "Bir haftada üç kez kıtalararası uçmak ne kadar iyi olabilirse bu da o kadar iyiydi."

Adam teselli edercesine yarım ağızla gülümsedi. "Land Rover, burada geçireceğiniz süre boyunca siz ve ekibinizin kullanımı için tahsis edildi."

Amy tekrar başını salladı ve adamın elini bıraktı. Adam dikkatini Alex'e çevirdi.

"Bay Claremont-Diaz," dedi, "İngiltere'ye tekrar hoş geldiniz. Ben Prens Henry'nin yardımcısı Shaan Srivastava."

Alex adamın elini sıktı. Henry'nin babasının oynadığı Bond filmlerinden birindeymiş gibi hissediyordu. Arkalarındaki görevli Alex'in valizini son model bir Aston Martin'e doğru taşıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Shaan. Hafta sonunun böyle geçeceğini kim tahmin edebilirdi ki?"

"Olayların gidişatına daha çok şaşırmış olmak isterdim, efendim," dedi Shaan, imalı bir gülümsemeyle.

Sonra da ceketinden araba anahtarını çıkardı ve topuğu üzerinde dönüp beklemekte olan arabaya yöneldi. Alex, dili tutulmuş bir şekilde adamın arkasından bakakaldı. Sonra kendine mukayyet oldu. Ne kadar havalı ve çekici görünse de işi, Prens'in programını ayarlamak olan yetişkin bir adamdan etkilenemezdi. Kafasını salladı ve aceleyle adama yetişti. Shaan daha dikiz aynalarını kontrol ederken, Alex arka koltuğa oturmuştu bile.

"Pekâlâ," diye söze başladı Shaan, "Kensington Sarayı'ndaki misafir odasında konaklayacaksınız. Yarın sabah dokuzda *This Morning* programında röportajınız var, bir de stüdyoda fotoğraf çekimi ayarladık. Ardından öğleden sonrayı kanserli çocuklarla geçirip özgürlükler ülkesine geri döneceksiniz."

"Tamam," dedi Alex. Nazik davranıp, *daha kötüsü de olabilirdi,* diye eklemedi.

"Şimdi," diye devam etti Shaan, "Prens'i at çiftliğinden almaya gidiyoruz. Fotoğrafçılarımızdan biri, Prens sizi karşılarken çekmek için orada olacak. O yüzden mutlu görünmeye çalışın lütfen."

Tabii ki de ekselanslarının at çiftliğinden özel şoförle alınması gerekiyor. Alex, tam da bu hafta sonuyla ilgili biraz fazla ön yargılı davrandığım düşünüyordu ki haksız olmadığını kısa sürede yeniden fark etti.

"Önünüzdeki koltuk cebine bakabilirseniz," dedi Shaan arabayı geri geri çıkarırken, "imzalamanız gereken birkaç sayfa var. Avukatlarınız hepsini onayladı zaten." Shaan dönüp pahalı gözüken bir dolma kalem uzattı.

GİZLİLİK SÖZLEŞMESİ diye yazıyordu ilk sayfanın en üstünde. Alex sayfaları karıştırırken şaşkınlığını belirten kısık bir ses çıkardı. Bu şey en az on beş sayfaydı!

"Bunu... sık sık yapar mısınız?" sordu Alex.

"Standart protokoller," diye cevapladı Shaan. "İngiliz Kraliyet Ailesi'nin itibarı riske atılamaz."

Bu sözleşmede "Gizli Bilgi" niteliği taşıyan maddeler aşağıdaki gibidir:

1. Prens Hazretleri Henry'nin veya İngiliz Kraliyet Ailesi'nin herhangi bir mensubunun Misafir'e "Gizli Bilgi" olarak tanımladıkları bilgiler;

2. Prens Hazretleri Henry'nin kişisel serveti ve mülküyle alakalı bütün finansal bilgiler;

3. Buckingham Sarayı ve Kensington Sarayı dâhil olmak üzere kraliyete ait mülklerin iç mimarisiyle ve mülklerde bulunan kişisel eşyalarla alakalı bilgiler;

4. Prens Hazretleri Henry'nin kişisel yaşamına dair, Misafir'in, Prens Hazretleri Henry'yle özel ilişkileri de dâhil olmak üzere, daha önce kraliyet dokümanlarında, açıklamalarında veya onaylanmış biyografilerde belirtilmemiş bilgiler;

5. Prens Hazretleri Henry'nin elektronik eşyalarında bulunan herhangi bir bilgi...

Biraz... aşırıya kaçmıştı sanki bütün bu maddeler. Spor olarak insan avlayan sapkın bir milyonerin imzalatacağı türden detaylı bir sözleşmeydi. Alex, dünyadaki ünlü kişilerin en haysiyetlisinin saklayacak neyi olduğunu düşündü. İnsan avlamak olmadığını umdu.

Alex, *Gizlilik Sözleşmelerine yabancı değildi tabii, ismini yazıp* imzasını attı. Zaten bu sıkıcı seyahatin detaylarını kimseye anlatacak da değildi, Nora ve June dışında tabii.

On beş dakika sonra çiftliğe yanaştılar, güvenlik ekibi hemen arkalarındaydı. Kraliyet Çiftliği tabii ki düzenli ve bakımlıydı, Alex'in Texas'ta gördüğü ahırların katbekat ötesindeydi. Shaan onu etrafı çevrili bir otlağa götürdü. Amy ve ekibi ise yaklaşık on adım arkalarında onları takip ediyordu.

Alex beyaza boyanıp cilalanmış çitlere dirseklerini dayayarak yaslandı. Böyle bir gün için biraz fazla sade giyindiğini düşünüyordu. Normalde, chino pantolon ve yaka düğmeli gömlek fotoğraf çekimi için oldukça uygundu ama uzun zamandır ilk defa kendini hazırlıksız hissediyordu. Uçaktan indiğinden beri saçma bakmamıştı, ya dağıldıysa?

Neyse ki polo antrenmanından sonra Henry de öyle şahane görünmeyecekti. Terli ve üstü başı batmış olurdu herhalde.

Sanki işaret verilmiş gibi bir anda, Henry tertemiz bembeyaz bir atın sırtında binanın köşesini döndü.

Kesinlikle terli veya iğrenç değildi. Göz kamaştırıcı gün batımı, çarpıcı bir şekilde üzerine yansıyordu. Dümdüz siyah bir ceket giymiş, binici pantolonunun paçalarıysa deri çizmelerinin içine sokulmuştu. Masallardaki prenslerden pek de bir farkı yoktu o anda. Eldivenli eliyle kaskını çıkardı. Dağınık saçları onu o kadar çekici göstermişti ki Alex, onun bilinçli olarak saçlarına bu şekli verdiğini düşündü.

"Üzerine kusacağım birazdan," dedi Alex, Henry onu duyabileceği bir mesafeye geldiği anda.

"Merhaba Alex," dedi Henry. Aralarındaki bir metrelik boy farkı Alex'i iyice rahatsız etmişti. "Görünüşe bakılırsa... ayılmışsın."

"Her şey sizin için Prens Hazretleri," diye cevapladı Alex, alaycı bir reveransla. Henry'nin ses tonunda az da olsa iğneleme duymak Alex'i memnun etmişti. *Rol yapmayı bırakmasına sevindim*, diye düşündü.

"Teveccühünüz." Henry bacağını diğer tarafa savurup zarif bir şekilde attan indi. Eldivenlerini çıkarıp Alex'e elini uzatırken, iyi giyimli bir seyis aniden belirdi ve atı eyerinden tutup uzaklaştırdı. Alex nefretle doldu.

"Ne kadar aptalca," dedi Alex, Henry'yle tokalaşıp. Eli yumuşacıktı, muhtemelen her gün kraliyet manikürcüsü bakım yapıyordu. Çitlerin hemen diğer tarafında bir fotoğrafçı olduğu için gülümseyip, "Hadi bitirelim şunu artık," dedi dişlerinin arasından.

"Emin ol, işkence görmeyi tercih ederdim," dedi Henry gülümseyerek. Yakınlarındaki bir kameranın flaşı patladı. "Ülken bunu ayarlayabilir sanırım." Henry'nin kocaman, yumuşak bakışlı mavi gözlerinin ortasına okkalı bir yumruk yapıştırmak lazımdı.

Alex yüksek sesle sahte bir kahkaha attı. "Git kendini becer."

"Pek vaktim olmuyor," dedi Henry. Alex'in elini bıraktı ve o sırada Shaan yanlarına geldi.

"Prens Hazretleri," dedi ve başıyla selam verdi. "Fotoğrafçının işi bitti. Eğer hazırsanız araba bu tarafta."

Henry, Alex'e dönüp gülümsedi, ifadesini okumak zordu. "Önden buyurmaz mısın?"

Daha önce orada bulunmamasına rağmen Kensington Sarayı'nın misafir odaları Alex'e bir yerden tanıdık geliyordu.

Bir hizmetli Alex'e odasına kadar eşlik etmişti. Altın yaldızlı işlemelerle bezenmiş bir başlığı olan yatağın üzerinde valizleri onu bekliyordu. Beyaz Saray'ın birçok odası da aynı bu ürkütücü atmosfere sahipti. Oda ne kadar titizlikle temizlenirse temizlensin, tarih örümcek ağı gibi sarıyordu her bir köşeyi. Alex, hayaletlerle uyumaya alışkındı ancak bu odada daha farklı bir şeyler vardı.

Bu atmosfer Alex'i küçüklüğüne, annesi ile babasının ayrıldığı döneme götürdü. Çin yemeği siparişini bile verirken ortak noktada buluşmayı başaramayan avukat bir çiftin çocuğu olmak kolay değildi. Aralarındaki bitmeyen anlaşmazlıklar Alex'in yedinci sınıfa başlamadan hemen önceki yazı, annesiyle kaldığı ev ile babasının Los Angeles'taki yeni dairesi arasında git gel yaparak geçirmesine sebep olmuştu.

Babası yere kadar inen geniş camları ve masmavi bir havuzu olan güzel bir evde yaşıyordu. Ama Alex orada bir kez bile rahat bir uyku uyumamıştı. Gelişigüzel bir araya getirilmiş eşyalardan oluşan yatak odasından gecenin köründe gizlice çıkıp yalın ayak mutfağa gider ve

havuzdan vuran mavi ışıkta dolaptan arakladığı *Helados* marka dondurmaları mideye indirirdi.

İşte burada da aynı böyle hissediyordu. Yabancı bir yerde, gecenin köründe ayaktaydı ve bir şekilde bu geceyi atlatması gerekiyordu.

Kaldığı kanattaki yüksek tavanlı, mermer tezgâhlı mutfağa gitti. Mutfak için istediklerini belirttiği bir liste yapmıştı ama görünüşe bakılırsa bu kadar süre içinde Helados bulmaları mümkün olmamıştı. Buzluktaki dondurmaların hepsi İngiliz markasıydı.

"Ee, nasıl bir yer?" diye yankılandı Nora'nın telefonun hoparlöründen yükselen sesi.

Telefon ekranında, camın önündeki bitkilerle ilgilenirken topuz yaptığı saçlarıyla belirmişti.

"Garip," diye cevapladı Alex, gözlüğünü burun kısmından düzeltip. "Burası müzeden farksız ama etrafı sana gösterme iznim yok."

"Ooo," dedi Nora kaşlarını kaldırarak. "Gizemli. Bayıldım."

"Yok ya," dedi Alex. "Olsa olsa ürkütücü olabilir. O kadar kalın bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladım ki yerde bir kapak açılacak da işkence odasına düşüvereceğim diye korkmuyor değilim."

"İddiasına varım, bence gayri meşru bir çocuğu var," dedi Nora. "Belki de geydir? Ya da gayri meşru eşcinsel bir çocuğu vardır."

"Bence yardımcısını onun pillerini değiştirirken görür de Henry'nin aslında bir robot olduğunu anlarsam falan diye her şey," dedi Alex. "Her neyse, sıkıldım bu muhabbetten. Sen nasılsın, nasıl gidiyor? Benimkine kıyasla çok daha güzel olmalı."

"Nate Silver başka bir makale için arayıp duruyor. Yeni perdeler aldım. Yüksek lisans tercihime karar vermek üzereyim: istatistik ya da veri bilimi olacak.

"Lütfen bu iki bölümün de George Washington Üniversitesi'nde olduğunu söyle," diyerek pürüzsüz mutfak tezgâhının üzerine oturdu Alex. Ayaklarını sallandırarak konuşmasına devam etti: "Beni başkentte yalnız bırakıp MIT'ye dönemezsin."

"Henüz karar vermedim ama kararımı senin olduğun yere göre vermeyeceğim elbette. Her şey seninle ilgili olamaz, öyle değil mi?"

"Peki, öyle olsun, pek mantıklı gelmese de... Yani amacın DC'nin en önemli veri kralı Nate Silver'ı tahtından indirmek mi?"

Nora güldü. "Yok yok, gizlice bir sürü veri toplayıp hepsini işlemek istiyorum. Önümüzdeki yirmi ila yirmi beş sene boyunca yaşanacak her şeyi tahmin etmeye yetecek kadar veri toplasam bana yeter. Sonra gidip şehrin ücra kısmında dağlık bir yerden ev alıp toplumdan uzak bir hayat sürmeyi planlıyorum. Bütün tahminlerimin gerçekleşmesini dürbünle izler kendi kendime eğlenirim."

Alex'in kahkahası, koridordan bir ses duyduğunda kesildi. Biri sessizce mutfağa yaklaşıyordu. Prenses Beatrice ve Henry sarayın diğer kanadında kalıyordu. PPO'lar[14] ve kendi güvenlik ekibi bu kattaydı ama yani belki de...

"Dur bir dakika," dedi Alex telefonunun hoparlörünü eliyle kapatıp.

Koridorun ışığı yandı. Prens Henry ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi. Omuzları düşmüştü, üstü başı darmadağınık haldeydi. Alex'in karşısına bir takımla değil, gri tişörtü ve kareli pijamasıyla çıkmıştı. Kulaklarında kulaklık vardı, ayakları ise çıplaktı. Bu görüntüsüyle herhangi bir insandan bir farkı yoktu.

Tezgâha oturmuş olan Alex'i fark eden Henry olduğu yerde donakaldı. Alex de öylece ona bakıyordu. Telefondan Nora'nın, "Yoksa..." diye başlayan boğuk sesi duyuldu. Alex hemen aramayı sonlandırdı.

Henry kulaklıklarını çıkarıp duruşunu dikleştirdi ama gözlerinden uyku akıyordu, yüzünde de şaşırmış bir ifade vardı.

Hırıltılı bir sesle, "Merhaba," dedi. "Ah pardon, ben şey... Cornetto."

Ağzından çıkan şeyler mantıklı bir cümle oluşturmuş gibi belli belirsiz bir şekilde buzdolabını işaret etti.

"Ne?"

Prens, buzdolabının kapağını açıp içinden bir kutu dondurma çıkardı. Alex'e üzerindeki *Cornetto* yazısını gösterdi. "Benimki bitmişti. Senin dolapta vardır diye düşündüm."

[14] Londra'da görev alan Metropol Güvenlik Birliği Polisi'ne bağlı, vekilleri ve kraliyet ailesini korumakla görevli özel koruma, *Personal Protection Officer.* (e. n.)

"Her misafirinin dolabını yağmalar mısın?" diye sordu Alex.

"Sadece uyuyamadığım zamanlar ki bu da çok sık oluyor. Uyanık olacağını düşünmemiştim." Henry, Alex'e beklenti dolu bir bakış attı. Alex de kutudan dondurma almak için ondan izin istediğini anladı ve sırf bir prense hayır deme hazzını yaşamak için bir anlığına da olsa ona izin vermemeyi düşündü. Ama Henry'nin uyku sorunu ilgisini çekmişti, genelde kendisi de uyuyamazdı. Başıyla onayladı.

Henry'nin dondurmayı alıp gitmesini bekledi ama o, bakışlarını tekrar Alex'e çevirdi.

"Yarın söyleyeceklerinin provasını yaptın mı?"

"Evet," dedi Alex hiddetle. İşte bu yüzden Henry daha önce hiç merakını uyandırmamıştı. "Aramızdaki tek profesyonel sen değilsin."

"Öyle demek istemedim..." diye lafa başladı Henry ama gerisini getirmedi. "Demek istediğim, acaba birlikte prova mı yapsak?"

"İhtiyacın mı var?"

"Bilmem, yardımcı olmaz mı?" Tabii ki de Prens böyle düşünüyordu. Henry'nin toplum içinde yaptığı her şey muhtemelen tıpkı şu an içinde oldukları gibi boğucu bir saray odasında defalarca tekrar edilmişti.

Alex tezgâhtan yere indi. "Bak şimdi," dedi telefonun kamerasını açıp.

Kadrajı öyle bir ayarladı ki fotoğrafta bir kutu dondurma paketi, paketin yanında Henry'nin kraliyet mühür yüzüğünü taktığı eli ve belli belirsiz görünen pijamaları vardı. Sonra da Instagram üzerinden fotoğrafa filtre uyguladı.

Gönderinin yazısını ayarlarken cümleleri monoton bir sesle okumaya başladı: *"Yol yorgunluğunun üstesinden gelmenin en iyi yolu @PrensHenry ile geceyarısı dondurması."* Konum olarak Kensington Sarayı'nı da işaretleyip fotoğrafı paylaştı. Anında gelen beğenileri ve yorumları görsün diye telefonu Henry'ye çevirdi. "Çok da üzerinde düşünülecek bir şey değilmiş, haksız mıyım?"

Henry dondurmasını yerken kaşlarını çattı.

"Eh sanırım," dedi ancak pek de ikna olmuşa benzemiyordu.

"İşin bitti mi?" diye sordu Alex. "Telefonla konuşuyordum da."

Henry gözlerini kırptı ve tekrar savunmaya geçerek kollarını önünde bağladı. "*Tabii ki. Daha fazla rahatsız etmeyeyim seni.*"

Mutfaktan çıkarken kapının eşiğinde duraksadı.

"Gözlük taktığını bilmiyordum," dedi sonunda.

Alex'i mutfakta yalnız bırakıp gitti. Tezgâhtaki dondurma ise damla damla eriyordu.

Stüdyoya yolculukları oldukça sarsıntılıydı ama neyse ki kısa sürmüştü. Alex mide bulantısını heyecanına bağlamalıydı ama berbat kahvaltı sofrasını suçlamayı tercih ediyordu. Kahvaltıda kızarmış ekmek üzerinde fasulye yemek nasıl bir saçmalıktı öyle? Aile kökeni Meksika ve Texas'a dayanan Alex, yaşadığı öfkenin hangi taraftan kaynaklandığını merak etti.

Yanında Henry oturuyordu, etrafına da hizmetliler ve stilistler üşüşmüştü. Biri saçını tarıyor, biri konuşma notları olan kâğıtları tutuyor, diğeri de gömleğinin yakasını düzeltiyordu. Yolcu koltuğunda oturan Shaan arkasını dönüp Henry'ye sarı bir hap uzattı, o da hiç zorlanmadan hapı kuru kuru yuttu. Alex ne ilacı olduğunu sormak da öğrenmek de istemedi.

Konvoy, stüdyonun önüne gelince yavaşlayıp durdu. Kapılar açıldığında organize edilen fotoğraf çekimi için herkes yerini almış, yolun iki tarafına da İngiliz Kraliyet Ailesi hayranları dizilmişti. Henry yüzünü ekşitip Alex'e baktı.

Shaan, Alex'in kulaklığına değecek kadar eğilip, "Önce Prens çıkacak, sonra siz," diye fısıldadı. Alex derin bir nefes aldı, gülümsedi ve şova başladı.

"Buyurun Prens Hazretleri," dedi Alex, güneş gözlüklerini takarken göz kırptı. "Halkınız sizi bekliyor."

Henry boğazını temizleyip arabadan indi. Sabah güneşinde neşeyle kalabalığı selamladı. Fotoğrafçılar bağrıştı ve flaşlar patladı. Kalabalığın içinden mavi saçlı bir kız evde koca harflerle hazırladığı simli pankartı kaldırdı: İÇİME GİRSENE, PRENS HENRY! Güvenlik ekibinden birinin pankartı alıp çöpe atması yaklaşık beş saniye sürdü.

Sonra arabadan Alex indi, havalı bir şekilde Henry'nin yanına gelip kolunu omzuna attı.

"Beni seviyormuş gibi davran," dedi Alex neşeyle. Henry ona söyleyebileceği binlerce sözden hangisini seçeceğine karar veremiyormuş gibi baktı, sonra da başını yan yatırıp fazlasıyla pratiğini yaptığı bir kahkaha attı. O da kolunu Alex'in omzuna attı. "Hah şimdi oldu."

This Morning programının sunucuları acı verici derecede İngilizlerdi. Biri, günlük bir elbise giymiş Dottie adında orta yaşlı bir kadın, diğeri ise hafta sonlarını bahçesindeki farelere bağırarak geçiren bir tipe benzeyen Stu adında bir adamdı. Stresten çıkan sivilcesi bir makyözün yardımıyla kapatılırken, Alex sunucuların sahneye çıkışlarını kulisten izledi. *Bütün bunlar yaşanıyor,* diye düşünmekten kendini alamadı. Daha sonra da birkaç adım yanında duran ve kraliyete mensup bir makyözün ilgilendiği Henry'yi yok saymaya çalıştı. Gün boyunca Henry'yi yok sayabileceği son andı bu.

Kısa bir süre sonra Henry önde Alex arkada sahneye çıkıyorlardı. Alex önce Dottie'nin elini sıktı ve ona Siyaset Gülüşü adını verdiği tebessümünü gösterdi. Bu yüz ifadesi, bir sürü kadın milletvekilinin (birkaç da erkek milletvekilinin) söylememeleri gereken şeyleri söylemelerine sebep olurdu. Dottie kıkırdayıp Alex'i yanağından öptü. Seyirciler alkışlayıp durdu.

Henry yanındaki koltuğa dimdik oturdu, Alex ona bakıp gülümsedi. İnsanlara, Henry'yle samimi olduğu izlenimini vermeye çalışıyordu ama bu o kadar kolay değildi. Alex, Henry'nin sahne ışıklarının altında ne kadar çekici göründüğünü düşünmekten kendini alamadı. Gömleğinin üzerine ince mavi bir kazak giymişti ve saçları yumuşacık görünüyordu.

Ne olmuş yani, diye geçirdi içinden yine. Henry'nin rahatsız edici noktalara varan çekiciliği hep vardı zaten. Gerilmeye gerek yoktu.

Azıcık geç de olsa Dottie'nin ona bir soru sorduğu fark etti.

"*Güzelim* İngiltere'mizi nasıl buldun, Alex?" diye sordu Dottie, sesinde alaycı bir ton vardı. Alex zoraki gülümsedi.

"Bilirsin Dottie, bence burası muhteşem," dedi Alex. "Annem seçimi kazandığından beri birkaç kez gelme şansım oldu ve her seferinde buradaki zengin tarihe ve bira çeşitliliğine hayran kalmaktan

kendimi alamadım." Seyirciler tam vaktinde güldü. Alex omuzlarını esnetti. "Tabii en güzeli de sevgili dostum Henry'yle görüşebilmek."

Henry'ye dönüp yumruğunu uzattı. Henry önce Alex'e dehşetle baktı, sonra çaresizce uzanıp o da yumruğunu dokundurdu.

Alex'in, diğer başkan çocuklarının aksine siyasete atılmak istemesinin asıl nedeni insanları gerçekten önemsemesiydi.

Güç ve ilgi elbette çoğu insan gibi onun da hoşuna giderdi ama asıl önemli olan insanlardı. Hatta bazı şeyleri takıntı derecesinde önemserdi. İnsanlar hastane masraflarını ödeyebiliyor mu? İstedikleriyle beraber olup evlenebiliyorlar mı? Okullar silahlı saldırı tehdidine karşı yeterince güvenli mi? Bugünkü gündemleri ise Ulusal Sağlık Hizmetleri Kuruluş Vakfı Asil Marsden Hastanesi'nde tedavi gören kanser hastası çocukların yeteri kadar okuyacak kitapları olup olmamasıyla ilgiliydi.

Henry, Alex ve peşlerindeki güvenlik ekibi güruhu katı işgal etmişti. Hemşireler telaş içinde koşturuyor, etraftaki insanlar da onlarla selamlaşmak için başlarına toplanıyordu. Öfkesine hâkim olmaya çalışan Alex yumruklarını sıkmamak için inanılmaz bir çaba sarf ediyordu. Henry ise vücudu hortumlarla sarılmış, saçsız küçük bir çocuğun yanında gülümserken, bir yandan da fotoğrafları çekiliyordu. Alex çığlık atıp bütün bu aptallığa karşı çıkmamak için kendini zor tuttu.

Ancak yasal olarak burada bulunmak zorundaydı, o yüzden de çocuklara odaklanmayı seçti. Çoğu Alex'i tanımıyordu bile ve Henry onu herkese tanıtmak zorunda kalıyordu. Gelen sorular Beyaz Saray ya da Ariana Grande'yi tanıyıp tanımadığıyla ilgiliydi. Alex de gülümseyip sorulan sorulara ayak uyduruyor, bir yandan da getirdikleri ağır kolilerden kitaplar çıkarıp hasta yatağındaki çocuklara okuyordu. Tabii hemen peşinde de bir fotoğrafçı onu çekiyordu.

Ziyaret ettiği çocuk uyuyakalana kadar Henry'yi gözden kaybettiğini fark etmemişti. Perdenin arkasından Henry'nin kısık ama güçlü sesini duydu.

Yerdeki yansımadan ayakkabılara bakarak odadaki insanları saydı. Fotoğrafçı yoktu. Sadece Henry vardı.

Sessizce sandalyeye geçip duvara yaslandı ve perdenin yanına yaklaştı. Doğru açıyla oturup boynunu hafifçe geriye bükerse, perdenin arkasındakileri seçebiliyordu.

Henry, Claudette adında lösemi hastası bir kızla konuşuyordu. Kızın siyahi teni, hastalığın etkisiyle soluk gri bir renge bürünmüştü. Başına bağladığı turuncu şalın üzerinde *Yıldız Savaşları*'ndaki Asi İttifakı'nın amblemi vardı.

Alex, Henry'nin yatağın kenarında dikilmiş olmasını bekliyordu ama şaşırdı. Henry dizlerinin üzerine çökmüş, gülümseyerek kızın elini tutuyordu.

"*Yıldız Savaşları* hayranısın demek?" dedi Henry kısık ama samimi bir sesle, şaldaki amblemi gösterdi. Alex onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Evet, bayılırım!" diye neşeyle coştu küçük Claudette. "Büyüyünce tıpkı Prenses Leia gibi olmak istiyorum, hem güçlü hem zeki hem de kuvvetli. Hem de Han Solo'yu öpebiliyor."

Prens'in önünde öpüşmekten bahsettiği için utansa da göz temasını korudu. Alex, Henry'nin tepkisini görebilmek için boynunu iyice uzattı. Bilgi formunda *Yıldız Savaşları*'yla ilgili bir şey yoktu.

"Çok haklısın," dedi Henry pis pis sırıtarak.

"Senin favorin kim?" diye sordu Claudette kıkırdayarak.

"Bir düşüneyim," dedi Henry, düşünüyormuş numarası yaparak. "Luke'u hep sevmişimdir aslında. Hem cesur hem iyi yürekli hem de Jedi'ların en güçlüsü. Kendine ve değerlerine bağlı olduğun sürece nereden geldiğinin ya da kimlerden olduğunun pek bir önemi yok. Luke karakteri de bunun bir kanıtı bence."

"Pekâlâ, Bayan Claudette." Güleryüzlü bir hemşire yanlarına geldi. Henry irkildi, Alex ise az daha sandalyesinden düşüp yakalanacaktı. Henry'ye bakmıyormuş gibi yaparak ayağa kalktı ve boğazını temizledi. Bu sırada hemşire, "Siz ikiniz gidebilirsiniz artık, ilaç vakti geldi," diye devam etti.

"Bayan Beth, Henry artık dost olduğumuzu söyledi!" diye haykırdı Claudette. "Bence o kalabilir!"

"Özür dile bakayım," diye tembihledi Hemşire Beth. "Prensimize öyle hitap etmiyoruz. Claudette adına özür dilerim, Prens Hazretleri."

"Hiç gerek yok," dedi Henry. "Asi İttifakı kumandanları kraliyetten daha rütbelidir." Claudette'e göz kırpıp asker selamı verdi. Çocuk da sevinçle gülümsedi.

Koridora çıkarlarken Alex, "Vay be etkilendim," dedi Henry'ye. Henry ise Alex'e sorgularcasına bir bakış attı. Bunun üzerine Alex, "Etkilenmek değil de şaşırdım diyelim," diye cümlesini düzeltti.

"Neye?"

"Normal insanlar gibi duygularının olmasına."

Henry tam gülümseyecekken aynı anda üç olay gerçekleşti.

Bir: Koridorun tam karşısından bir çığlık yükseldi.

İki: Silah sesine endişe verici seviyede benzeyen yüksek bir ses duyuldu.

Üç: Cash, hem Henry'yi hem de Alex'i kollarından yakalayıp en yakındaki kapıdan içeriye soktu.

"*Yerde kalın!*" diye kükreyip kapıyı üzerlerine kapattı.

Kendilerini birdenbire karanlıkta bulduklarında, Alex önce paspasın sopasına sonra da Henry'nin bacağına takılıp ikisini birden gürültüyle teneke sürgülerin üzerine düşürdü. Önce Henry yere yüzüstü bir şekilde çarptı, sonra da Alex onun üzerine yığıldı.

"Tanrım," dedi Henry, sesi boğuk ve birazcık da yankılıydı. *Umarım suratı sürgülerden birinin içine girmiştir*, diye düşündü Alex.

"Biliyor musun, bence artık bu duruma düşmeyi bırakmalıyız..." dedi Alex, Henry'ye iyice yaklaşarak.

"*Müsaade* eder misin?"

"*Senin* suçun be bu!"

"*Nasıl* benim suçum olabilir ki?" diye hırladı Henry.

"Böyle ziyaretlerde bulunduğumda kimse beni vurmaya çalışmıyor ama yanımda İngiliz Kraliyet Ailesi'nden biri olduğu an..."

"İkimizi de öldürtmeden önce çeneni kapatacak mısın?"

"Kimse bizi öldürmeyecek. Cash kapıyı tutuyor. Ayrıca endişe verici bir durum olduğunu da düşünmüyorum."

"O zaman en azından *üstümden kalksan?*"

"Bana ne yapacağımı söyleyip durma! Benim prensim değilsin."

"Lanet olsun!" diye mırıldandı Henry. Yerden bir kuvvetle kendini itmeyi başarıp yana döndü. Bu sefer Alex yerdeydi. Alex, Henry ile endüstriyel zemin temizleyicilerin bulunduğu bir dolap arasında sıkışmıştı.

"Biraz kayabilir misiniz, Prens Hazretleri?" diye fısıldadı Alex ve omzuyla Henry'yi itti.

"İnan bana uğraşıyorum," dedi Henry. "Hiç yer yok."

Dışarıdan bağırışlar ve koşturmaca sesleri geliyordu. Tehlikenin geçtiğine dair bir işaret yoktu.

"Sanırım bir süre daha buradayız," dedi Alex.

Henry ise sıkıştığı yerden, "Şahane," diye mırıldandı.

Alex, Henry'nin yanında hareket ettiğini ve kollarını önünde bağladığını hissetti. Bir ayağı temizlik kovasının içinde olmasına rağmen kendini koruyan o içe dönük duruşundan vazgeçmiyordu. "Bil diye söylüyorum," diye söze başladı Henry, "daha önce ben de böyle bir olay yaşamadım."

"Ne güzel, tebrikler," diye cevapladı Alex. "Bu bir başlangıç oldu demek ki."

"Evet, tam da hayalimdeki gibi bir başlangıç! Malzeme dolabına sıkışık bir halde, bir de dirseğin kaburgalarımı delerken..." diye laf attı Henry. Alex'e bir tane patlatmak istiyormuş gibiydi sesi. Alex, Henry'nin sesinde duyduğu öfkeden memnun oldu. Hatta bu memnuniyetini dirseğiyle iyice onu sıkıştırarak gösterdi.

Henry boğuk bir sesle inledi. Alex, nasıl olduğunu anlamadan bir anda kendini yan dönmüş, Henry'nin bacağı altında sıkışmış bir pozisyonda buldu. Henry neredeyse üstüne tırmanmış, gömleğinin yakasını tutuyordu. Başını yere vurduğu nokta ağrıyla zonkluyordu ama dudaklarında beliren tebessüme engel olamadı.

"Demek sende *hakikaten* dövüşecek yürek varmış," dedi Alex. Kalçalarını sallayıp ondan kurtulmaya çalıştı ama Henry hem daha uzun hem de daha güçlüydü. Yakasını hâlâ bırakmamıştı.

"*Bitirdin* mi artık işini?" diye sordu Henry. Sesi hâlâ boğuktu. "Artık lanet canını tehlikeye atmasan olmaz mı?"

"Ah, çok duygulandım," dedi Alex. "Bugün farklı yönlerini keşfetmiş oldum tatlım."

Henry nefes verip üzerinden indi. "Ölüm tehlikesi yaşamak bile seni caydırmıyor, inanılmaz."

İşin garip kısmı, Alex bu söylediğine katılıyordu.

Henry'nin aslında düşündüğü gibi birisi olmadığını bu tarz küçük olaylar sayesinde anlayabilmişti. Biraz agresifti, evet ama aynı zamanda zeki ve empati yeteneği yüksek biriydi. Bunu daha önce nasıl fark edemediğine inanamıyordu. Hâlbuki insan sarraflığı onun uzmanlık alanıydı. Demokrat senatörleri nasıl manipüle edeceğini, Zahra'nın nikotin sakızının ne zaman biteceğini, Nora'ya son dedikoduları vermesini sağlayacak bakışı ne zaman atacağını... Bunların hepsini o bilirdi.

Akraba evliliğinden doğmuş soylu bir bebeğin sistemini çökertmesi hoşuna gitmemişti. Ama aralarında geçen kısa süreli arbede keyfini yerine getirmişti.

Olduğu yerde yatıp bekledi. Kapının ardında koşuşturan adımları dinlerken dakikalar geçti.

"Demek *Yıldız Savaşları* hayranısın," diye konu açmak istedi Alex.

Aslında bunu tehditkâr ya da laf sokar bir tavırla yapmak istememişti ama alışkanlıktan ağzından öyle çıkmıştı.

"Evet, Alex," dedi Henry kurnazca. "İster inan ister inanma ama kraliyet çocukları vakitlerini sadece çay partilerine giderek geçirmiyorlar."

"Öyle mi? Ben çoğunlukla dik durma eğitimi aldıklarını ve küçükler için polo turnuvalarına katıldıklarını düşünüyordum."

Henry sessizleşti. "Onlar da vardı, evet..."

"Yani aslında popüler kültürle ilgileniyorsun ama ilgilenmiyormuş gibi yapıyorsun," dedi Alex. "Kraliyet adabına yakışmayacağı için sana izin verilmiyor mu yoksa insanlar seni *kültürlü* falan sansın diye konuşmamayı mı tercih ediyorsun? Hangisi?"

"Psikanaliz mi yapıyorsun bana?" diye sordu Henry. "Kraliyet misafirlerinin bunu yapmaya izni olduğunu zannetmiyorum."

"Kendini neden olmadığın biri gibi davranmaya bu kadar zorladığını anlamaya çalışıyorum. Daha az önce o küçük çocuğa kendin gibi olmanın ne kadar önemli olduğundan bahsediyordun."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok ama öyle dediysem de bu seni hiç alakadar etmez," dedi Henry, kısık bir sesle.

"Öyle mi? Farkında mısın bilmiyorum ama *yasal olarak* en iyi arkadaşınmışım gibi davranmam gerekiyor ve bu belli ki bir süre daha devam edecek," dedi Alex. Henry'nin bağladığı kolları kasıldı. "Eğer bu hafta sonundan sonra bir daha hiç görüşmezsek insanlar her şeyin uydurmaca olduğunu fark edecek. Hoşuna gitse de gitmese de bu işte beraberiz. Olaylar dönüp dolaşıp bana patlamadan önce ne ayak olduğunu öğrenmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

"Peki, başlayalım," dedi Henry, dönüp gözlerini kısarak. "Sen de bana neden benden bu kadar nefret ettiğini söyle o zaman."

"Gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

Alex kollarını bağladı fakat anında Henry'nin hareketini taklit ettiğini fark edip kollarını serbest bıraktı.

"Olimpiyatlara gittiğimizde bana tam bir öküz gibi davrandığını hatırlamıyor musun cidden?"

Alex o günü çok net hatırlıyordu. On sekiz yaşındaydı, seçim kampanyasının delegeleri olarak June ve Nora'yla Rio'ya gitmişlerdi. Hafta sonu boyunca fotoğraf çekip "küresel işbirliğinin parçası olan yeni kuşak" imajını yaratacaklardı. Alex vaktinin çoğunu, geleneksel Brezilya kokteyli caipirinha içerek geçirmiş, hemen sonrasında da bütün içtiğini kusmuştu. Henry'yle ilk tanışmaları Rio'da olmuştu. O anı ve Henry'nin üzerindeki bayrak rozetli parkasını bütün detaylarıyla hatırlıyordu.

"Beni Thames Nehri'ne atmakla tehdit ettiğin zamandan mı bahsediyorsun?"

"Hayır," dedi Alex. "Onu dalış finallerinde züppe bir hödük olduğun için söylemiştim. Gerçekten Rio'yu hatırlamıyor musun?"

"Hatırlatır mısın?"

Alex'in gözleri nefretle doldu. "Kendimi tanıtmak üzere yanına geldim. Sen de bana hayatında gördüğün en tiksindirici şeymişim gibi baktın. Elimi sıktıktan sonra Shaan'a dönüp 'Şunu başımızdan gönderebilir misin?' diye sordun."

Sessizlik oldu.

"Ah," dedi Henry. Boğazını temizledi. "Beni duyduğunu fark etmemiştim."

"Konu duyup duymamam değil," dedi Alex. "Söylediklerin o kadar aşağılayıcıydı ki."

"Evet... haklısın."

"Biliyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Henry. "Olimpiyatlardaki olay mı sadece?"

"Yani o ilk başlangıçtı."

Henry tekrar duraksadı. "Cümlenin devamı da var gibi."

"Sadece..." diye devam etti Alex. Küçük bir odada İngiltere Prensi'yle malzeme dolabına sıkışmış bir halde güvenlik tehdidi geçsin diye beklemesiyle son bulan kâbus gibi iki günden sonra doğru kelimeleri bulmakta gittikçe zorlanıyordu. "Emin değilim. Bizim işimiz gerçekten çok zor. Hele benim için daha da zor. Ben Amerika'nın ilk kadın başkanının oğluyum. Onun gibi beyaz tenli değilim. Hatta onunla alakam bile yok. İnsanlar bana her zaman kötü davranacaklar. Sense, bilirsin işte, sensin. Sen bütün bu zenginliğe doğdun, herkes seni gerçekten beyaz atlı prens olarak görüyor. İnsanların, ne yaparsam yapayım, kıçımı yırtsam bile beni her zaman başkalarıyla kıyaslayacağının yaşayan örneğisin."

Henry bir süre sessiz kaldı.

"Açıkçası," diye başladı Henry sonunda, "diğerleri için elimden bir şey gelmiyor. Ama o gün sana hödük gibi davrandığım kesin. Mazeret olsun diye söylemiyorum ama babam sadece on dört ay önce ölmüştü ve o zamanlar her günümü hödüğün biri olarak geçiriyordum. Özür dilerim."

Henry elini birden çekince Alex sessizleşti.

Kanser hastaları... Tabii ki de Henry kanserlilere yardım etmeyi seçmişti, bilgi formunda yazıyordu ya! *Babası ünlü film yıldızı Arthur Fox, 2015'te pankreas kanserinden vefat etmişti.* Cenazesi televizyonda yayınlanmıştı. Alex geçirdikleri son yirmi dört saati zihninde canlandırdı. Henry uyuyamıyordu, ilaç alıyordu, insan önüne çıkarken yüzünü ekşitiyordu. Alex bunu hep bir mesafe koyma çabası olarak yorumlamıştı...

Kendisi de benzer şeyler yaşamıştı. Ailesinin boşanma süreci süper geçmiş sayılmazdı, kendini derslerine adayıp dirsek çürütmesinin de bir sebebi vardı. Çoğu insanın, yeterli olup olmamak veya bütün dünyayı hayal kırıklığına uğratmakla ilgili endişeleri olmadığının farkındaydı. Ama Henry'nin de aynı endişeleri paylaşabileceği hiç aklına gelmemişti.

Henry'nin tekrar boğazını temizlemesi Alex'i telaşlandırdı. "Kusursuz biri olmadığını bilmek güzel."

Henry'nin gözlerini devirdiğini fark etti. O *tanıdık düşmanlığı* tekrar hissetmek Alex'e iyi gelmişti.

Konuşmanın etkisiyle bir süre sessiz kaldılar. Dışarıdan hiçbir ses duyulmuyordu ve sokaktan siren sesleri gelmiyordu. Ama onları kontrol etmeye kimse gelmemişti.

Henry sonra bir anda sessizliği bozarak, "*Jedi'ın Dönüşü*," dedi.

Tekrar sessizlik oldu. "Ne?"

"Sorunun cevabı işte," dedi Henry. "Evet, *Yıldız Savaşları*'nı severim, favorim de *Jedi'ın Dönüşü*."

"Ah," dedi Alex, "inanılır gibi değil; yanlışın var."

Henry, öfkeyle belli belirsiz pofladı. Nane kokusu geldi. Alex dirseğini daha da derine gömmek istedi ama bunu yapmadı. "Favorim konusunda nasıl yanlışım olabilir ki? Kişisel bir şey bu."

"Kişisel tercihin yanlış ve kötü."

"Senin favorin hangisi peki? Lütfen bana hatamı söyler misin?"

"Tabii ki, *İmparator*."

Henry burnunu çekti. "Çok *karamsar* ama ya."

"Evet, bu yüzden *güzel* zaten," dedi Alex. "Teması en karmaşık olan film. Han ve Leia'nın öpüşmesi var, Yoda'yla tanışıyoruz, Han hiç olmadığı kadar başarılı, lanet *Lando Calrissian* var ve tabii sinema tarihinin *en iyi* şaşırtmacası da cabası. *Jedi'ın Dönüşü*'nde ne var? Kahrolası Ewoklar."

"Ewoklar ikonik bir kere."

"Ewoklar *saçmalık*."

"Peki ya *Endor?*"

"Peki ya *Hoth?* İnsanların, başka üçleme filmlerin en karamsar, en ağır olanına *İmparator* diye benzetme yapmalarının bir sebebi var."

"Evet, doğru olabilir ama mutlu sonların bir önemi yok mu?"

"Tam bir beyaz atlı prens bakışı."

"Aslında şöyle... *Jedi'ın Dönüşü*'nün sonuç kısmını seviyorum. Her şey birbirine bağlanıyor. Filmin teması da umut, aşk ve... böyle şeyler işte. Filmin sonunda bu duyguları hissediyorsun."

Henry öksürdü. Alex yüzünü ona dönmek için hareket edecekti ki kapı açıldı ve Cash'in devasa silueti içeride belirdi.

"Yanlış alarm," dedi nefes nefese. "Aptal çocuklar arkadaşlarına havai fişek getirmiş." Aşağı baktığında sırt sırta vermiş bir şekilde oturan Henry ve Alex'i gördü. Koridordan içeri sızan parlak ışık yüzünden gözlerini kırpıştırıyorlardı. "Bu ne rahatlık," diye ekledi Cash.

"Ya sorma, bir bağ kurmuştuk," dedi Alex ve elini uzatıp kalkmak için Cash'ten destek istedi.

Kensington Sarayı'nın önünde Alex, Henry'nin telefonunu elinden kapıp kraliyet mülküne zarar verme suçundan özel korumalar

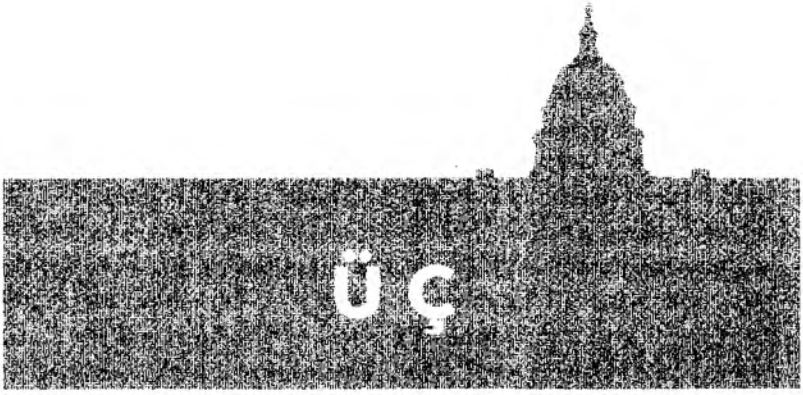
tarafından uzaklaştırılmadan rehbere kendi numarasını ekledi. Bir araç, onu kraliyetin özel pistine götürmek için bekliyordu.

"İşte," dedi Alex. "Numaram bu. Madem buna devam edeceğiz, yardımcıları araya sokmak insana kafayı yedirtir. Mesaj at bana yeter, bir yolunu buluruz."

Henry şaşırmış bir ifadeyle bir süre ona baktı. *Bu adamın hiç arkadaşı yok herhalde*, diye düşündü Alex.

"Tabii, teşekkürler."

"Umarım gecenin üçünde, 'Uyudun mu?' diye bir mesaj almam," dedi Alex ve Henry kahkahayı patlattı.

AMERİKA'DAN SEVGİLERLE: Henry ve Alex Dostluklarını Sergiledi

KANKA MI OLDULAR YOKSA? ABDİO ve Prens Henry'nin fotoğrafları

Alex'in Londra Gezisinden Kareler

Bir haftadır ilk defa Alex, Google bildirimlerine bakmaktan rahatsız olmuyordu. *People*'a verdikleri özel röportaj işe yaramıştı. Alex, Henry'yle aralarındaki dostluğun ne kadar "değerli" olduğuna dair birkaç söz etmiş ve dünya liderlerinin oğulları olarak yaşadıkları "ortak tecrübelere" değinmişti. Ortak tecrübelerinin en büyüğü, muhtemelen ikisinin de bu sözü aralarındaki okyanusa atıp boğuluşunu izlemek istemeleriydi.

Neyse ki annesi artık Alex'e ölü süsü verilmesini istemiyordu. Saatte bin tane linç tweet'i de gelmiyordu. Görev tamamlanmıştı!

Alex, onu dikizleyen birinci sınıf öğrencisi bir hayrandan sıvışıp kampüsün doğu yakasına yöneldi. Soğumuş kahvesinden son yudumunu aldı. Günün ilk dersi, hem dehşet verici cazibesine karşı koyamadığından hem de akademik bir meraktan aldığı Başkanlık ve Basın'dı. Kendi hayatında da basın annesinin başkanlığını *mahvetmesin* diye yaptığı seyahatten dolayı tükenmiş haldeydi. İroniyi görmemek elde değildi.

Bugün işleyecekleri konu tarih boyunca başkanların içinde bulundukları seks skandallarıydı. Hemen Nora'ya mesaj attı: *İkinci dönem bitmeden birimizin seks skandalına karışma ihtimali yüzde kaç?*

Birkaç saniye içinde cevap geldi: *Çükünün* Face the Nation*'da*[15] *tekrar tekrar bahsinin geçme ihtimali %94. Bu arada şunu görmüş müydün?*

Mesajın altında bir link vardı. Henry ile Alex'in *This Morning*'deki röportajlarından GIF'ler eklenmiş, resimlerle doldurulmuş bir blogdu bu. Yumruklarını dokundurmaları, gerçek gibi görünen gülüşler, hınzır bakışmalar... Her şey vardı. Altına ise ne kadar yakışıklı olduklarıyla alakalı yüzlerce yorum atılmıştı.

Aman Tanrım, yiyişsenize artık! diye bir yorum okudu Alex.

Bu yoruma o kadar güldü ki az daha dengesini kaybedip süs havuzuna düşüyordu.

Alex binanın güvenliğinden geçerken, Dirksen Senato Bürosu'nun önündeki güvenlik görevlisi ona her zamanki gibi öfkeyle bakıyordu. Senatörlerden birinin ofisinin önündeki levhayı karalayıp, levhadaki ismi argo bir kelimeye çeviren kişinin Alex olduğundan o kadar emindi ki. Ama bunu kanıtlayacak hiçbir şey yoktu elinde.

Alex'in bilgi topladığı senato ziyaretlerine Cash eşlik ederdi, böylece birkaç saatliğine ortadan kaybolduğunda kimse endişelenmezdi. O gün Cash bir banka yaslanıp podcast dinlemeyi tercih etmişti. Alex'in bütün maskaralıklarına yüz veren hep o olmuştu zaten.

Alex, babası Senato'ya ilk seçildiğinden beri binayı ezbere biliyordu. Burası, siyasete ve prosedürlere dair bildiği her şeyi öğrendiği yerdi hatta yardımcıların ağızlarından laf alıp olan biteni takip ettiği için burada gereğinden çok daha fazla vakit geçirirdi. Annesi bundan rahatsız olduğunu söylese de sonrasında neler öğrendiğini sormaktan kendini alamazdı.

Senatör Oscar Diaz o gün California'da silahlanma karşıtı bir konferansa katıldığı için binada yoktu. Alex asansöre binip beşinci kata çıktı.

[15]Güncel sorunların ele alındığı, siyasilerin katıldığı, her hafta yayınlanan bir tartışma programı. (ç. n.)

Henüz otuz dokuz yaşındaki Coloradolu bağımsız vekil Rafael Luna, Alex'in en sevdiği senatördü. Ayrıca Senato'nun en yeni üyesiydi. Daha avukatlık yaparken Alex'in babası kol kanat gerip onu yanına almıştı. Favori olmamasına rağmen hem özel bir seçimi hem de genel seçimi kazanarak koltuğunu hak ettiğini ispat eden Rafael Luna, kısa sürede siyasetin gözbebeği haline gelmişti. *The Hill* dergisinin 50 En Yakışıklı İsim listesinin birinci sırasında yer alması da popülaritesini artırmıştı.

Alex 2018 yazını, Denver'da Luna'nın kampanyasıyla ilgilenerek geçirdiği için aralarında kendilerine has garip bir ilişki gelişmişti. Yaz boyunca benzincilerde tropikal meyve aromalı Skittles aramış ve gece uyumayıp basın bülteni hazırlamışlardı. Hatta üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen Alex'in karpal tünel sendromu ara sıra ortaya çıkıp o yazı hatırlatırdı.

Alex içeri girdiğinde, Luna'yı ofisinde kemik gözlüklerini takmış halde çalışırken buldu. Yüz hatları o kadar kusursuzdu ki sanki bir siyasetçiye değil de film yıldızına aitti. Alex, Luna'nın hem Latin kökeni hem de eşcinselliği yüzünden kaybettiği tüm oyları, duygu dolu kahverengi gözleri, bakımlı kirli sakalı ve belirgin elmacık kemikleriyle geri kazandığını düşünüyordu.

Fonda Alex'in ta Denver günlerinden hatırladığı bir şarkıcı çalıyordu: Muddy Waters. Luna, başını kaldırıp kapıda Alex'i görünce kalemini önündeki yığınla kâğıdın üzerine düşürdü ve arkasına yaslandı.

"Burada ne halt ediyorsun, evlat?" diye sordu, bir kedinin avını izlediği gibi gözlerini dikerek.

Alex elini cebine atıp bir kutu Skittles çıkarınca Luna'nın yüzü anında yumuşadı.

"İşte budur," deyip Alex'in bıraktığı paketi kaptı ve masasının önündeki sandalyenin ayağını tekmeleyerek Alex'e doğru çevirdi.

Alex oturup Luna'nın paketi ağzıyla yırtışını izledi. "Bugün ne üzerinde çalışıyorsun bakalım?"

"Bu masadaki kâğıtlarda neler yazdığını çok iyi biliyorsun zaten." Gerçekten de doğruydu. Alex, Luna'nın geçen sene çoğunluğu kaybettikleri için önü kesilen sağlık politikalarındaki düzenlemeler üzerinde çalıştığından emindi. "Neden buradasın?"

"Hmm," dedi Alex bacağını sandalyenin koluna atarak, "çok yakın bir aile dostumu hiçbir art niyet olmadan ziyaret edemez miyim yani?"

"Boş yapma."

Alex elini göğsüne koydu. "Kalbimi kırıyorsun."

"Tükettin beni."

"Hayran ettim."

"Güvenliği ararım."

"Öyle olsun."

"Neden küçük Avrupa tatilinden bahsetmiyorsun?" dedi Luna kısık gözlerle. "Bu Noel'de Prens'ten ve senden ortak bir hediye beklemeli miyim?"

"Aslında," diye lafı değiştirdi Alex, "hazır buradayken sana bir sorum var."

Luna gülüp arkasına yaslandı. Ellerini başının arkasında birleştirdi. Alex bir anlığına yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti, adrenalin göstergesi olan bu kızarıklık aynı zamanda esas olaya gelmek üzere olduğuna işaret ediyordu. "Vardır tabii."

"Connor hakkında bir şey duyup duymadığını merak etmiştim," diye sordu Alex. "Başka bir bağımsız vekilin açıkça desteğini almak bayağı işimize gelir. Sence seçmiş midir birini?"

Alex konuşurken sandalyenin kolundan masumca sarkan bacağını sallıyordu. Sanki havanın nasıl olduğunu sorar gibi rahat bir tavrı vardı. Öngörüler seçimi kıl payı farkla kazanacakları yönündeyken, sosyal medya ekibi Y kuşağından gençlerle dolu, Delaware'in çılgın bağımsız vekili Stanley Connor'ın desteğini almak oldukça işlerine gelirdi.

Luna ağzına bir Skittles attı. "Birini destekleyip desteklemediğini mi soruyorsun yoksa bizim tarafımıza geçmesi için ne yapmamız gerektiğini mi?"

"Raf, dostum. Sana bu kadar yakışıksız bir şeyi sormayacağımı biliyorsun."

Luna iç çekip sandalyesinde sağa sola sallandı. "Özgür biri o. Toplumsal konularda genelde size yakındır ama annenin ekonomi stratejileri hakkında neler düşündüğünü biliyorsun. Kime oy verdiğini de benden iyi biliyorsundur muhtemelen. Taraf tutmaz o. Ayrıca vergiler konusunda radikal bir fikir arayışında olabilir."

"Peki, benim bilmediğim bir şey var mı?"

Luna sırıttı. "Richards bağımsız vekillere toplumsal konularda büyük değişiklikler yapılacağını belirtip özgür bir ortam vadediyor. Kendi platformunun Connor'ın sağlık hizmetleri konusundaki düşünceleriyle uyuşmadığını biliyorum. Belki bu, başlamak için uygun bir konu olabilir. Tabii senin çevireceğin dolaplara ayak uydurmayı kabul edersem..."

"Yani Richards dışındaki Cumhuriyetçi vekillerin peşinde koşmaya gerek yok mu diyorsun?"

"Annenin karşısına çıkan vekilin, Richards ailesinin vârisi ve lanet sağcı popülistlerin kutsanmış Mesih'i olmama ihtimalini düşündüm de... Lanet olsun, imkânsıza yakın."

Alex güldü. "Beni tamamlıyorsun, Raf."

Luna tekrar gözlerini devirdi. "Sana dönelim," dedi. "Konuyu nasıl değiştirdiğini fark etmedim sanma. Bak bil diye söylüyorum, uluslararası bir fiyaskoya sebep olmanın ne kadar süreceği üzerine ofiste girdiğimiz bahsi ben kazandım."

"Demek öyle! Sana *güvenebileceğimi* sanmıştım," dedi Alex abartılı bir tavırla.

"Neler oluyor bakalım?"

"Olup *biten* bir şey yok," dedi Alex. "Henry... tanıdığım birisi. Aptalca bir şeye kalkıştık. Benim de bunu düzeltmem gerekiyordu. Bir şey yok yani."

"Tamam, tamam," dedi Luna iki elini de kaldırarak. "Hoş çocuk ama, değil mi?"

Alex'in yüzü ekşidi. "Evet öyle denebilir, peri masallarından çıkma prenslere ilgin varsa."

"Kimin hoşuna gitmez ki?"

"*Benim* gitmez," diye yanıtladı Alex.

Luna tek kaşını kaldırdı. "Tabii, eminim öyledir."

"Ne?"

"Hiç, geçen yaz aklıma geldi sadece," dedi Luna. "Sahi masanda Prens Henry'nin vudu bebeği yok muydu?"

"Ne bebeğinden bahsediyorsun?"

"Yoksa üzerinde Prens'in fotoğrafı olan bir dart tahtası mıydı?"

Alex, yere sağlam basabilmek için bacağını sandalyeden indirdi. Kızmış bir şekilde kollarını önünde bağladı. "Kapağında Henry'nin olduğu bir dergi vardı sadece. O dergiyi alma sebebim de içinde benimle alakalı bir haber olmasıydı. Onun kapakta olduğuna dikkat bile etmemiştim."

"Bir saat boyunca dik dik baktın dergiye."

"Yalan," dedi Alex. "İftira."

"Sanki düşünce gücüyle Henry'yi ateşe vermeye çalışıyormuş gibiydin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok ilginç bence," dedi Luna. "Bazı şeyler zamanla nasıl da değişiyor."

"Yapma ama," dedi Alex. "Bu... siyaset sadece."

"Peki, öyle olsun."

Alex sanki konuyu dağıtacakmış gibi başını salladı. "Her neyse, buraya başka konularla ilgili konuşmak için geldim, utanç verici bir hafta sonundan bahsetmek için değil."

"Öyle mi?" dedi Luna sırıtarak. "Eski bir aile dostunu ziyarete gelmemiş miydin sen?"

"Evet, onu diyordum ben de."

"Cuma akşamı yapacak daha iyi bir işin yok mu gerçekten? Gidip içkili oyunlar falan oynasan ya da bir parti için hazırlansan mesela?"

"Onları yapıyorum zaten," diye yalan söyledi Alex. "Ama bunu da yapıyorum."

"Hadi ama sana biraz nasihat vermeye çalışıyorum. Yaşlı Luna'dan kendi gençliğine benzettiği bir velede birkaç nasihat..."

"Sen otuz dokuz yaşındasın."

"Karaciğerim doksan üç ama."

"Bu benim suçum değil."

"Denver geceleri seninle aynı fikirde değil."

Alex güldü. "Bak, işte tam bu yüzden arkadaşız biz."

"Alex, başka arkadaşların da olmalı," dedi Luna. "*Meclis'te olmayan* arkadaşlar..."

"Arkadaşım var ki! June var, Nora var."

"Evet, kız kardeşin ve bilgisayardan farkı olmayan bir kız," dedi Luna duygusuz bir tonla. "Kendini tüketmeden kendine de biraz vakit ayırmalısın, velet. Biraz kendini düşünmelisin bence."

"Bana velet demeyi kes," dedi Alex.

"Of," diye iç çekti Luna. "İşin bitti mi? Bitirmem gereken gerçek işlerim var da."

"Evet, evet," dedi Alex, sandalyesinde doğrulup kalktı. "Ha, Maxine buralarda mı?"

"Waters mı?" diye sordu Luna başını eğip. "Ölmeye bayağı heveslisin demek?"

İş siyasi tarihe gelince, Richards ailesi, Alex'in çözmeye çalıştığı en karmaşık geçmişe sahipti.

Dizüstü bilgisayarına yapıştırdığı notların birinde "KENNEDYLER + BUSHLAR + GARİP MAFYA AİLESİ SERVETİYLE SITH GÜÇLERİ = RICHARDSLAR" yazılıydı. Şu ana kadar bulabildiklerinin temeli bu kadardı. Genel seçimde annesinin karşısına çıkma ihtimali en yüksek aday olan Jeffrey Richards, neredeyse yirmi yıldır Utah eyaletinde senatörlük yapıyordu; bu da annesinin ekibinin çoktan oy geçmişine ve yasalarına göz attığı anlamına geliyordu. Tarih boyunca bu aileden o kadar çok adalet bakanı ve federal yargıç çıkmıştı ki isteseler arkalarında hiç kanıt bırakmayabilirlerdi.

Masasındaki düzinelerce dosyanın altında bir yerlerden telefonu titredi. June'dan bir mesaj gelmişti: *Akşam yemek yesek? Yüzünü gören cennetlik.* Alex, June'u gerçekten çok severdi ama o an yaptığı araştırmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki... *Yarım saat içinde cevap atarım,* diye düşündü.

Sekmelerin birinde açtığı Richards röportajını incelemeye koyuldu. Beden dilini ve yüzündeki gizli ifadeleri okumaya çalıştı. Peruk olmayan gri saçları vardı ve çenesi öyle geniş, dişleri öyle beyazdı ki Alex'e bir köpekbalığını hatırlattı. Videoda bahsettiği yasa hakkında yalan söylediği düşünülürse, çok da iyi bir pazarlamacıydı. Alex bunu da not etti.

Richards'ın amcasının 1986'taki şüpheli vergi yasalarına dair ipuçlarını araştırırken başka bir mesajla kendine geldi. Bir buçuk saat geçmişti. Annesi, aile grubuna pizza emojisi göndermişti. Okuduğu sayfayı yer imlerine kaydedip üst kata çıktı.

Beyaz Saray'da ailece akşam yemeği yedikleri nadir olurdu. Her şeye kıyasla en az abartılı şey bu sayılabilirdi: Annesi pizza almaya birini gönderirdi, onlar da üçüncü kattaki oyun odasına yerleşirlerdi. Karton tabaktan pizza yiyip, Texas'tan getirttikleri Shiner biralarını içerlerdi. Takım elbiseli tiplerin etrafta gizli lakaplarıyla konuşması falan çok komik olurdu. "Boz Ayı ekstra çarliston biber istiyor."

Alex odaya geldiğinde, June geniş koltuğa çoktan yerleşmişti. Alex, kardeşinin mesajını hatırlayıp suçluluk duygusu içinde kıvrandı.

"Lanet olsun, tam bir öküzüm," dedi.

"Evet öylesin."

"Ama bak, yemekte yine beraberiz."

"Bana pizzamı getirsen yeter," dedi June iç çekerek. 2017 yılında Gizli Servis ajanları aralarındaki tartışmayı yanlış anlayıp bütün sarayı kapatmıştı bir kez. O günden beri herkese ayrı ayrı pizza alınıyordu.

"Tamam böceğim," dedi Alex. June'a margarita, kendine de mantarlı salamlı pizza aldı.

Alex oturduğu yere yerleşirken koltuğun arkasından bir ses, "Merhaba Alex," dedi.

"Selam Leo," diye yanıtladı Alex. Üvey babası o sırada televizyonun arkasında kablolarla uğraşıyordu. Elektronik aletler üzerinde kullandığı teknikler, *Demir Adam* çizgi romanında olsa daha mantıklı görünürdü ama tuhaf bir milyonerin mucitlik alışkanlıkları kolay kolay geçmiyordu. Alex basitçe ne yaptığını anlatmasını isteyeceği sırada annesi öfkeyle içeri girdi.

"Neden başkan olmama izin verdiniz ki?" diye yakındı, bir yandan telefonunun ekranına sert sert vurup bir şeyler yazıyordu.

Topuklu ayakkabılarını ve telefonunu hışımla kenara fırlattı.

"Çünkü seni durdurmamamız gerektiğini bilecek kadar akıllıyız," dedi Leo televizyonun arkasından sakallı, gözlüklü yüzünü uzatıp. "Ayrıca dünya sensiz altüst olurdu, güzelim benim."

Annesi önce gözlerini devirse de gülümsedi. Alex on dört yaşındayken, Leo ve annesi bir hayırseverlik etkinliğinde tanışmışlardı; yıllardır ilişkileri hep böyleydi. O zamanlar Ellen, meclis başkanıydı, Leo ise kadın sağlığı alanında girişimlere yatırım yapan ve bir düzine patent sahibi dâhi bir adamdı. Şimdi ise biri Amerikan başkanı, diğeri ise görevlerini yerine getirebilmek için şirketini satmış bir başkan eşiydi.

Ellen eteğinin fermuarını yaklaşık beş santim indirip bir dilim pizza aldı. Bu fermuar hareketi mesaisinin bittiği anlamına gelirdi.

"Pekâlâ," dedi annesi. Elini değdirmeden yüzünü fırçalayıp ovalar gibi bir hareket yaptı. Artık Amerikan başkanı değil, onların annesiydi. "Merhaba çocuklar."

"Merhaba," dedi June ve Alex bir ağızdan, ağızları yemekle dolu olduğu halde.

Ellen iç çekip Leo'ya döndü. "Bu benim suçum, değil mi? Hiç terbiyeleri yok. Sıçan gibiler, şunlara bak. İşte bu yüzden kadınlar iş hayatına tam olarak kendini veremez diyorlar, bir şeyler eksik kalıyor."

"Hiç de bile, onlar harika çocuklar," dedi Leo.

"Hadi bakalım," dedi Ellen. "Bir iyi bir de kötü şey. Başla."

Ellen bu oyunu ömrü boyunca oynamıştı onlarla. İşinde çok yoğun olup ailesine vakit ayıramadığı zamanlarda, bu oyun sayesinde

hayatlarında neler olup bittiğini öğrenebilmişti. Alex'in annesi hep aşırı düzenli ve duygusal bir iletişim kurmaya çalışan birisi olmuştu. Yer yer aşırıya kaçtığı da söylenebilirdi; mesela Alex ilk defa bir kızla çıkmaya başladığında, Ellen ona detaylı bir PowerPoint sunumu hazırlamıştı. "Bir düşüneyim," dedi June, lokmasını bitirirken. "İyi bir şey... Tanrım. Ronan Farrow,[16] *New York Magazine*'e yazdığım makalemle ilgili bir şeyler tweet'lemiş. Sonra da Twitter üzerinden hoş bir sohbete girdik. Böylece onu zorla arkadaşım yapma planımın ilk ayağını başlatmış oldum."

"Sanki bütün bunlar, mevkiini kötüye kullanıp Woody Allen'ı öldürmeye yönelik uzun soluklu planının bir parçası değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi Alex.

"Adam çok çelimsiz değil mi ama? Şöyle bir itiversen..."

"Size görevdeki bir başkanın önünde cinayet planları yapmamanızı *kaç kere* söylemem gerekiyor?" diye araya girdi anneleri. "*Makul reddedilebilirlik,*[17] lütfen."

"Tamam *neyse*," devam etti June. "Kötü şey de... Hmm... Eh, Woody Allen hâlâ yaşıyor. Sıra sende Alex."

"İyi olan şey," diye lafa başladı Alex, "hocalarımdan birini sınavdaki bir sorunun çok net yazılmadığına zorla ikna etmeyi başardım, böylece kendi yazdığım cevap tam puan aldı." Birasından bir yudum aldı. "Kötü olan şeyse... anne, ikinci kat koridorundaki yeni resmi gördüm. Neden evimize George W. Bush imzalı bir terrier köpek portresi asılmasına izin verdiğini merak etmiyor değilim."

"Partiler arası bir jest," dedi Ellen. "İnsanların hoşuna gidiyor böyle şeyler."

"Odama her gittiğimde önünden geçmek zorunda kalıyorum," dedi Alex. "Nereye gitsem küçük boncuk gözleri beni takip ediyor."

"Resmi indirmeyeceğiz."

Alex ofladı. "Peki."

---

[16]Harvey Weinstein'le ilgili cinsel taciz suçlamalarını ortaya çıkaran başarılı Amerikalı gazeteci, aynı zamanda ünlü yapımcı Woody Allen'ın oğlu. (ç. n.)

[17]Yüksek merciilerden alınan talimatlarla gerçekleştirilen operasyonların kötü gitmesi sonucu, yüksek merciilerin iyiliği için bu talimatların alındığı kaynağın gizlenmesi veya reddedilmesidir. (e. n.)

Sonra sıra Leo'ya geçti ve her zamanki gibi söylediği kötü şey aslında aynı zamanda iyi bir şeydi. Son olarak Ellen sözü aldı.

"Seçtiğim BM Elçisi İsrail'le ilgili aptalca bir şeyler geveleyip verdiğim tek görevin tam anlamıyla içine etti. Bana da Netanyahu'yu arayıp özür dilemek kaldı tabii. İyi olansa şu an Tel Aviv'de saat sabahın ikisi, yani bunu sabaha erteleyip yemekte size eşlik edebiliyorum."

Alex annesine bakıp gülümsedi. Üç yıl geçmesine rağmen hâlâ başkanlıkla ilgili dertlerinden yakınmasına şaşırıyordu. Havadan sudan muhabbet etseler de şakalaşıp didişseler de bunun gibi geceler oldukça nadirdi. Alex durumdan memnundu.

"Peki," dedi Ellen, başka bir pizza dilimini kenarından kemirmeye başlayarak, "annemin barındayken bilardoda milleti nasıl yendiğimden bahsetmiş miydim size hiç?"

June tam birasını içecekken dondu kaldı. "Ne yaptın, ne yaptın?"

"Evet," dedi Ellen. Alex kardeşine kuşkucu bir bakış attı. "Annem ben on altı yaşındayken *Tipsy Grackle* adında boktan bir bar işletiyordu. Okuldan sonra bara gelip ödevlerimi orada yapmama izin verirdi, yaşlı ayyaşlar bana yürümesin diye görevli arkadaşlarından birini de başıma dikerdi. Birkaç ay içinde bilardoyu çok iyi oynamaya başladım, sonra da sürekli gelip oynayanlarla parasına iddiaya girdim. Ama salağa yatardım tabii... Pijamalı toplarla düz topları karıştırır gibi yapar, ıstakayı ters tutardım. İlk maçta kazanırlardı, ben de ikinci maçta iki katı fiyata iddiaya girerdim. Fazlasıyla kârlı oluyordu benim açımdan."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" dedi Alex ama aslında bunu zihninde canlandırabiliyordu. Annesi strateji kurmakta olduğu gibi bilardo oyununda da ustaydı.

"Tamamen gerçek," diye lafa girdi Leo. "Sarhoş, yaşlı beyaz adamlardan ne isterse elde etmeyi nasıl öğrendi sanıyorsunuz? Bu, bir siyasetçinin en önemli yeteneği değil midir?"

Ellen sanki hayranları arasına çıkmış bir kraliçe gibi yanlarından geçerken Leo eşinin geniş çenesine kenardan bir öpücük kondurdu. Ellen, pizzasının kalanını kâğıt havlunun üstüne bırakıp raftan bir ıstaka kaptı.

"Neyse," dedi. "Mesele şu ki yeteneklerini keşfetmek ve onları kullanıp bir şeylere imza atmak için asla geç değildir."

"Tamam," dedi Alex. Anne oğul birbirlerinden yüksek beklentilerini sessizce ifade ederek bakıştılar.

"Ki buna..." dedi Ellen, düşünceli bir tonla, "ikinci dönem seçim kampanyamda bir iş sahibi olmak da dâhil."

June elindeki dilimi bıraktı. "Anne, Alex daha üniversite mezunu bile değil."

"Ah, evet, olay da bu zaten," dedi Alex sabırsızlıkla. *Uzun bir süredir* bu teklifi almayı bekliyordu. "Özgeçmişimde boşluk olmayacak."

"Teklif sadece Alex için değil," dedi anneleri. "İkiniz için."

June'un endişeli ifadesi dehşete kapılmış bir hale büründü. Alex, June'a doğru elini sallayınca pizzasından bir parça mantar fırlayıp kızın yüzüne yapıştı. "Anlat, anlat, anlat."

"Düşünüyordum da," diye lafa başladı Ellen, "siz, yani 'Beyaz Saray Üçlüsü' (sanki ismi kendisi onaylamamış gibi eliyle tırnak işaretlerini vurguladı) sadece etrafta boy göstermeseniz mi? Yeteneklisiniz, zekisiniz, marifetleriniz var. Sizi dışarıdan vekil gibi değil de doğrudan çalışan olarak kullanabiliriz aslında."

"Anne," dedi June.

"Hangi görevde?" diye araya girdi Alex.

Ellen durup pizzasının yanına döndü. "Alex, sen ailenin ineğisin." Pizzasından bir ısırık aldı. "Siyasetin merkezinde sen olmalısın. Bol bol araştırma yapman ve rapor yazman demek oluyor bu."

"Hadi be! Tamam!" dedi Alex. "Bu işin altından öyle bir kalkacağım ki..."

"Alex..." demeye çalıştı June ama anneleri lafını kesti.

"June, senin için de iletişim diyorum," diye devam etti. "Senin diploman kitle iletişimi üzerine olduğuna göre, gelip günlük işlerimize yardım edersin, çeşitli yayın organlarıyla irtibatı sağlarsın, yazışmalarımızı düzenlersin, hedef kitlemizi incelersin..."

"Anne, benim zaten bir işim var."

"Ah tabii. Elbette hayatım. Ama bu tam zamanlı olabilir. Bir sürü insanla tanışırsın, geleceğe yönelik bayağı başarılı bir yatırım olmaz mı bu? Tam da senin iş alanına uygun."

"Ben..." diyerek pizzasının kenarını ayırdı June. "Ben bu tarz bir şey aradığımı söylediğimi zannetmiyorum. Çok büyük bir varsayım değil mi bu, anne? Şimdi senin kampanyanda işe girersem, gelecekte gazeteci olma ihtimalim ortadan kalkar. Tarafsızlığıma kimseyi inandıramam. Hem daha seninle çalışmıyorken bile makalelerimi zar zor yayımlatıyorum."

"Ah bir tanem," dedi annesi. Yüzündeki ifade söylemek üzere olduğu şeyin karşısındakini çıldırtma ihtimalinin yüzde elli olduğunu gösteriyordu. "Sen çok yeteneklisin ve çok çalıştığını da biliyorum ama artık olaylara biraz gerçekçi bakmanın vakti gelmedi mi?"

"Ne demek şimdi *bu?*"

"Yani sadece, demek istediğim... Memnun musun bilmiyorum ve belki de farklı bir şeyler denemenin vakti gelmiştir, değil mi?"

"Ben sizin gibi değilim," diye cevapladı June. "Bütün bu şeyler *benim* tercihimle olmadı."

"Juuuuuuune," dedi Alex. Koltuğunun yanından başını sarkıtıp kardeşine baktı. "En azından bir düşünsen? Ben varım." Annesine döndü. "Nora'ya da iş teklif ediyor musun?"

Ellen başıyla onayladı. "Yarın Mike, analiz dalında bir iş teklifinde bulunacak. Eğer kabul ederse hemen işe başlayacak. Sense bayım, mezun olmadan başlayamazsın."

"Vay be, Beyaz Saray Üçlüsü savaşa koşuyor. Harika değil mi?" Alex dönüp, televizyonun arkasındaki işini yarım bırakan Leo'ya baktı. Leo da afiyetle yemekte onlara eşlik ediyordu. "Sana da iş teklif ediyorlar mı, Leo?"

"Hayır," dedi Leo. "Benim bir başkan eşi olarak görevim her zamanki gibi masa süslemek ve güzel görünmek."

"Masa dizaynlarını çok seviyorum bir tanem," dedi Ellen alaycı bir öpücükle. "Çuval bezinden servis altlığı fikrini çok sevdim."

"Dekoratörün kadife olanları daha çok sevdiğine inanabiliyor musun?"

"Ah canım..."

"Bu durum hiç hoşuma gitmedi," dedi June, Alex'e. Süs armutlardan bahsederken annelerinin dikkati dağılmıştı. "Bu işi istediğine emin misin?"

"Her şey yolunda, June," diye cevapladı Alex. "Eğer bana göz kulak olmak istiyorsan, sen de işi kabul edebilirsin."

June kardeşini başından savdı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle pizzasına döndü. Ertesi gün Zahra'nın ofisindeki tahtada üç tane yapışkan not kâğıdı vardı. Üzerinde KAMPANYA SÜRECİ İŞ DAĞILIMI: ALEX-NORA-JUNE yazıyordu. Alex ve Nora'nın adları altına EVET, June'unkinde ise (belli ki kendi el yazısıyla) HAYIR yazılmıştı.

Alex o ilk mesajı aldığında siyaset dersinde not tutuyordu.

Bu herif sana benziyor.

Mesajın altında da bir fotoğraf vardı: dizüstü bilgisayar ekranında Şef Chirpa'nın göründüğü bir sahnede durdurulmuş *Jedi'ın Dönüşü* filmi. Küçük, buyurgan, sevimli, kızgın birisi...

Ben Henry bu arada.

Alex gözlerini devirdi ama telefonuna numarayı kaydetti: *Sikkafalı Prens Hazretleri.* Yanına da kaka emojisi koydu.

Aslında Alex gerçekten de cevap vermeyi düşünmüyordu ama bir hafta sonra *People*'ın kapağını görünce kendini tutamadı. Kapakta Henry'nin, makul ama oldukça dar bir koyu mavi mayoyla Avustralya sahillerinde bir güzel uzandığı bir fotoğrafı vardı, altında da PRENS HENRY KIŞ MEVSİMİNDEN KAÇIP GÜNEYE GÖÇ ETTİ yazıyordu.

Ne kadar çok benin var, yazdı Alex, derginin kapağını göndererek. *Akraba evliliğinden mi hep bunlar?*

Henry'nin cevabı iki gün sonra geldi. *Daily Mail*'in attığı bir tweet'in ekran görüntüsünü göndermişti Alex'e. Tweet'te şöyle yazı-

yordu: *Alex Claremont-Diaz baba mı oluyor?* Henry ise altına şöyle yazmıştı: *Hâlbuki ne kadar da dikkat etmiştik hayatım.* Alex mesajı okuyunca şaşırıp öyle çok güldü ki Zahra onu haftalık bilgilendirme toplantısından kovmak zorunda kaldı.

Görünüşe bakılırsa Henry istediğinde komik olabiliyordu. Alex zihnine bunu da not etti.

Ayrıca Alex'in anladığı kadarıyla Henry, boy göstermesi gereken yerlere götürülüp getirilirken veya aile mülkleriyle ilgili bitmek bilmeyen toplantılarda boş boş otururken (kraliyetin sıradan rutinlerine hapsolduğu zamanlarda) mesajlaşmaktan hoşlanıyordu. Hatta bir kere zorla solaryuma götürüldüğünde konuşmuşlardı.

Alex'in Henry'yi *sevdiğini* söylemek doğru olmazdı ama aralarındaki didişme oldukça hoşuna gidiyordu. Evet, Alex biraz fazla konuştuğunun farkındaydı çünkü genelde havalı davranışlarının ardına sakladığı duygularını yatıştırmakta zorlandığı için yapıyordu bunu. İşin güzel tarafı ise Henry'nin onun hakkında ne düşündüğünün umurunda olmamasıydı. O yüzden kendini durdurması da gerekmiyordu. Kendini tutmak yerine mesajlarında istediği kadar tuhaf ve taşkın davranabiliyor, Henry de şaşırtıcı zekâsını kullanıp fırsat buldukça ona laf sokmaktan geri durmuyordu.

Alex her sıkıldığında, gerildiğinde veya kahve molası verdiğinde mesaj gelmesini bekler olmuştu. Son verdiği röportajlarından biriyle ilgili ya da İngiliz ve Amerikan biralarının farkları üzerine belirttiği tuhaf düşüncelerine karşılık bir mesaj alma olasılığı yüksekti. Henry'nin Slytherin atkısı takan köpeğiyle ilgili de bir konu açılabilirdi. (Henry'nin kendisinin değil de köpeğinin Slytherinli olduğunu açıklamasına fırsat vermeden Alex bu fotoğrafın altına şöyle yazmıştı: *KİMİ kandırdığını sanıyorsun bilmiyorum ama anca Hufflepufflı olursun seni şıllık.*)

Alex, Henry'nin hayatını sosyal medya ve mesajlaşmaları üzerinden takip edebiliyordu. Henry'nin hayatı, Shaan tarafından büyük bir özenle organize ediliyordu. Henry'den arada bir gelen, *Shaan'ın motoru olduğunu söylemiş miydim sana?*, ya da *Shaan, Portekiz'le telefonda,* gibi mesajlar yüzünden Alex, Shaan'a kafayı takmıştı.

Alex'in, Prens Hazretleri Henry Bilgi Formu'nun en ilgi çekici detaylardan yoksun ya da tamamen uydurmaca olduğunu düşünmesi uzun sürmedi. Henry'nin en sevdiği yemek koyun etli tart falan değildi, saraydan on dakika uzaktaki bir tezgâhtan ucuza aldığı falafeldi. Okula ara verdiği bir yılın büyük bir kısmını, dünyanın dört bir yanındaki hayır kuruluşlarında (büyük bir kısmı en iyi arkadaşı Pez'e aitti) görev alarak geçirmişti.

Ayrıca Henry klasik mitolojiye de çok ilgiliydi, eğer biri onu dinlerse onlarca takımyıldızını tek tek gösterip yapılarını detaylıca anlatabilirdi. Yelkenli kullanımı konusunda gereksiz detaylardan bahsettiğinde ise Alex uzun bir süre cevap yazmaz, sonra da baştan savma bir şekilde, *iyiymiş*, yazıp yollardı. Henry pek küfür etmese de belli ki Alex'in küfürbazlığından rahatsız olmuyordu.

Henry, kardeşi Beatrice'ten (kısaca Bea) Kensington Sarayı'nda yaşadığı için sık sık bahsederdi. Alex'in anlayabildiği kadarıyla Henry ve Bea, büyük ağabeyleriyle olan ilişkilerine nazaran çok daha yakınlardı. İkisinin de bir ablası olduğu konusunda da konuşmuşlardı.

Bea sana da çocukken elbise giydirir miydi?

June da Dickens'ın dünyasındaki bir sokak çocuğu gibi dolaba koyduğun önceki günden kalan köri yemeğini gecenin köründe dolaptan aşırır mıydı?

Laf sürekli Bea'ye geldiğinden Pez hakkında çok konuşamamışlardı. Pez o kadar ilginç ve acayip birisiydi ki Lord Byron[18] hakkında siz onu engellemekle tehdit edene kadar konuşma kapasitesi olan Henry'yle bu kadar yakın arkadaş olmalarına inanamamıştı Alex. Pez sürekli eksantrik işler peşindeydi, neler yapacağı asla tahmin edilemezdi. Malezya'da paraşütle atlar, Jay-Z olma ihtimali olan biriyle egzotik muz yiyebilir ya da yemeğe cırtlak pembe renkli, üzerinde işlemeler olan bir Gucci ceketle gelebilirdi. Bir de boş zamanlarında kâr amacı gütmeyen organizasyonlar yapıyordu. *Gerçekten inanılmaz*, diye düşündü Alex.

Alex bir süre sonra Henry'ye kendi hayatıyla ilgili de detaylar verdiğini fark etti. Henry, June'un Gizli Servis'teki takma adının Bluebonnet[19] olduğunu biliyor ve Nora'nın fotoğrafik hafızasının

[18]Don Juan gibi eserlerin yazarı ünlü İngiliz şair ve soylu politikacı. (ç. n.)

[19]Texas'ta çok yaygın yetişen, Texas Eyaleti'nin resmî çiçeği olan, genelde mor yaprakları kadın bonesine benzeyen bir bitki cinsi, Türkiye'de acı bakla olarak da bilinir. (ç. n.)

ne kadar tüyler ürpertici olduğuna dair espriler yapıyordu. Alex bu kadar şey paylaştığını fark ettiğinde şaşırmıştı çünkü normalde June ve Nora'ya karşı oldukça korumacıydı. Hatta Henry ve June'un, 2005'te çıkan *Aşk ve Gurur* filmini ne kadar sevdiklerine dair Twitter paslaşmaları viral olana kadar tüm bunları fark edememişti.

"Zahra'dan e-posta geldiği için böyle gülümsediğini sanmıyorum," dedi Nora, Alex'in omzunun üzerinden uzanıp. Alex dirseğiyle onu itti. "Telefonuna her baktığında yüzünde aptal bir gülümseme oluşuyor. Kiminle mesajlaşıyorsun bakayım?"

"Ne dediğine dair hiçbir fikrim yok ve kimseyle mesajlaşmıyorum," dedi Alex. Elindeki telefonda Henry'den bir mesaj vardı: *Philip'le dünyanın en sıkıcı toplantısındayım. Kravatımla kendimi astığımda gazetelerin yalan haberler uydurmalarına izin verme.*

"Dur bakayım," dedi Nora, telefonu kapmaya çalışarak. "Yine Justin Trudeau'nun Fransızca konuştuğu videoları mı izliyorsun yoksa?"

"Ne zaman izledim öyle bir şeyi?"

"Geçen seneki davette onunla tanıştığından beri en az iki kez videosunu izlerken yakaladım ya seni," dedi Nora. Alex de el hareketi çekti. "Tanrım, yoksa kendinle ilgili milletin yazdığı öyküleri mi okuyordun? Beni nasıl *davet etmezsin?* Kiminle sevişmişsin bu sefer? Macron'la olan bir tane göndermiştim sana, onu okudun mu? *Gülmekten ölecektim resmen.*"

"Eğer durmazsan Taylor Swift'i arayıp fikrini değiştirdiğini ve düzenlediği 4 Temmuz kutlamasına katılacağını söylerim."

"Bu bir cevap değil."

Akşamın ilerleyen saatlerinde Alex, bir fırsatını bulup Henry'ye cevap yazdı: *Toplantı, hangi kuzeninin hangi kuzeninle evlenip Casterly Kayası'nın*[20] *sahibi olacağıyla mı ilgiliydi?*

Kraliyetin mali durumuyla ilgiliydi. Philip'in "yatırım getirisi" deyip durması ebediyen kâbusum olacak.

[20]Alex, burada *Game of Thrones* (Taht Oyunları) dizisine atıfta bulunmuştur. Casterly Kayası, Yedi Krallık'ın en güçlü ve zengin hanedanının evidir. (e. n.)

Alex gözlerini devirip cevap yazdı: *Kraliyetin kanlı parasını idare etmenin yürek parçalayıcı savaşı.*

Henry'den cevap bir dakika sonra geldi.

Aslında toplantının özü buydu. Kraliyetin hazinesinin bana düşen kısmını reddetmeye çalıştım. Babam hepimize fazlasıyla yetecek kadar bıraktı zaten. Harcamalarımı, anlarsın ya, yüzyıllar süren soykırım ganimetiyle karşılamak yerine babamın bıraktığı birikimle karşılamayı tercih ederim. Ancak Philip saçmaladığımı düşünüyor.

Alex okuduğunu doğru anladığından emin olmak için mesajı tekrar tekrar okudu.

Etkilenmedim diyemem.

Alex uzun bir süre ekrana, kendi yazdığı mesaja baktı. Bir an aptalca bir şey söylediğinden korktu. Kafasını iki yana sallayıp telefonu masaya bıraktı. Tuşları kilitledi. Fikrini değiştirip telefonu kaptı, kilidi açtı. Karşı tarafın yazmakta olduğunu gösteren baloncuğu gördü. Telefonu bıraktı. Başka yere baktı. Telefona baktı.

Bir "imparator"luğun kötü bir şey olduğunu anlamadan Yıldız Savaşları hayranı olunmuyor.

Alex, Henry onu sürekli haksız çıkarmayı kesse çok memnun olacağını hissetti.

Sikkafalı Prens Hazretleri

30 Ekim 2019, 13.07

O kravattan nefret ediyorum.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Hangi kravat?

Az önce Instagram'a koyduğun.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Nesi varmış? Gri bir kravat işte.

Aynen öyle. Biraz desenli tercih edebilirdin.
Bir de şu an yüzünde olduğunu bildiğim ifadeyle
telefonuna somurtmayı da bırak.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Desenli kıyafetler bir ifade biçimi olarak
kabul edilir ve soyluların böyle bir davranış
sergilemesi hoş karşılanmaz.

En azından Instagram için yap bunu.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Başımın belasısın.

Sağ ol!

17 Kasım 2019, 11.04

Sikkafalı Prens Hazretleri

Az önce 5 kilo ağırlığında bir koli dolusu
Ellen Claremont seçim kampanyası rozeti geldi.
Üzerlerinde de senin suratın var.
Şakadan anladığın bu mu?

Sadece kıyafetlerini renklendirmeye
çalışıyorum canımın içi.

Sikkafalı Prens Hazretleri 🍆
Umarım kampanya parasını böyle boşa harcamana değmiştir. Güvenlik kolide bomba olduğunu düşündü. Shaan az daha arama köpeklerini çağıracaktı.

Ah, kesinlikle değdi, hele şimdi daha da değdi. Shaan'a selamlar ve o seksi poposunu özlediğimi söyle
XOXOXO

Sikkafalı Prens Hazretleri 🍆
Hayır, söylemeyeceğim.

"E gizli değil ki bu. Senin yeni öğrenmiş olman benim suçum değil," dedi annesi Batı Kanadı'nın koridorlarında hızla ilerleyerek.

"Yani demek istediğin," dedi Alex yüksek sesle, annesine yetişebilmek için koşturarak, "her Şükran Günü'nde o aptal hindiler Willard Otel'deki lüks süitte mi ağırlanıyor? Hem de halkın ödediği vergilerle?"

"Evet, Alex, aynen öyle..."

"*Nasıl bir kamusal israf bu!*"

"...ve tam şu an bir konvoy eşliğinde Mısırekmeği ve İçpilav adında iki tane 20 kiloluk hindi Pennsylvania Bulvarı'nda yol alıyor. Yerlerini değiştirmeye de vakit yok."

Alex bir saniye bile düşünmeden, "Hepsini eve getirin," dedi.

"Nereye? Götünden hindi kümesi mi çıkaracaksın oğlum? Bu kadar korunaklı bir evde yarın ikisinin de canını bağışlayana kadar onları nerede tutacağız?"

"Benim odama koy gerekirse. Umurumda değil."

Ellen bir kahkaha patlattı. "Hayır."

"Otel odasından ne farkı var? Hindileri odama koy anne."

"Hindileri odana falan koymayacağım."

"Hindileri odama koy."

"Hayır."

"Hindileri odama koy. Hindileri odama koy. Hindileri odama koy..."

O akşam Alex odasında, kökeni tarih öncesine dayanan bu avcı yaratıkların soğuk acımasız gözlerine bakarken durumdan biraz pişmandı.

BİLİYORLAR, diye yazdı Henry'ye. *BEŞ YILDIZLI OTEL RAHATLIĞINDAN ONLARI MAHRUM EDİP ODAMDA KAFESE KAPATTIRDIĞIMI BİLİYORLAR VE ARKAMI DÖNDÜĞÜM ANDA BENİ AFİYETLE YİYECEKLER.*

Alex'in koltuğunun yanındaki devasa sandığın içinde duran Mısırekmeği isimli hindi boş boş ona baktı. Alex, iki üç saatte bir hayvanları kontrol etmeye gelen veterinere, vahşileşme belirtisi görüp görmediğini ısrarla sormuştu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Alex'in banyosunda duran İçpilav korkunç sesler çıkardı.

Alex, hindilere ayrılan saçma derecede yüksek bütçeyi CNN'den öğrenmeden hemen önce bir önceki akşam yayınlanan Cumhuriyetçi parti adaylarının arasındaki tartışmayı izliyordu. Biraz sınavına çalışacaktı, sonra da üzerinde çalışmak için annesini zor ikna ettiği nüfus istatistiklerine bağlı etkileşim dosyalarını inceleyecekti.

Bütün bunlar yerine bağışlama törenine[21] dek bu iki hindiye bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu. Kendi başına iş açmıştı. Bu sırada da büyük kuş türlerine beslediği korkunun düşündüğünden daha fazla olduğunu keşfetmişti. Bir köşeye kıvrılıp uyumak istedi ama göz kulak olması gereken bu iki cehennem zebanisi kafeslerinden çıkıp birbirlerine girerse ne olurdu? Haberleri daha şimdiden tahmin edebiliyordu: SON DAKİKA: İKİ HİNDİNİN ABDİO'NUN ODASINDA ÖLÜ BULUNMASI ÜZERİNE BAĞIŞLAMA TÖRENİ UTANÇ İÇİNDE İPTAL EDİLDİ. ABDİO'NUN HİNDİ KESEN BİR SATANİST OLDUĞUNDAN ŞÜPHELENİLİYOR.

[21]Başkanların Şükran Günü'nde hindi bağışlama geleneği 1963'te Başkan John F. Kennedy'yle başlamıştır. Kendisine Şükran Günü haftasında yaklaşık 20 kilo ağırlığında bir hindi hediye edilen Başkan Kennedy, "Bırakalım büyüsün," diyerek hindiyi bağışlamış, *Los Angeles Times* gazetesi ertesi gün bu olayı "Başkan Hindinin Canını Bağışladı" manşetiyle duyurmuştur. (e. n.)

Henry, Alex'i, *Lütfen fotoğraf gönder,* diyerek teselli etmeye çalıştı.

Alex yatağının ucuna yaklaştı. Henry'yle neredeyse her gün mesajlaşmaya alışmıştı artık, aralarındaki saat farkı da etkilemiyordu onları, nasıl olsa ikisi de gece gündüz garip garip saatlerde uyanıktı. Henry sabahın yedisinde polo antrenmanından bir fotoğraf atardı. Alex de gözlüğünü takmış, gecenin ikisinde elinde kahvesiyle yığınla doküman arasında yatağında oturduğu bir fotoğrafla cevap verirdi. Alex yataktayken çektiği selfie'leri gönderdikten sonra Henry'den hiçbir zaman karşılık alamamasını garipsiyordu. Hâlbuki çok komik fotoğraflar yolluyordu.

Alex, Mısırekmeği'nin fotoğrafını çekip gönderdikten sonra kuşun kanatlarını tehdit edercesine çırpmasıyla irkildi.

Bence çok tatlı, diye cevapladı Henry.

Çünkü bütün bu korkunç gulu guluları duymuyorsun sen.

Ah evet, bütün hayvan seslerinin arasında en dehşet verici olanı: gulu gulu.

"Bana baksana sen götlek," dedi Alex, Henry telefonu açar açmaz. "Bir duy önce öyle anlat bana sen ne yapardın..."

"Alex?" Henry'nin sesi hırıltılı ve şaşkındı. "Gerçekten beni sabahın üçünde bir hindiyi dinletmek için mi aradın?"

"Evet, ne olmuş ki?" dedi Alex. Mısırekmeği'ne bakıp iki büklüm oldu. "Yüce İsa, sanki insanın ruhunu okuyorlar. Mısırekmeği günahlarımı biliyor, Henry. Mısırekmeği, ne yaptıysam biliyor ve buraya bana kefaret ödetmeye geldi."

Telefondan hışırtılar gelince Alex, gri pijamalı Henry'nin yatağında doğrulup lambasını yaktığını hayal etti. "E duyalım o zaman şu lanetli *gulu guluyu.*"

"Tamam, hazır ol," dedi Alex. Telefonu hoparlöre alıp usulca ileri uzattı.

Hiçbir şey olmadı. Uzun saniyelerce hiç ses çıkmadı.

"Dehşete düştüm," dedi Henry.

"Bu... hiç de böyle değil normalde," diye kızdı Alex. "Yemin ederim bütün gece bağrışıp durdular."

"Tabii, kesin öyledir," dedi Henry dalga geçerek.

"Hayır, dur biraz," diye devam etti Alex. "Birinin... birinin ses çıkarmasını sağlayacağım."

Yataktan inip Mısırekmeği'nin kafesine yaklaştı. Hem ölümle yüz yüze geliyormuş hem de kendini kanıtlamak zorundaymış gibi hissediyordu. Bu iki duygu arasında gidip gelirken kendini bulmaya alışmıştı artık.

"Hmm," diyebildi. "Bir hindinin ses çıkartmasını nasıl sağlayabilirim acaba?"

"*Gulu gulu* yapmayı dene," dedi Henry. "Bakalım karşılık veriyor mu?"

Alex şaşırıp, "Ciddi misin sen?" diye sordu.

"İlkbahar aylarında sürekli hindi avına çıkıyoruz biz," diye bilgelikle açıkladı Henry. "İşin püf noktası hindinin aklına girebilmek."

"Bunu nasıl yapacakmışım peki?"

"Pekâlâ," Henry talimat vermeye başladı. "Dediklerimi yap. Hindiye bayağı bir yaklaşman lazım, bedenen yani."

Alex, telefonunu elinden düşürmeden kafesin tellerine ulaştı. "Tamam."

"Hindinin gözünün içine bak. Anladın mı?"

Alex, Henry'nin kulağına fısıldadığı talimatlara uydu. Ayaklarını yere sağlam basıp dizleri üzerine çökerek Mısırekmeği'yle göz seviyesine geldi. Katil kuşun boncuk boncuk siyah gözlerine bakınca bir ürperme hissetti. "Evet."

"Tamam, bakmaya devam et," dedi Henry. "Hiç bozma. Hindiye bağlan, güvenini kazan... Dostu ol..."

"Tamam..."

"Majorca'dan güzel bir yazlık al ona..."

"Ya *siktir* nefret ediyorum senden!" Alex, Henry'nin kahkahaları arasında bağırmaya başladı. Yüksek ses ve el kol hareketleri hayvanı korkutunca Mısırekmeği bir an yüksek sesle *gulu gululadı*. Buna karşı Alex de pek erkeksi olmayan bir çığlık attı. "*Kahretsin!* Duydun mu bunu?"

"Pardon neyi?" diye sordu Henry. "Sağır oldum."

"Tam bir *yavşaksın*," dedi Alex. "Hiç hindi avına gittin mi ki?"

"Alex, burada hindi avlamak yasak."

Alex yatağına dönüp başını yastığına gömdü. "Umarım Mısırekmeği cidden öldürür beni."

"Tamam, tamam, duydum... Gayet korkunçtu," dedi Henry. "Anlıyorum derdini. Bütün bunlar olurken June ne yapıyor peki?"

"Nora'yla takılıyor. Mesaj atıp yardımını istedim ama bana kolaylıklar diledi ve mesajın sonuna da hindi ve kaka emojisi koydu."

"Eh normal," dedi Henry. Alex onun yavaşça başıyla onayladığını gözünde canlandırabiliyordu. "Ne yapacaksın peki şimdi? Bütün gece onlarla oturacak mısın?"

"Bilmiyorum. Sanırım. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Gidip başka bir yerde yatsan olmaz mı? Binlerce oda yok mu orada?"

"Tamam ama ya kaçarlarsa? *Jurassic Park*'ı izlemedin mi? Hindilerin raptorların soyundan geldiğini biliyor muydun? Bilimsel bir gerçek bu. Henry, odamda iki tane raptor var. Sense gözümü kapattığım anda kafeslerinden kaçıp bütün adayı ele geçirmeyeceklermiş gibi benden uyumamı mı istiyorsun? Oldu. Bir tek geriye senin beyaz kıçın kalır."

"Seni gerçekten öldürtmem gerekecek," dedi Henry. "Ruhun bile duymayacak. Suikastçilerimizi çok iyi eğitiyoruz. Gece gelip işlerini görürler, kaza süsü vermekte de ustadırlar."

"Otoerotik asfiksi?"

"Tuvalette kalp krizi."

"Tanrım."

"Demiştim."

"Beni daha kişisel bir yolla öldürürsün sanmıştım. Ne bileyim, beni ipek yastıkla yavaş yavaş nazikçe boğacağını düşünürdüm. Sadece ikimiz olurduk. Şehvetli."

"Hmm." Henry öksürdü.

"Her neyse," dedi Alex yatağına tamamen uzanarak. "Önemi yok çünkü senden önce bu hindilerden biri ölümüm olacak."

"Gerçekten sanmı... *Ah merhaba.*" Telefonun diğer ucundan bir paket kâğıdının hışırtısı ve köpeğinkine benzer hızlı hızlı nefes alıp verme sesleri duyuldu. "*Aferin oğluma!* David selam söylüyor."

"Selam David."

"O... Hey! Senin için *değil* o, Bay Wobbles! *Benim* onlar!"

Biraz daha hışırtıdan sonra kızgın bir miyavlama sesi yükseldi. "*Hayır* dedim, Bay Wobbles, seni pis kedi!"

"Bay Wobbles ne boktan bir isim böyle!"

"Ablamın aptal kedisi," diye cevapladı Henry. "Kaç kilo oldu hâlâ yanıma gelip Jaffa Cakes yemeye çalışıyor. David ve Bay Wobbles iyi arkadaşlar."

"Sen ne yapıyorsun ki bu saatte?"

"*Ben* mi ne yapıyorum? *Uyumaya* çalışıyordum."

"Evet ama Jabba Cakes yediğini söyledin."

"*Jaffa* Cakes, *Tanrım*," diye düzeltti Henry. "Hayatıma kaçık bir Amerikalı mağara adamı dadandı, o da yetmezmiş gibi yanında da iki tane hindisi var."

"Ne olmuş yani?"

Henry yine iç çekti. İşin içinde Alex olduğunda sürekli iç çekiyordu. Saçlarının hâlâ dökülmemesi çok şaşırtıcıydı. "Pekâlâ... gülmezsen bir şey daha söyleyeceğim."

"Dinliyorum," dedi Alex, kendini duyacağı şeye hazırlayarak.

"*Great British Bake Off*'izliyordum."

"Tatlış. Ama utanılacak bir şey değil. Başka?"

"Ben, ah, şu soyulan yüz maskeleri var ya... Onlardan var yüzümde," dedi alelacele.

"Aman Tanrım, biliyordum!"

"Pişman olmam *bir saniye sürmedi.*"

"O cep yakan İskandinav cilt bakımı ürünlerinden kullandığını anlamıştım. Sende şu içinde elmaslar olan göz kremi de var mı peki?"

"Hayır!" deyip somurttu Henry. Alex gülmemek için elinin tersiyle dudaklarına bastırmak zorunda kaldı. "Yarın insanların önüne çıkacağım, tamam mı? Bu kadar *mercek altına alınacağımı* düşünmemiştim."

"Bir şey demiyorum ki. Hepimizin gözeneklerini kontrol altında tutması gerekiyor," dedi Alex. "Demek *Bake Off*'izlemeyi seviyorsun."

"Seni de rahatlatmıyor mu?" dedi Henry. "Her şey pastel renklere boyanmış, müzik dinlendirici, herkes birbirine çok iyi davranıyor. Hem de izlerken kurabiye çeşitleri hakkında o kadar çok şey öğreniyorum ki. Çok iyi. Her şey üstüne üstüne gelince, mesela Büyük Hindi Felaketi gibi, televizyonu aç ve kurabiye diyarında kaybol."

"Amerikan yapımı yemek yarışmaları hiç öyle değil. Herkes terlemiş oluyor, arkada dramatik bir müzik çalıyor, kamera bir oraya zıplıyor bir buraya," dedi Alex. "*Bake Off*'un yanında *Chopped*, lanet Manson'ın[22] ses kayıtları gibi kalıyor."

"Aramızdaki farklılıkların iyi bir göstergesi değil mi bu?" diye sordu Henry, Alex de güldü.

"Biliyor musun," Alex söze başladı, "beni biraz şaşırttın."

"Ne anlamda?"

"Sıkıcı, uyuz yavşağın teki değilmişsin."

"Ne güzel," dedi Henry gülerek. "Onur duydum."

"Boş değilmişsin yani."

"Aptal sarışının teki olduğumu sandın değil mi?"

"Tam olarak öyle değil, sıkıcı ve tahmin edilebilir olduğunu düşündüm," dedi Alex. "Yani mesela köpeğinin adı bile David, çok sıradan değil mi?"

"Bowie anısına."

[22]Charles Manson, 1960'larda bir "Aile" kurup, ailesindekileri seri katil olmaya ikna eden tarikat lideri. (ç. n.)

"Ben..." Alex, duyduklarını sindirmek için duraksadı. "Ciddi misin sen? Bunu mu koydun? Neden Bowie koymadın ki ismini?"

"Fazla bariz olmaz mıydı?" dedi Henry. "Biraz gizem iyidir."

"Sanırım," deyip kocaman esnedi Alex, ne kadar uğraştıysa da içinde tutamamıştı. Ta sabah yedide, dersten önce koşu yapmak için uyanmıştı. Eğer bu hindiler onun sonunu getirmezse, yorgunluğun getireceği kesindi.

"Alex," dedi Henry ciddi bir tonla.

"Ne?"

"Hindiler *Jurassic Park*'taki gibi insanlığın sonunu getirmeyecek," dedi. "Sen *Seinfeld*'deki adam değilsin. Sen Jeff Goldblum'sın. Hadi uyu artık."

Alex, bu lafın hak ettiğinden daha büyük bir gülüşü zorla bastırarak, "Sen uyu asıl," diye cevapladı.

"Uyuyacağım," dedi Henry. Alex, Henry'nin yüzündeki gülümsemeyi hissedebiliyordu. Bu gece gerçekten çok farklı bir şekilde sonlanmıştı. "Sen telefonu kapatır kapatmaz."

"Tamam," dedi Alex. "Ama ya tekrar ses çıkarmaya başlarlarsa?"

"Aptal, gidip June'un odasında uyusana."

"Tamam," dedi Alex.

"Tamam," diye tekrarladı Henry.

"Tamam," dedi Alex yeniden. Tam o an, daha önce hiç telefonda konuşmadıklarını fark etti, yani telefonu nasıl kapatacağını bilmiyordu. Ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ama yine de gülümsüyordu. Mısırekmeği ona anlamsız bir bakış attı: *Benim de hiçbir fikrim yok dostum.*

"Tamam," dedi Henry yine. "Şey, iyi geceler."

"Pekâlâ," diyebildi Alex sadece. "İyi geceler."

Aramayı sonlandırıp bir süre elindeki telefona baktı. Etrafında hissettiği statik elektriğe bir sebep arıyordu sanki.

Üzerinden bu duyguyu attı, yastığını ve birkaç parça kıyafetini alıp koridorun karşısına, June'un odasına geçti. Yüksek yatağa çıkıp uzandı. Yapması gereken bir şeyi yapmamış gibi hissediyordu.

Telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj attı: *Ben sana hindilerimi gönderdim senin de bana evdeki hayvanlarının fotoğrafını göndermen gerekiyor.*

Yaklaşık bir buçuk dakika sonra fotoğraflı yanıt geldi: Korkunç görünümlü altın sarısı ve beyaz nevresimlerle örtülü kocaman bir yatağın içinde, sanki yeni ovalanmış gibi yüzü hafifçe kızarmış Henry, bir yanında Beagle cinsi köpeği, diğer yanında da yatağa iyice yerleşmiş obez bir siyam kedisi ve Jaffa Cakes paketi vardı. Henry bir kolunu başının yukarısına uzatmış yatıyordu, yüzü tatlı ve mutluydu ama gözlerinden uyku akıyordu.

İşte bunlarla uğraşıyorum ben de, yazmıştı fotoğrafın altına. *Son kez iyi geceler.*

Sikkafalı Prens Hazretleri
8 Aralık 2019, 20.53

Hey, televizyonda Bond filmleri gecesi varmış, babanın taş gibi olduğunu biliyor muydun?

Sikkafalı Prens Hazretleri
YALVARIYORUM YAPMA.

Alex'in anne ve babası, Alex'in davranışlarına göre ona diğer tarafın soyadını kullanarak seslenirlerdi. Boşanmadan önce başlattıkları bu geleneği hâlâ devam ettiriyorlardı. Basına küfür ettiği zaman annesi, Alex'i odasına çağırıp, "Kendine gel Diaz," derdi. Dik başlılık yaptığı zamanlarda ise babası, "Uzatma artık, Claremont," diye mesaj atardı.

Ellen elindeki *Post* gazetesini bırakıp iç çekti. Okuduğu sayfadaki manşet şuydu: SENATÖR OSCAR DIAZ, NOEL TATİLİNİ ESKİ EŞİ

BAŞKAN CLAREMONT'LA GEÇİRMEK ÜZERE BAŞKENTE DÖNÜYOR. Artık duruma o kadar alışmışlardı ki garipsemiyorlardı bile. Alex'in babasının Noel için California'ya gelmesi gayet normaldi ama *Post*'a haber olacak kadar önemli miydi?

Ellen ne zaman Alex'in babasıyla vakit geçirecek olsa dudaklarını büzerdi, bir yandan da sağ elinin iki parmağı seğirirdi.

Alex, Oval Ofis'teki koltukların birine uzanmış kitap okuyordu. "Birinin gidip sana sigara alabileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Sus, Diaz."

Babasına Lincoln Yatak Odası hazırlanmıştı ama Ellen sürekli fikir değiştirdiği için hizmetliler odayı bir topluyor bir bozuyordu. Leo, istifini bozmamıştı hatta bütün süslemelerin arasından iltifatlar ederek Ellen'ı yatıştırmaya çalışıyordu. Alex'e göre Ellen'la bir evlilik sürdürebilecek tek kişi Leo'ydu. Babasının başaramadığı kesindi.

June her zamanki gibi ara buluculuk görevini üstlenmişti. Alex genelde arkasına yaslanıp olan biteni izlemeyi tercih eder, gerekli olduğunu düşündüğü ya da ilginç bir durumla karşılaştığı zaman ortalığı karıştırırdı ancak June babasının geçen seneki ziyareti öncesinde kırılan antika eşyaları hatırlayıp bu sene tüm kontrolü eline almıştı.

Babaları, bir grup Gizli Servis ajanı eşliğinde sonunda saraya vardı. Düzgün tıraşı ve kusursuz bir işçilikle hazırlanmış takım elbisesiyle çok şık görünüyordu. Babasına sarılmak için hızlı hareket eden June neredeyse antika bir vazoyu kırıp aldığı tüm önlemleri çöpe atacaktı. Baba kız hemen giriş kattaki çikolata dükkânına girip gözden kayboldular. Köşeyi dönerken Oscar'ın, June'un *The Atlantic*'te yayımlanan en son makalesi hakkında konuştuğu duyuluyordu. Alex ve annesi birbirlerine baktılar. Söz konusu aileleriyse her şeyi tahmin etmek o kadar kolaydı ki...

Ertesi gün Oscar, Alex'e *annene belli etmeden beni takip et* bakışı atıp onu Truman Balkonu'na çıkardı.

"Mutlu Noeller, mijo,"[23] dedi babası gülümseyerek ve tek koluyla Alex'e sarıldı. Tıpkı eskisi gibi kokuyordu üstü başı. Tabaklanmış deri

[23] *Oğlum* anlamına gelen İspanyolca sevgi sözcüğü. (ç. n.)

ve sigara kokusunu alan Alex, annesinin hep bundan şikâyet ettiğini hatırladı.

"Mutlu Noeller babişko," diye karşılık verdi Alex.

Korkulukların yanına bir sandalye çekip yerleşti, parlak botlu ayaklarını da uzattı. Oscar Diaz manzara izlemeyi hep çok sevmişti.

Alex etrafı inceledi. Hemen önlerinde karlarla kaplı uzunca bir bahçe vardı. Washington Anıtı'nın keskin çizgileri göklere uzanıyor, batıya doğru ise Eisenhower Binası'nın, Truman'ın hep nefret ettiği keskin mansart çatısı yükseliyordu. Babası cebinden bir puro çıkardı, ucunu kesip yaktı. Senelerce bir ritüel gibi tekrarlamıştı bunu. Bir nefes çekti, sonra da Alex'e uzattı.

"Bazı dallamaların bu duruma ne kadar sinir olduğunu düşünmek sana da gülünç geliyor mu?" diye sordu eliyle Alex'i ve kendini işaret ederek. Devlet başkanlarının çıkıp kruvasan yediği yerde iki Meksikalı ayaklarını balkonun korkuluklarına uzatmış, yayılıyorlardı.

"Kesinlikle."

Oscar kendi şımarıklığına güldü. Tam bir adrenalin bağımlısıydı. Dağlara tırmanır, mağaralarda dalış yapar, ölümle burun buruna geldiği her aktivitede Alex'in annesini sinir ederdi. İşinde ne kadar metodolojik ve dikkatliyse, ebeveynlik konusunda da o kadar rahat ve anlayışlıydı.

Alex, yılın büyük bir kısmını başkentte geçiren babasıyla lise döneminde olduğundan çok daha fazla vakit geçirebiliyor olmaktan memnundu. En yoğun geçen meclis oturumlarından sonra Oscar ofisine Rafael Luna'yı ve Alex'i çağırır, her cuma akşamı buluşup bira içer ve havadan sudan konuşurlardı. Bu yakınlık sayesinde zarar gören aile bağlarını onarmayı başarmışlardı ve ayrı ayrı Noel kutlamak yerine bu özel günde bir araya gelebiliyorlardı.

Günler geçtikçe Alex, herkesi tek bir çatı altında bir arada görmeyi ne kadar özlediğini fark etti.

Babası her zaman ailenin aşçısı olmuştu. Alex'in çocukluğu, döküm tencerede pişen *caldillo* yemeğinin kavrulan biberleri, soğanı, eti ve servis tahtasındaki taptaze *masa* hamurunun kokusu içinde geçmişti. Annesinin pizza ısıtmak için açtığı fırında kap kacak depolan-

dığını görünce veya dolaptaki yağın kutusunu açıp içinde ev yapımı yeşil salsa sosu bulunca küfürler edip güldüğünü çok iyi hatırlıyordu. Mutfaklarından kahkaha hiç eksik olmazdı, sürekli yemek yapılır, müzik dinlenir, kuzenler toplanırdı, hatta ödevlerini bile mutfak masasında yaparlardı.

Ama sonra bütün bunların yerini bağrışlar almıştı, bağrışların yerini de uzun süren bir sessizlik... Alex ve June'un büyümesi ve ebeveynlerinin Meclis'te görev alması çok sürmemişti. Sonra Alex, Öğrenci Birliği Başkanı seçilmiş, lakros takımında kaptan yardımcısı olmuş, *balo kralı* ilan edilmiş ve bölüm birincisi olmuştu. Bu süreçte kendine kasıtlı olarak olanları düşünecek zaman bırakmamıştı.

Babası saraya geleli üç gün olmuştu ve hâlâ bir sıkıntı yaşanmamıştı. Bir keresinde Alex babasını mutfakta aşçılarla konuşup şakalaşırken bulmuş hatta tavalardan birine biber doğradığına şahit olmuştu. *Keşke daha sık böyle bir arada olabilsek*, diye düşünmüştü.

Zahra, Noel tatili için ailesinin yanına New Orleans'a gidecekti ama Ellen ısrar etmese ve kız kardeşi daha yeni doğum yapmış olmasa (ve Amy ördüğü bebek tulumunu vermezse onu bıçaklamakla tehdit etmiş olmasa) büyük ihtimalle gitmekten vazgeçerdi. Bunun üzerine Zahra da onlara katılabilsin diye Noel yemeğini, Noel akşamında değil, Noel arifesinde yiyeceklerdi. Arada onlara kızıp sövse de Zahra ailedendi.

Alex, yemek odasına açılan koridorda sevinçle, "Mutlu Noeller Z!" dedi. Zahra, tatil havasına uygun kırmızı bir boğazlı kazak giymişti, Alex ise parlak yeşil pullarla kaplı bir süveter seçmişti. Gülüp süveterinin kolundaki düğmeye bastı ve koltuk altındaki bir hoparlörden "O Christmas Tree" çalmaya başladı.

"İki gün boyunca seni görmemek için sabırsızlanıyorum," dedi Zahra sevgi dolu bir sesle.

Baba tarafından büyükanne ve büyükbabaları tatilde olduğu için bu seneki Noel yemeği oldukça küçük çaplıydı. Masa beyaz ve altın renkli servislerle altı kişiye göre hazırlanmıştı. Muhabbet o kadar hoştu ki Alex, sıradan bir günün böyle sakin geçmediğini unutmuştu.

Ta ki konu seçimlere gelene dek.

"Aklıma geldi de," dedi Oscar, dikkatle etini keserken, "bu seferki seçim kampanyasına ben de katılsam nasıl olur?"

Masanın diğer ucundaki Ellen bıçağını masaya bıraktı. "Pardon?"

"Bilirsin işte," deyip omuz silkti. "Yollara çıkıp sana destek olacak konuşmalar yapsam?"

"Ciddi olamazsın."

Bu sefer Oscar elindeki çatal bıçağı masaya bıraktı, çıkan ses *kahretsin* der gibiydi. Alex masanın karşısındaki ablasına baktı.

"Gerçekten bu kadar kötü bir fikir mi?" diye sordu Oscar.

"Oscar, geçen sefer de konuştuk bunu," dedi Ellen sesini yükseltmeden. "İnsanlar kadınları desteklemiyor ama annelere ve evli kadınlara sıcak bakıyorlar. *Aile* konseptini seviyorlar. Yapmam gereken en son şey eski kocamı ortalıkta gösterip benim boşanmış olduğumu gözlerine sokmak. Kimseye bunu hatırlatmak istemiyorum."

Oscar hafifçe sırıttı. "Çocukların babası oymuş gibi mi davranacaksın yani?"

"Oscar," diye söze girdi Leo, "asla böyle bir şey..."

"*Mesele* o değil," diye sözünü kesti Ellen.

"Seçim anketlerinde yüzde oranın yükselirdi," dedi Oscar. "Benim puanım oldukça yüksek, El. Hatta senin Meclis'te olduğun zamankinden bile yüksek."

"Yine başladık," dedi Alex yanında oturan, hâlâ tarafsız bir yüz ifadesi takınan Leo'ya.

"Biz de bu konu üzerinde *çalışmalar* yaptık, Oscar. Anlatabiliyor muyum?" Ellen'ın sesi hem yükselmiş hem de tizleşmişti, ellerini masaya bastırıyordu. "Veriler, kararsız seçmenlerin boşanma konusunu hatırlayınca oy vermekten vazgeçtiğini gösteriyor."

"İnsanlar boşandığını biliyor zaten!"

"Alex'in puanı yüksek!" diye bağırdı Ellen. İki kardeş ürkerek birbirine baktı. "June'un puanı yüksek!"

"Onlar *puan* değil!"

"Siktir git, biliyoruz o kadarını," diye bağırdı öfkeyle Ellen. "Onu kastetmedim zaten."

"Bazen çocuklarımızı puanmış gibi kullandığını mı düşünüyorsun?"

"Her seçimde onları ortaya atmaktan hiç çekinmezken bana bunu ne *cüretle* söyleyebiliyorsun?" dedi Ellen eliyle hızlı bir hareket yaparak. "Belki sadece Claremont olsalardı bu kadar şanslı olmazdın. Daha az kafa karıştırıcı olurdu o kesin. Herkes onları Claremont diye biliyor zaten!"

"Soyadınızı almak isteyen yok!" June, hiddetle ayağa kalktı.

"*June*," dedi Ellen.

Babaları ısrarcıydı: "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Ellen!"

"Oscar, seçimi kazanmak için yardımına ihtiyacım yok!" Ellen eliyle masaya öyle bir vurdu ki bütün tabak çanak zıpladı. "Meclis'teyken de yoktu, Başkan seçilirken de. Şimdi de yok!"

"Neyle karşı karşıya olduğunun farkında değilsin! Bu sefer karşı taraf adil davranacak mı sanıyorsun? 8 yıl Obama'ydı, şimdi de sen mi? Kızgınlar Ellen ve Richards intikam istiyor! Hazır olmak zorundasın!"

"Olacağım zaten! Ayrıca bütün bunları düşünen bir kadrom yok mu sanıyorsun? Ben Amerika Birleşik Devletleri'nin lanet olası başkanıyım! Buraya gelip de böyle... böyle..."

"Erkeklik taslamak?"

"...erkeklik taslamana ihtiyacım yok!" diye bağırdı Ellen, fal taşı gibi açılmış gözleriyle. "Bilmiyormuşum gibi seçimleri öğretmeye çalışma bana!"

Oscar mendilini yere attı. "Yine şu lanet olası inatçılığın!"

"Siktir oradan!"

"Anne!" diye bağırdı June sert bir sesle.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" dediğini duydu Alex, daha bunu söylemeye karar bile vermeden. "Birbirimize girmeden lanet bir yemek bile yiyemiyor muyuz? Tanrı aşkına, Noel'deyiz. Sizin ülkeyi yönetiyor olmanız gerekmiyor mu? Kendinize gelin."

Biraz umursamaz ve gereğinden fazla dramatik bir davranış olduğunu bilse de sandalyesini geri itti ve yemek odasından çıkıp gitti. Yatak odasının kapısını çarptı ve üstündeki aptal süveteri çıkarıp duvara fırlatırken içindeki müzikli mekânizmadan garip sesler çıktı.

Daha önce de böyle öfke patlamaları yaşadığı olmuştu, sadece... ailesine karşı ilk kez yapıyordu bunu. Çünkü genelde ailesiyle pek *ilgilenmezdi.*

Dolabının derinliklerinde eski bir lakros tişörtü buldu. Dönüp aynada kendine bakınca ergenlik zamanlarındaki çaresizliğini hissetti; ailesinin durumu karşısında elinden hiçbir şey gelmiyordu. Farklı olarak, bu sefer dikkatini dağıtmak için alabileceği AP dersi yoktu.

Eli telefonuna gitti. Zihnindeki karmaşayı ya yalnız ve meşgul kalarak ya da yanında beraber kafa patlatabileceği birisi varsa çözebilirdi.

Nora, Hanuka'yı kutlamak için Vermont'a gitmişti, o yüzden de onu rahatsız etmek istemiyordu. Lisedeki en yakın arkadaşı Liam geldi aklına ama Alex başkente taşındığından beri onunla konuşmamıştı.

Kalan tek kişi...

"Başıma bunu getirecek ne yapmış olabilirim acaba bu sefer?" dedi Henry kısık ve uykulu bir sesle. Arkadan "Good King Wenceslas" adlı Noel ilahisi duyuluyordu.

"Selam, üzgünüm, saatin geç olduğu biliyorum ve bugün Noel Arifesi. Muhtemelen aile işlerin falan vardır, bunu da şu an fark ediyorum. Neden demin düşünemedim bilmiyorum. Vay be, demek bu yüzden arkadaşım yok benim. Tam bir yavşağım. Özür dilerim. Ben... en iyisi..."

"Alex," diye sözünü kesti Henry. "Bir şey yok. Burada saat gece üç buçuk, herkes yattı bile. Bea hariç. Merhaba de, Bea."

Telefonun diğer ucundan, "Merhaba, Alex!" dedi kıkırdayan bir ses. "Henry'nin üzerinde baston şekerli pijamaları var..."

"Bu kadarı yeterli," diye araya girdi Henry. Telefondan sanki Bea'ye bir yastık fırlatılmış gibi hışırtılar gelmeye başladı. "Neler oldu?"

"Pardon," diye başladı Alex. "Bunun garip olduğunu biliyorum, sen kız kardeşinlesin, pek müsait değilsin ama arayabileceğim uyanık olan başka kimsem yoktu. Biliyorum biz de pek arkadaş sayılmayız, böyle şeyler konuşmuyoruz ama... Noel için babam geldi. Annem ile babam aynı odada bir saatten fazla durunca küçük bir avın peşinde yüzen lanet köpekbalıkları gibi oluyorlar. Sağlam bir kavga ettiler ve *önemli olmamalı* aslında çünkü zaten boşandılar, ayrılar ama... Ben neden kendimi kaybettim onu da bilmiyorum ama keşke *bir seferlik* susup oturabilseler de biz de normal bir Noel geçirebilsek... Anlatabiliyor muyum?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Henry, "Dur biraz. *Bea, bana bir dakika müsaade eder misin? Şşş. Evet, bisküvileri alabilirsin.* Evet, dinliyorum."

Alex nefes verirken, neden böyle saçma bir şey yaptığını merak etti ama yine de içini dökmeyi sürdürdü.

Henry'ye ailesinin boşanma sürecini anlatmak (izcilik kampı dönüşü babasının evden taşındığını öğrendiği, geceleri uyuyamayıp Helados dondurma yediği o çalkantılı yıllardan bahsetmek) düşündüğü kadar rahatsız edici olmamıştı. Henry'yle konuşurken kendini farklı göstermeye çalışmıyordu. İlk başta gerçekten Henry'nin ne düşündüğünü umursamadığı için yapıyordu bunu, şimdi ise zaten aralarındaki muhabbet böyle bir hal almıştı. Ders yükünden yakınmakla ailevi sorunlarını paylaşmak arasında büyük fark vardı ama Alex'e çok da farklı gelmiyordu.

Yemekte olup bitenleri anlatıp bitirdiğinde bir saat geçtiğini fark etmemişti bile. Henry, "Anladığım kadarıyla sen elinden geleni yapmışsın," dedi.

Alex bu söze karşılık ne söyleyeceğini bile unuttu.

Her zaman mükemmel olduğunu duymaya alışmıştı. Ama kimse ona daha önce "olabileceğinin en iyisini" başardığını söylememişti.

Daha verecek cevap bulamadan kapısı hafifçe üç kez tıklandı. Alex, June'un geldiğini fark etti.

"Şimdi kapatmam lazım, teşekkürler," dedi Alex kısık sesle, June yavaşça kapıyı aralarken.

"Alex..."

"Ciddiyim, ah. Teşekkürler," dedi Alex. June'a bunu açıklamak istemiyordu. "Mutlu Noeller. İyi geceler."

Telefonu kapatıp kenara attığı sırada June gelip yatağa yerleşti. Üzerinde pembe bornozu vardı, saçları ıslaktı.

"Selam," dedi June. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye cevapladı. "Üzgünüm, tam olarak neden öyle davrandım bilmiyorum. Bu kadar tepemin atacağını düşünmemiştim. Hissettiklerim... Bilmiyorum. Son zamanlarda biraz keyifsizim."

"Sorun değil," dedi ablası. Saçını omzunun üzerinden atıp Alex'in üzerine su damlattı. "Okulumun son altı ayı boyunca kaçığın tekiydim. Herkese patlardım. Her zaman her şeyi kusursuz bir şekilde yapamazsın."

"Sorun yok, iyiyim," dedi Alex. June başını eğip ikna olmamış bir bakış attı. Alex de çıplak ayağıyla ablasının dizine hafif bir tekme attı. "Ben gittikten sonra neler oldu? Odadaki kan izleri silindi mi?"

June iç çekip Alex'in tekmesine karşılık verdi. "Konu bir şekilde boşanmadan önce ne kadar başarılı siyasetçiler olduklarına ve eski günlerin ne kadar güzel olduğuna geldi. Annem özür diledi, viski içip eski günler yâd edildi, sonra da herkes yattı." June burnunu çekti. "Her neyse, bence sen haklıydın."

"Haddimi aştığımı düşünmüyor musun?"

"Yok. Ama... biraz babama katılıyorum. Annem bazen şey olabiliyor, bilirsin... Annem işte."

"Eh, olduğu yere bunun sayesinde geldi."

"Sence hiç sorun yaratmıyor mu bu?"

Alex omuz silkti. "Bence o iyi bir anne."

"Sana, evet," dedi June. Bunu sitemkâr bir şekilde söylememişti, sadece gözlemini aktarıyordu. "Anaçlığı ondan ne istediğine ya da onun senden ne istediğine göre değişiyor."

"Onun ne hissettiğini anlıyorum," dedi Alex. "Ama babamın siyasete atılmak için evi terk etmiş olmasını da unutmuş değilim."

"Evet ama annemin yaptıklarından ne farkı var ki bunun? Hepsi siyaset. Demek istediğim, annemin bizi hep bir şeylere sürüklediğini ama diğer annelik görevlerini eksik bıraktığını söylemek istedi ve ben babama katılıyorum."

Alex tam ağzını açtı açmıştı ki June'un bornozunun cebindeki telefonu titredi. "Hmm," dedi ekrana göz ucuyla bakıp.

"Neymiş?"

"Bir şey değil ya." Mesajı açıp okudu. "Noel kutlaması. Evan'dan."

"Evan... Şu California'daki eski sevgilin Evan mı? Hâlâ mesajlaşıyor musunuz?"

June dudağını ısırıp cevap yazmaya başladı. Biraz dalgın bir ifadeyle, "Evet, bazen," dedi.

"İyiymiş," dedi Alex. "Kanım kaynamıştı ona."

"Evet, benim de," dedi June kısık sesle. Tuş kilidini aktifleştirip telefonunu yatağa bıraktı ve gözlerini birkaç kez açıp kapatarak normale dönmeye çalıştı. "Neyse, Nora anlattıklarını duyunca ne tepki verdi?"

"Ne?"

"Telefonda yani?" diye sordu ablası. "Onunla konuşuyordun diye düşündüm, başka kimseye anlatmazsın ki sen bu bokları."

"Aslında," dedi Alex, onlara ihanet etmiş gibi açıklayamadığı bir utanç duygusuyla boğuşuyordu, "kulağa çok garip gelecek belki ama konuştuğum kişi... Henry'ydi."

June'un kaşları hayretle kalkınca Alex de odada sığınacak yer aradı. "Gerçekten mi?"

"İlginç bir şekilde birkaç tane ortak noktamız var ve sanırım ikimiz de duygusal olarak arızalıyız. Neden bilmiyorum, sadece o an onun beni anlayacağını hissettim."

"Aman Tanrım, Alex!" diye haykırdı June ve kardeşinin üzerine atlayıp ona sıkıca sarıldı. "Bir arkadaş edindin!"

"Arkadaşım var zaten! Bırak beni!"

"*Sen* arkadaş edindin!" diye tekrarladı June, Alex çocukmuş gibi başını okşayarak. "Seninle gurur duyuyorum!"

"Öldüreceğim seni, dur, *yeter!*" Alex, ablasının kollarından kaçarken yataktan yere düştü. "O arkadaşım değil. Sürekli uyuz etmeyi sevdiğim birisi, sadece *bir seferlik* ciddi bir şey anlattım."

"Buna arkadaş deniyor, Alex."

Alex birkaç kez bir şeyler diyecek oldu, ağzı açılıp kapandı. En sonunda kapıyı gösterip, "Gidebilirsin June! Git yat!" dedi.

"Hayır. Bana en yakın arkadaşından bahset, hem de bu arkadaş *kraliyet ailesinden.* Ne kadar da fiyakalı. Kimin aklına gelirdi?" dedi June, yatağın kenarından yerdeki Alex'e bakarak. "Aman Tanrım, tıpkı düğünde kendisine eşlik etmesi için tuttuğu kavalyeye sonradan âşık olan bir kızın hikâyesini anlatan bir romantik komedi filmi gibi."

"*Alakası* bile yok, saçmalama."

Beyaz Saray çalışanlarının Noel ağaçlarını ortadan kaldırmalarının üzerinden çok zaman geçmemişti ki hazırlıklar hız kazandı.

Yapılacak işler arasında dans pistini kurmak, menüyü kesinleştirmek ve o akşamın *Snapchat* filtresini onaylamak vardı. Alex ayın yirmi altısında tüm günü June'la beraber Sivil Sekreterlik ofisinde çalışarak geçirdi. Geçen sene *Real Housewives* şovundaki başrol oyuncularından birinin kızı dönen merdivenlerden düştüğü için bu seneki katılımcılara imzalatacakları feragat belgelerinin üzerinden geçtiler. Kızın merdivenlerden yuvarlanmasına rağmen elindeki kokteyli dökmemiş olmasına hâlâ hayranlık duyuyordu Alex.

Beyaz Saray Üçlüsü'nün Efsanevi Çılgın Yılbaşı Partisi'nin vakti gelmişti yine.

Teknik olarak partinin adı Genç Amerika'nın Yılbaşı Galası'ydı, bir talk show sunucusu tarafından da Y Jenerasyonu Muhabirlerinin Yılbaşı Yemeği[24] olarak anons edilmişti. Her sene Alex, June ve Nora ikinci kattaki balo salonunu yakın arkadaşları, uzaktan tanıdıkları ünlüler ve eskiden takıldıkları yirmili yaşlardaki tanınmış kişilerden oluşan yaklaşık üç yüz kişilik bir grupla doldururlardı. Davet aslında resmî olarak bağış etkinliğiydi ve hem yüksek miktarda bağış toplanı-

[24]Muhabirler Yemeği, her sene düzenlenen, muhabirlerin ve siyasetçilerin katıldığı özel yemek. (ç. n.)

yor hem de Başkan için iyi bir reklam oluyordu. Bu nedenle Ellen bu partiyi oldukça önemsiyordu.

Ayrılmaz üçlü giriş kattaki konferans salonunda toplanmıştı. June ve Nora pasta tadımı yapmakla meşguldü. "Pardon," dedi avuçları konfeti dolu olan Alex (metalik mi istiyorlardı yoksa lacivert ile sarı karışımı koyu bir renk mi olmalıydı?), bir yandan da konuk listesinin son haline bakıyordu. "Kim Henry'yi listeye ekledi?"

Nora ağzı çikolatalı pastayla doluyken, "Ben değil," dedi.

"June?"

"Zaten senin onu davet etmiş olman gerekirdi!" dedi June suçunu kabullenerek. "Bizden başka arkadaşlar edinmen çok güzel. Fazla yalnız kalmak iyi gelmiyor sana. Geçen sene Nora ile ben bir haftalığına yurtdışına gittiğimizde sıkıntıdan neredeyse dövme yaptırıyordun, hatırlasana."

"Poponun üstüne dövme yaptırmana izin vermeliydik."

"*O tarz* bir dövme yaptırmayacaktım herhalde," dedi Alex kızgınlıkla. "Kesin senin de haberin vardı bu liste işinden, değil mi?"

"Bilirsin, kaosu severim," dedi Nora sakince.

"Sizden başka arkadaşlarım var zaten," dedi Alex.

"Kim mesela?" diye sordu June. "Ciddiyim, kim var?"

"Var birileri işte!" dedi Alex kendini savunarak. "Sınıftan insanlar var! Liam var!"

"Uydurma! Liam'la en son bir sene önce konuştuğunu hepimiz biliyoruz," dedi June. "Arkadaşa ihtiyacın var ve Henry'yle de iyi anlaştığını görebiliyorum."

"Kes artık," dedi Alex elini yakasına götürüp. Her kar yağdığında evi bu kadar ısıtmak zorunda mıydılar?

"Çok ilginç," dedi Nora izleyerek.

"Hayır, değil," diye parladı Alex. "Geliyorsa gelsin ama davetlilerden tanıdığı kimse yoksa bütün akşam ona bakıcılık yapacak değilim."

"Yanında birini getirebileceğini söyledim," dedi June.

"Kimi getiriyor?" diye atladı Alex bir anda, istemsizce. "Merak ettim sadece."

"Pez," dedi ablası. Alex, June'un yüzündeki ifadeyi her zamanki garip haline bağladı. Ablası genelde ipe sapa gelmez işler yapar, Alex'in nasıl sonuçlanacağını öngöremediği bir sürü organizasyon planlardı.

Parti günü Alex, Pez'in Instagram hesabında, Henry'yle ikisinin özel jette çekilmiş fotoğraflarını görünce kesin olarak geleceklerinden emin oldu. Pez parti için saçlarını pastel pembeye boyatmıştı, yanında çoraplı ayaklarını cama uzatmış bir şekilde duran Henry'nin üzerinde ise yumuşacık görünen gri renkli bir eşofman üstü vardı. İlk kez uykusunu almış ve dinlenmiş görünüyordu.

Pez, gönderinin altına şöyle yazmıştı: ABD yolcusu kalmasın! #GençAmerikaYılbaşıGalası2019.

Alex istemsizce gülümseyip Henry'ye bir mesaj attı:

DİKKAT: Bu akşam kadife bordo bir takım giyeceğim, lütfen dikkatleri kendi üzerine çekmeye çalışma. Zaten beceremezsin ve ben de senin adına utanırım.

Cevap gelmesi birkaç saniye sürdü:

Aklımdan bile geçirmem.

Bu noktadan sonra gün çabucak geçti. Saç stilisti Alex'i zorla kızların hazırlandığı odaya soktu ve Alex onların süslenip püslenmelerini izlemek zorunda kaldı. Nora'nın kısa lüleleri yan yatırılıp siyah elbisesinin korsesindeki keskin geometrik şekillere uyan gümüş bir tokayla tek taraftan tutturulmuştu; June ise derin göğüs dekolteli, Zac Posen tasarımı gece mavisi bir elbise giyiyordu ve elbisesi, partinin lacivert/sarı temasını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Akşam saat sekiz civarında konuklar gelmeye başladı. Alex geceye başlamak için orta kalite bir viski tercih etti. Etkinlikte June'un özel ricasını kıramayarak sahne alan müzik grubu "American Girl" şarkısını yeniden yorumluyorken Alex, June'u dans pistine sürükledi.

Davetliler üç gruptan oluşurdu. İlk grup, partiye daha önce hiç katılmamış siyasetçiler, Beyaz Saray stajyerleri, Amerikan Kalkınma Merkezi'nden bir etkinlik organizatörü, yanında Alex'in daha sonra

tanışmayı planladığı punk-rock kıyafetli bir kız arkadaşını getirmiş olan Mecis'teki yeni bir vekilin kızı gibi kişilerden; ikinci grup sarayın basın ekibinin siyasi stratejileri göz önüne alarak belirlediği kişilerden oluşurdu. Üçüncü grup ise (bilinçli olarak geç kalmayı tercih ederlerdi) orta derecede tanınan popçular, gençlik dizisi oyuncuları ve önemli kişilerin çocukları olurdu.

Alex tam Henry'nin ne zaman geleceğini düşünürken bir anda June yanında belirip, "Kimler gelmiş?" diye bağırdı.

Alex'in gözü Pez'in bomber ceketi olduğunu sonradan fark ettiği parlak renk cümbüşüne takıldı. Parlak, ipek ceketin üzerindeki çiçek işlemesi o kadar renkli ve detaylıydı ki Alex ona bakarken gözlerini kısmak istiyordu. Rahatsız edici parlaklık, Alex'in gözü Henry'ye kayınca tahammül edilebilir bir hal aldı.

Londra'da geçirdikleri hafta sonundan beri Henry'yi görmemişti. Gerçi o günden sonra yüzlerce kez mesajlaşmış, birbirlerine saçma şakalar yapmış ve gece geç saatlerde telefonda konuşmuşlardı ama yine de ilk kez tanışıyormuş gibiydiler. Alex, Henry'yi artık daha iyi tanıyor ve anlıyordu. Dünyaca ünlü yüzündeki içten bir gülümsemenin ne kadar değerli olduğunun da farkındaydı.

Şimdiki Henry ve geçmişteki Henry arasında garip bir tutarsızlık var, diye düşündü Alex. Göğüs kemiğinin hemen altındaki huzursuzluğun ve hararetin sebebi bu olmalıydı. Bu ve viski, tabii.

Henry sade bir lacivert takım giymişti ama bakır renkli, parlak bir kravat tercih etmişti. Kalabalığın içinde Alex'i görünce yüzündeki gülümseme iyice genişledi ve Pez'i, Alex'e doğru çekiştirmeye başladı.

"Güzel kravat," dedi Alex, Henry kalabalığın arasından sesini duyacak mesafeye geldiği anda.

"Bundan daha sıkıcı bir şey giyersem mekândan atılırım diye düşündüm," dedi Henry. Sesi Alex'in hatırladığından biraz farklıydı. Tıpkı pahalı bir kadife gibi dikkat çekici, etkileyici ve pürüzsüzdü.

"*Bu* da kim?" diye sordu June, Alex'in düşüncelerini bölerek.

"Ah evet, sizi tanıştırmadım değil mi?" dedi Henry. "June, Alex, bu benim en yakın arkadaşım, Percy Okonjo."

"Pez, şu meşhur şeker markası gibi," diye neşeyle elini Alex'e uzatıp kendini tanıttı Percy. Tırnaklarının bazıları mavi ojeliydi. June'a dönünce gözleri fal taşı gibi açılıp ağzı kulaklarına vardı. "Eğer haddimi aşıyorsam lütfen tokadı basmaktan çekinme ama hayatımda gördüğüm en zarif kadınsın ve lütfen sana buradaki en değerli içkiden bir kadeh ısmarlamama izin ver."

"Oo," dedi Alex.

"Ne kadar naziksin," dedi June kocaman gülümseyerek.

"Sense bir tanrıçasın."

Alex ikilinin kalabalığa karışıp uzaklaşmasını izledi. Kıyafetiyle âdeta bir renk cümbüşü olan Pez, yürürlerken June'u tek ayağı üzerinde döndürmeye başlamıştı bile. Henry'nin yüzündeki gülümseme çekingen ve sıkılgan bir hal alınca Alex o anda Pez ile Henry'nin arasındaki arkadaşlığın temelini çözdü. Henry ilgi odağı olmayı sevmiyordu, Pez de doğal olarak Henry'nin kaçtığı ilgiyi kendi üzerinde topluyordu.

"Adam, bana düğünden beri onu ablanla tanıştırmam için yalvarıyor," dedi Henry.

"*Ciddi misin?*"

"Muhtemelen az önce Pez'in yüklü miktarda para harcamasını engelledik. June'un adını gökyüzüne yazdırmak için fiyat almak üzereydi."

Henry onu izleyip sırıtmaya devam ederken Alex kahkahalara boğuldu. June ve Nora haklıydı; olan biten her şeye rağmen Alex gerçekten de Henry'yi seviyordu.

"Hadi gel," dedi Alex. "Ben iki kadeh viski devirdim bile, bana yetişmen lazım."

Muhabbet ederek bara doğru gittiler. Muhabbet etmedikleri tek an önlerinden geçen tatlılara iştahla baktıkları andı. Alex dışarıdan nasıl göründüklerini düşündü. *Prens ve Başkan'ın oğlu, yan yana.* Kendi ülkelerinin en çok beğenilen iki erkeği kollarını birbirlerinin omzuna atmış bara doğru yürüyorlardı. Ulaşılması güç bir fanteziyi yaşıyorlardı âdeta ve bu durum hem heyecan verici hem de göz kor-

kutucuydu. İnsanların *gördüğü* buydu tabii, hiç kimse Büyük Hindi Felaketi'ni bilmiyordu. Alex ve Henry dışında tabii.

İlk içkileri Alex ısmarladı ve kalabalığın içine karıştılar. Alex, Henry'nin yanında olmasından bu kadar keyif aldığına şaşırmıştı hatta onunla göz göze gelebilmek için yukarı bakmak zorunda kalmak hiç de rahatsız edici gelmiyordu. Henry'yi Beyaz Saray stajyerlerinin birkaçıyla tanıştırıp panik içinde kekelemelerini izledi. Henry'nin ifadesi nötrleşmişti, yine de halinden memnun görünüyordu. Alex eskiden bu ifadeyi umursamazlık olarak yorumlardı ama artık bunun aslında dikkatlice gizlenmiş bir şaşkınlık ifadesi olduğunu öğrenmişti.

Danslar edildi, insanlar sosyalleşti ve June o gece toplanan meblağın göçmenler adına kullanılacağına dair bir konuşma yaptı. Alex bir ara, son *Örümcek Adam* filmlerinde oynayan ve kendisine yoğun bir şekilde kur yapmaya başlayan bir kızdan rastgele oluşan conga dans zincirine katılarak kurtuldu. Henry ise gerçekten eğleniyor gibiydi. Bir ara June, Alex ile Henry'yi bulup, bardan içki almak için Henry'yi de beraberinde götürdü. Onları uzaktan izleyen Alex, barın yanında hararetli bir sohbete girdiklerini fark etti ve June'u az daha sandalyesinden düşürecek kadar komik ne konuşuyor olabileceklerini merak etti. Sonra kalabalık görüşünü engelledi.

Bir süre sonra grup konseri bitirdi ve 2000'lerin rap şarkılarını çalmak üzere sahneye bir DJ çıktı. Bir anda partide Alex'in çocukluğunda meşhur olmuş ve o zamandan beri gece kulüplerinde çalan şarkılar çalmaya başladı. Tam o sırada Alex insan denizinde kaybolmuşken Henry onu buldu.

"Ne o, dans etmez misin yoksa?" dedi Alex. Henry'nin elleriyle ne yapacağını şaşırdığı çok açıktı. Alex, bunu çok sevimli buldu. Evet, Alex sarhoş olmuştu.

"Yok, ederim de," dedi Henry, "ailemin zoruyla öğrendiğim salon dansları bu ortama pek uymuyor."

"Hadi ama iş tamamen kalçalarda. Gevşemen lazım biraz." Uzanıp ellerini Henry'nin beline koydu. Henry anında kaskatı kesildi. "Şu an dediğimin tam tersini yapıyorsun."

"Alex, ben, yok..."

"Bak," dedi Alex kendisi salınıp dans ederek, "beni izle."

Henry şampanyasından büyük bir yudum alıp, "İzliyorum," dedi.

Şarkı başka bir ritme geçiş yaptı.

O sırada her ne söylemeye çalışıyorsa artık, Henry'nin sözünü kesip, "*Yok artık!*" diye bağırdı Alex. "Oha *en sevdiğim!*" Henry neler olduğunu anlamaya çalışırken Alex ellerini havaya kaldırdı; kısa bir süre sonra da etraftaki herkes ellerini kaldırıp ritim tutmaya başladı. Yüzlerce vücut Lil John'un "Get Low" şarkısının nostaljisine kapılmış dans ediyordu.

"Cidden ortaokul balosundaki ergenlerin bu şarkı eşliğinde birbirlerine sürtündüğüne şahit olmadın mı hiç?"

Henry can havliyle kadehine iyice sarılmıştı. "Kesinlikle ama kesinlikle görmedim, buna emin olabilirsin."

Alex bir kolunu uzatıp şu *Örümcek Adam* oyuncusu kızla flörtleşen Nora'yı tutup yanına çekti. "Nora! *Nora!* Henry, bu şarkı eşliğinde birbirine sürtünen ergenlerin dansını izlemediğini söylüyor!"

"*Nasıl yani?*"

"Lütfen kimsenin bana *sürtünerek* dans etmeyeceğini söyleyin," dedi Henry.

"Aman Tanrım, Henry," diye bağırdı Alex müzik gümbür gümbür çalarken. Henry'yi yakasından tuttu. "Dans etmen lazım. Dans etmek *zorundasın*. Amerikan tarzı yetişkinliğe ilk adımını bugün atıyorsun."

Nora, Alex'i belinden tutup çekerek Henry'den uzaklaştırdı, çevirdi ve vücudunu anlamsızca ona sürtmeye başladı. Etraflarındaki kalabalık coşmaya devam ederken Alex sevinçle haykırdı ve Nora kahkahalara boğuldu. Henry ise şaşkınlıkla onları izliyordu.

"Şarkıcı az önce '*taşaklarımdan ter akana kadar*' mı dedi?"

Alex çok *eğleniyordu*. Arkasında Nora dans ediyor, etraftakiler zıplıyordu. Alnı terlemişti. Bir yanlarında bir podcast yapımcısı ile *Stranger Things*'teki çocuk Kid'n Play ikilisinin dansını taklit ediyordu, diğer yanlarında ise Pez şarkıda söylenenleri yapıp elleriyle ayak parmaklarına dokunana kadar öne eğiliyordu. Henry resmen şoke olmuştu, kafası karman çormandı ve tipi çok komikti. Alex yanlarından geçen tepsilerin birinden bir *shot* kapıp, Henry'nin onları

izlemesinden duyduğu garip keyifle içkiyi kafasına dikti. Sonra da dudaklarını büzüp kalçasını salladı. Henry büyük bir kaygıyla olsa da başıyla ritim tutmaya başlamıştı.

"Yık ortalığı, vato!"[25] diye bağırdı Alex ve Henry'yi istemsizce güldürmeyi başardı hatta Henry hafiften kıvırtıp dans etmeye bile başlamıştı.

Kıvırarak yanından geçerken, Alex'in kulağına eğilip, "Hani bütün gece bebek bakıcılığı yapmayacaktın?" dedi June.

"*Sen* de hiçbir erkekle uğraşamayacak kadar meşguldün sanki?" diye cevap verdi Alex, başıyla yanlarında dans eden Pez'i işaret ederek. June kardeşine göz kırpıp kalabalığa karıştı.

Parlayan ışıklar ve gümbür gümbür çalan şarkılarla parti, gece yarısına kadar devam etti. Havaya konfetiler atıldı (Kimse, konfeti ayarlandığını hatırlamıyordu). İçmeye devam ettiler. Henry artık şampanya şişesini ağzına dayayarak içmeye başlamıştı. Alex, Henry'nin yüzündeki ifadeden oldukça memnundu hatta şişenin etrafına sıkıca sarılmış elleri ve şişeyi ağzına diktiğinde kıvrılan dudakları ona ilginç bir şekilde haz vermeye başlamıştı. Henry keyifli bir şekilde dans ederken, ritimleri Alex'in el hareketleriyle oldukça uyumluydu. Alex'in içindeki baş döndürücü ateş ise onu Nora'yla dans ederken izleyen Henry'nin yüzünün aldığı ifadeyle doğru orantılıydı. Alex bütün bu duyguları tam olarak çözümleyebilecek kafada değildi.

Saat 23.59'da geri sayım için hepsi sarılıp bir araya geldi. Nora, "Üç, iki, bir!" diye Alex'in kulağına bağırıp kolunu boynuna sardı. Alex de heyecanla çığlık atıp bir yandan da gülerek Nora'nın dudaklarına yapıştı. Bu her sene yaptıkları bir şeydi. İkisi de müzmin bekârdı ve kafaları çok iyiydi. Etraflarındaki herkesi meraklandırmaya ve kıskandırmaya bayılıyorlardı. Nora'nın dudakları sıcacıktı ve nefesi berbat bir şekilde şeftali likörü kokuyordu. Öperken Alex'in dudağını ısırdı, hatta bir de saçını karıştırıp dağıttı.

Alex gözlerini açtığında Henry'yi ona bakarken buldu. Yüzündeki ifade okunaksızdı.

Alex istemsizce gülümsemesinin büyüdüğü hissetti ama Henry arkasını döndü, elindeki şişeden koca bir yudum aldı ve kalabalığın içine dalıp gözden kayboldu.

[25]İspanyolca "adamım, dostum" anlamına gelen bir ifade. (ç. n.)

O noktadan sonra Alex olayların akışını takip edemedi çünkü çok ama çok sarhoştu, müziğin sesi çok yüksekti ve ona dokunan çok fazla kişi vardı. Kalabalığın içinden geçerken herkes dans etmek için Alex'i tutuyor, onu daha fazla içki içmeye teşvik ediyordu. Nora yakışıklı, çaylak bir Amerikan futbolu oyuncusunun sırtına binmiş halde yanından geçti.

Ses çok yüksek, ortalık çok dağınık ama her şey bir o kadar güzeldi. Alex bu partileri her zaman çok sevmişti zaten. Yılbaşı eğlencesi, şampanyanın ağzında köpürmesi, konfetilerin ayakkabılarına yapışması... Yalnız kalıp strese girdiğinde, böyle partiler ona her zaman aralarına karışabileceği bir grup insanın var olduğunu ve yaşadığı kocaman evi parlak ve canlı ruhlarla doldurabileceğini anımsatıyordu.

Bu kadar gürültüye ve sarhoşluğuna rağmen Alex, Henry'nin ortadan kayboluşunu göz ardı edemedi.

Tuvaletleri kontrol etti, açık büfeye baktı, salonun sessiz kuytu köşelerini gezdi ama onu bulamadı. Gidip Pez'e sormayı denedi ama ortalık o kadar gürültülüydü ki derdini bir türlü anlatamadı. Pez sadece gülümsedi, omuz silkti, hemen sonra da yanından geçen yatçı çocuğun kafasındaki şapkayı çaldı.

Alex... endişelenmeye başlamıştı demek tam olarak doğru olmazdı. Aslında meraklanmıştı. Tüm gece her hareketinin Henry'nin yüzündeki yansımasını izleyerek eğlenmişti. Etrafı gezip bir süre daha Henry'yi aramaya devam etti. Holdeki büyük camlı pencerelerin önüne geldiğinde ayakları birbirine dolandı ve yere kapaklandı. Ayağa kalkarken gözü bahçeye takıldı.

Karlı bahçede, ağaçların altında bir karaltı dikkatini çekti. Ancak Henry olabilecek geniş omuzlu, uzun ince bir figürün nefesiyle çıkan buharı görünce emin oldu.

Alex hiç düşünmeden verandaya çıktı. Kapıyı arkasından kapatmasıyla müzik yok oldu ve Henry'yle bahçede yalnız kaldı. İçkinin etkisiyle sınırlanmış görüş açısıyla merdivenlerden inip karla kaplı bahçeye çıktı.

Henry elleri cebinde sessizce gökyüzünü izliyordu, vücudu hafifçe sola eğilmese sarhoş olduğu bile anlaşılmazdı. Şampanyaya bile karşı durabilen şu lanet İngiliz haysiyeti... Alex, Henry'nin aptal suratını dağıtmak istedi bir an.

Alex yürürken banklara takıldı ve çıkardığı ses Henry'nin dikkatini çekti. Henry arkasını döndüğünde, üzerine yansıyan ay ışığı yüzüne yumuşak ve Alex'in tam olarak anlamlandıramadığı davetkâr bir ifade vermişti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Alex, ağacın altında ona katılıp.

Henry gözlerini kıstı. Yakından bakınca, gözlerinin odaklanmakta zorlandığı belli oluyordu. Kraliyete uygun bir hali yoktu.

"Orion'u arıyorum," dedi Henry.

Alex gülüp gökyüzüne baktı. Koyu renk bulutlarından başka hiçbir şey yoktu. "Buraya gelip de bulutları izlediğine göre unvansızlardan çok sıkılmış olmalısın."

"Sıkılmadım," diye mırıldandı Henry. "Peki, *sen* burada ne yapıyorsun? Amerika'nın altın çocuğunun gidip büyülemesi gereken bir kalabalık yok mu?"

"Dedi kahrolası beyaz atlı prens," diye cevap verdi Alex, sırıtarak.

Henry hiç de prenslere layık olmayan bir ifadeyle bulutlara baktı. "Pek sayılmaz."

Henry'nin eli hemen yanında duran Alex'in eline sürtünüp dondurucu soğukta ikisine de anlık bir ısı verdi. Alex, yandan Henry'nin yüzünü inceledi; burnunun narin çizgisini takip edip dudaklarının arasındaki çukura ay ışığının nasıl düştüğüne baktı. Üzerinde sadece takımının ceketi olan Alex gecenin soğuğunda donuyordu ama göğsünde alkolden ve adını koymaya çalıştığı garip bir şeyden dolayı yükselen bir sıcaklık vardı. Alex'in kalbinin kulaklarında atması dışında etrafta çıt çıkmıyordu.

"Soruma tam olarak cevap vermedin aslında," diye belirtti Alex.

Henry sızlanıp elini yüzünde gezdirdi. "Bir rahat vermeyeceksin değil mi?" Başını arkasına yaslayınca ağaçtan yumuşak bir ses geldi. "Bazen biraz fazla üsteliyorsun."

Alex ona bakmaya devam etti. Genelde dudaklarında küçük de olsa bir cana yakınlık emaresi belirirdi, bazen de (o an olduğu gibi) gardını iyice almış bir şekilde dudaklarının kenarları kıvrılırdı.

Alex de ağaca neredeyse istemsizce yaslandı ve omzunu Henry'ninkine değdirdi. Henry'nin dudaklarının hareket ettiğini ve yüzündeki ifadenin hafifçe değiştiğini görebiliyordu. Normalde insanların onun enerjisinden beslendiği bu tarz partiler ve etkinlikler Alex'e hiç yük olmazdı ancak Henry'nin nasıl hissettiğini bir türlü kestiremiyordu. Zihninin tekila etkisinde olan büyük bir kısmı, Henry'ye zor gelen şeylerle kendisinin ilgilenebileceği konusunda onu ikna etti. Belki de o an omuzlarının birbirine dayanıyor oluşu bile Alex'in yapabileceklerinin başlangıcıydı.

Henry'nin çenesi kasıldı ve neredeyse bir gülümsemeye benzeyen belli belirsiz bir ifade yerleşti dudaklarına. "Dünyada tanınmayan, sıradan bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor musun hiç?" diye sordu yavaşça.

Alex kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Annen, Başkan olmasaydı, sen de normal bir hayat sürseydin, her şey nasıl gelişirdi? Ne yapıyor olurdun?"

"Bir düşüneyim," dedi Alex kolunu ileri uzatıp kibirli bir hareketle. "Muhtemelen model olurdum. *Teen Vogue*'un kapağına iki kere çıktım. Böyle genlere sahip olduktan sonra gerisi teferruat." Henry gözlerini devirdi. "Peki ya sen?" diye sordu Alex.

Henry kederli bir şekilde başını iki yana salladı. "Ben yazar olurdum."

Alex hafifçe güldü. Henry'nin bu özelliğini biliyordu zaten ama yine de kendini hazırlıksız yakalanmış hissetti. "Olamaz mısın ki?"

"Ömrünün çeyreğinde öfkesini ve tasasını dizelerle ifade eden bir prens pek hoş karşılanmıyor," dedi Henry, umursamaz bir alaycılıkla. "Üstelik ailede geleneksel olarak meslek tercihi hep askerî alanda olmuş, yani tek opsiyon o gibi, haksız mıyım?"

Henry dudağını ısırıp biraz bekledi. Sonra tekrar lafa başladı. "Muhtemelen daha çok kişiyle çıkardım."

Alex yine gülmeden duramadı. "Tabii, insan prens olunca çıkacak birini bulmak çok zordur eminim."

Henry bakışlarını eğip Alex'e pis pis baktı. "Hayret edersin."

"Nasıl ya? Seçeneklerinin az olduğunu sanmıyorum."

Henry, Alex'e bakmaya devam etti. Gözleri fazladan birkaç saniye daha birbirlerine takılı kaldı. "İstediğim kişiler..." dedi heceleri uzatarak, "pek uygun *seçenekler* değil..."

Alex gözlerini kırptı. "Ne?"

"Diyorum ki ilgimi çeken... insanlar... var," dedi Henry pek de beceremediği keskin bir tonla ve vücudunu Alex'e çevirdi. "Ama onların peşinde koşmamalıyım. En azından bulunduğum konumdayken."

Kendi dillerinde bile iletişim kuramayacak kadar sarhoşlar mıydı? Alex, zihninin bir köşesinde Henry'nin İspanyolca bilip bilmediğini merak etti.

"Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok," dedi Alex.

"Yok mu?"

"Yok."

"Gerçekten yok mu?"

"Evet, gerçekten ama gerçekten yok."

Henry hüsranla yüzünü buruşturup umursamaz bir evrenden yardım dilercesine gökyüzüne baktı. "Of, ne kalın kafalısın sen de," dedi ve iki eliyle Alex'i tutup öptü.

Alex, Henry'nin dudaklarının baskısını ve ceketinin yakasının çenesine sürtünüşünü algılamaya çalışırken dondu kaldı. Dünya sessizleşip yok oldu bir anda. Beyni olan biteni anlamak için çabalıyor, Henry'ye yıllarca beslediği kini, düğün pastasını, sabahın köründeki mesajları ekleyip denklemi bulmaya çalışıyordu ama bütün bunları içinde bulundukları ana bağlayan değişkeni bulamıyordu. Ancak... şaşırsa da duruma itirazı yoktu. Hem de hiç.

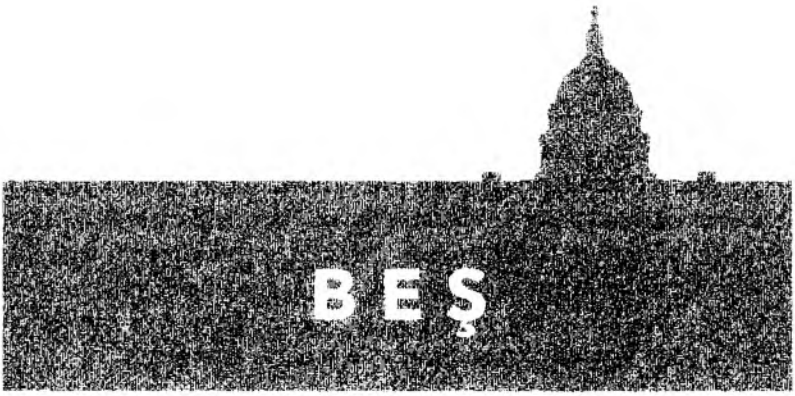
Zihninde panik içinde bir şeylerin listesini yapmaya başladı: *Bir, Henry'nin dudakları yumuşacık,* devamını getiremeden beyni kısa devre yaptı.

Bu sefer Alex, Henry'yi öpmek için hamle yaptı ve karşılığında ödül olarak Henry'nin de dudakları yavaşça açıldı ve *Aman Tanrım.* Henry'yi öperken hissettikleri Nora'yla ve öpüştüğü diğer herkesle

hissettiklerinden o kadar farklıydı ki... Ayaklarının altındaki uçsuz bucaksız toprak gibiydi öpüşmeleri... Vücudunun her yerini sarmış, nefesini kesmişti. Henry'nin bir eli saçlarında gezip ensesini sıkıca kavradı ve Alex soluksuz sessizliklerini bozan bir ses çıkardı, sonra da...

Henry bir anda onu öyle bir bıraktı ki Alex geriye doğru sendeledi. Henry bir anda gözlerini açtı, bir küfür mırıldandı ve ardı ardına özürler sıralamaya başladı. Sonra da arkasını dönüp karları eze eze hızla uzaklaştı. Alex hiçbir şey diyemeden, tepki veremeden Henry çoktan köşeyi dönüp gözden kaybolmuştu.

"Aman Tanrım," dedi Alex sonunda, bir eliyle dudaklarına dokunup. "Siktir."

BEŞ

Alex öpüşmelerini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Hâlbuki defalarca denemişti. Alex içeri döndüğünde Henry, Pez ve korumaları çoktan gitmişti. Ne sarhoşluğu ne de akşamdan kalmışlığı yaşadıklarını zihninden silmesine yetmişti.

Toplantılarda da bir türlü konuşulanlara konsantre olmayı başaramamıştı hatta Zahra onun Batı Kanadı'na girişini yasaklamıştı. Meclis'ten geçen her yasayı okuyup incelemişti ama milletvekillerini tatlı dille ikna etmeye çalışacak kadar bile toparlayamamıştı kendini. Nora'yla beraber dedikodu kazanını kaynatıp ortalığı karıştırma fikri bile çekici gelmiyordu artık.

Bu sırada okuldaki son dönemi başlamıştı, derslere girmişti, Sivil Sekreterlik ofisiyle oturup mezuniyet yemeğini organize etmişti ve kendini ders materyallerindeki ek açıklamalara ve yardımcı kitaplara gömmüştü.

Fakat ne yaparsa yapsın bir türlü unutmayı başaramadığı bir şey olmuştu hayatında. Soğuk bir gece, ay ışığında, ıhlamur ağacının altında İngiltere Prensi onu öpmüştü. İçindeki *ateşi* hissedebilen Alex, kendisini saray merdivenlerinden aşağı yuvarlamak istemişti.

Bu olaydan kimseye bahsetmemişti, Nora ve June'a bile. *Bahsedecek* olsa nasıl kelimelere dökerdi, bunu da bilmiyordu. Bahsetme izni var mıydı ki? Gizlilik Sözleşmesi imzalamıştı. Sözleşme imzalatmalarının sebebi *bu* muydu? Bu hep Henry'nin aklında olan bir şey miydi? Yani Henry'nin ona karşı beslediği *duygular* mı vardı? Eğer ondan hoşlanıyorsa neden ona bunca yıldır bu kadar gıcık davranmıştı?

Henry de hiç yardımcı olmuyordu tabii. Ne telefonlarına ne de mesajlarına dönüş yapıyordu.

Bir çarşamba günü öğle saatlerinde, June odasından hışımla fırlayıp, "Tamam, yeter artık," dedi. Ortak koridordaki oturma alanına saçlarını toplamış, spor kıyafetlerini giymiş bir şekilde gelmişti. Alex alelacele telefonunu cebine soktu. "Derdin ne bilmiyorum ama iki saattir bir şeyler yazmaya çalışıyorum ve odanda sürekli volta attığın için bir türlü konsantre olamıyorum," deyip Alex'e spor bir şapka fırlattı. "Ben koşuya çıkıyorum, sen de benimle geliyorsun."

Reflecting Pool'a[26] gittiklerinde (ki Cash de yanlarındaydı) June, hızlansın diye Alex'in dizlerine vurdu. Alex homurdandı, sövdü ama hızlanıp ablasına yetişti. Kendini enerjisini atsın da yorulsun diye yürüyüşe çıkarılan köpekler gibi hissediyordu. Bunun sebebi June'un ona, "Enerjisini atsın da yorulsun diye yürüyüşe çıkarılan köpekler gibisin," demesi de olabilirdi.

"Bazen senden nefret ediyorum," diye cevapladı Alex. Kulaklıklarını iyice takıp yüksek sesle Kid Cudi dinlemeye başladı.

Düşüncelere dalmış bir şekilde koşup durdu. İşin tuhaf yanı, Alex heteroseksüeldi.

Yani heteroseksüel olduğuna oldukça emindi.

Hayatı boyunca, *işte bu yüzden erkeklere ilgi duyuyor olamam*, diye düşündüğü belli başlı anları çok iyi hatırlıyordu. Mesela ortaokuldayken ilk defa bir kızla öpüştüğünde aklındaki düşünce erkeklerle ilgili değildi, kızın saçlarının ne kadar da yumuşak olduğunu düşünmüştü. Ya da lise ikideyken arkadaşlarından bir tanesi gey olduğunu ilan ettiğinde kendisinin böyle bir şeyi asla yapamayacağını düşünmüştü.

Mesela lisenin son senesinde, sarhoş olup da bir saat boyunca Liam denen bir çocukla onun yatağında öpüştüğünde de cinsel bir kriz yaşamamıştı; bu da heteroseksüel olduğu anlamına gelmiyor muydu? Çünkü eğer erkeklere ilgi duyuyor olsaydı, biriyle böyle takılmak ona korkutucu gelirdi ama gelmemişti. Azgın iki ergen arkadaş bazen böyle şeyler yapabilirdi ama hepsi buydu. Mesela Liam'ın odasında beraber porno izleyip aynı anda orgazm oldukları olmuştu, başka bir seferde de Liam elini uzatmıştı, Alex de karşı çıkmamıştı.

[26]İnsanların hem Washington Anıtı hem de Lincoln Anıtı'nın yansımasını görebildiği uzun bir su birikintisi. (e. n.)

Alex, yanında koşan ablasının dudaklarının şüpheli bir şekilde kıvrıldığını görebiliyordu.

Acaba içinden geçenleri anlayabiliyor muydu? Bir şekilde olanları biliyor muydu? June hep bilirdi bir şeyleri. Alex sırf ablasının yüzündeki ifadeden kaçınmak için hızını iki katına çıkardı.

Beşinci turlarını atarken ergenlik dönemini düşündü. Duş alırken kızları hayal ederdi ama bir erkeğin dokunuşunu, geniş omuzlarını ve keskin çene hatlarını da aklından geçirirdi. Soyunma odasındayken takım arkadaşlarının birine göz ucuyla baktığını hatırladı ama o sayılmazdı. O zamanlar diğer erkekler gibi *görünmek* istemek ile diğer erkekleri *istemek* arasındaki farkı nasıl bilebilirdi ki? Ya da azgın ergenlik dürtülerinin bir anlamı olup olmadığını?

Demokrat bir ailesi vardı. Homoseksüellik, her zaman hayatlarında olan bir şeydi. *Eğer hetero olmasaydım bunu bilirdim,* diye düşündü, tıpkı dondurmasının üstüne cajeta[27] dökmeyi sevdiğini ya da işlerini bitirebilmek için ajanda ve takvim düzenlemesi gerektiğini bildiği gibi... Kimliğini hiçbir sorgulamaya gerek kalmayacak şekilde bulabilecek kadar akıllı olduğuna inanıyordu.

Sekizinci turları için köşeyi dönerken yürüttüğü mantıkta bazı hatalar olduğunu fark etti. Heteroseksüel insanlar muhtemelen kendilerini heteroseksüel olduklarına ikna etmek için bu kadar vakit harcamıyordu.

Kadınlara ilgi duyma ölçütünün ötesinde bir şeyleri sorgulamamış olmasının bir sebebi daha vardı. Annesi, 2016'da başkanlık adayı olduğundan beri kendisi de göz önündeydi. Neredeyse bir o kadardır da Beyaz Saray Üçlüsü misyonuyla, genç yetişkinler ve yirmili yaşlardaki insanlar ile hükümet arasında bir köprü olmuşlardı. Alex, June ve Nora olarak her birinin belirli rolleri vardı.

Nora havalı ve zeki olandı. Twitter'da o sıralar herkesin izlediği bilim kurgu dizisiyle ilgili uygunsuz şakalar yapar, bilgi yarışmalarında önde gelirdi. Heteroseksüel değildi (hiç olmamıştı) ama bu, onun için teferruat gibi bir şeydi. Bu konuda halka açılmaktan endişelenmiyordu. Duyguları Alex'i içten içe tüketirken Nora'yı hiçbir şey etkilemiyordu.

[27]Meksika karameli olarak da bilinen, dulce de leche'ye benzeyen, keçi sütünden yapılan tatlı sos. (e. n.)

Atkuyruğu yaptığı bakır ışıltılı saçlarını öğlen güneşi altında savuran ablası June'a baktı. Artık Alex'in önüne geçmiş, koşuya devam ediyordu. Onun da görevi belliydi. Gözü pek *Washington Post* köşe yazarı ve herkesin şarap-peynir gecelerine davet ettiği moda ikonuydu.

Alex ise altın çocuktu. Yürek hoplatan, iyi kalpli ve yakışıklı bir çapkın. Çaba sarf etmeden ilerleyen, herkesi güldüren bir kişi. Başkan'ın bütün ailesinde onay oranı en yüksek olan da oydu. Alex'in bütün olayı çekiciliğinin olabildiğince evrensel olmasıydı.

Peki ya *olduğundan şüphelendiği şey* olursa? Bu durum, seçmenler açısından kesinlikle evrensel çekiciliğe uygun değildi. Meksikalı kökeni ona yeterince sorun çıkarıyordu zaten.

Annesinin kampanyasına kendi ailesinden birinin zarar vermesini istemiyordu. Aynı zamanda Amerikan tarihindeki en geç milletvekili olmak istiyordu ancak İngiltere Prensi'ni öpüp de bundan zevk alan adamların Texas'ı temsil etmek için seçilmeyeceğinden kesinlikle emindi.

Alex, her şeye rağmen Henry'yi düşündü ve *ah.*

Henry'yi düşündüğünde göğsünde uzun zamandır kaçındığı bir sıkışma hissediyordu.

Sabahın üçünde telefonun diğer ucundan gelen Henry'nin kısık sesini hayalinde canlandırdı ve aniden içinde hissettiği şeyin ne olduğunu anladı. Bahçede Henry'nin ellerini yüzüne koyduğunu hatırladı, başparmakları şakaklarındaydı. Henry'nin ellerini başka yerlerde hayal etti ve Henry'nin dudaklarını düşündü. Eğer Alex izin verseydi, dudaklarıyla daha neler yapacağını merak etti. Sonra hayal etmeye devam etti: Henry'nin geniş omuzlarını, uzun bacaklarını, dar belini, çenesiyle boynunun tam arasındaki o yeri ve orada gerilen tendonlarını, ona attığı gözdağı veren bakışları ve akıl almaz mavi gözlerini...

Alex, ayağı yürüyüş yolundaki bir çatlağa takılınca yere kapaklandı. Dizi soyuldu ve kulaklıkları fırladı.

"Ne *halt* ediyorsun be?" diye çınladı June'un sesi. Ellerini dizlerine koyup eğilmişti, nefes nefeseydi ve kaşları çatıktı. "Aklının başka yerde olduğu o kadar belli ki... Anlatmayacak mısın artık?"

Alex, ablasının elini tutup onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Kanayan dizini umursamadan, "Bir şey yok. İyiyim," dedi.

June iç çekip kardeşine imalı bir bakış attı ama daha fazla üstelemedi. Alex ablasının arkasından topallayarak ilerlediği halde eve döndüklerinde June duşa girdi, Alex ise banyosundaki ecza dolabından Kaptan Amerika desenli bir yara bandı kaptı.

Bir liste yapması gerekiyordu. Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu: *Şu An Bildiği Şeyler Listesi*

Bir. Henry'den etkilenmişti.

İki. Henry'yi tekrar öpmek istiyordu.

Üç. Muhtemelen Henry'yi uzun zamandır öpmek istiyordu hatta belki de en başından beri.

Zihninde oluşturduğu listelere birini daha ekledi. Henry, Shaan, Liam, Han Solo, Rafael Luna ve yakası açık kıyafetleri...

Alex, masasına geçip annesinin ona verdiği klasörü çıkardı: DEMOGRAFİK ETKİLEŞİM: ONLAR KİM VE ONLARA NASIL ERİŞİLİR? Parmağıyla ayraçlarda *LGBTQ+* yazısını aradı ve aklındaki sayfayı açtı. Annesi attığı başlıkla yine özel yeteneğini gözler önüne sermişti: B HARFİNİ UNUTMAMAK GEREK: AMERİKALI BİSEKSÜELLER HAKKINDA HIZLANDIRILMIŞ KURS.

"Şimdi başlamak istiyorum," dedi Alex, Antlaşma Odası'na hışımla girerek.

Bir yığın kâğıdın ardında oturan annesi gözlüklerini biraz aşağıya indirdi ve onu iyice süzdü. "Neye başlamak istiyorsun? Ben çalışırken böyle odaya daldığın için başlayacak tek şey sana atacağım dayak olabilir."

"Kampanyadaki işime," diye yanıtladı Alex. "Mezun olana kadar beklemek istemiyorum. Bana verdiğin belgelerin hepsini okudum bile. İki kez hem de. Boş vaktim var. Şu an başlayabilirim."

Annesi ona gözlerini kısarak baktı. "Niye pireyi deve yapıyorsun ki?"

"Hayır, sadece..." Alex, tek bacağını sabırsızlıkla sallamaya başlamıştı ki kendini zorla durdurdu. "Hazırım. Okulda bir dönemden az vaktim kaldı. Daha başka ne öğrenmem gerekiyor olabilir ki? Beni artık oyuna dâhil edebilirsin."

Böylece Alex kendini bir pazartesi günü dersten çıkışta kafein dolu olmasına rağmen kendisini geçebilen bir elemanın peşinde nefes nefese koştururken bulmuştu. Ona jet gibi bir hızla kampanya hazırlığı yapılan ofisi gezdirmişler, sonra da üzerinde ismi ve fotoğrafı olan yaka kartını eline tutuşturmuşlardı. Ortak çalışma alanında bir masası vardı artık. Boston'dan gelen, Hunter adında, suratı tam tokatlık, WASP[28] tipli bir masa arkadaşı vardı.

Alex'e en son hedef gruplarından toplanan verilerin bulunduğu bir klasör verilmiş ve gelecek haftanın sonuna kadar neler yapabileceğine dair geliştirdiği fikirleri kâğıda dökmesi söylenmişti (Bir yandan da Hunter onu annesiyle ilgili soru yağmuruna tutmuştu). Alex tam bir profesyonel gibi davranmıştı ve Hunter'ın suratına yumruğu çakmak yerine işine bakmayı tercih etmişti.

Kesinlikle Henry'yi düşünmemişti.

Çalıştığı ilk hafta yirmi üç saati doldurmuş, zamanının kalanını derslere ve ödevlere ayırmış, vakit buldukça uzun koşulara çıkmış, üç shot kahve içerek kafein komasına girmiş ve Senato ofislerinde bol bol ortalığı karıştırmıştı. Bunları yaparken hiçbir zaman Henry'yi düşünmemişti. Ne duştayken ne de gece yalnız uyurken (ya da uyuyamazken) Henry aklına gelmişti.

Hayır, bu kocaman bir yalandı. Henry'yi aklından bir türlü çıkaramamıştı.

Genelde düşünmek istemediği şeyler olduğunda kendini meşgul edip aklındakilerden kaçmayı çok iyi becerirdi. Bu sefer neden başaramadığını anlayamamıştı.

Ofise gittiğinde, genelde tablo ve çizelgeler arasında gömülü Nora'nın yanındaki büyük beyaz tahtaların oralarda takılırdı. Nora'nın ofiste arkadaş edinmesi çok kolay olmuştu çünkü onun departmanında kabiliyet, kampanya çalışanları arasında popülerlik demekti. Tabii konu sayılar olunca ondan iyisi yoktu.

[28]"Beyaz Anglosakson Protestanlar" anlamına gelen kısaltma. (ç. n.)

Tam olarak Nora'yı kıskandığı söylenemezdi. Alex de kendi departmanında seviliyordu, kahve makinesinin başında insanlar kendi proje taslakları hakkında fikrini soruyor, hiç vakti olmasa da sık sık iş çıkışı içmeye davet ediliyordu. Farklı cinsiyetlerden en az dört çalışan ona asılmıştı bile ve WASP tipli Hunter onu doğaçlama tiyatrosuna davet edip duruyordu. O da kahvesini yudumlarken gülümsüyor, şakalar yapıyordu. Alex Claremont Diaz Cazibe Girişimi her zamanki gibi tıkır tıkır işliyordu.

Aradaki fark Nora'nın *gerçekten* arkadaş ediniyor olmasıydı. Alex ise *New York Magazine*'de onun hakkında yazılan profili okudular diye onu tanıdıklarını sanan insanlarla muhabbet ediyor, kılık kıyafeti ve vücudu gayet düzgün insanlar tarafından bar çıkışı eve davet ediliyordu. Bunların hiçbiri tatmin edici değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Hele şimdi bu insanların aksine onu gerçekten tanıyan Henry varken, bütün bunlar her zamankinden daha önemsiz hale gelmişti. Henry, onu gözlükleriyle görmüş ve en rahatsız edici hallerine bile hoşgörüyle yaklaşmıştı. Tüm bunlara rağmen Henry onu arzulayarak öpmüştü. Sadece Alex'le birlikte olma fikrini cazip bulanlardan değildi; o, Alex'in kendisini istemişti.

Kahretsin ki her gün kaç fincan sert kahve içerse içsin, Henry'yi aklından bir türlü çıkaramadan maşasında notlarla boğuşarak geçiyordu.

Eğer anket verileriyle işi başından aşkın olmasaydı, yardım isteyebileceği en doğru kişi Nora olurdu. İşine böyle odaklandığında Nora'yla ciddi ciddi bir şeyler konuşmaya çalışmak, Chipotle[29] seven ve kıyafetlerinle dalga geçen süper hızlı bir bilgisayarla konuşmaya çalışmaktan farksızdı.

Nora hem Alex'in en yakın arkadaşıydı hem de belli belirsiz bir biseksüel kimliği vardı. Kimseyle çıkmazdı (buna ne vakti vardı ne de arzusu) ama çıkacak olsaydı bile söylediğine göre stajyerlerin arasında eşit bir dağılım yapardı. Bu konuda da her şeyde olduğu gibi bilgiliydi.

[29]Hem Amerika'da hem Avrupa'da bulunabilen, Meksika mutfağından yemekler yapan, Amerikan restoran zinciri. (ç. n.)

Alex bir paket burrito, bir paket de guakamole soslu tortilla cipsi getirip sehpaya koyduğunda yerde oturan Nora, "Merhaba," dedi. "Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca iki elime de ihtiyacım olacak, o yüzden sosu bana kaşıkla yedirmen gerekebilir."

Nora'nın, Başkan Yardımcısı ve İkinci Leydi büyükannesi ve büyükbabası Donanma Rasathanesi'nde yaşıyordu. Ebeveynleri ise Montpelier'ın hemen dışında oturuyordu ancak Nora, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden George Washington Üniversitesi'ne geçiş yaptığından beri Colombia Heights bölgesindeki havadar 1+1 evinde yaşamaya devam ediyordu. Evi kitaplar ve karmaşık sulama tablolarına uyarak baktığı çiçeklerle doluydu. O akşam evinin salonunda, bir tür Capitol Hill ritüeli ya da seansı yapıyormuş gibi, parlak ekranlardan oluşan bir çemberin ortasında yerde oturuyordu.

Solunda duran iş bilgisayarının ekranında anlaşılmaz veriler ve grafikler, sağındaki kişisel bilgisayarında ise üç ayrı haber kaynağı açıktı. Önündeki televizyonda CNN'in Cumhuriyetçi Parti ön seçim yayını, kucağındaki tablette *Drag Race*'in eski bir bölümü vardı. Bütün bunlar olurken elindeki iPhone'dan da e-posta gönderdiğine dair sesli bildirim geldi.

"Barbacoa[30] mı?" diye sordu Nora umutla.

"Tabii ki ondan aldım. Yeni tanışmadık ya."

"İşte benim müstakbel kocam," dedi Nora. Uzanıp poşetten bir burrito kaptı, folyosunu açtı ve tıkınmaya başladı.

"Eğer bu şekilde burrito yiyerek beni utandırmaya devam edeceksen, seninle anlaşmalı evlilik falan yapmam," dedi Alex, Nora'yı izleyerek. Nora'nın ağzından bir fasulye tanesi kayıp klavyelerden birinin üstüne düştü.

"Sen Texaslı değil misin?" dedi Nora, ağzı doluyken. "Barbekü sosu şişesini ağzına diktiğine şahit oldum. Asıl sen kendine dikkat etmezsen ben June'la evlenirim, ona göre."

Aradığı "konuya" girmenin tam sırası olabilirdi. *Hani hep June'la çıkmakla ilgili espriler yaparsın ya... Peki, mesela, ben bir erkekle çık-*

[30]Etin yere kazılan bir çukurun içinde, üzeri yapraklarla kapatılarak pişirilme yöntemi. (ç. n.)

sam nasıl olur? Henry'yle çıkmak istediğinden değildi tabii. Asla. Alakası bile yoktu. Sadece teorik olarak soracaktı.

Sonraki yirmi dakika boyunca Nora tam bir inek olduğu için veriler üzerinde çalışmaya daldı. Boyer-Moore çoğunluk algoritması (her ne haltsa), algoritmanın değişkenleri ve bu verilerin kampanyada nasıl kullanılması gerektiğiyle ilgili bütün görüşlerini aktardı. Aslına bakılırsa, Alex onun konuşmasının büyük bir kısmını dinleyememişti bile. Tek derdi Nora sözünü bitirene dek kendi derdini anlatabilecek cesareti toplayabilmekti.

"Hey, aslında," diye lafa başladı Alex, Nora bir ısırık daha alınca, "bizim çıktığımız zamanları hatırlıyor musun?"

Nora koca lokmasını yutup gülümsedi. "Tabii hatırlıyorum, Alejandro."

Alex kendini zorlayıp güldü. "Yani beni bu kadar iyi tanıdığına göre..."

"Tam anlamıyla tanıdım hem de."

"Benim erkeklere ilgi duyma durumumu hesaplasana bir."

Nora birdenbire durdu, başını yana eğip, "Yüzde yetmiş sekiz oranla örtülü biseksüel yatkınlık. Yüzde yüz oranla bu sorunun farazi olmaması," dedi.

"Evet, işte...." Alex öksürüp devam etti. "Garip bir şey oldu. Henry'nin yılbaşı partisine geldiği geceyi hatırlıyor musun? Aslında o akşam... beni öptü."

"Aa, hadi be!" dedi Nora başıyla onaylayarak. "Güzel."

Alex bakakaldı. "Şaşırmadın mı yani?"

"Pek değil," deyip omuzlarını silkti. "O gey, sen de yakışıklısın."

Alex öyle ani bir şekilde irkildi ki az daha burrito'sunu yere düşürüyordu. "Dur bir dakika! Onun gey olduğunu nereden çıkardın? Söyledi mi sana?"

"Hayır, sadece... bilirsin ya." Eliyle aşama aşama düşüncelerini izah edercesine bir hareket yaptı. Nora'nın düşünce biçimini kavramak çok zordu. "İşim mantıklı sonuçlar çıkarmak için modelleri ve verileri gözlemlemek. Henry gey, hep öyleydi."

"Ben... ne?"

"Henry'yi tanıdığına emin misin? En iyi arkadaşın falan olması gerekmiyor muydu? Adamın gey olduğu gün gibi ortada! Gerçekten fark etmemiş miydin?"

Alex çaresizce ellerini kaldırdı. "Hayır?"

"Alex, senin zeki olman gerekmiyor muydu?"

"Ben de öyle sanıyordum! Nasıl olur da önce gey olduğunu söylemeden beni bir anda öpebilir?"

"Peki, bildiğini varsaymış olabilir mi?" diye fikir yürüttü Nora.

"Ama sürekli kızlarla çıkıyor."

"Evet çünkü prenslerin gey olmasına izin vermiyorlar," dedi Nora, bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi. "Neden sürekli fotoğrafları çekiliyor sanıyorsun?"

Alex bir an durup her şeyi anlamaya çalıştı ama sonra bu konuşmanın Henry'nin gey olup olmamasıyla ilgili değil, *kendi* durumuyla ilgili olması gerektiğini hatırladı. "Tamam, yani. Bir dakika. Yüce İsa. Beni öpmesi kısmına dönebilir miyiz?"

"Evet, evet," dedi Nora. Telefon ekranına damlayan guakamole sosunu yaladı. "Memnuniyetle. İyi öpüşüyor mu? Hoşuna gitti mi? Dil kullandınız mı?"

"Boş versene," diye yanıtladı Alex anında. "Sormadım say."

"Ne bu gizlilik?" diye sordu Nora. "Geçen sene June'un stajyeri Amber Forrester'a oral yaptığında her detayını anlatmıştın."

"Yapma," dedi Alex, yüzünü koluyla gizleyerek.

"Anlat o zaman."

"Gerçekten ölmeni diliyorum," dedi Alex. "Evet, iyi öpüşüyor ve dil kullandık."

"Biliyordum!" diye haykırdı Nora. "Sakin atın çiftesi pek olur."

"Deme öyle," diye sızlandı Alex.

"Prens Henry bir bisküvi gibi âdeta," dedi Nora. "Bırak suyunu emsin."

"Gidiyorum ben."

Nora kahkaha attı ve Alex *gerçekten* başka arkadaşlar edinmesi gerektiğini fark etti. "Hoşuna gitti mi peki?"

Sessizlik.

"Sence ne anlama gelirdi eğer... hoşuma gittiyse?"

"Pekâlâ. Açık konuşuyorum. Seni bir güzel düzmesini istemiyor muydun zaten?"

Alex şoke oldu. "*Ne?*"

Nora, Alex'e baktı. "Hadi be! Bunu da mı bilmiyordun? Lanet olsun. Böyle pat diye söylemek istemezdim. Bu konuşmanın vakti geldi mi?"

"Sanırım..." dedi Alex. "Ne konuşması?"

Nora, yemeğini sehpaya bıraktı ve karmaşık bir kod yazacağı zaman yaptığı gibi ellerini hızla salladı. Onunla pür dikkat ilgilenmesi Alex'in gözünü korkuttu.

"Sana birkaç gözlemimden bahsedeyim," dedi Nora. "Sonuca sen ulaş. Henry'yle, zaten yıllardır Draco Malfoy gibi kafayı bozmuş durumdasın (sözümü kesme) ve kraliyet düğününden sonra onunla iletişim kurma şansına sahip oldun ama bunu onunla davetlerde görünme planı yapmak için değil, uzaktan flörtleşmek için kullandın. Telefonuna aptal âşıklar gibi bakıp duruyorsun, biri kiminle mesajlaştığını sorarsa da porno izlerken yakalanmış gibi davranıyorsun. Onun uyku düzenini biliyorsun, o da seninkini biliyor ve konuşmadığınız bir gün olursa moralin bariz bir şekilde bozuluyor. Yılbaşı partisi boyunca Amerika'nın en gözde bekârıyla sevişmek isteyen insanlarla ilgilenmek yerine Henry'nin tatlı standının yanında duruşunu izledin. Sonrasında da Henry seni öptü ve bu senin hoşuna gitti. Yani tarafsız olarak bakınca, sence bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Alex boş boş bakmaya devam etti. "Bence," dedi yavaş yavaş. "Ben... emin değilim."

Nora kaşlarını çatıp açıkça pes etti, sonra da yemeğine dönüp dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarının ekranındaki haberlere verdi. "Tamam."

"Yok, tamam, dur," dedi Alex. "Objektif olarak eldeki verilere bakınca abayı çok fena yakmışım gibi duruyor, evet, anlıyorum. Ama bilemiyorum! Birkaç ay önceye kadar o benim azılı düşmanımdı, sonra arkadaş olduk sanırım, şimdi de beni öptü, ben artık bizim... *ne* olduğumuzu bilmiyorum."

"Hı hı," dedi Nora çok da umursamayarak. "Tabii."

"Böyle hissetmem beni ne yapıyor... yani cinsel anlamda?"

Nora'nın gözleri tekrar Alex'e döndü. "Ben... biseksüel olduğun konusunda hemfikiriz sanmıştım," dedi. "Pardon, değil miyiz? Yine hızlı mı ilerledim? Benim hatam. Merhaba, bana vermek istediğin bir haber var mı? Dinliyorum, evet."

"Bilmiyorum!" dedi Alex, çaresizlikten sesini biraz yükseltip. "Öyle miyim? Sen benim biseksüel olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bunu sana söyleyen kişi ben olamam, Alex!" dedi Nora. "Mesele de bu zaten!"

"Hadi ya," dedi Alex başını arkasındaki minderlere dayayarak. "Birinin bana bunu söylemesi lazım. Peki, sen nasıl anladın biseksüel olduğunu?"

"Bilmiyorum ki... Lise birdeydim ve birinin memesini elledim. Öyle çok büyük bir olay değildi, destanlar yazılmaz yani."

"Çok yardımcı oldu."

"Aynen," dedi Nora, ağzı dolu bir halde. "Ee, ne yapacaksın peki?"

"Hiçbir fikrim yok. Benimle bütün iletişimini kesti zaten, herhalde berbattı onun için ya da sarhoşlukla yapıp pişman oldu veya..."

"Alex," diye sözünü kesti Nora,"o senden hoşlanıyor. Çılgına dönmüştür muhtemelen. Ona karşı ne hissettiğini öğrenip bir şey yapman gerekecek. O şu an tepki verebilecek bir pozisyonda değil."

Alex, bu konu hakkında daha başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Nora'nın dikkati ekranlarından birine kaydı. Anderson Cooper, Cumhuriyetçi Parti ön seçimlerinden gelen son haberleri aktarıyordu.

"Parti'nin Richards'tan başkasını seçme ihtimali var mı?"

Alex iç çekerek, "Hayır, en azından konuştuğum herkes bundan emin," dedi.

"Diğerlerinin hâlâ bu kadar çabalıyor olması ne tatlı..." dedi Nora ve ikisi de sessizliğe gömüldü.

Alex yine geç kalmıştı.

Sınav öncesi genel tekrar vardı ve lanet olasıca *Nebraska*'da yapacağı kampanya konuşması üzerinde çalışırken ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti. Perşembe gününü yine işten amfiye koşturarak geçiriyordu. İşin kötüsü salı günü yapılacak sınavdan kesin kalacaktı çünkü genel tekrarı kaçırmak üzereydi.

Dersin adı "Uluslararası İlişkilerde Etik Sorunlar"dı. Konusu kendi hayatına bu denli yakın dersleri seçmeyi bırakmalıydı artık.

Genel tekrar boyunca kafası dağınık bir şekilde notlar aldı ve bitince de alelacele saraya döndü. Her şeye ve herkese öfkeliydi. İçinden atamadığı ve nereye yönlendirebileceğini bilmediği kötü bir ruh haliyle Doğu ve Batı Yatak Odaları'na çıktı.

Odasının kapısında çantasını yere bırakıp ayakkabılarını koridora savurdu. Ayakkabıların çirkin, eskimiş halının üzerinde sekmelerini izledi.

"Sana da tünaydın ballı çöreğim." Alex, June'un sesini duydu. Başını kaldırınca koridorun karşısındaki odasında, açık pembe bir berjerde oturan ablasını gördü. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol, dangalak."

Kucağındaki yığınla derginin haftalık magazin derlemesi olduğunu anladı ve ablası, dergilerden birini ona fırlatırken içinde yazanlarla ilgili hiçbir şey bilmek istemediğini düşündü.

"*People*'ın yeni sayısını sana ayırdım," dedi. "Sen sayfa on beştesin, kankan da sayfa otuz birde."

Alex dergiyi alıp uzaklaşırken omzunun üzerinden ablasına hareket çekmeyi de ihmal etmedi. Elindeki dergiyle odasına çekildi ve kapının yanındaki koltuğa çöktü. Eh, artık dergi elindeydi sonuçta, baksa da bir şey olmazdı.

Sayfa on beşte basın ekibinin iki hafta önce çektiği bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta, Smithsonian'a annesinin tarihî kampanyasıyla ilgili düzenlendikleri sergide yardım ediyor, CLAREMONT MECLİS'E '04 yazılı bahçe levhasını anlatıyordu. Sayfanın kenarında da aile mirasına kendini ne kadar adadığına dair kısa bir yazı vardı.

Sayfa otuz biri açınca az kalsın yüksek sesle küfrediyordu.

Şöyle bir başlık atılmıştı: PRENS HENRY'NİN GİZEMLİ SARIŞINI KİM?

Üç fotoğraf vardı: Birincide Londra'daki bir kafede oturan Henry, Alex'in kim olduğunu bilmediği sarışın güzel bir kadınla kahve içip gülüyordu. İkincide kafenin arka kapısından çıkarken kadının elini tutan flu bir Henry vardı. Üçüncüde ise Henry kısmen çalıların arkasında kalmıştı ve kadını dudağının kenarından öpüyordu.

"Bu da ne böyle?"

Fotoğrafların yanındaki kısa yazıda kızın Emily isimli bir oyuncu olduğundan bahsediliyordu. Alex az önce sinirliydi, evet ama şimdi tepesi tamamen atmıştı. Henry'nin dudaklarının *kendisinden başka* insanlara dokunuyor olması bütün öfkesinin odak noktasıydı.

Henry kim olduğunu sanıyordu? Bu da neydi? Ne kadar umursamaz, ne kadar *bencildi* böyle? Ne hadle aylar boyunca arkadaşı olmak için uğraşmış, bütün zayıflıklarını göstermesine izin vermiş, onu öpmüş, ona *her şeyi* sorgulatmış, sonra onu *haftalarca* umursamamış, üstüne başkasıyla çıkmış ve *fotoğrafları basına vermişti?* Menajerliğin ne olduğunu bilen herkes, bir habere *People*'da yer verilmesinin tek yolunun, senin bütün dünyaya o haberi duyurmak istemen olduğunu bilirdi.

Dergiyi yere fırlattı ve odanın içinde hışımla ileri geri yürümeye başladı. O züppe prense güvendiğine o kadar pişman olmuştu ki... İç sesine kulak vermesi gerekirdi.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Sonra duraksadı. Anlık öfkesini bir kenara bırakıp Henry'nin *gerçekten* böyle bir şeyi yapıp yapmayacağını sorgulamaya başladı. On iki yaşında bir dergide gördüğü güler yüzlü Henry'yi, Olimpiyatlar'da ona buz gibi davranan Henry'yi, birkaç aydır tanıdığı ve ona içini döken

Henry'yi, son olarak da ıhlamur ağacının altında onu öpen Henry'yi düşündü. Hayır. Ortaya çıkan sonuç kesinlikle bu değildi.

Alex'in kafası taktiklere basardı, bir siyasetçinin kafa yapısına sahipti. Beyni farklı şeylere odaklanabilir, hızlıca sonuca ulaşabilirdi. Şimdi de bir yapbozun parçalarını bulur gibi dikkatlice her şeyi analiz ediyordu. "Onun yerinde sen olsaydın ne yapardın? Hayatın nasıl bir yön alırdı?" gibi soruları cevaplamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı ancak "Bu parçalar nasıl bir araya gelir?" sorusunun cevabını en hızlı o bulurdu.

Nora'nın söyledikleri geldi aklına. "Neden sürekli fotoğrafları çekiliyor sanıyorsun?"

Sonra Henry'nin nasıl insanlara karşı gardını aldığını ve dünyadan kendini nasıl soyutladığını hatırladı. Yüzündeki o sabit gerginliği düşündü. Sonra kendini onun yerine koydu: *Eğer bir prens olsaydı, gey olsaydı, birini öpseydi ve bunun bir anlamı olsaydı, dikkatleri başka yöne çekmesi gerekebilirdi.*

Birdenbire Alex'in öfkesine bir de hüzün eklendi.

Kapıya yönelip çantasından telefonunu çıkardı, tuş kilidini açıp mesajlara girdi. Hangi dürtüsüne kulak vermesi gerektiğini bilmiyordu ama bir şey, *herhangi bir şey* yapmak istiyordu.

Bir şeyin daha farkına vardı: Eskiden azılı düşmanı olan bir erkek arkadaşı başka birini öptüğünde heteroseksüel birinin vereceği tepki hiç de böyle olmazdı.

Dudaklarında beklenmedik bir gülümseme belirdi ve düşünceli bir şekilde yatağının ucuna oturdu. Önce Nora'ya mesaj atıp sonunda büyük bir aydınlanma yaşayacağı buluşmalarını ayarlamayı düşündü. Daha sonra Rafael Luna'yı arayıp birer bira içmek isteyip istemediğini sormayı, ona REI giyen genç antifaşist biri olarak ilk eşcinsel kaçamağını anlatmasını istemeyi düşündü. Son olarak da aşağıya inip Amy'yle cinsiyet değiştirme ameliyatı ve karısı hakkında konuşmayı ve ona farklı bir kimliğe sahip olduğunu nasıl anladığını sormayı düşündü.

Ama sonra her şeyin başladığı ana dönmeye karar verdi. Bir erkeğin dokunuşuna verdiği tepkiyi gözlerinde gören kişiye bu soruları sormak daha mantıklıydı.

Söz konusu Henry olamazdı, geriye bir kişi kalıyordu.

"Alo?" dedi telefondaki ses. En son konuşmaları üzerinden en az bir sene geçmişti ama Liam'ın Texas aksanı fazlasıyla belirgindi. Bu sesi duymak Alex'in içini ısıttı.

Boğazını temizledi. "Selam, Liam. Ben Alex."

"Biliyorum," dedi Liam, ilgisiz bir sesle.

"Şey, nasıl gidiyor?"

Önce sessizlik oldu, sonra arkadan kısık sesli bir konuşma ve çatal bıçak sesleri geldi. "Beni neden aradığını söylemek ister misin, Alex?"

Alex birkaç kez söze başlamayı denedi. "Kulağa biraz garip gelebilir ama... Lisedeyken bizim aramızda bir şeyler var mıydı? Ben bunu fark etmemiş olabilir miyim?"

Hattın diğer tarafından çatalın tabağa düşmesine benzeyen bir gürültü geldi. "Beni şu an cidden bunu konuşmak için mi arıyorsun? Erkek arkadaşımla öğle yemeğindeyim."

"Ah öyle mi?" dedi Alex. Liam'ın bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordu. "Pardon."

Liam'ın sesi tekrar duyuldu ama bu sefer boğuk geliyordu çünkü başka biriyle konuşuyordu. "Arayan Alex. Evet, o. Bilmiyorum bebeğim." Sesindeki boğukluk bir anda kesildi ve konuşmaya devam etti: "Bana tam olarak ne soruyorsun?"

"Hani biz takıldık falan ama bunun başka bir anlamı var mıydı?"

"Bu soruyu senin için cevaplayabileceğimi sanmıyorum," dedi Liam. Eğer hâlâ Alex'in hatırladığı gibiyse, muhtemelen şu an eliyle çenesinin altını ve sakalını kaşıyor olmalıydı. *Liam'ın sakalını o kadar zaman sonra bile net bir şekilde gözümde canlandırabiliyor olmam sorumun cevabı olabilir*, diye düşündü Alex.

"Evet," dedi. "Haklısın."

"Bak," dedi Liam, "şu an ne tür bir cinsel kriz yaşıyorsun bilmiyorum, bu konuşmayı mevzudan dört yıl sonra yapıyor olsaydık bir faydası olabilirdi gerçi ama neyse. Lisede yaptıklarımızın senin gey ya da biseksüel falan olduğun anlamına geldiğini söylemiyorum ama

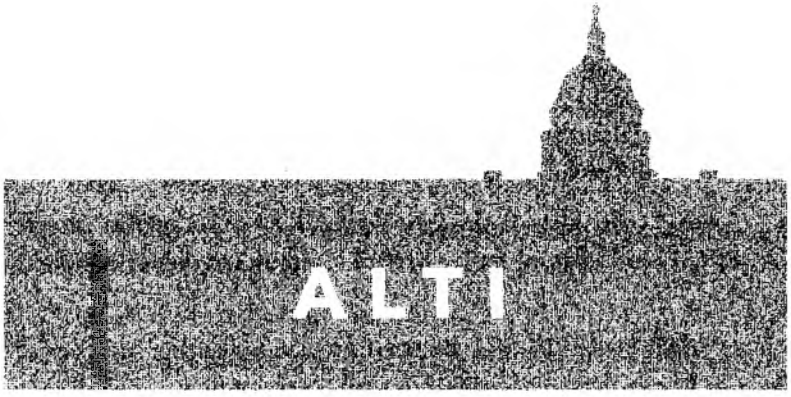
şunu bil ki *ben* geyim ve o zamanlar, yaptıklarımız gey işi değilmiş gibi davrandıysam da aslında son derece öyleydi." İç çekti. "Bu açıklamam işe yaradı mı, Alex? Bloody Mary kokteylim geldi ve içerken bu konuşmayı ona anlatmak istiyorum."

"Ha, evet," dedi Alex. "Evet, sanırım. Teşekkürler."

"Rica ederim."

Liam'ın sesi o kadar yorgun geliyordu ki Alex lisedeki anılarını, Liam'ın ona bakışını, o günlerden beri hiç konuşmadıklarını düşündü ve kendini bir şeyler söylemek zorunda hissetti. "Şey, özür dilerim."

"Hayret bir şey ya," diye homurdanıp telefonu kapattı Liam.

Henry sonsuza kadar ondan kaçamazdı.

Kraliyet düğünü sonrasında yaptıkları anlaşmanın bir kısmı daha vardı: Henry'nin ocak ayının sonunda düzenlenecek devlet ziyafetine katılması gerekiyordu. İngiltere Başbakanı göreve başlayalı çok olmamıştı, o nedenle Ellen onunla tanışmak istiyordu. Henry de onunla beraber gelip sarayda kalacak ve iadeyi ziyaret yapacaktı.

Alex takım elbisesinin yakasını düzeltip kuzey girişindeki fotoğraf alanında June ve Nora'ya katıldı. Misafirler yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Alex endişeli bir şekilde ileri geri sallandığının farkındaydı ama buna engel olamıyordu. Nora sırıttıysa da hiçbir şey söylemedi, Alex'le konuştukları konudan kimseye bahsetmemişti zaten. Alex hâlâ kendini olanları June'a anlatmaya hazır hissetmiyordu. Onunla konuşursa söylediklerinin geri dönüşü olmazdı ve daha kendisi bir şeylerden emin olmadan bunu kesinlikle yapamazdı.

Sağ taraflarından Henry yaklaştı.

Zarif, şık, siyah bir takım giyiyordu. Tek kelimeyle mükemmeldi. Alex onun giydiği takımı yırtıp üzerinden çıkarmak istedi.

İçeri girdiğinde Henry'nin yüzünde çekingen bir ifade vardı, Alex'i karşılama salonunda görünce de hepten beti benzi attı. Oradan kaçıp gitmek istiyormuşçasına adımları teklemeye başladı. Bunu yapacak olsa Alex üzerine atılıp onu durduracak değildi.

Henry bunun yerine yürümeye devam etti ve...

"Fotoğraf alalım lütfen," diye fısıldadı Zahra, Alex'in omzunun üzerinden.

"Ah," dedi Henry, tam bir aptal gibi. Bu iki harfin Henry'nin ağzından aksanıyla yuvarlanarak çıkmasının bu kadar hoşuna gitmesi Alex'i tiksindiriyordu. İngiliz aksanını çekici bile bulmazdı normalde. Henry'nin İngiliz aksanı bu anlamda bir istisnaydı.

"Selam," dedi Alex, kısık sesle. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle Henry'nin elini sıktı ve flaşlar patladı. "Hayatta olduğunu görmek ne güzel."

"I," dedi Henry, kendini ifade etmek için kullandığı sesli harfler listesine bir yenisini ekleyerek. Ne yazık ki sesi yine seksiydi. Bunca zaman sonra Alex'in beğeni çıtasında ciddi bir düşüş olmuştu.

"Konuşmamız gerek," dedi Alex ama Zahra zorla onlara daha dostane bir poz verdirdi ve flaşlar tekrar patladı. Bu tantana Alex kızlarla yemek salonuna gidene kadar devam etti, bu sırada Henry de başka bir köşede Başbakan'la fotoğraf çekimine devam ediyordu.

Gecenin eğlencesi, Alex bir türlü anlam veremese de onun yaş grubundakilerin çok sevdiği, tuhaf tipli, İngiliz bir indie rock şarkıcısıydı. Henry, Başbakan'la aynı masadaydı. Alex ise başka bir masada oturuyor, Henry'ye sinirini ağzındaki lokmadan çıkarıyor ve odanın karşısındaki Henry'ye öfkeli bakışlar atıyordu. Arada sırada Henry başını kaldırdığında Alex'le göz göze geliyor ve kulakları kızararak dünyanın en leziz yemeğiymiş gibi tabağındaki pirinç pilavına dönüyordu.

Henry *ne cüretle* James Bond'un çocuğu gibi görünerek (ki öyleydi) Alex'in evine gelir, Başbakan'la kırmızı şarap içer, üstüne üstlük Alex'i öpmemiş ve bir aydır ondan köşe bucak kaçmamış gibi davranırdı?

"Nora," dedi Alex, ablası *Doctor Who* dizisinden bir oyuncuyla konuşmaya gittiğinde. Yemeğin sonuna yaklaşmışlardı ve Alex'in öfkesi dinmişti. "Henry'yi masasından uzaklaştırabilir misin?"

Nora eğilip Alex'e bir bakış attı. "Bu şeytani bir ayartma planı mı yoksa?" diye sordu. "Eğer öyleyse, evet."

"Tabii, evet, aynen ondan," dedi Alex ve kalkıp Gizli Servis'in durduğu arka duvara yanaştı.

"Amy," diye fısıldayıp kadının bileğini tuttu. Amy ani bir tepki verdi ama kendini tutmayı başardı. Birilerini alaşağı etme refleksi artık içine işlemişti. "Yardımın lazım."

"Tehlike nerede?" diye sordu Amy, hiç beklemeden.

"Hayır, hayır!" Alex yutkundu. "Öyle değil. Prens Henry'nin masadan uzaklaşması lazım."

Amy gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım."

"Onunla özel olarak konuşmam lazım."

"Eğer onunla konuşmak istiyorsan size dışarıda eşlik edebilirim ama bunu önce onun güvenlik ekibine onaylatmam gerek."

"Hayır," dedi Alex. Eliyle yüzünü ovuştururken, omzunun üzerinden Henry'nin hâlâ bıraktığı yerde olup olmadığını kontrol etti. Nora, Henry'nin masasına gitmiş, ona hızlı hızlı bir şeyler anlatıyordu. "Onunla *yalnız* görüşmem gerek."

Amy'nin yüzünden belli belirsiz bir ifade gelip geçti. "En fazla Kırmızı Oda'ya onay verebilirim. Onu daha uzağa götürmek istiyorsan iş değişir."

Alex, Devlet Yemek Odası'nın diğer tarafındaki uzun kapılara baktı. Hemen karşıdaki Kırmızı Oda, yemek sonrası kokteyl için hazırlanmıştı.

"Ne kadar sürem var?"

"Beş daki..."

"Tamam, yeterli."

Alex, topuğu üzerinde döndü ve Nora'nın profiterol sözü verip Henry'yi önüne getirdiği süslü çikolata tezgâhına yaklaştı. İkisinin tam arasında durdu.

Alex, "Merhaba," dedi. Nora gülümsedi, Henry'nin ise ağzı açık kaldı. "Böldüğüm için özür dilerim. Önemli bir durum var, uluslararası bir şeyler işte..." Böylece Alex, Henry'yi dirseğinden tutup odaya götürdü.

"Müsaade eder misin?" demeye cüret etti Henry.

"Kapa çeneni," dedi Alex, Henry'yi masaların arasından hızlıca geçirerek. İnsanlar müzik dinlemek ve sohbet etmekle o kadar meş-

guldü ki kimse Alex'in tahtın vârislerinden birini yemek odasından çıkardığını fark etmedi.

Kapıya vardıklarında karşılarında bir eli kapı kolunda duran Amy'yi buldular.

"Onu öldürmeyeceksin değil mi?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Alex.

Kapıyı tam onların geçebileceği kadar açtı ve Alex, peşinden Henry'yi Kırmızı Oda'ya sürükledi.

"Ne *halt* ediyorsun sen?" diye çıkıştı Henry.

"*Kapa* çeneni, çıt çıkarma, Tanrım," diye çemkirdi Alex. Eğer Henry'nin sinir bozucu aptal suratına dudaklarıyla saldırmayı bu kadar istemeseydi, bunu yumruğuyla yapmayı düşünebilirdi. Ancak Henry'nin kravatını bileğine doladığı sırada Alex'in gözü Henry'nin bakışlarındaki parıltıdan başka bir şey görmüyordu. Adrenalin patlaması onu bu odaya getirmişti, ayakları antika halının üzerinde onun kontrolü dışında ilerliyordu sanki. En yakındaki duvarı gözüne kestirdi, Henry'yi duvara yapıştırıp öptü.

Henry tepki veremeyecek kadar afallamıştı, ağzı davetkârlıktan çok şaşkınlıkla açıldı. Alex her şeyi yanlış anlayıp anlamadığını korkuyla sorguladı ama sonra Henry de onu öpünce *her şey* çözüldü. Tam olarak hatırladığı gibi hatta daha da güzeldi. En başından beri neden bunu yapmadıklarını, birbirleri etrafında dönüp durduklarını ve bir adım atmaktan kaçındıklarını anlayamıyordu.

"Dur," dedi Henry öpüşmeyi bırakıp. Dudakları kıpkırmızı olmuştu ve geri çekilip fal taşı gibi açılan gözlerini Alex'e dikti. Alex yan odadaki soyluların duymayacağından emin olsaydı sinirden bağıracaktı. "Biraz, şey..."

"Ne?"

"Yani, işte, bilemedim, biraz ağırdan mı alsak?" dedi Henry, utancından gözünü kırpmak zorunda kaldı. "Önce bir yemeğe falan çıksa..."

Alex onu hakikaten boğmak üzereydi.

"Daha yeni yemek yedik."

"Evet. Yani... Sadece düşündüm ki..."

"Düşünmeyi kes."

"Tamam. Memnuniyetle."

Çılgın bir hareketle Alex yanlarındaki masadaki şamdanı atıp Henry'yi üzerine oturttu. Henry'nin sırtı bir Alexander Hamilton tablosuna dönüktü hatta Alex başını kaldırıp tabloyu gördüğünde az kalsın sinirleri bozulmuş bir şekilde gülmeye başlayacaktı. Henry'nin bacakları canı gönülden iki yana açıldı ve Alex ona yaklaşıp onu tutkuyla öperek başını arkaya yasladı.

Artık iyice hareketlenmiş, kıyafetlerini dağıtmışlardı. Alex, Henry'nin dudaklarını ısırıyor, Henry başını arkaya her attığında duvardaki tabloya çarpıp tıkırtı çıkarıyordu. Alex, Henry'nin boğazına yapışmıştı, senelerin nefret duygusu ile en başından beri içinde olduğunu düşünmeye başladığı dürtüleri arasında gidip gelirken hem kızmış hem de sersemlemişti. İçindeki dürtü alev alevdi ve onu baştan çıkarıyordu.

Henry, zevk aldığı kadar veriyordu da. Destek olması için dizini Alex'in baldırının arkasına kenetlemişti, Alex'i ısırırken tavrında kraliyet zarafetinden eser yoktu. Alex bir süre önce Henry'nin, sandığı gibi biri olmadığını anlamıştı ama içindeki sessiz ateşi bu kadar yakından hissetmek ve bastırılmış benliğinin altına sakladığı arzuları görmek bambaşkaydı.

Alex elini Henry'nin kalçasına koydu ve yumuşacık kumaşın altındaki gergin kaslarında atan nabzını hissetti. Elini yavaş yavaş yukarı götürdü ve elleri buluştu. Henry tırnaklarını Alex'in eline bastırmaya başladı.

"Vakit doldu!" dedi Amy kapıyı biraz aralayıp.

İki genç bir an için donakaldı, sonra Alex'in ayakları yere tekrar sağlam bastı. Artık ikisi de geceyi bitirmek üzere yaklaşan insanların seslerini duyabiliyordu. Henry istemsizce kalçalarını son bir kez daha Alex'e bastırdı. Boş bulunan Alex küfür etti.

"Öleceğim," dedi Henry çaresizce.

"Öldüreceğim seni," diye cevap verdi Alex.

"Evet, öldüreceksin," diye onayladı Henry.

Alex pek de sağlam olmayan bir adımla geri çekildi.

"İnsanlar birazdan burayı dolduracak," dedi Alex, eğilip şamdanı yerden alırken düşmemeye çalıştı. Henry de sendeleyerek ayağa kalkmıştı ama üstü başı dağılmış, saçları karışmıştı. Alex panikle uzanıp Henry'nin saçlarını düzeltmeye çalıştı. "Lanet olsun, bu ne hal böyle..."

Henry fal taşı gibi açılmış gözleriyle gömleğinin arkasını düzeltirken "God Save the Queen"i[31] mırıldanmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Uğraşıyorum işte." Hiç de zarif olmayan bir hareketle pantolonunun önünü işaret etti. "İndirmeye!"

Alex o tarafa bakmadı bile.

"Tamam, bak şimdi," dedi Alex, "plan şu: Gecenin devamında sen benden şöyle yüz elli metre falan uzak duracaksın, yoksa çok sayıda önemli insanın önünde çok pişman olacağım bir şey yapacağım."

"Pekâlâ..."

"Sonra da," deyip Henry'nin kravatını kaptı yine ve ona nefesini yüzünde hissedecek kadar yaklaştı. Henry'nin yutkunduğunu duyup boğazı boyunca sesi takip edebilmek istedi. "Sonra da bu gece saat on birde ikinci kattaki Doğu Yatak Odası'na geleceksin ve sana çok fena şeyler yapacağım. Eğer benimle irtibatını bir daha kesersen, ülkeye girişini yasaklarım. Anlaşıldı mı?"

Henry az kalsın ağzından bir ses kaçıracakken kendini zor tuttu. "Hem de çok iyi."

Alex... Alex muhtemelen aklını kaçırmak üzereydi.

Saat 22.48'di ve Alex odasında volta atıyordu.

Odasına girer girmez ceketini ve kravatını sandalyenin arkasına atmış, gömleğinin üst iki düğmesini açmıştı. Ellerini başının üzerinde birbirine kenetlemişti.

[31] "Tanrı Kraliçeyi Korusun" anlamına gelen İngiliz Milli Marşı. (ç. n.)

Sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

Berbat ötesi bir fikirdi ama her şey yolundaydı.

Daha da soyunmalı mıydı emin olamamıştı. Eskiden azılı düşmanı, şimdi ise sahte kankası olan kişiyi odasına davet etmişti. Oda dediği yer Beyaz Saray'daki bir odaydı, davet ettiği kişi bir erkekti hatta İngiltere Prensi'ydi. Böyle bir durumda daha giyinik mi olmalıydı, yoksa üzerindekiler fazla mıydı? Emin olmak güçtü.

Odasını yalnızca mavi duvarların koyuluğunu kıran, koltuğun yanındaki lambayla loş bir şekilde aydınlatmıştı. Bütün dosyalarını yatağından masasına taşımış, nevresimlerini düzeltmişti. Odasındaki şömineye ve neredeyse ülkenin kendisi kadar eski olan şömine taşındaki oymalara baktı. Belki bir Kensington Sarayı değildi ama yine de kötü görünmüyordu.

Tanrım, eğer Kurucu Babalar'ın[32] *ruhları bu akşam Beyaz Saray'da dolanıyorlarsa, büyük bir ızdırap çekiyor olmalılar,* diye düşündü Alex.

Birazdan olacaklar hakkında çok düşünmemeye çalışıyordu. Pratik uygulamada tecrübesiz olabilirdi ama konuyu araştırmıştı. Bir fikri vardı. Başarabilirdi.

Bunu gerçekten yapmak istiyordu. Bundan kesinlikle emindi.

Gözlerini kapatıp parmak uçlarını soğuk masasında ve üzerindeki kâğıtlarda gezdirerek kafasını topladı. Aklı aniden Henry'ye, takım elbisesinin üzerindeki duruşuna, onu öptüğünde nefesini nasıl yanağında hissettiğine gitti. Midesinde öyle şeyler hissetti ki bundan asla kimseye bahsetmemeye yemin etti.

Prens Henry. Bahçedeki küçük çocuk Henry. Yatağındaki Henry.

Aslında ona karşı duygusal bir şey hissetmiyordu, bunu kendine hatırlattı. Gerçekten öyleydi.

Kapısı çalındı. Alex telefonuna baktı, saat 22.54'tü.

Kapıyı açtı.

Alex öylece durup nefes verdi, gözleri Henry'ye kilitlendi. Ona daha önce hiç sadece *bakmış* mıydı?

[32]On üç koloniyi birleştiren, Büyük Britanya'dan bağımsızlık için savaşa öncülük eden ve yeni Amerika Birleşik Devletleri için bir hükümet çerçevesi oluşturan bir grup Amerikan lideri. (e. n.)

Henry uzun boylu ve göz kamaştırıcıydı. Hem asil bir ailenin kanını taşıyor hem de film yıldızı bir babanın oğlu olduğunu belli ediyordu. Şarap gibi kızarmış dudaklarıyla Alex'in kapısında belirmişti. Ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Gözlerinden endişeli olduğu okunuyordu ama Alex'i görünce, "Pardon, erken geldim," dedi hafifçe gülümseyerek.

Alex dudağını ısırdı. "Yolu kolay bulabildin mi?"

"Gizli Servis ajanlarından biri çok yardımcı oldu," dedi Henry. "Adı Amy'ydi sanırım?"

Alex'in ağzı kulaklarına varıyordu artık. "Gel buraya."

Henry'nin fotoğraflarda gösterdiğinden farklı, mükemmellikten uzak, ihtiyatsız ve karşı tarafı ele geçiren sırıtışı tüm yüzünü kapladı. Parmaklarıyla Alex'in dirseğini kavradı, Alex de çıplak ayaklarıyla Henry'nin iskarpinleri arasında yolunu bularak onu takip etti. Henry'nin nefesi Alex'in dudaklarına deyip geçti, burunları birbirine sürtündü ve en sonunda birleştiklerinde gülümsüyordu.

Henry arkalarından kapıyı kapatıp kilitledi ve bir eliyle Alex'i ensesinden tuttu. Bu seferki öpüşünde farklı bir şeyler vardı, daha ölçülü ve bilinçliydi. *Yumuşaktı.* Alex bu farklılığın nedenini ve bu durumda ne yapacağını bilemedi.

Henry'yi belinden tutarak kendine çekip vücuduna yapıştırmakla yetindi. Onun öpücüğüne karşılık verdi ama bu sefer Henry'nin onu nasıl istiyorsa öyle öpmesine izin verdi. Masaldaki Beyaz Atlı Prens'in nasıl öpüşeceği düşünülüyorsa tam olarak öyleydi: Hem tatlı bir his veriyor hem de bozkırda durmuş gün doğumunu izliyor gibi dokunaklı geliyordu. Kulağa saçma gelse de neredeyse rüzgârı saçında hissedecekti.

Henry durup, "Bunu nasıl yapmak istersin?" diye sordu.

Böylece Alex aniden durumun pek de dağda bayırda gün doğumu izlemek gibi olmadığını hatırladı. Henry'yi yakasından tutup hafifçe koltuğa doğru yöneltti.

Bir an için Henry'nin nefesi kesildi ama söylenene uydu. Alex çok yüksek, çok tehlikeli bir uçurumun kenarında duruyor gibi hissetti, geri adım atmaya da hiç niyeti yoktu. Henry'nin gözlerinde ona duyduğu arzuyu görebiliyordu.

"*Haftalardır* benden kaçıyorsun," dedi Alex, Henry'nin bacaklarını dizleriyle kıstırarak. Eğilip bir elini koltuğun sırtına koydu, diğerini de Henry'nin iki köprücük kemiğinin ortasındaki boşluğa dayadı. "Gittin bir *kızla* çıktın."

"Geyim ben," dedi Henry kendinden emin bir şekilde. Bunu duyan Alex ani bir nefes aldı. Bu ani nefesi Henry'nin bu kadar emin bir şekilde bunu ifade etmesinden ya da dokunuşundan kaynaklanıyordu. "Kraliyet ailesinden birisi için pek de akıl kârı bir iş değil. Bir de seni öptüğüm için beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildim."

"O zaman niye yaptın?" diye sordu Alex, eğilip Henry'nin kulağının tam arkasındaki yumuşak, hassas yeri öptü. Henry'nin nefesinin kesildiğini duydu.

"Çünkü... yapmayacağını umuyordum... Öldürmeyeceğini yani... Senin de... beni istediğini düşünüyordum," dedi Henry. Alex boynunu hafifçe ısırınca iç çekti. "Yani öyle sanmıştım ta ki... seni Nora'yla görene kadar. Sonra da... kıskandım... sarhoştum ve olayların kendiliğinden gelişmesini bekleyemeyecek kadar sersemlemiştim."

"*Kıskandın* demek," dedi Alex. "Sen beni *istiyorsun*."

Henry aniden hareketlendi, iki eliyle Alex'in dengesini bozup ona iyice yaklaştı. Bakışları Alex'in içine işlerken daha önce Alex'in hiç duymadığı kadar kalın ve tehditkâr bir sesle, "Evet, seni dangalak. Seni o kadar uzun süredir istiyorum ki artık bu alaycı laflarına bir *saniye* daha katlanamayacağım," dedi.

Alex, Henry'nin asil otoritesine maruz kalmanın inanılmaz derecede hoşuna gittiğini fark etti. Bu şekilde tahrik olduğu için muhtemelen kendini hiç affetmeyeceğini düşünürken Henry bir anda vahşice onu öpmeye başladı.

Henry, Alex'i kalçalarından yakalayıp kendine doğru çekti. Artık Kırmızı Oda'dakine benzer bir şekilde öpüyordu Henry onu. Bu kadar güzel hissettirmesi *aşırı* saçmaydı ama hissettiriyordu işte. Bu işte bir iş vardı; ikisi de farklı derecelerde alev alıyordu; Alex çılgın ve enerji doluydu, Henry ise ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Alex oturduğu yere kendini bıraktı ve zaten sertleşmiş olan Henry ile temas etti. Öpüşmeleri coşkunlaştı, hızlandı ve zarafetten yoksunlaştı. Alex, Henry'nin dudaklarında kendini kaybetti. Ellerini

Henry'nin dolgun ve gür saçlarının arasında gezdirdi, tıpkı yıllar önce dergideki fotoğrafına dokunduğunda hayal ettiği gibi yumuşacıktı. Henry bu dokunuşuyla eridi, kollarını Alex'in beline sardı ve onu sımsıkı tuttu. Artık hiçbir yere gidemezdi.

Alex, Henry'yi öpmeye devam etti. Neredeyse isimlerini, unvanlarını unutacaklardı. Karanlık bir odada, mükemmel, destansı ve durdurulamaz bir hata yapmak üzere olan birbirine sarılmış iki gençti artık onlar.

Alex gömleğinin iki düğmesini daha açmayı başardı ama Henry gömleğini belinden kavradı ve bir anda yukarı çekip çıkardı, sonra da hızlıca kendininkinden kurtuldu. Alex, Henry'nin el çabukluğuna hayran kalmaktan kendini alamadı ve o anda, Henry'nin atikliğini yıllarca klasik piyano çalmış ve polo antrenmanı yapmış olmasına borçlu olduğu düşüncesini zihninden atmaya çalıştı.

Henry, "Dur biraz," dediğinde Alex çoktan mızırdanmaya başlamıştı. Henry geriye yaslanıp parmağını Alex'in dudaklarına koyarak onu susturdu. "Seni..." dedi ve duraksadı. Sanki kendini söyleyeceği şeyden utanmamaya zorluyordu. Kendini topladı, Alex'in yanağını okşadı ve, "Seni yatakta istiyorum," dedi.

Alex ses çıkarmayı, hareket etmeyi kesti ve Henry'nin gözlerine baktı. Gözlerinde şu soruyu görebiliyordu: *Artık bu raddeye geldik, buradan geri mi döneceksin?*

Alex, "Pekâlâ, buyurun Prens Hazretleri," dedi. Ayağa kalkmadan önce ağırlığını kaydırıp Henry'ye son bir kez sürtündü.

"Ne kadar adisin," dedi Henry ama gülümseyerek onu takip etti.

Alex yatağa sırtüstü uzandı ve dirseklerine dayanarak kendini kaldırıp Henry'nin ayakkabılarını çıkarmasını izledi. Saçları darmadağın, gözleri kısıktı ve odadaki ışık vücuduna altın sarısı bir ton kazandırmıştı. Bu haliyle bir çapkınlık tanrısına benziyordu. Alex ona uzun uzun bakmaktan çekinmedi; teninin altında sıkı kasları vardı, vücuduysa ince, uzun ve yapılıydı. Belinde, kaburgalarının bittiği nokta yumuşacık görünüyordu. Alex önündeki beş saniye içinde tam o kıvrıma dokunamazsa kalpten gidecek gibi hissediyordu.

Ani gelen bir zihin açıklığıyla, bunca yıldır nasıl heteroseksüel olduğunu düşündüğüne inanamadı.

"Oyalanma artık," dedi Alex içinde bulunduğu anı bozarak.

"Patronluk taslama," dedi Henry ve yatağa geçti.

Alex, Henry'nin sıcak vücudunun ağırlığını hissetti. Tenleri temas ettikçe Alex omuzlarında, belinde ve göğsünde kıvılcımlar hissetti.

Henry'nin eli karnından yukarı doğru kayarken, Alex'in göğsündeki eski gümüş anahtarı hissedince durdu.

"Bu ne?"

Alex devam etmek isteyerek somurttu. "Annemin Texas'taki evinin anahtarı," dedi, eliyle Henry'nin saçını okşarken. "Buraya taşındığımızda takmaya başladım. Bana nereden geldiğimi hatırlatır diye düşündüm sanırım. Sana oyalanma dememiş miydim ben?"

Henry ne söyleyeceğini bilemeden gözlerine baktı. Alex, onu tutup yine iç yakan bir öpücük için kendine çekti ama bu sefer Henry kendini hiç tutmadı ve bütün ağırlığını verdi. Alex yatağa iyice gömüldü, elini Henry'nin belindeki boşluğa koydu ve Henry elinin temasıyla sarsıldı. İşte o an inlememek için kendini zor tuttu. Daha önce kimse böyle öpmemişti Alex'i, hissettiklerinin içinde boğulacak gibiydi. Dudaklarını Henry'ninkilerden koparıp kulağının tam altındaki noktaya yöneldi, öptü, öptü ve hafifçe ısırdı. Alex siyasetçilerin çocukları arasındaki birinci kuralı çiğnediğinin farkındaydı hatta büyük olasılıkla kraliyet ailesi için de geçerliydi bu. Isırdığı yerde muhtemelen iz kalacaktı ama o an bunu hiç umursamıyordu.

Henry eliyle yoklayıp Alex'in pantolonunun belini, düğmesini, fermuarını, sonra da çamaşırının lastiğini buldu. Ondan sonra her şey çok hızlı oldu. Alex gözlerini açtığında Henry'nin elini çekine çekine asil ağzına götürüp eline tükürdüğünü gördü.

"Aman Tanrım," dedi Alex ve Henry gülümseyerek işinin başına döndü. "Siktir." Vücudu hareket ediyor, ağzından kelimeler dökülüyordu. "İnanamıyorum... Tanrım, dünya üzerindeki katlanması en zor yavşak sensin. Bence sen... Lanet olsun..."

"Sen *hiç* susmaz mısın?" dedi Henry. "Ne dil varmış sende de." Alex gözlerini tekrar açtığında Henry'yi kendinden geçmiş bir şekilde yüzünde bir gülümsemeyle ve parlak gözlerle onu izlerken buldu. Göz temasını bozmadan ritmini de kaybetmeden devam etti. Alex daha önce yanlış düşünmüştü. Asıl Henry onu öldürecekti.

"Dur," dedi Alex nevresimleri tüm gücüyle kavrayarak. Henry anında durdu. "Yani *evet*, mükemmel gidiyor, *Tanrım* ama eğer bunu yapmaya devam edersen..." Alex nefes nefeseydi. "Sadece seni çıplak görmeden buna devam etmene *izin vermeyeceğim.*"

Henry başını yan yatırıp güldü. "Pekâlâ."

Alex onunla yer değiştirip, sadece belinde alçakta duran çamaşırı kalana kadar soyundu ve Henry'nin vücudu boyunca uzandı. Henry'nin yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi.

"Merhaba," dedi Henry'nin göz hizasına varınca.

"Selam," dedi Henry.

"Şimdi pantolonunu çıkaracağım," dedi Alex.

"Tamam, devam et."

Alex dediğini yaptı ve Henry elini aşağı indirip Alex'i bir bacağından tutup yukarıya kaldırarak vücutları denk gelecek şekilde yerleştirdi. Karşılıklı inlediler. Alex bunun beş yıllık ön sevişmeye bedel olduğunu düşündü. Artık bunu sona erdirmenin vakti gelmişti.

Dudaklarını Henry'nin göğsünden geçirerek aşağılara indirirken Alex, Henry'nin de aynı şeyleri düşündüğünü hissetti çünkü kalbi küt küt atıyordu. Kendi kalbi de yerinden çıkacak gibiydi. Alex yine boyunu aşan işlere kalkışmıştı ama sorun değildi, genelde zaten yaptığı her şey böyle sayılırdı. Alex, Henry'nin göğsünün altını, karnını, kasıklarını öptü.

"Ben... ah..." Alex duraksadı. "Ben aslında bunu daha önce hiç yapmadım."

"Alex," dedi Henry uzanıp Alex'in saçlarını okşayarak, "yapmak zorunda değilsin. Ben..."

"Yok, yapmak istiyorum," dedi Alex ve Henry'nin çamaşırının lastiğinden tutup indirmeye başladı.. "Sadece... eğer berbat bir iş çıkarırsam bana söylemeni istiyorum."

Henry yine dilini yutmuştu, şansına inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Tamam, tabii ki."

Alex, Henry'yi Kensington Sarayı'nın mutfağında yalın ayakla gördüğü geceyi hatırladı; yalın ayakla görülmek bile Henry'yi rahatsız

etmişti. Şimdiyse Henry, Alex'in yanında, odasındaydı. Bütün yaşananlardan sonra bunun oluyor olması imkânsızdı ama... oluyordu işte.

Henry'nin vücuduyla verdiği tepkilere ve elini saçında gezdirirken yumruğunu nasıl sıktığına bakılacak olursa Alex, ilk seferi için oldukça iyi bir iş çıkarıyordu. Henry'ye göz ucuyla baktı ve dudağını ısırmış bir şekilde onu izlediğini fark etti. Başını yastığa bırakıp inleyerek, "Lanet *kirpiklerin*," gibi bir şey mırıldandı. Henry'nin belini kıvırıp yataktan yükselişinden ve o aksanlı, tatlı sesiyle tavana doğru sayıp sövmesinden oldukça etkilenmişti. Henry'nin kendinden geçmesi, kapalı kapılar ardında Alex'le birlikteyken ne olmak istiyorsa o olması Alex'e can veriyordu.

Alex, Henry'nin onu yukarıya çekip bu denli coşkuyla öpmesine şaşırmıştı. Bazıları kafaya takmasa da sevişme sonrasında öpülmekten hoşlanmayan kızlara denk geldiği olmuştu. Fakat Henry, onu ne kadar güzel öptüğünden belli olduğu üzere bundan zevk alıyordu. Narsisizmle ilgili bir yorum yapacak oldu ama...

"Berbat mıydı yoksa?" diye sordu Alex öpücüklerin arasında. Henry'nin yanındaki yastığa başını koyup biraz soluklandı.

"Kesinlikle yeterliydi," diye cevapladı Henry sırıtarak, sonra da her yerine aynı anda sarılmak istiyormuş gibi Alex'i tutup göğsüne bastırdı. Henry'nin, Alex'in sırtına koyduğu elleri kocamandı, çene hatları belirgindi ve bu uzun günün sonlarına gelmişken sakalları biraz çıkmıştı. Tekrar yer değiştirip Alex'i yatağa mıhladığında omuzlarının genişliği Alex'i güneş tutulmasındaymış gibi gölgede bırakmaya yetmişti. O an hissettikleri daha önce hissettiklerinin hiçbirine benzemiyordu ama en az onlar kadar güzeldi, hatta belki daha bile iyiydi.

Henry tekrar onu öpmeye başlamıştı, kendine çok güvenir bir havası vardı ki bu onun için nadir bir şeydi. Aşırı istekli ve hoyrat tavırlarıyla, itaatkâr bir prensten çok yirmili yaşlarında sevdiği ve iyi olduğu şeyi yapan heyecanlı bir delikanlıya benziyordu ve bu işte *gayet* iyiydi. Alex, kraliyet ailesinin hangi gizli gey mensubunun bütün bunları Henry'ye öğrettiğini bulup ona bir meyve sepeti göndermesi gerektiğini düşündü.

Henry memnuniyetle yapılan iyiliğe karşılık verirken Alex, kendi ağzından çıkan seslerin veya kelimelerin farkında değildi, ne söyle-

diği umurunda da değildi zaten. Bir ara "göt herif" dediğini, başka bir sefer de ağzından "tatlım" lafının çıktığını varsayıyordu. *Meğer bir sürü gizli hüneri varmış, bu yetenekli alçağın,* diye içinden geçirdi Alex, yarı sersemlemiş bir haldeyken. *Gerçek bir deha. Tanrı Kraliçeyi korusun tabii.*

Henry işini bitirdiğinde Alex'in, onun omzunun üzerine attığı bacağına ıslak bir öpücük kondurdu. Alex, bu durumda bile nazik davranabilen Henry'yi saçından tutup sürüklemek istedi ama kasları tükenmişti, vücudunu hareket ettiremiyordu. Mest olmuştu âdeta. Öteki boyuta ulaşmıştı.

Yatak, Henry'nin kendini yastıklara doğru çekip Alex'in boğazını öpmek için sokulmasıyla hareket etti. Alex belli belirsiz bir onaylama sesi çıkardı ve Henry'nin belini tutmaya çalıştı ama kolları tutmuyordu. Birçok kelime bildiğinden emindi hatta birden fazla dil biliyordu ama o an bir tanesini bile hatırlamıyordu.

"Hmm," diye mırıldandı Henry, burnunun ucu Alex'inkiyle buluştu. "Seni susturmanın bu kadar kolay olduğunu bilseydim, yıllar önce yapardım bunu."

Alex tüm gücünü toplayıp ancak iki kelime söyleyebildi: "Siktir oradan."

Yavaş yavaş dağılan zihin bulanıklığı ve bir süre daha devam eden öpüşmelerinden sonra Alex neredeyse ülkenin kendisi kadar eski odasında artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkına vardı. Henry'nin dudakları arasında güldü. Alex'in zihninde milyonlar tarafından tanınan genç ikonların loş bir odada birbirlerine kenetlenmiş şekilde yattıkları anın yağlı boya portresi oluştu. Henry'nin de aynı şeyi düşünmesini diledi ve aynı şekilde o da komik bulur muydu diye merak etti.

Henry dönüp sırtüstü yattı. Alex yanına kıvrılmak istedi ama birkaç santim ötedeki güvenli yerinden onu izlemekte yetindi. Henry'nin çenesinin kasıldığını gördü.

"Hey," dedi Alex kolundan dürtüp. "Çıldırma bak."

"*Çıldırmıyorum*," diye cevapladı Henry vurgulayarak.

Alex biraz yaklaşıp, "Çok hoştu," dedi. "Ben eğlendim. Sen de eğlendin, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Henry, sesi Alex'in içini ürpertti.

"Tamam, güzel. Öyleyse istediğin zaman tekrar yapabiliriz bunu," dedi Alex elinin arkasını Henry'nin omzunda gezdirerek. "Bunun bizim aramızda bir şeyi değiştirmediğini biliyorsun, değil mi? Biz hâlâ... neysek oyuz. Tek fark oral seks yaptık."

Henry tek eliyle gözlerini kapattı. "Doğru."

"O halde," dedi Alex vücudunu esneterek, "sanırım sana biseksüel olduğumu söyleyebilirim."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Henry. Gözleri yanında uzanan Alex'e kaydı. "Ben son derece geyim," dedi hem Alex'e hem de kendine.

Alex, Henry'nin yüzündeki o küçük gülümsemeyi, gözlerinin kenarlarının kırışmasını izledi. Bilinçli bir şekilde bu gülücüğü öpmekten vazgeçti.

Aklının bir kısmı hâlâ Henry'yi böyle yalın bir halde görmenin ne kadar garip, ne kadar da muhteşem olduğuna takılmıştı. Henry yastık boyunca uzanıp Alex'in dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Alex çenesinde gezinen parmakları hissetti. Bu narin dokunuştan o kadar etkilenmişti ki kendini frenlemeye çalıştı.

"Bak," dedi Alex, kulaklarına iyice yaklaşarak, "burada istediğin kadar kalabilirsin ama sabah olmadan odanda olman ikimiz için de daha iyi olur. Güvenlik güçlerinin sarayı köşe bucak arayıp seni gardırobumda bulmasını istemiyorsan tabii."

"Evet," dedi Henry, Alex'ten uzaklaşıp tekrar sırtüstü yattı ve öfkeli bir şekilde Tanrı'dan cezasını vermesini bekler gibi tekrar tavana bakmaya başladı.

"İstersen biraz daha kal," diye öneride bulundu Alex.

Henry öksürüp elini saçında gezdirdi. "Bence odama gitsem daha iyi olacak."

Alex, Henry'nin giyinmesini ve yatağın ucuna oturup omuzlarını esnetmesini izledi.

Böylesi daha iyi, diye düşündü. Böylece aralarındaki şeyin ne olduğuna dair bir yanlış anlaşılma olmayacaktı. Bütün gece sarılmayacak, koyun koyuna uyanmayacak ve birlikte kahvaltı etmek zorunda kal-

mayacaklardı. Karşılıklı tatmine dayalı cinsel tecrübelerden bir ilişki ortaya çıkmazdı.

Hem zaten ilişki isteselerdi bile bunun olmaması için önlerinde milyonlarca sebep vardı.

Alex, Henry'ye kapıya kadar eşlik etti. Henry kapının ağzında huzursuzca dikiliyordu.

"Şey..." Henry, ayaklarına bakarak bir şeyler demeye çalışıyordu.

Alex gözlerini devirip, "Tanrı aşkına. Az önce aletin ağzımdaydı, yani bir iyi geceler öpücüğü verebilirsin sanırım," dedi.

Henry hayretle ona baktı ve bir *kahkaha* patlattı. Bu kahkaha tam kendisiydi işte. Alex'e köpeğinin fotoğraflarını atan hafif inek, evhamlı, tatlı, uykusuzluk çeken, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş zengin çocuğu... Her şey yerine oturmuştu. Eğilip Alex'i öptü ve gülümseyerek dönüp gitti.

"*Ne* yapacağım dedin sen?"

İkisinin de beklediğinden daha kısa sürmüştü. Devlet ziyafetinin üzerinden sadece iki hafta geçmişti ve bu iki hafta boyunca Alex, Henry'yi göreceği anı iple çekmişti; bu isteğini de mesajlarında belirtmekten çekinmemişti. June telefonunu kapıp nehre atacakmış gibi dik dik Alex'e bakıyordu.

"Bu hafta sonu özel bir polo maçı etkinliği düzenlenecek. Etkinlikle bağış toplanacak," dedi Henry telefondan. "Yeri..." duraksadı, muhtemelen Shaan'ın ona hazırladığı rehbere bakıyordu, "Greenwich, Connecticut'ta. Koltuk başı on bin dolar ama seni listeye ekletebilirim."

Alex ağzındaki kahveyi püskürttü, az daha kahvesi güney girişinin her tarafına dökülecekti. Amy de ona dik dik baktı. "Koltuk başına on bin dolar mı? Tanrım. Ne için para topluyorsunuz, bebeklere tek camlı gözlük almak için mi?" Eliyle telefonun mikrofonunu kapatıp, "Zahra nerede? Bu hafta sonumu tamamen boşaltmam lazım," diye seslendi. Sonra elini mikrofondan çekip, "Bilmiyorum, gelmeye *çalışırım* ama bu aralar çok yoğunum," diye cevapladı.

"Pardon, Zahra bu hafta sonu yapılacak bağış etkinliğinden kaytaracağını söyledi. *Connecticut*'ta bir *polo maçına* gidiyormuşsun.

Doğru mu?" diye sordu June, Alex'in yatak odasının kapısından. Yine az kalsın elindeki kahveyi düşürüyordu Alex.

"Evet," dedi Alex, "jeopolitik bir halkla ilişkiler oyununu devam ettirmeye çalışıyorum sadece."

"Hayranlarınız hakkınızda *fan fiction*[33] yazmaya başladı yahu..."

"Evet, hatta bir tanesini Nora bana gönderdi."

"Hedefinize ulaştınız, artık biraz durabilirsiniz bence."

"Orada olmamı kraliyet istiyor!" diye yalan söyledi Alex, hiç düşünmeden. June pek ikna olmuşa benzemiyordu ama kardeşine garip bir bakış atıp odadan çıktı. Eğer o an Henry'nin dudaklarından başka bir şey düşünebilseydi Alex de kendisi için endişelenebilirdi.

Alex kendini en iyi J. Crew'larını giymiş bir şekilde bir cumartesi günü Greenwich Polo Kulübü'nde bulduğunda orada ne halt ettiğini düşünüyordu. Önünde oturan kadının şapkasında tahnit[34] yapılmış büsbütün bir güvercin vardı. Lise yıllarında oynadığı lakros bile onu bu tarz bir spor müsabakasına hazırlayamamıştı.

Alex, Henry'yi daha önce at binerken görmüştü. Kaskını takmış, tam kol kaslarında biten kısa kollu polosunu giymiş, dar beyaz pantolonunu yüksek deri çizmelerinin içine sokmuş, diz korumasını ve deri eldivenini çekmiş bir halde gördüğü de olmuştu, yani bu onun için tanıdık bir görüntüydü. Hatta bunu sıkıcı bulması gerekiyordu ancak aksine bu görüntü içinde içgüdüsel, dünyevi ve vahşi bir dürtü uyandırıyordu.

Henry'yi baldırlarının gücüyle atı arazi boyunca koştururken, eyerde poposu sekerken, kolunu savurduğunda bütün kasları kasılıp gevşerken, bütün bu kıyafeti ve görkemiyle görmek Alex'i aşmıştı.

Alex terliyordu. Connecticut'ta soğuk bir şubat günüydü ve Alex montunun içinde ter atıyordu.

İşin en kötü yanı, Henry işinde *iyiydi*. Alex'in oyunun kurallarını bildiği söylenemezdi ama beceri her zaman onun için en çekici şey olmuştu. Henry iyice yükselebilmek için atın üzengilerine bastığında kıyafetinin altındaki bacak kaslarını ve çıplak ayaklarını aynı

[33]Hayranların eğlence amaçlı yazdıkları kurgu öyküler. (e. n.)

[34]Cesede iç organları çıkarıldıktan sonra bozulmaması için uygulanan birtakım ilaçlama işlemleri. (e. n.)

güçle yatağa bastırdığını hayal etmek hiç de güç değildi. Hayalinde de aynı şimdiki gibi bacakları iki yana açılıyordu ama tek fark o an aralarında Alex'in bulunmasıydı. Henry'nin alnından damlayan ter Alex'in boğazına düşüyordu... Hah, işte tam az önce olduğu gibi.

Alex *tam o an* Henry'yi istiyordu. Bütün bu duyguları görmezden geldiği onca zamandan sonra artık beklemeye tahammülü yoktu.

Maç bittiğinde sanki azap dolu seneler geçmiş gibiydi ve Alex artık ellerini Henry'nin vücuduna koyamazsa ya çığlık atacak ya da bayılacaktı. Sanki sonsuz evrende mümkün olabilecek tek düşünce Henry'nin vücudu ve kızarmış çehresiydi de var olan bütün diğer molekül zerreleri bir teferruat gibiydi.

Tribünlerin en altına geldiklerinde, "Yüzündeki o bakışı hiç sevmedim," dedi Amy, onun gözlerine bakarak. "Biraz... terlemiş gibisin."

"Ben gidip Henry'ye selam vereceğim," dedi Alex.

Amy'nin dudakları haşin bir ifadeyle büzüldü. "Lütfen ayrıntılara girme."

"Evet, biliyorum," dedi Alex. "Makul reddedilebilirlik."

"Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Tabii," dedi Alex ellerini saçında gezdirip. "Evet."

"İngiliz heyeti zirvesinin tadını çıkar," dedi Amy monoton bir sesle. Alex personelin Gizlilik Sözleşmesi imzalamak zorunda olmasından çok ama çok memnundu.

Alex, atların ahıra doğru yöneldiğini görünce Henry'nin vücudunun onunkine adım adım yaklaşıyor olmasının heyecanını hissetmeye başlamıştı bile. Uzun kaslı bacakları, dar pantolonundaki çimen lekeleri... Bu salak spor nasıl bu kadar *itici* olup da Henry bir oyuncu olarak bu kadar *çekici* görünebilirdi?

"Siktir..."

Tam o sırada köşeyi dönen Henry'ye az daha bodoslama dalıyordu.

"Ah, merhaba."

Alex'in yatak odasında Henry'nin tavana bakarak küfürler edip bir sonraki adımını düşünmesinin üzerinden on beş gün geçmişti. O an ise karşı karşıya gelmiş birbirlerine bakıyorlardı. Henry hâlâ polo

kıyafetlerini ya da eldivenini çıkarmamıştı. Alex buna sevinmiş miydi yoksa polo çubuğuyla kafasını patlatmak mı istiyordu, bir türlü emin olamıyordu. Raket mi, sopa mı, değnek mi deniyordu yoksa? Ah bu lanet spor tam bir rezaletti.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum," deyip sessizliği bozdu Henry.

"Selam, işte buradayım."

"İşte buradasın."

Alex omzunun üzerinden baktı. "Etrafta kameralar var. Saat üç yönünde."

"Doğru," dedi Henry duruşunu düzelterek. Saçları dağınık ve hafif nemliydi, yanakları hareket ettiği için kızarmıştı. Fotoğraflarda lanet olası Apollo gibi çıkıyordu muhtemelen. Alex fotoğrafların büyük sükse yaratacağını düşünerek gülümsedi.

"Şey..." dedi Alex, "senin bana göstereceğin bir şeyler yok muydu?"

Henry önce Alex'e sonra da etraflarındaki milyonerlere ve sosyetik tiplere baktı. Tekrar Alex'e dönüp, "Şimdi mi?" dedi.

"Dört buçuk saatlik yoldan geldim ve bir saat sonra başkente dönmem gerekiyor, yani başka ne zaman göstermeyi düşünüyorsun bilmiyorum."

Henry bir an donakaldı, gözleri kameralara gitti. Sonra yine sahne gülüşünü takınıp Alex'in omzuna vurdu. "Ah, doğru. Bu taraftan."

Henry çizmelerinin topuğu üzerinde döndü ve ahırın arkasına giden yolda ona öncülük etti. Sağ taraflarındaki kapıdan girdiklerinde Alex hemen arkasından Henry'yi takip ediyordu. Ahıra bağlı küçük, cila kokan penceresiz bir odaya gelmişlerdi. Tepeden tırnağa ahşap kaplı duvarlarda ağır eyerler, binici sopaları, dizginler ve yularlar asılıydı.

"Zengin beyaz adamların seks fantezileri böyle mi oluyor?" diye şaşırdı Alex, Henry onun arkasına geçerken. Henry duvardan kalın bir deri kayışı çekip alırken Alex az daha kendinden geçecekti.

"Ne var?" diye sordu Henry, kayışla kapıyı bağlarken. İnanılmaz tatlı bir yüz ifadesiyle arkasına döndü. "Buraya teçhizat odası deniyor."

Alex montundan kurtulup Henry'ye doğru hızlıca yürüdü. "Aman çok da umurumdaydı," dedi. Henry'yi aptal kıyafetinin boktan yakasından tutup şapşal dudaklarından öptü.

Sağlam ve ateşli bir öpücüktü. Alex ellerini nereye koyacağını bilemiyordu çünkü aynı anda her yerine dokunmak istiyordu.

"*Of!*" diye çileden çıkıp Henry'yi omuzlarından itti ve baştan aşağı süzüp tiksindiğini belli ederek, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Çıkarayım mı yani?" Bir adım geri çekilip yanındaki banka ayağını koydu ve dizliklerini çıkarmak için eğildi.

"Ne? Tabii ki de hayır, çıkarma sakın," dedi Alex. Henry bir ayağı bankta, bacaklarını açmış sanatsal bir pozisyonda donakaldı. "Aman Tanrım, ne yaptığını sanıyorsun sen? Sana bakamıyorum bile." Henry kaşlarını çattı. "Hayır, Tanrım, demek istediğim... Sana öyle *kızgınım ki.*" Henry yavaşça ayağını yere indirdi. Alex kafayı yiyecekti. "Gel şuraya, seni *ahmak.*"

"Kafam çok karıştı."

"Lanet olsun benim de," dedi Alex, belli ki önceki hayatında yaptıklarının acısını çekiyordu. "Neden bilmiyorum ama şu halin..." eliyle Henry'nin kılık kıyafetini işaret etti, "beni... bayağı etkiledi. Yani yapmazsam olmaz." Daha da açıklama gereği duymadan diz çöküp Henry'nin kemerini çözdü.

"Aman Tanrım," dedi Henry.

"Evet," diye onayladı Alex ve Henry'nin çamaşırını indirdi.

"Aman *Tanrım*," diye tekrar etti Henry, bu sefer coşkuyla.

Alex bu işte daha çok yeniydi ama son bir saattir aklında canlandırdıklarının aynısını yapmak hiç de zor değildi. Ona doğru baktığında Henry'nin ağzının aralandığını, kızarmış suratında büyülenmiş gibi bir ifade olduğunu gördü. Aristokrasinin ve sporculuğunun bütün detaylarını Henry üzerinde izlemek neredeyse acı veriyordu. Henry kararmış gözlerindeki puslu bakışları Alex'e dikmişti, Alex de aynı şekilde onu izliyordu. İki vücuttaki bütün sinir uçları tek bir noktaya odaklanmıştı.

Henry, küfürler yağdırırken hâlâ seksi olabiliyordu. Bu sefer aralara övgüler de sıkıştırıyordu ki bu bir şekilde daha da seksi oluyordu. Alex ne Henry'nin Buckingham aksanıyla, "Böyle çok iyi," demesine

ne de kaliteli bir deri eldivenin yanaklarını okşamasına hazırdı.

Henry, işi bittiği anda Alex'i banka çıkarıp dizliklerini çürütmeye başladı.

"Sana hâlâ çok kızgınım," dedi Alex mahvolmuş bir şekilde öne eğilip başını Henry'nin omzuna yaslarken.

"Tabii ki öylesin," dedi Henry belli belirsiz.

Alex, Henry'yi çekip öpünce kendi argümanını baltalamış oldu. Ne kadar sürdüğünü düşünmek veya hesaplamak istemediği bir süre boyunca uzun uzun duygu dolu öpücükler paylaştılar.

Kısa süre sonra da oradan sıvışıp sessizce uzaklaştılar. Arabanın beklediği kapıya geldiklerinde Henry, Alex'in omzunu tutup avucunu montunun derinliklerine, kaslarına kadar gömdü.

"Yakın zamanda Kensington'a yolunun düşme ihtimali var mı?"

Alex, "O bok çukuruna mı?" dedi göz kırparak. "Elimdeyse hayır."

Henry gülerek, "Hey," dedi, "kraliyete hürmetsizlik bu. Bir başkaldırı. Bundan daha azı için insanları zindana yolladım ben."

Alex arkasını dönüp arabasına geri geri yürümeye başladı ve ellerini kaldırdı. "Hey, iyi vakit geçireceğim bir şeyle tehdit etme beni."

Paris?

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

Bilmem Nerenin Prens Hazretleri Henry,

Gerçek unvanını öğrenmek zorunda bırakma beni.

Bu hafta sonu Paris'te düzenlenecek yağmur ormanlarını koruma bağış etkinliğine katılacak mısın?

Alex

Eski Koloninizin İlk Oğlu

Cvp: Paris?

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Çakma İngiltere'nin İlk Oğlu Alex,

Öncelikle unvanımı bilerek rezil etmenin ne kadar uygunsuz olduğunu sana hatırlatmak isterim. Böyle büyük bir suç cezasız kalamaz. Kraliyet kanepesine yastık olman için biçilmeni emredebilirdim.

Ama oturma odamdaki dekorasyona uyacağını hiç sanmıyorum, bu yüzden ucuz kurtuldun.

İkinci olarak hayır, Paris'teki etkinliğe katılamayacağım. Daha önceden verilmiş bir sözüm var. Üzgünüm, vestiyer odasında asılacak başka birini bulman gerekecek.

Saygılarımla,

Galler Prensi Hazretleri Henry

Cvp: Paris?

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

Kimin Umurunda'nın Prensi Başımın Belası Henry,

Kraliyet kasıntısı kıçının üstüne oturup e-posta yazabilmene hayret ediyorum doğrusu. Yanlış hatırlamıyorsam daha
önce sana "asılmamdan" oldukça memnundun.

Gidenlerin hepsi sıkıcı tipler olacak zaten. Senin ne planın var?

Alex

Bağış Etkinliklerine Duyulan Nefret'in İlk Oğlu

Cvp: Paris?

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

İşten Kaytaranların İlk Oğlu Alex,

Kraliyet sopasına resmî olarak "hükümdar asası" deniyor.

Rüzgâr enerjisinden çok anlıyormuşum gibi Almanya'daki bir zirveye katılmam gerekiyor. Lederhosen* giymiş yaşlı heriflerden bilgi alacağım ve yel değirmenleriyle fotoğraflarım çekilecek. Görünen o ki monarşi, sürdürülebilir enerjiyle ilgilendiğimize ya da en azından ilgileniyormuş gibi görünmemiz gerektiğine karar vermiş.

Bağış etkinliği yorumunla ilgili ekleme: Benim de sıkıcı olduğumu düşündüğünü sanıyordum?

Saygılarımla,

Nutuk Atılan Prens Hazretleri

Cvp: Paris?

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

Korkunç Başkaldıran Vâris,

Son zamanlarda dikkatimi çekenlere göre düşündüğüm kadar sıkıcı değilmişsin. Yani bazen. Özellikle o dilinle yaptığın şeyi yaparken.

Alex,

Tartışmalı Geç Saat E-Postalarının İlk Oğlu

*Almanya'nın Bavyera eyaletinde sıkça görülen, deriden yapılmış, diz hizasında tulum. (ç. n.)

Cvp: Paris?

Henry <hwales@kensingtonemail.com> 3/4/20 2:32
A kişisine

Sabah Erken Saatte Toplantıya Girdiğimde Atılan Zamansız E-Postaların İlk Oğlu Alex,

Bana mı yürüyorsun?

Saygılarımla,

Yakışıklı ve Aykırı Asilzade

Cvp: Paris?

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

Azgın Prens Hazretleri,

Sana yürüyor olsaydım bunu sorgulamana bile gerek kalmazdı.

Örnek mi istiyorsun? Mesela bütün hafta boyunca dudaklarını hayal ettim, bu yüzden de Paris'te seni görüp bu hayali gerçeğe dönüştürebilirim diye düşünmüştüm.

Aynı zamanda Fransız peynirî seçmeme yardım edersin diye de düşündüm. Pek uzman olduğum bir alan değil.

Alex

Peynir Alışverişinin ve Haz Patlamasının İlk Oğlu Alex

Cvp: Paris?

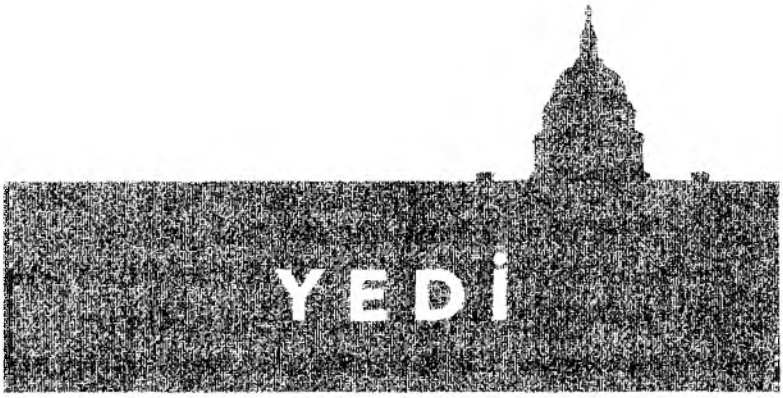

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A *kişisine*

Bahsi Geçen Sabah Toplantısında Bana Çayımı Döktürenin İlk Oğlu Alex,

Sana gıcık oluyorum. Almanya işinden yırtmaya çalışacağım.

x

Henry gerçekten de Almanya seyahatinden kurtulmayı başardı ve Paris'te, Ressamlar Tepesi'nde krep yiyen turistlerin arasında parlak mavi spor ceketini giymiş bir şekilde Alex'le buluştu. İki şişe şaraptan sonra salına salına otel odasına döndüklerinde, Henry anında beyaz mermerlerde diz çökmüş, derin mavi gözleriyle Alex'i izlemişti. Alex ise hislerini anlatacak kelimeleri hiçbir dilde bulamamakla meşguldü.

Alex o kadar sarhoştu, Henry'nin dudakları o kadar yumuşaktı ve her şey o kadar Fransız işiydi ki Henry'yi odasına göndermeyi unuttu. Geceyi beraber geçirmeme anlaşmalarını da unuttu.

O gece Alex, Henry'nin kıvrılarak ve yan yatarak uyuduğunu öğrendi ve sırtından hafifçe çıkıntı yapan omurlarına olabildiğince sessizce uzanıp dokunduğunda aslında yumuşacık olduklarını keşfetti. Sabah olunca oda servisi, dolgun kayısılarla dolu birkaç turta, çıtır çıtır baget ekmek ve Henry'nin Alex'in zoruyla İngilizceye çevirerek sesli okuduğu *Le Monde* gazetesini getirdi.

Geceyi birlikte geçirip beraber kahvaltı etmemek çok daha iyi diye düşündüğü zamanı hatırlar gibiydi ama o anda her şey o kadar bulanıktı ki...

Alex, Henry'nin komodine bıraktığı notu bulduğunda Henry çoktan gitmişti. Notta *Fromagerie Nicole Barthélémy* yazıyordu. Paris'te takıldığın kişiye peynir dükkânı tavsiyesi bırakmak... Alex'in itiraf etmesi gerekirdi ki Henry gerçekten işini iyi biliyordu.

Daha sonra Zahra'dan "En Kral Kankalar" yazılı bir *Buzzfeed* makalesinin ekran görüntüsü geldi. Makalede Alex ve Henry'nin devlet ziya-

fetinde ve at çiftliğinin önünde gülümserken çekilen fotoğraflarından oluşan bir derleme vardı. Aynı etkinlikle Fransız bir kızın Twitter'da paylaştığı, Henry'nın şarabını yudumladığı, Alex'in ise sandalyesine iyice yaslandığı bir anın fotoğrafı da eklenmişti.

Zahra mesajında gönülsüzce, "İyi iş, seni velet," yazmıştı.

Alex işlerin böyle yürüyeceğini tahmin etti. Bütün dünya onları en yakın arkadaş olarak bilecek, onlar da rollerini bozmayacaktı.

Biraz daha ağırdan almaları gerektiğinin farkındaydı aslında. Aralarındaki şey sadece tenseldi. Ama Beyaz Atlı Metanetli Prens, o her geldiğinde gülümsüyor ve Alex'e gecenin geç saatlerinde, "Seni asabi, kindar, katıksız şeytan... Seni öyle bir öpeceğim ki yürümeyi unutacaksın," diye mesajlar atıyordu. Alex de iyice kafayı bozuyordu.

Alex, Henry'yi kafasına çok fazla takmamaya karar verdi. Normalde yolları yılda sadece birkaç kez kesişirken, şimdi arzuladıkları gibi görüşebilmek için hem yardımcılarına dil dökmeleri hem de bayağı yaratıcı ajanda düzenlemeleri yapmaları gerekiyordu. Neyse ki uluslararası ilişkilere ikisinin de kafası basıyordu.

Doğum günlerinin arasında üç haftadan daha kısa bir süre olduğunu öğrenmişlerdi. ("Henry'nin lanet bir Balık olduğundan hiç şüphem yoktu," demişti June), yani bu demek oluyordu ki mart ayının çoğunluğu boyunca Henry yirmi üç, Alex ise yirmi bir yaşında olacaktı. Mart ayının sonlarına doğru Alex'in New York Üniversitesi'nde oy vermeyle ilgili bir teşvik buluşması vardı. Bunu Henry'ye söyledikten yaklaşık on beş dakika sonra şöyle bir mesaj aldı: *New York'taki hayır işleri toplantımı bu hafta sonuna aldırdım. Doğum günü dayağına hazır ve nazır olacağım.*

Metropolitan Sanat Müzesi'nin önünde buluştuklarında fotoğrafçıların çoktan oraya varmış olduğunu gördüler. O yüzden kol kola girdiler ve Alex kameralara özel gülüşüne bürünüp Henry'ye, "Seni şu an istiyorum," diye fısıldadı.

ABD sınırlarında daha dikkatli davranıyorlardı, o yüzden otel odasına aynı anda değil de sırayla (arka kapıdan önce iki uzun boylu güvenlik görevlisi eşliğinde Henry, sonra da neler olduğunu bilip gülümseyen ama çıt çıkarmayan Cash ve Alex) çıktılar.

Odada bol miktarda şampanya, öpüşme ve doğum günü pastasından (açıklanamaz bir şekilde) Alex'in ağzına ve boğazına, Henry'nin göğsüne ve kalçalarına bulaşmış krema vardı. Alex sarhoşluğun ötesinde bambaşka bir boyuta geçtiğini hissediyordu. Şimdiye kadar dünya üzerinde geçirdiği yirmi iki yılı sanki yeniden yaşıyor ve hiç yaş almıyor gibiydi. Başka bir ulusun prensiyle ateşli bir doğum günü geçirmek işte tam olarak böyle hissettiriyordu.

Bu buluşmadan sonra birkaç hafta görüşemediler. Alex, Henry'ye Snapchat'i indirtene kadar huzur vermemiş hatta indirmesi için biraz da yalvarmıştı. Henry çoğunlukla oldukça uslu, tamamen giyinik fotoğraflar atıp Alex'e derslerde ter döktürüyordu. Ayna karşısında poz veriyor, genelde üzerinde çamur lekeli beyaz bir polo pantolon ya da şık bir takım elbise oluyordu. Henry bir cumartesi günü bir yatın güvertesinden kameraya gülümserken güneşin çıplak omuzlarına düştüğü bir fotoğraf attığında Alex telefonundan C-SPAN[35] yayını izliyordu. Bunu görünce Alex'in kalbi öyle garip bir şekilde atmaya başlamıştı ki bir süre başka bir şey düşünememişti.

(Yine de her şey yolundaydı. Aralarında ciddi bir şey yoktu.)

Bütün bunların arasında Alex'in kampanyadaki işinden, Henry'nin hayır işlerinden, ikisinin de katılması gereken etkinliklerden de konuşuyorlardı. Bu arada Pez, June'a sırılsıklam âşık olmuştu ve vaktinin büyük bir kısmını Henry, Alex'e ablasıyla ilgili sorular sorsun diye Henry'nin yanında geçiriyordu. June'un çiçekleri sevip sevmediğini (evet), egzotik kuşları beğenip beğenmediğini (uzaktan bakmak için evet, sahip olmak için hayır), kendi suretinin işlendiği bir mücevherden hoşlanıp hoşlanmayacağını (hayır) öğrenmeye çalışıyordu.

Henry'nin Alex'ten haber almaktan memnun olduğu, mesajlarına genellikle çok hızlı bir şekilde dönüş yapmasından anlaşılıyordu. Henry'nin iyi bir espri anlayışı vardı, Alex'le daha çok vakit geçirmek ve aklındakileri daha detaylı konuşabilmek istiyordu. Ama bazen de çok karanlık bir ruh hali oluyor, hiç olmadığı kadar iğneleyici laflar ediyordu. Bazen saatlerce bazen günlerce içine kapanıyordu. Alex bunları yas tutma, küçük depresyon atakları ya da her şey üstüne geldiği için bir süre uzaklaşma dönemi olarak değerlendiriyordu. Henry

[35]Federal hükümetle ilgili yayınlar yapan, kamusal hizmet adına kurulmuş televizyon kanalı. (ç. n.)

bu atakları yaşadığı günlerden nefret ediyor, Alex ise ona yardım edebilmeyi diliyordu. Henry'nin bu kötü günlerdeki halini bile toparlandıktan sonraki ve bu gelgit arasındaki hali kadar çekici buluyordu.

Aynı zamanda Alex, Henry'nin bu sakin mizacını nasıl bozacağını da öğrenmişti. Henry'yi gaza getirecek şeyleri biliyor, konuyu oralara çekiyordu. Mesela bir keresinde aralarında şöyle bir konuşma geçmişti:

Bir perşembe gecesi telefonda konuşurken, "Bak," demişti Henry hararetle, "*Joanne*'in[36] ne dediği umurumda değil, Remus John Lupin'in gey olduğu su götürmez bir gerçek ve bu konuda bir kelime daha duymak istemiyorum."

"Tamam," demişti Alex. "Bu arada ben de sana katılıyorum ama biraz daha açıklaman mümkün mü?"

Böylece Henry uzun soluklu bir açıklamaya girişmişti. Alex onu zevkle, biraz da huşuyla dinlerken Henry asıl iddiasına gelmişti: "Bu lanet ülkenin prensi olarak bana kalırsa, konu İngiltere'nin kültürel miraslarına gelince, kendi ülkemizin ötekileştirilmiş insanlarına haksızlık etmesek daha iyi olacak. Millet Freddie Mercury'nin, Elton John'un, hele yetmişlerde Oakley Caddesi'nde Jagger'ı hoplatan Bowie'nin ve daha nicesinin adını temizliyor ama asıl *gerçek* bu değil."

Henry'nin yaptığı bir başka şey de buydu. Okuduklarını, dinlediklerini, izlediklerini analiz edip ortaya sürer, hem İngiliz Edebiyatı diploması sahibi olduğunu hem de ailesinin ülkesinin eşcinsellik tarihine derin bir ilgi duyduğunu Alex'e gösterirdi. Alex, Amerikan tarihindeki eşcinselliği *biliyordu* ama Henry'nin yaptığı gibi bu tarihle *meşgul* olması ancak kendini keşfetmesinden sonra başlamıştı.

Stonewall olaylarını[37] ilk okuduğunda göğsünde kabaran duyguların ne olduğunu, 2015'te Amerikan Yüksek Mahkemesi'nin verdiği karara[38] neden sevindiğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Boş

[36] Daha çok J. K. Rowling adıyla bilinen, *Harry Potter* serisinin yazarı. (ç. n.)

[37] Eşcinsel hakları hareketine yol açan en büyük olaylardan biri olduğu düşünülen gösteriler. (ç. n.)

[38] ABD'de eşcinsel evliliğin anayasal bir hak olduğuna dair verilen federal hükümet kararı. (ç. n.)

zamanlarında Walt Whitman'ı,[39] 1961 Illinois Yasaları'nı,[40] Beyaz Gece Ayaklanması'nı,[41] *Paris Yanıyor*'u[42] büyük bir iştahla araştırmaya devam ediyordu. Ofisteki masasına, sırtında *ÖLÜMÜM AIDS'TEN OLURSA, BIRAKIN GÖMMEYİ, CESEDİMİ FDA'NIN*[43] *BASAMAKLARINA ATIN* yazılı bir ceket giyen adamın yürüyüşlerinden birinde çekilmiş fotoğrafını asmıştı.

Bir gün June öğle yemeğini beraber yemek için kardeşinin ofisine gittiğinde gözüne bu fotoğraf takıldı ve Henry'nin, Alex'in odasına gizlice geldiği gecenin hemen ertesi sabahında kahve içerken attığı bakışı tekrar attı. Fakat yemek esnasında konuyu başka yere getirip günlüklerini bir biyografiye çevirme projesinden bahsetmeyi tercih etti. Alex ise bütün bu yaşadıklarının bir kitaba konu olup olamayacağını düşünüyordu. Eğer June'a yaşadığı durumu anlatırsa, belki de bunu kitabına eklerdi. Alex yakında bu konuyu ablasıyla konuşması gerekeceğini biliyordu.

Henry'yle yaşadıkları Alex'in kendi kimliğini keşfetmesine sebep olmuştu. Bu ona çok garip gelse de durum buydu. Aklına Henry'nin ellerini, eklemlerini ve zarif parmaklarını getirdiğinde daha önce bunu nasıl fark etmediğini bir türlü anlayamıyordu. Henry'yi bir sonraki görüşü Berlin'deki bir galada oldu ve anında yörüngeye girer gibi ona doğru çekildiğini hissetti. O da bu kuvvete karşı koymadı ve kendilerini limuzinin arkasında otel odasına giderken buldular. Alex, Henry'nin bileklerini kendi kravatıyla yatak başlığına bağladı ve kendini daha da iyi tanımaya başladı.

İki gün sonra haftalık brifing toplantısında Zahra, Alex'in çenesini tutup başını yana çevirdi ve boynunu incelemeye başladı. "*Morluk* mu bu?"

Alex donakaldı. "Ben... Hayır?"

[39]Aynı zamanda eşcinsel olan, Amerikan edebiyatının önde gelen şairi. (ç. n.)
[40]Illinois eyaletinde üremeyle sonuçlanmayan herhangi bir cinsel ilişkiyi cinsel suç olarak nitelendiren sodomi yasalarının feshedilme tarihi. (ç. n.)
[41]Eşcinsel bir vekili öldüren kişiye yasanın gerektirdiğinden çok daha az ceza verilince başlayan eşcinsel hakları isyanı. (ç. n.)
[42]Amerika'da ırk, sınıf, cinsiyet ve cinselliğe derinlemesine bir bakış sunan, 80'lerde çekilmiş belgesel. (ç. n.)
[43]ABD Gıda ve İlaç Dairesi. (ç. n.)

"Oradan aptal gibi mi görünüyorum, Alex?" dedi Zahra. "Kimin dudaklarının eseri bu? Ayrıca o kişiye neden hâlâ Gizlilik Sözleşmesi imzalatılmadı?"

"Aman Tanrım," dedi Alex çünkü Zahra'nın kirli şeyler sızdıracağından en son endişelenmesi gereken kişi Henry'ydi. "Sözleşme yapılması gerekseydi bilirdin zaten. Rahat ol."

Zahra'ya rahat olmasını söylemek onun daha da öfkelenmesi demekti.

"Bana bak," diye çıkıştı Zahra. "Senin kıçını bile temizleyemediğin halini biliyorum ben. Bana yalan söylediğini anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" Ojeli, sivri tırnağını Alex'in göğsüne bastırdı. "Morluk nasıl oldu bilmem de seçim sürecinde fotoğraf vermene izin verilen kızlardan birisi yapmıştır umarım. Eğer kızların listesi sende yoksa memnuniyetle e-postana gönderirim."

"Tamam."

"Bir de hatırlatayım," diye devam etti. "Annenin, yani Amerika'nın ilk kadın başkanının, lanet olası H. W'dan bu yana ikinci dönem seçimini kazanamayan tek başkan olmasına sebep olacak bir şey yapmana müsaade edeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Anladın mı beni? Gerekirse seni koca bir sene boyunca odana kilitlerim, final sınavlarına da dumanla haberleşerek girersin. Eğer işe yarayacaksa çükünü bacağına bile zımbalarım!"

Sonra da tehditler yağdırmamış gibi, mükemmel bir profesyonellikle işinin başına döndü. Bu sırada Alex, Zahra'nın arkasında duran June'un yüzünü gördü. Ablası, Alex'in yalan söylediğini biliyordu.

"Soyadın ne?"

Alex, Henry'yi aradığında hiç selam vermezdi zaten.

Henry'den kafası karışmış bir tonda, tek heceli klasik bir cevap geldi: "Ne?"

"Soyadın diyorum," diye tekrar etti Alex. Öğle vakti geride kalmıştı ve hava oldukça fırtınalıydı. Alex, Kış Bahçesi'nin ortasında sırtüstü yatmış, biriken işlerini tamamlamaya çalışıyordu. "Bende

iki tane var. Sen babanınkini mi kullanıyorsun? Henry Fox? Kulağa bayağı hoş geliyor. Yoksa asalet üstün mü geliyor? O zaman annenin soyadını mı kullanıyorsun?"

Telefondan biraz hışırtı gelince, *Henry acaba yatakta mıydı,* diye düşündü Alex. En son görüşmelerinin üzerinden birkaç hafta geçmişti, o yüzden zihninde canlandırması hiç vakit almadı.

"Resmî olarak soy ismimiz Mountchristen-Windsor," dedi Henry. "Tire var, sendeki gibi. Yani tam adım... Henry George Edward James Fox-Mountchristen-Windsor."

Alex tavana bakarken ağzı açık kaldı. "Yüce... İsa... Adına."

"Aynen."

"Alexander Gabriel Claremont-Diaz'ı çok uzun sanıyordum ben de."

"Alexander ve Gabriel isimleri nereden geliyor?"

"Alexander, kurucu babalardan biri, Gabriel ise diplomatların koruyucu azizi."

"Fazla olmuş sanki biraz."

"Evet, seçme şansım yoktu. Ablama Catalina June ismini vermişler, adadan ve Carter Cash'ten geliyor. Bense kendini gerçekleştiren kehanetleri almışım."

"Ben gey kralların ikisini de almışım," diye belirtti Henry. "Al sana kehanet."

Alex gülüp kampanya dosyalarını kenara iteledi. Bugün daha fazla çalışmayacaktı. "İnsanın üç soyadı olması da ne bileyim..."

Henry iç çekti. "Okulda hepimiz Galler soyadına uyuyorduk. Ama Philip artık Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde Teğmen Windsor oldu."

"Henry Galler o halde? Çok da fena değilmiş."

"Eh, pek değil. Bunun için mi aramıştın?"

"Olabilir," dedi Alex. "Tarihsel merak diyelim." Ama tabii aslında gerçeğin farklı olduğu Henry'nin kelimeleri hafif uzatarak konuşmasından ve sözüne başlamadan küçücük bir an duraksayarak gösterdi-

ği, bütün hafta üzerinde taşıdığı çekingenliğinden belliydi. "Tarihsel merak demişken, al sana ilginç bir gerçek: Nancy Reagan'ın, Ronald Reagan'ın vurulduğunu öğrendiğinde bulunduğu odadayım şu an."

"Aman Tanrım."

"Ayrıca ihtiyar *Tricky Dick*[44] yine bu odada ailesine istifa edeceğini duyurmuş."

"Pardon? Kim veya ne oluyor bu *Tricky Dick?*"

"*Nixon!* Kurucu babaların uğrunda savaştığı her şeyi yok sayıyor, cumhuriyetin göz bebeğinin bekâretini bozuyorsun. *Ana hatlarıyla da olsa* Amerikan tarihini öğrenmen lazım."

"Bekâret bozmanın doğru kelime olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Henry ruhsuz bir tonla. "Bu ayarlamalar genelde bakire gelinlerle yapılır, bilirsin ve bana durum hiç öyleymiş gibi gelmedi."

"Eminim sen de bütün o hünerleri kitaplardan kapmışsındır."

"Eh, üniversiteye de gittim sonuçta. Sadece okumama gerek yok."

Alex imalı bir sesle Henry'yi doğruladı ve aralarındaki geyik muhabbetinin bitmesini bekledi. Etrafa bakıp odayı inceledi. Sıcak akşamlarda Taft ailesinin çıkıp uyuduğu bu odadaki uçuş uçuş perdelerin yerini pencereler almıştı, eskiden Eisonhower'ın iskambil oynadığı köşede ise artık Leo'nun eski çizgi roman koleksiyonu vardı. Alex görünenin altında yatan şeyleri ortaya çıkarmakta iyi olduğunu düşünürdü.

"Sesin biraz garip geliyor. İyi misin?"

Henry nefesini toparlayıp boğazını temizledi. "İyiyim."

Alex hiçbir şey söylemeyip sessizliğin aralarında uzamasına izin verdi. Yeterince beklediğine ikna olunca sözlerine devam etti: "Hani bu aramızdaki şey, biliyorsun işte... Bana anlatabilirsin. Ben sana hayatımda olup bitenleri sürekli anlatıyorum. Siyasi işlerden, okuldaki olaylardan hatta çatlak ailemden bile bahsediyorum. İletişim dehası olmadığımı biliyorum ama yine de..."

Yine sessizlik oldu.

"Bir şeyleri paylaşma konusunda pek iyi değilim," dedi Henry.

[44]Başkan adaylığı sırasında Nixon'a takılan hakaret içerikli bir takma ad. (ç. n.)

"Ben de oral sekste pek iyi sayılmazdım ama hepimiz bir yerden başlıyoruz tatlım."

"*Sayılmazdım* derken?"

"*Hey*, hâlâ iyi olmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Hayır, asla," dedi Henry, yüzündeki gülümseme sesine yansımıştı. "İlki belki biraz... Ama en azından oldukça coşkuluydu."

"Şikâyet ettiğini hiç hatırlamıyorum."

"Evet, o anı ne kadar zamandır beklediğimi anla işte."

"Bak işte," diye belirtti Alex. "Bana bunu anlattın. Başka şeyler de anlatabilirsin."

"Aynı şey değil."

Alex yüzüstü döndü, düşündü ve bilinçli olarak, "Bebeğim," dedi.

Bebeğim kelimesinin aralarında özel bir anlamı vardı. Alex birkaç kere bu kelimeyi ağzından kaçırmış ve Henry her seferinde mest olmuştu. Alex farkında değilmiş gibi davranıyordu ama aslında her şeyin farkındaydı.

Telefondan, camdaki çatlaktan sızan hava gibi yavaş ve uzun bir nefes verme sesi geldi.

"Şu an pek de iyi bir zaman değil," dedi. "Senin deyiminle, çatlak aile mevzuları."

Alex dudaklarını büzüp gülmemeye çalıştı. İşte anlatmaya başlamıştı.

Alex, Henry'nin İngiliz Kraliyet Ailesi'nden ne zaman bahsetmeye başlayacağını hep merak etmişti. Henry konuşmalarında bazen Philip'in çocukluğunda gördüğü baskılardan ya da büyükannesinin tasvip etmediği şeylerden ve Alex'in June'dan bahsettiği kadar Bea'den de bahsederdi ama Alex, Henry'nin ona oldukça yüzeysel bilgiler verdiğinin farkındaydı. Bunu ne zaman anladığını bilmiyordu, tıpkı Henry'nin karamsar bir ruh haline büründüğü dönemleri ne zaman takip etmeye başladığını bilmediği gibi...

"Evet," dedi Alex. "Anlıyorum."

"İngiliz magazin gazetelerini takip ettiğini sanmıyorum, haksız mıyım?"

"Takip etmemeye çalışıyorum."

Henry buruk bir şekilde güldü. "*Daily Mail* her zaman bizim kirli çamaşırlarımızı gözler önüne sermeye hevesli oldu zaten. Ablama, yıllar önce 'Pudra Prensesi' diye bir lakap takmışlardı."

Alex bir şeyler hatırlar gibi oldu. "Sebebi de..."

"Evet, Alex, sebebi kokaindi."

"Tamam, evet, hatırlar gibiyim."

Henry iç çekip devam etti. "İşte, biri güvenlikleri aşmayı başarıp ablamın arabasının yan tarafına spreyle bu lakabı yazmış."

"Kötü olmuş," dedi Alex. "Ablan da sanırım bu durumu çok iyi karşılamıyor?"

"Bea mi?" Henry güldü, bu sefer biraz daha içtendi. "Hayır, genelde kafaya takmaz böyle şeyleri. Bea gayet iyi durumda. Sadece yaşanan olaydan çok birinin güvenlikleri atlatmayı başarmış olması onu sarstı. Büyükannem koca bir güvenlik timini işten çıkardı. Ama işte... Bilmiyorum."

Henry'nin sesi iyice kısıldı ama Alex içinden geçenleri tahmin edebiliyordu.

"Ama sen umursuyorsun. Çünkü aslında sen onun küçük kardeşi olsan da onu korumak istiyorsun."

"Ben... evet."

"Bilirim bu duyguyu. Geçen yaz Lollapalooza Festivali'nde June'u ellemeye çalışan herifin tekine yumruğu çakıyordum az daha."

"Ama çakmadın?"

"June elindeki milkshake'i çoktan adamın kafasından aşağı dökmüştü," diye açıkladı Alex. Henry'nin göremediğini bilse bile omuz silkti. "Sonra Amy de onu şok tabancasıyla vurdu. Terli bir hödükten yükselen çilekli milkshake kokusu gerçekten ilginç bir deneyimdi."

Henry bu sefer içtenlikle güldü. "Bize ihtiyaçları yok aslında, değil mi?"

"Yok, tabii," diye onayladı Alex. "O zaman sen bu söylenenler gerçeği yansıtmadığı için üzülüyorsun."

"Şey...Yalan değil aslında."

Alex duraksadı.

"Hmm," dedi. Başka nasıl bir cevap verilebilir emin değildi. Zihninin derinliklerinde yatan kalıplaşmış politik ifadeleri düşündü ama hepsi dayanılmaz ve samimiyetten uzaktı.

Henry sesinde hafif bir kaygıyla, "Biliyor musun, Bea aslında sadece müzik yapmak istemişti," diye başladı. "Annem ve babam o büyürken ona çok fazla Joni Mitchell dinletmişler sanırım. Gitar dersi almak istiyordu ama büyükannem daha uygun olur diye keman çalmasını istedi. İkisini de öğrenmesine izin verdiler ama üniversitede klasik keman üzerine eğitim aldı. Neyse, son senesinde babamı kaybettik. Her şey bir anda oldu. Öyle birdenbire *gitti*."

Alex gözlerini kapatıp, "Siktir," dedi.

"Aynen," dedi Henry, pürüzlü bir sesle. "O dönem hepimiz için çok zordu. Philip evin erkeği olmak *zorunda* kaldı, ben itin tekiydim, annem de odasından çıkmıyordu. Bea ise tamamen umudunu kaybetti. O okulu bitirdiğinde ben üniversiteye yeni başlıyordum, Philip Afganistan'da görevdeydi, Bea de her gece şatafatlı Londra sosyetesiyle dışarı çıkıyor, gösterilerde gizlice gitar çalıyor ve kokain çekiyordu. Gazeteler de böyle haberlere *bayılıyordu* tabii."

"Of," dedi Alex sinirle, "üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Henry metanetle. Muhtemelen o an ara sıra inatçı bir tavırla yaptığı gibi çenesini dışarı çıkara çıkara konuşuyordu, Alex o anı görebilmeyi diledi. "Bitmeyen spekülasyonlar, paparazi fotoğrafları derken bir de takma isim gelince iş iyice sarpa sardı. Philip bir haftalığına eve döndü, sonra da büyükannemle beraber Bea'yi rehabilitasyon merkezine götürdüler. Basına da *spa tatili* olarak lanse ettiler."

"Bir saniye," dedi Alex, kendini durdurmayı başaramadan, "tüm bunlar olurken annen neredeydi?"

"Babam öldüğünden beri annem bizimle pek ilgilenemedi," dedi Henry nefes verirken. "Pardon, böyle demek pek adil olmaz. Yaşadıkları, çektiği acı onu resmen bitirdi. Çok zor. *Hâlâ* da öyle. Annem eskiden canlı, şen şakrak biriydi. Bilmiyorum. Hâlâ bizi dinler, bizim

için çabalar, mutlu olmamızı ister ama herhangi birinin mutluluğunun bir parçası olacak güce sahip olup olmadığından emin değilim."

"Bu çok... korkunç."

Uzun ve ağır bir sessizlik oldu.

"Bea'ye gelecek olursam," diye devam etti Henry, "rehabilitasyona rızası olmadan gitti. İşin garibi hiçbir problemi olmadığını düşünüyordu. Kaburgaları görünecek kadar zayıflamış, küçüklüğümüzden beri ayrılmaz ikili olmamıza rağmen benimle konuşmayı bile bırakmıştı. Altı ay sonra rehabilitasyon merkezinden ayrıldı. Bir akşam, beni bir gece kulübünden aradığında resmen kafayı sıyırdım. Daha on sekiz yaşındaydım. Arabaya atlayıp hemen onun yanına gittim ve onu kafası uçmuş bir şekilde basamaklarda otururken buldum. Ben de yanına oturdum, ağladım ve babamı kaybetmişken ablamı da kaybetmek istemediğimi, gey olduğumu ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi anlattım. Böylece ona açılmış oldum.

"Ertesi gün kendiliğinden rehabilitasyon merkezine geri döndü. O günden beri de ayık. O akşamdan ikimiz de kimseye bahsetmedik. Yani şu ana kadar. Bütün bunları neden söylediğimi de bilmiyorum, sadece daha önce kimseyle bunları paylaşmamıştım. Hikâyenin büyük bir kısmında Pez de bizimleydi ama ben... bilmiyorum..." Boğazını temizledi. "Neyse, hayatım boyunca bu kadar kelimeyi aralıksız bir araya getirdiğimi sanmıyorum, o yüzden lütfen kurtar beni bu işkenceden."

"Hayır, hayır," dedi Alex, hızlı konuşmaya çalışırken dili dolanarak. "Bana anlattığın için çok sevindim. İçini dökmüş olmak az da olsa iyi hissettirdi mi?"

Henry bir süre konuşmadı. Alex, onun yüzünden gelip geçen belli belirsiz ifadeleri okuyabilmeyi ve yüzüne parmaklarıyla dokunabilmeyi çok istiyordu. Telefondan bir yutkunma sesi geldi ve Henry, "Sanırım. Teşekkürler. Dinlediğin için," dedi.

"Ne demek," dedi Alex. "Ne kadar yorucu ve sıkıcı olsa da her şeyin benimle ilgili olmadığını bilmek fena değil."

Bunun üzerine Henry'den inlemeye benzer bir ses gelince, Alex kendini gülmemek için zor tuttu. "Ne *pisliksin* ya."

"Tabii tabii," dedi Alex. Aylardır sormak istediği bir soruyu sormaya uygun fırsatı bulduğunu düşünüyordu. "Peki... Aileden senin durumunu bilen başka kimse yok mu?"

"Aileden tek söylediğim kişi Bea ama eminim diğerleri de kuşkulanmıştır. Hep diğerlerinden farklı oldum, klasik İngiliz soğukkanlılığı yok bende. Sanırım babam biliyordu ama takmadı hiç. Bir gün lise zamanlarında büyükannem benimle bir konuşma yaptı. Kraliyeti kötü gösterecek sapkın dürtülerimi kimseye söylememem gerektiğini fazlasıyla belli etti ve gerekirse hiç sorun yokmuş gibi görünmek için doğru kanallar olduğunu söyledi. Öyle işte."

Alex'in midesi altüst oldu. Ergenlik çağındaki Henry'yi düşündü, yas tutmaktan çökmüş bir gençken ondan hissettiklerini bastırması istenmişti.

"Sen ciddi misin?"

"Al sana monarşi," dedi Henry sahte gururlu bir sesle.

"Tanrım!" Alex elini yüzüne bastırdı. "Annem için benim de numara yapmam gereken zamanlar oldu ama kimse bana kim olduğum konusunda *yalan* söylememi emretmedi."

"Yalan söylemek olarak gördüğünü sanmıyorum. Gerekeni yapmak olarak düşünüyor."

"Palavra."

Henry iç çekip, "Yapacak başka ne var ki?" dedi.

Yine uzun bir sessizlik oldu. Alex, Henry'yi düşündü, geride bıraktığı yılları, olduğu yere nasıl geldiğini... Dudağını ısırdı.

"Bana babandan bahsetsene," dedi Alex.

Yine sessizlik.

"Pardon?"

"Yani, şey... istersen tabii. James Bond olması dışında onun hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettim. Nasıl biriydi?"

Henry'nin anlattıklarını ve Henry'yle aynı renk saçlara sahip güçlü, düz burunlu bir adamın başından geçenleri dinlerken Alex, Kış Bahçesi içinde bir oraya bir buraya yürüdü. Onunla zaten Henry'nin

konuşmasına, gülüşüne ve yürüyüşüne yansıyan özellikleriyle azıcık da olsa tanışmıştı. Henry, saraydan gizlice çıkıp babasıyla arabayla gezdiklerine, yelkenliyle denize açılmayı babasından öğrendiğine ve babasının onu film setine götürüp yönetmen koltuğuna oturttuğuna dair anılarını anlatmaya başladı. Henry'nin hatırladığı kişi hem olağanüstü bir insandı hem de o kadar gerçekti ki onlardan hiçbir farkı yoktu. Bu adam hem Henry'nin çocukluğundaki idolü olabilmiş hem de tüm dünyayı kendine hayran bırakmayı başarabilmişti. Tüm bunların yanında sıradan bir insandı.

Henry, ondan bahsettikçe fiziksel özellikleri değişim gösteriyordu âdeta. Dudaklarının kenarları sevgiyle yukarı kıvrılıyor ama ortası bu çektiği acının yükü altında çöküyordu. Henry kısık bir sesle Alex'e ebeveynlerinin nasıl tanıştığını anlattı. Doktora sahibi ilk prenses olma yolunda istikrarlı bir şekilde ilerleyen Prenses Catherine, yirmili yaşlarının ortalarında Shakespeare'i yavaş yavaş fethediyordu. Bir gün *V. Henry* oyununu izlemeye RSC Sahnesi'ne gitmişti, Arthur da sahneye çıkanlardan biriydi. Sonra Catherine zorla kulise girmiş, korumalarından kurtulup Arthur'la birlikte Londra sokaklarında kaybolmuş ve bütün gece dans etmişti.

Henry ayrıca Kensington'daki mutlu hayatlarından, Bea'nin şarkı söylemesinden, Philip ve büyükannesinin yakınlığından bahsetti. Kaşmir kıyafetlerini giymiş, çorapları dizlerine kadar çekmiş, helikopterlerle ve havalı arabalarla ülke ülke gezmişlerdi. Hatta babası Henry'ye yedinci yaş günü için pirinç bir teleskop hediye etmişti. Sonra da dört yaşındayken yaşadığı korkudan bahsetti. Ülkedeki herkesin onun adını bildiğini fark edince annesine bunu istemediğini söylemiş, annesi de yanına yaklaşıp ona hiçbir şeyin zarar vermesine asla izin vermeyeceğini söylemişti.

Alex de kendi başından geçenleri anlatmaya başladı. Henry, Alex'in güncel hayatındaki çoğu detayı biliyordu ama Alex, çocukluğundan ve nasıl büyüdüklerinden pek bahsetmemişti. Travis Bölgesi'nden, beşinci sınıfta öğrenci konseyi için yaptığı kampanya posterlerinden, Surfside Sahili'nde ailece yaptıkları, dalgalara bodoslama atladığı o tatillerinden bahsetti. Alex büyüdüğü, yere kadar camları olan o evde sakladığı yazılarını anlatınca Henry bunun delilik olduğunu söylemedi.

Hava kararmaya başlamıştı ve saray bölgesine soluk ve yağmurlu bir gece hâkimdi. Alex odasına inip yatağına geçti ve Henry'nin üniversite yıllarındaki birkaç oğlan hakkında anlattıklarını dinlemeye devam etti. Hepsi de bir prensle yatma fikrine oldukça sıcak bakmıştı ama işin içine sözleşmeler ve gizlilik girince durumdan soğumuşlardı. Henry'nin gizlilik ve sözleşmelere karşı takındığı abartılı karamsarlık muhtemelen buradan geliyordu.

"Ama tabii ki şeyden beri... Yani sen ve ben..." Henry cümlesini toparlamaya çalışıyordu.

"Evet," dedi Alex beklediğinden çok daha hızlı bir şekilde. "Benim için de öyle. Başka kimse yok."

Alex ağzından çıkanları duyuyordu ama bunları söylediğine bir türlü inanamıyordu. Ona Liam'la geçirdikleri zamandan, notları düşünce Liam'ın haplarından birkaç tane kaçırıp iki üç gün hiç uyumadan nasıl ders çalıştığından bahsetti. Ablasından bahsetti ve onun sarayda yaşamasının tek sebebinin, dile getirilmese de Alex'e göz kulak olmak olduğunu herkesin bildiğini ve bu yüzden kendini suçlu hissettiğini söyledi. İnsanların annesi hakkında söylediği bazı yalanların ne kadar kırıcı olduğunu ve seçimi kaybetmesinden korktuğunu da ekledi.

O kadar uzun süre konuştular ki Alex telefonu kapanmasın diye şarja takmak zorunda kaldı. Yan yatıp Henry'yi dinlerken, elini yanındaki yastıkta gezdirdi ve Henry'yi yanında uzanırken hayal etti. Altı bin kilometre ötede kapanan iki parantez gibiydiler. Tırnaklarının çevresindeki zaman zaman ısırıp kopardığı ölü deriye bakarken Henry'nin yalnızca birkaç santim ötesinde, hemen elinin altında olduğunu ve konuştuklarını zihninde canlandırdı. Odasının mavimsi gri karanlığında Henry'nin yüzü nasıl görünürdü diye düşündü. Belki de sabah kesilmeyi bekleyen kirli sakalları göze çarpar, belki de gözlerinin altındaki çizgiler bu loş ışıkta kaybolur giderdi.

Garip bir şekilde Alex'i hiçbir şeyi umursamadığına ikna eden kişi, dünyanın kalanını iyi huylu ve özgür bir beyaz atlı prens olduğuna ikna eden kişiydi. Alex'in bu noktaya gelmesi aylar sürse de ne kadar yanlış düşündüğünü anlamıştı.

Alex kendini durduramayıp, "Özledim," dedi.

Anında pişman olmasına rağmen Henry de, "Ben de seni özledim," diye cevap verdi.

"Hey, dur bir dakika."

Alex sandalyesini ofisteki küçük bölmesinden geriye itti. Mesai sonrası ofisin temizliğiyle ilgilenen kadın, kahve demliğini almak için uzanmıştı. "Çok iğrenç göründüğünü biliyorum ama o kalsa olur mu? Bitirmeyi düşünüyordum."

Kadın, Alex'e garip bir bakış attıktan sonra dibinde fazlaca beklemiş ve artık âdeta çamurlaşmış kahve olan demliği yerine bıraktı ve el arabasını sürmeye devam etti.

Alex, masasında duran AMERİKA İÇİN CLAREMONT yazılı kupasının içine bakıp, kupanın dibinde kalmış badem sütünü görünce kaşlarını çattı. Ofiste neden normal süt bulundurmuyorlardı? Texaslılar işte bu yüzden Washington elitlerinden nefret ediyordu. Lanet süt ürünleri endüstrisini bile mahvediyorlardı.

Masasında üç ayrı gruba ayrılmış kâğıtlar vardı. Alex, kâğıt yığınlarına uzun uzun baktı, eğer hepsini tekrar tekrar ezberden okuyabilirse belki de gerçekten yeteri kadar çalıştığını hissedecekti.

Bir. Silah Dosyası. Amerikalıların satın alabileceği her türlü silahın detaylı bir listesi. Taarruz tüfekleri hakkında yeni federal poliçeler araştırması için detaylıca okuması gereken, eyaletlere ayrılmış yasalar listesi. Listenin üzerine dökülmüş pizza sosu lekesi Alex'e stresten yemek yediğini hatırlatıyordu.

İki. Trans-Pasifik Ortaklığı Dosyası. İnanılmaz sıkıcı olduğu için henüz neredeyse hiç incelememişti. Kesinlikle üzerinde çalışması gerektiğini biliyordu.

Üç. Texas Dosyası.

Aslında bu dosya onda olmamalıydı. Dosya, personel müdürünün ya da kampanyadaki başka birinin politikası gereği Alex'e verilmemişti. Politikayla ilgili bile değildi; dosyadan çok bir klasördü zaten. *Adı Texas Klasörü olmalı*, diye içinden geçirdi Alex.

Texas Klasörü onun göz bebeğiydi. Özenle korur, ofisten çıkarken evine götürmek için çantasına koyar, garip tipli Hunter'dan bile saklardı onu. İçinde Texas eyaletinin farklı bölgelerinin bir haritası ve bu bölgelerin seçmen demografisinin karmaşık dökümleri vardı. Kayıtsız göçmenlerin çocuklarıyla, yasal olarak ülkede ikamet eden ancak kayıt altına alınmamış seçmenlerin nüfus oranları eşleştirilmiş, son yirmi yılda kullanılan oyların düzeni belirlenmişti. Sayfalarca çizelgeler, oy kayıtları ve Nora'nın onun için hesapladığı istatistik oranları vardı.

2016 yılında, annesi genel seçimleri zar zor kazandığında Alex'i en çok üzen şeylerden biri Texas'ı kaybetmiş olmalarıydı. Annesi, Nixon'dan bu yana "kendi yaşadığı eyaletten oy alamadan başkanlığı kazanan" ilk başkan olmuştu. Texas zaten kendi içindeki seçimlerde hep Cumhuriyetçi Parti'yi seçiyordu, o yüzden şaşırmamışlardı ama içten içe son anda Lometa'nın Ufak İhtimali eyalet oyunu alır diye umuyorlardı. Fakat alamadı.

Alex hem 2016 hem de 2018 seçim bölgeleri istatistiklerine dönüp dönüp bakıyor, içinden yükselen umut ışığını bir türlü bastıramıyordu. Bu bölgelerde bir şeyler olduğuna, bir şeylerin değiştiğine yemin edebilirdi.

Kampanyada çalıştığı için memnundu ama bir yandan da işler tam olarak düşündüğü gibi gitmiyordu. Her şeyin bu kadar yavaş ilerlemesi sinir bozucuydu. Odaklanması ve biraz daha zaman vermesi gerekiyordu ama o sürekli bu Texas Klasörü'yle meşguldü.

WASP tipli Hunter'ın masasındaki Harvard kalemliğinden bir kalem kaptı ve belki de bir milyonuncu kez Texas haritasının üzerine çizgiler çizmeye başladı. Yıllar önce yaşlı beyaz adamların istediklerine ulaşabilmek için belli bir şekilde çizdikleri seçim bölgelerinin sınırlarını şekillendirip tekrar çiziyordu.

Alex'in içinde yapabileceğinin en iyisini yapma dürtüsü vardı her zaman. Ofisteki küçük bölmesinde otururak saatler geçirmiş ve ufak ayrıntılara kafa patlatmıştı. Texas'tan gelen oyların bölgenin gerçek ruhunu yansıtmasını bir şekilde sağlayabilse... Texas'ta dönen dolapları tek başına ortaya çıkarabilecek yeterliliğe sahip olmadığının farkındaydı ama yine de...

Telefonun ısrarlı titreşimi Alex'i kendine getirdi ve çantasının en derinlerinden telefonunu çıkarıp cevapladı.

"Neredesin sen?" diye sordu June, öfkeli bir sesle.

Siktir. Saatine bakınca 21.44 olduğunu gördü. June'la akşam yemeğine çıkacaklardı ve Alex bunu tamamen unutmuştu.

"Lanet olsun, June çok üzgünüm," dedi sandalyesinden fırlayıp eşyalarını çantasına tıkarak. "İşe dalmışım... Ben... tamamen unuttum."

"Sana kaç tane mesaj attım," dedi June. Sesi, zihninde Alex'in cenaze törenini düzenliyor gibiydi.

Bir yandan asansöre doğru koşarken, "Telefonum sessizdeydi," dedi Alex çaresizce. "Cidden özür dilerim. Tam bir mankafayım. Çıkıyorum şimdi."

"Zahmet etme," dedi June. "Ben kendiminkini paket yaptırdım. Evde görüşürüz."

"Böceğim..."

"Şu an bana böyle hitap *etmemeni* istiyorum."

"June..."

Telefon kapandı.

Alex saraya vardığında, June yatağında oturmuş, plastik bir kaptan makarna yiyerek tabletinde *Parks & Recreation*'ı izliyordu. Kapısına geldiğinde Alex'i kasıtlı olarak görmezden geldi.

Alex kendisinin sekiz, ablasının on bir yaşında olduğu çocukluk dönemlerini hatırladı. Banyo aynasının önünde ablasının yanında durup yüz hatlarındaki benzerlikleri incelerdi. Burunlarının ucunda aynı yuvarlak hatlar, baş edilmesi güç bir ifade veren kalın kaşları, annelerinden aldıkları geniş hatlı, keskin çeneleri vardı. Okulun ilk günü ayna karşısında dişlerini fırçalarken ablasının yüzündeki ifadeyi incelediğini hatırladı. Annelerinin başkentte olması gerektiği için June'un saçlarını babası örmüştü.

June'un yüzünde şimdi de içine attığı hayal kırıklığını yansıtan o günkü ifade vardı.

"Özür dilerim," diye tekrar denedi Alex. "Tam bir hödük gibi hissediyorum. Lütfen bana kızma."

June yemeğine devam etti ve gözünü tabletinden ayırmadı.

"Yarın öğle yemeğine ne dersin?" diye teklifte bulundu Alex ümitsizce. "Ben ısmarlıyorum."

"Aptal bir akşam yemeği umurumda değil, Alex."

Alex iç çekti. "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Annem olmamanı," dedi June, nihayet Alex'in yüzüne bakarak. Yemek kabını kapattı, yataktan kalktı ve odasında yürümeye başladı.

"Pekâlâ," dedi Alex, ellerini kaldırıp. "Şu an meselemiz bu mu?"

"Ben..." June derin bir nefes aldı. "Öyle demememem gerekirdi."

"Hayır, belli ki demek istediğin buydu," dedi Alex. Postacı çantasını bırakıp odaya girdi. "Söylemen gereken şey her neyse neden onu söylemiyorsun?"

June kollarını önünde kavuşturmuş bir şekilde kardeşine döndü, sırtını dolabına yasladı. "Gerçekten farkında değil misin? Hiç uyumuyorsun, sürekli bir işler peşindesin, annemin seni nasıl isterse öyle kullanmasına izin veriyorsun, magazinciler hep peşinde..."

"June, ben hep böyleydim," diye araya girdi Alex nazikçe. "Ben siyasetçi olacağım. Bunu hep biliyordun zaten. Mezun olur olmaz çalışmalara başlıyorum... Yani bir ay içinde. Benim hayatım böyle geçecek, tamam mı? Tercihim bu."

"Belki de tercihin yanlıştır," dedi June, dudağını ısırarak.

"Bunu da nereden çıkardın?" Alex, topuklarında ileri geri sallanmaya başlamıştı.

"Alex... Hadi ama."

Alex'in, ablasının neyi kastettiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Şu ana kadar hep arkamda durmuştun."

June kolunu öyle bir savurdu ki rafta duran kaktüs bile sarsıldı. "Çünkü şu ana kadar *lanet olası İngiltere Prensi*'yle yatmıyordun!"

Alex'in dili tutulmuştu. Şöminenin önündeki oturma alanına geçti, sandalyelerin birine çöktü. June hafif kızarmış yanaklarıyla kardeşini izledi.

"Anlaşıldı, Nora sana söylemiş."

"Nora mı? Hayır. O öyle bir şey yapmaz ama ona söyleyip de bana söylememen hiç hoş olmadı." June, kollarını tekrar kavuşturdu. "Üzgünüm. Kendin anlat diye bekledim ama Tanrım, Alex... Normalde sürekli kaçmaya çalıştığımız uluslararası buluşmalara katılmaya gönüllü olduğuna kaç kere daha inanmamı bekliyordun? Ayrıca odalarımızın birbirine ne kadar yakın olduğunu unuttun mu?"

Alex başını yerden kaldırmadı, June'un mükemmel bir şekilde işlenmiş halısını inceliyordu. "Yani bana Henry yüzünden mi kızgınsın?"

June boğulur gibi bir ses çıkardığı için Alex ablasına baktı ve onun dolabının üst çekmecesinde bir şeyler aradığını gördü. "Aynı anda nasıl bu kadar zeki ve aptal olabilmeyi başarıyorsun?" deyip, iç çamaşırlarının altından bir dergi çıkardı. June, dergiyi önüne fırlattığında Alex, magazin dergisi okuyacak ruh halinde olmadığını söylemek üzereydi.

J14 dergisinin çok eski bir sayısıydı bu. On üç yaşındaki Henry'nin fotoğrafının bulunduğu sayfa açıktı.

Alex ablasına baktı. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum!" deyip kendini kardeşinin karşısındaki sandalyeye bıraktı June. "Sürekli üstüne yağlı parmak izini bırakıyordun! Neden sürekli bir şeylerin yanına kalacağını sanıyorsun?" Derin bir nefes aldı. "Onun senin için ne anlama geldiğini hiç kavrayamamıştım... ta ki *jeton düşene* kadar. Ona tutulduğunu fark ettim ama aynı zamanda arkadaş edinmen için sana yardımcı oluyordum. Çok fazla insanla tanışıyoruz. Düşünsene, binlerce insan! Bazıları gerzek olabilir ama içlerinde muhteşem insanlar da var... Ancak senin kafana uyan, seni anlayan biriyle asla tanışma şansına erişemedim!" Öne eğilip, Alex'in lacivert chino pantolonuna pembe ojeli ellerini koydu. "Sen o kadar çok özelliğe sahipsin ki buna eş birini bulmak neredeyse imkânsız. Ama sonunda dengini buldun, şapşal."

Alex duyduklarını sindirmeye çalışarak ablasına baktı.

"Romantik June yine sahneye çıktı," demeye karar verdi Alex. June anında ellerini bacağından çekip, öfkeli gözlerle kardeşine bakmaya döndü.

"Evan'ın benden ayrılmadığını biliyor muydun?" dedi. "Ben ondan ayrıldım. Onunla California'ya gidecek, babamla aynı saat diliminde yaşayacak, lanet *Sacramento Bee*'de[45] ya da benzer bir yerde bir iş bulacaktım. Ama bütün bunlardan vazgeçip buraya geldim çünkü doğru olan buydu. Babamın yaptığı gibi bana en çok ihtiyaç duyulan yerde olmayı tercih ettim çünkü bunu yapmak benim sorumluluğumdu."

"Şimdi de pişmansın?"

"Hayır," dedi. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama... merak ediyorum. Babam da ediyor bazen fakat senin merak etmene gerek yok. Sen ebeveynlerimiz gibi olmak zorunda değilsin. Henry'yle kalıp ilişkinize bir şans verebilirsin." Artık bakışları daha sabit ve sakindi. "Bazen hiçbir sebep yokken kendi başına iş açıyorsun. Böyle gidersen tükenirsin."

Alex sandalyesinde arkaya yaslanıp, kol desteğinin dikişleriyle oynamaya başladı.

"Ne olmuş yani?" diye sordu. "Siyaseti bırakayım da prenses mi olayım? Feminist June'a bu bakış açısı hiç uymuyor."

"Feminizm öyle bir şey değil," deyip gözlerini devirdi June. "Benim söylemeye çalıştığım da bu değil. Yani... Bilmiyorum. Kafanda belirlediğin yoldan başka seçeneklerinin de olabileceğini ve o seçeneklerden biri sayesinde herkese faydalı olabilecek bir konuma gelebileceğini düşündün mü hiç?"

"Anladığımdan emin değilim."

"Mesela..." June tırnaklarına baktı, "bütün bu *Sac Bee* olayı gibi. Aslında o iş asla olmazdı. Annem, Başkan olmadan önce kurduğum bir hayaldi sadece. Benim yapmak istediğim gazetecilik, Başkan'ın kızının yapabileceği türden bir gazetecilik değil ancak annem başkan olduğu sürece dünya daha iyi bir yer, bu yüzden ben de gerçekleştirebileceğim başka bir hayalin peşinde koşacağım."

[45]California eyaletinin başkenti olan Sacramento şehrinde çıkan günlük gazete. (ç. n.)

İri kahverengi gözleriyle Alex'e bakıp göz kırptı. "Emin değilim... Belki senin için de birden fazla hayal ya da o hayale ulaşmanın birden fazla yolu vardır."

Yamuk bir omuz silkmesi sonrası, June başını eğip olabildiğince içten bir şekilde kardeşine baktı. June normalde karmaşık duyguları ve arzularıyla kocaman bir gizem yumağıydı ama her zaman içtendi ve iyilik peşindeydi. Alex'in aklındaki kutsal Güneylilik kavramının canlı temsiliydi: gönlü zengin, cana yakın, içten, çalışkan, güvenilir ve herkese kapısı açık... June kardeşi için en iyisi neyse onu istiyordu ve duygularında bencillikten ya da kurnazlıktan eser yoktu. Alex, bir süredir ablasının onunla konuşmaya çalıştığını fark etti.

Alex kucağındaki dergiye bakarken istemsizce gülümsedi. Ablasının bu dergiyi bunca yıldır saklamış olmasına inanamıyordu.

Uzun bir aradan sonra sayfadaki çocuk Henry'ye ve fotoğraftaki zahmetsiz özgüvenine bakarak, "Ne kadar farklı görünüyor," dedi. "Yani şu anki halinden farklı olması normal tabii ama duruşundan bahsediyorum." Parmakları yıllar önce gezindiği noktada, Henry'nin güneş sarısı saçlarında gezindi ama bu sefer saçlarının dokusunu hayal edebiliyordu. Henry'nin mutlu çocukluğunun nasıl yok olduğunu öğrendiğinden beri bu fotoğrafı ilk kez görüyordu. "Başından geçenleri düşününce çok öfkeleniyorum. O iyi biri. Gerçekten insanları umursuyor, elinden geleni *yapıyor*. Bunların hiçbirini hak etmedi."

June da eğilip fotoğrafa baktı. "Bunları ona da söyledin mi peki?"

"Biz pek..." Alex öksürdü. "Bilmiyorum. O tarz konulara pek girmiyoruz."

June derin bir nefes aldı ve ağzıyla gaz çıkarma sesine benzer bir ses çıkardı. Ortamdaki ciddiyetin dağılmasına memnun olan Alex kahkahalara boğularak kendini sandalyesinden yere attı.

"Siz erkekler!" diye homurdandı June. "Duygusal kelime dağarcığınız sıfır. Atalarımızın yüzyıllar boyu süren savaş, hastalık ve soykırımları senin kıytırık kıçına kalmak için atlattıklarına inanamıyorum." June kardeşine bir yastık fırlattı, Alex de yastık yüzüne çarpınca çığlıkla karışık bir kahkaha attı. "Bunları biraz da *ona* söylemeyi denesen?"

"Jane Austen yine konuştu!" diye çığlık attı Alex.

"Onun gizemli ve utangaç bir asil olması, senin de coşkulu saf bir kız olman benim suçum değil tamam mı?"

Alex güldü ve June, onu bileğinden yakalamaya çalışıp kafasına bir yastık daha atarken emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Onu ektiği için hâlâ kendini suçlu hissediyordu ama araları artık daha iyiydi. Alex bundan sonra daha dikkatli olmaya karar verdi. Koca yatakta yer kapma savaşı verdikten sonra June, Alex'in ağzından gerçek bir prensle takılmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bol bol laf aldı. Böylece June da her şeyi öğrenmiş oldu; kardeşine sarıldı ve başka hiçbir şeyi umursamadı. Alex, June'un olanları öğrenmesinden ne kadar korktuğunu her şey ortaya çıktıktan sonra fark etmişti.

June izlediği diziyi tekrar açtı ve mutfaktan dondurma göndermelerini istedi. Alex, ablasının, "Sen ebeveynlerimiz gibi olmak zorunda değilsin," cümlesi üzerinde düşünmeye başladı. June, daha önce hiç babası ile annesini aynı kefeye koymamıştı. Alex, June'un ailesinin dünyadaki konumu, normal bir yaşantıları olmaması ve annelerinin kendisini onlardan uzaklaştırması sebeplerinden dolayı annelerini suçladığını biliyordu ama biraz önce babalarını da suçlu bulduğunu öğrenmişti. Ablasının baş ettiği ve atlattığı duygusal travmalardan bihaber olduğunu fark etti. Aynı zamanda anneleriyle olan ilişkisinde hâlâ aşamadığı bazı sıkıntılar da vardı.

Ancak June kendisi hakkında büyük ölçüde yanılıyordu. Alex, siyaset ile Henry'yle arasındaki bu *şey* arasında henüz seçim yapması gerektiğini düşünmüyordu. Kariyerinde çok hızlı ilerlediğini de sanmıyordu. Ama o Texas Klasörü bir gerçekti. Texas gibi başka eyaletlerin ve onlar için savaşacak birini arayan milyonlarca insanın var olduğunu biliyordu. Yüreğinde o insanlar için savaşacak gücü hissediyordu ve bu gücün belki daha da faydalı bir şeye dönüşeceğine dair yeşerttiği umutlarından vazgeçmeyecekti.

Hukuk Fakültesi de her zaman bir opsiyondu.

Texas Klasörü'ne her baktığında siyasete balıklama atlamak yerine ebeveynlerinin istediği gibi gidip LSAT[46] sınavına girebileceğini hatırlıyordu ancak bunu istemediğini ailesine defalarca söylemişti. Alex bir şeyleri beklemez, zamana bırakmaz ve ona söylenenlere uymazdı.

[46]Amerika ve Kanada'da yaygın olan, okuduğunu anlama ve mantık konularına dair sınav, "Hukuk Fakültesi Kabul Sınavı" (e.n.)

Önünde uzanan yoldan başka seçenekleri olabileceğini düşünmemişti bile. Belki de artık bunu yapmanın vakti gelmişti.

"Henry'nin aşırı yakışıklı, aşırı zengin en yakın arkadaşının sana deliler gibi âşık olduğunu söylemek için uygun bir zaman mı?" dedi Alex, ablasına. "Milyoner, dâhi, biraz da manyak bir hayırseverin teki. Hoşuna gidebilir gibi geldi bana."

"Lütfen kapa çeneni," dedi June, Alex'in elinden dondurmayı çalarak.

June'un da öğrenmesiyle "olayı bilenler" ekibi yedi kişiyi bulmuştu.

Henry'den önce ABDİO'nun yaşadığı çoğu birliktelik Cash'in ya da Amy'nin onlar buluşurken telefonlara el koyması, ayrılırken de karşı tarafa Gizlilik Sözleşmesi imzalatmasından ibaretti. Amy her zamanki profesyonelliğini korur, Cash ise yolcu gemisinin kaptanıymış gibi bir hava takınırdı. Mevkilerinden dolayı bu olaylara karışmamaları imkânsızdı.

Bir de kraliyet personelinden Henry'nin gey olduğunu bilen terapisti dışındaki tek kişi olan Shaan vardı. Henry'nin cinsel tercihleri, onun başını belaya sokmadığı sürece Shaan'ın pek de umurunda değildi. O, asla kırışmayan, mükemmel dikişli Tom Ford'larını giyen, dört dörtlük bir profesyoneldi. İşine olan sadakati Henry'ye en sevdiği bitkisiymiş gibi davranmasından belliydi. Tıpkı Amy ve Cash gibi onun da bu olayları bilme sebebi mutlak gereklilikti.

Bir de konu her açıldığında sırıtan Nora vardı. Bea de ortalık kararıktan sonra yaptıkları FaceTime görüşmelerinden birinde onları basmıştı. Henry o kadar afallamıştı ki panikten klasik İngiliz söylemlerinde bile kekelemiş, sonraki birkaç günü de etrafa boş boş bakarak geçirmişti.

Pez bu sırrı zaten en başından beri biliyor gibiydi. Alex'in tahminlerine göre Henry, Kennedy Bahçesi'nde onu öptükten sonra Pez'i kolundan yakalayıp gecenin köründe ülkeden kaçırdığı için Pez, Henry'den bir açıklama istemiş olmalıydı.

Bu kez Alex sabaha karşı Henry'yi sabah çayını içerken yakalamayı umarak FaceTime üzerinden aradığında telefona çıkan Pez oldu.

Alex üniversitenin son haftasıyla mücadele ederken Henry ailesinin taşradaki evlerinden birinde tatil yapıyordu. O an tutan migreni, Henry'nin yeşil tepelerle dolu bir manzaraya karşı rahat rahat çayını yudumladığını görse nasıl ve neden rahatlayacaktı emin değildi ama kendini telefonunun ekranına dokunurken bulmuştu.

"Alexander, bebeğim," dedi Pez görüntülü konuşma penceresi açıldığında. "Bu muhteşem pazar sabahında sevgiline telefon açman ne kadar da güzel." Komik derecede geniş kenarlı bir şapka takmış, çizgili kaşmir fularını omuzlarına atmıştı ve lüks bir arabanın yolcu koltuğu gibi bir yerde görünüyordu.

"Selam Pez," dedi Alex gülümseyerek. "Neredesiniz?"

"Carmarthenshire manzarasını izleyerek geziyoruz," dedi Pez ve telefonu sürücü koltuğuna doğru çevirdi. "Henry, sürtüğüne selam vermek ister misin?"

"Günaydın sürtüğüm," dedi Henry, kısa bir an için telefona bakıp göz kırparak. Gözleri ışıl ışıldı ve rahatlamış görünüyordu. Kollarını sıvamış, açık gri keten bir kıyafet giymişti. Henry'nin Galler'de bir yerlerde rahat bir uyku çektiğini bilmek Alex'i rahatlatmaya yetmişti. "Bu sefer neden sabahın dördünde ayaktasın?"

"Lanet ekonomi finali," dedi Alex, yan dönüp kısık gözlerle ekrana bakarak. "Beynim artık çalışmıyor."

"Şu Gizli Servis'in kullandığı kulaklıklardan takıp hattın diğer ucuna Nora'yı oturtamıyor musun?"

Kamerayı kendine çevirip, "Sınava ben girebilirim," diye araya girdi Pez. "Parayla aram çok iyidir."

"Evet Pez, yapamadığın hiçbir şey olmadığını biliyoruz," diye bir ses geldi Henry'nin kadrajının dışından. "Yüzümüze vurmana gerek yok."

Alex kısık sesle güldü. Pez'in telefonu tuttuğu açıda, Galler'in güzel manzarasının araba camına yansımasını görebiliyordu. "Henry, kalacağınız evin adını tekrar söyler misin?"

Pez kamerayı döndürüp Henry'nin yüzündeki yarım ağız tebessümü yakaladı. "Llwynywermod."

"Bir daha söyle."

"*Lluynywermod.*"

Alex iç çekti. "Tanrım."

"Sonunda seksi muhabbetlere başlayacağınızı biliyordum," dedi Pez. "Lütfen devam edin."

"Bizimle baş edebileceğinden emin değilim, Pez," dedi Alex.

"*Öyle* mi?" Kamera tekrar Pez'e döndü. "Peki ya çü..."

"*Pez*," diye homurdandı Henry. Serçe parmağında kraliyet mühür yüzüğü olan bir el Pez'in ağzını kapattı. "Hangi akla hizmet bu adama yapamayacağı hiçbir şey olmadığını söylersin, Alex? Hepimizi öldürteceksin."

"Amaç da o zaten," dedi Alex mutlulukla. "Ee, bugün ne yapacaksınız?"

Pez, Henry'nin avucunu yalayınca Henry hızla elini çekti. "Dağda tepede çırılçıplak dolaşıp kuzuları korkutmayı planlıyoruz. Sonra da her zamanki şeyler... Eve dönüş. Çay ve kurabiye saati, sonra da Claremont-Diaz kardeşlerin hayaliyle kendimizi Thighmaster'a[47] atarız. Ayrıca Henry seninle takılmaya başladıktan sonra sohbetlerimiz tek taraflı ilerlemeye başladı. Eskiden şişe şişe konyak devirip, 'Acaba bizi ne zaman fark edecekler?' diye ağlar..."

"*Detaya girmesene!*"

"Şimdi de Henry'ye bu işin sırrı ne diye soruyorum, o da 'Sürekli Alex'e hakaret ediyorum, işe yarıyor gibi görünüyor,' diyor."

"*Arabayı çeviririm bak!*"

"June için geçerli değil ama bu," dedi Alex.

"Dur bir kalem kapayım."

Alex, ikilinin tatil boyunca hayırseverlik projeleriyle ilgilendiklerini öğrendi. Henry aylardır dünyaya açılma planlarından bahsediyordu zaten, şimdi de kafalarında Batı Avrupa'da üç mülteci programı başlatmak, Nairobi ve Los Angeles'ta HIV kliniği kurmak ve dört farklı ülkede LGBT gençler için sığınma evleri açmak vardı. Oldukça

[47]Kalçaları güçlendirmesiyle bilinen yaylı, mobil spor aleti. (ç. n.)

önemli bir projeydi bu ama Henry hâlâ bütün harcamalarını babasının bıraktığı mirastan yaptığı için kraliyet hazinesindeki payı olduğu gibi duruyordu. Sadece bu proje için hazinedeki payından kullanacak, başka hiçbir şekilde o birikime dokunmayacaktı.

Başkentte gün doğarken Alex yatağında telefonunun yanında kıvrılıyordu. Her zaman dünyada iz bırakan biri olmak istemişti, şüphesiz ki Henry tam da onun olmak istediği gibi biriydi. Bu durum onu sersemletiyordu ama sorun değildi, muhtemelen fazla uykusuz kalmıştı.

Finaller, Alex'in tahmininden çok daha az tantanayla gelip geçmişti. Bir hafta boyunca durmadan ders çalışmış ve sunumlar hazırlamıştı. Genelde az uyuduğu için uykusuzluk onu çok da zorlamamıştı. Sonra da her şey bir çırpıda bitivermişti zaten.

Genel olarak bütün üniversite hayatı böyle geçip gitmişti. Herkesin başına gelen olaylar onun başına gelmemişti. Çoğunlukla ya tanınırlığı yüzünden çevreden izole edilmiş ya da güvenliklerden azar işitmişti. Yirmi birinci yaş gününde The Tombs'da alnına damga basılmamış, Dalhgren Çeşmesi'ne atlamamıştı. Bazen Georgetown Üniversitesi'ne gittiğinden bile emin değildi, tek hissettiği bulunduğu konumda gerçekleşen yığınla derse katıldığıydı.

Sonunda mezuniyet günü gelmişti ve törende bütün salon tarafından alkışlanmak Alex'e hem garip hem de iyi hissettirmişti. Törenden sonra hayatında hiç konuşmadığı bir sürü kişi onunla fotoğraf çektirmek istemiş ve ona ismiyle hitap etmişti. Aileler iPhone'larıyla Alex'in çocuklarıyla gülümsediği fotoğrafları çekerken Alex bunu neden yaptığını kendi kendine sorgulamıştı.

Limuzinde daha cübbesini ve kepini çıkarmamış bir şekilde otururken, "Alex Claremont-Diaz Georgetown Üniversitesi Siyaset Bilimi Bölümü'ndan mezun oldu," yazan Google uyarısını gördü.

Beyaz Saray'ın bahçesinde Alex'in mezuniyetini kutlamak için büyük bir parti düzenlenmişti. Elbisesinin üzerine spor bir ceket giyen Nora gülümseyerek Alex'in çenesine bir öpücük kondurdu.

"Beyaz Saray Üçlüsü'nün son üyesi de nihayet mezun oldu," dedi Nora. "Hem de hiçbir profesörüne siyasi ya da cinsel bir armağan vermesi gerekmeden."

"Bazılarının beni kâbuslarından kovması biraz zaman alacak," dedi Alex.

"Ne biçim öğrencilik geçirmişsiniz siz ya," dedi gözü yaşlı June.

Davetlilerin bir kısmı siyasetten güçlü isimler bir kısmı da aile dostlarıydı. İki gruba da dâhil olan Rafael Luna da oradaydı. Alex onu ordövr tabağının yanında dikilmiş, başkan yardımcısı olan Nora'nın büyükbabasıyla yorgun bir şekilde konuşurken gördü. Babası yakın zamanda yaptığı Yosemite Parkı yürüyüşünden kalan bronzluğuyla partide yerini almıştı ve yüzünde güller açıyordu. Alex'le gurur duyduğu çok belliydi. Zahra ise Alex'e içinde, "Senden bekleneni yaptığın için seni tebrik ederim," yazan bir kart vermişti ve Alex ona sarılmaya çalıştığında kadın neredeyse onu içeceklerin üzerine atacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra Alex'in cebindeki telefonu titredi. June, cümlesini yarım bırakıp telefonuna bakan kardeşine ters ters baktı. Alex aslında telefonunu hemen kenara bırakacaktı ama etrafındaki herkesin bir anda telefona sarıldığını görünce dikkati iyice dağıldı.

WASP tipli Hunter'dan bir mesaj gelmişti: "Jacinto az önce bir basın toplantısı düzenleyeceğini söyledi. Söylentilere göre yarıştan çekiliyor. Yani resmî olarak 2020'de Claremont, Richards'a karşı."

"Hay sıçayım," dedi Alex telefonunu çevirip mesajı June'a göstererek.

"Parti buraya kadarmış."

Haklıydı da... Kampanya personelinin ve milletvekillerinin yerlerinden ayrılıp bir kenarda telefonlarına gömülmeleri yalnızca birkaç dakika sürdü.

"Biraz dramatik olmadı mı?" diye gözlemledi Nora, kürdanın ucundaki zeytini ağzına atarken. "Hepimiz biliyorduk zaten eninde sonunda seçimi Richards'a bırakacağını. Jacinto'yu muhtemelen penceresiz bir odaya kapatıp pes edeceğini söyleyene kadar çükünü mengeneye kıstırmışlardır."

Alex, Nora'nın konuşmasının devamını dinlemedi çünkü bahçenin hemen yanında duran Palmiye Odası'nın orada bir hareketlenme dikkatini çekti. Babası, Luna'yı kolundan tutmuş çekiştiriyordu.

Temizlikçilerin odasına doğru giden yan kapıdan içeri girip gözden kayboldular.

Alex şampanyasını kızlara emanet edip telefonuna bakar gibi yaparak Palmiye Odası'na doğru dolambaçlı bir yol izledi. Sonra da kuru temizleme çalışanlarından işiteceği azara değip değmeyeceğini kafasında hesaplayıp çalıların arasına atladı.

Temizlikçilerin ofisinin güneye bakan duvarındaki pencere camının parçalarından biri yerinden oynamıştı. Çerçevesinden çok hafif çıkık duran cam hâlâ kurşun geçirmezlik özelliğini koruyordu ama odanın içinden gelen sesleri duymak mümkündü. Sarayın bu durumdaki üç penceresinden biriydi bu. Alex, Beyaz Saray'a taşındıkları ilk ay içinde (daha June mezun olmadan ve Nora yanlarına gelmeden) yapacak hiçbir şeyi olmadığı için etrafta küçük araştırmalar yaparken pencerelerin durumunu fark etmişti.

Bundan kimseye bahsetmemişti çünkü bu keşfinin bir gün işe yarayacağından emindi.

Eğilip ayakkabılarına toprak dolarken pencereye doğru sürünmeye devam etti. Yerlerini doğru tahmin ettiğini umuyordu. Yaklaştı ve yapabildiği kadarıyla kulağını dayadı. Rüzgârın etraftaki çalıları titreten gürültüsüne rağmen Alex, odadan yükselen iki kısık ve gergin sesi duyabiliyordu.

"Lanet olsun Oscar," dedi seslerden birisi İspanyolca. Luna'ydı bu. "Ona söyledin mi? Benden bunu istediğini biliyor mu?"

"O çok dikkatli," dedi babası, o da İspanyolca konuşuyordu. Başkalarının onları duymasını istemedikleri zaman sık sık İspanyolca konuşurlardı. "Bazen bilmemesi daha iyi oluyor."

Biri tıslayarak nefes verdi ve hareket etti. "Zaten yapmak bile istemediğim bir şeyi yapmak için onun arkasından gizli işler çevirmeyeceğim."

"Richards'ın sana yaptıklarından sonra elinde ne varsa yanıp kül olmasını istemediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki istiyorum Oscar, Tanrım," dedi Luna. "Ama ikimiz de biliyoruz ki o iş öyle kolay değil. Ne zaman kolay oldu ki..."

"Dinle Raf, bütün olanlarla ilgili dosyaları sakladığını biliyorum. İfade vermen bile gerekmiyor. Basma sızdırabilirsin. Sence o zamandan beri kaç tane çocuk..."

"Yapma."

"...peki kaç tane daha..."

"Kendi başına kazanabileceğini düşünmüyorsun değil mi?" dedi Luna, Oscar'ın lafını kesip. "Olan biten her şeye rağmen hâlâ ona güvenmiyorsun."

"Konu o değil. Bu sefer işler başka."

"Neden beni ve *lanet olası yirmi yıl önce* gerçekleşen bir şeyi eski karına karşı çözümleyemediğin duygularının dışında bırakıp bu lanet seçimi kazanmaya odaklanmıyorsun, Oscar? Ben..."

Birinin odaya girmek üzere olduğunu fark edince Luna cümlesini yarıda kesti.

Oscar, İngilizceye dönüp bir yasa tasarısından bahsediyormuş gibi yaptı. Sonra Luna'ya İspanyolca, "Bir düşün bence," dedi.

Bir süre sonra da Oscar ve Luna'nın ofisten çıktığını belli eden sesler geldi. Alex de toprağa kıçüstü oturup neleri kaçırdığını anlamaya çalıştı.

Yine bir bağış toplama etkinliği organizasyonu yapılıyordu. İpek bir takım, yüksek meblağlı bir çek, temiz masa örtüleri... Yine bir mesajla başlamıştı her şey: *Gelecek hafta sonu Los Angeles'ta bir etkinlik düzenlemeyi planlıyoruz. Pez hepimize aynı işlemeli kimonolardan ayarlayacak. Seni ve artı iki kişiyi listeye ekliyorum?*

Alex, önce Luna'nın bahsi her geçtiğinde hemen konuyu değiştiren babasıyla öğlen yemeği yedi, sonrasında da Bea'yle doğru dürüst ilk kez tanışacağı etkinliğe gitti. Bea, Henry'den hatta June'dan bile daha kısaydı. Hazırcevaplığını Henry'den, kahverengi saçlarını ve kalp şeklindeki yüzünü annesinden almıştı. Kokteyl elbisesinin üstüne motorcu ceketi giymişti. Duruşundan sigara bağımlısı olduğu anlaşılıyordu. Alex bu duruşu annesinden tanıyordu. Bea, kocaman

ve afacan gülümsemesiyle Alex'e baktığında, onu çözmesi çok kolay oldu: O da annesi gibi ailenin asi çocuğuydu.

Sayılamayacak kadar çok sayıda insanla el sıkıştıktan sonra yüklü bir miktar şampanyadan ve her zaman cazibeli olan Pez'in yaptığı konuşmadan sonra bağış etkinliği nihayet sona erdi ve korumalar eşliğinde mekândan ayrıldılar.

Pez, tıpkı söz verdiği gibi birbiriyle uyumlu altı adet kimono ayarlamıştı. Sırtlarındaki yazılar film karakterlerinden esinlenilmişti. Alex'inki uçuk maviydi ve arkasında HOE DAMERON, Henry'nin misket limonu yeşili kimonosunda ise PRENS BUTTERCUP yazıyordu.

Garip bir şekilde, Batı Hollywood'da Pez'in daha önceden bildiği parlak renkli, boktan bir karaoke barda buldular kendilerini. Cash ve güvenlik ekibindeki diğerlerinin son yarım saattir kontrol edip fotoğraf çekilmemesi konusunda uyarılarda bulunduğu bir yerdi. Mükemmel sürülmüş pespembe rujlu barmenin, yüzündeki fondötenin altından görünen kirli sakalı vardı. Beş shot ısmarlayıp yanında da soda limon içtiler.

"Aman Tanrım," dedi Henry elindeki boş bardağın içine bakarak. "Ne vardı bunlarda? Votka mı?"

"Aynen," diye onayladı Nora. Pez ve Bea kıkırdamaya başladı.

"Ne oldu ki?" diye sordu Alex.

"Üniversiteden beri votka içmemiştim," dedi Henry. "Beni biraz *şey* yapar da..."

"Ne yapar? Göz alıcı mı?" dedi Pez. "Cesur mu? *Hoyrat* mı yoksa?"

"Eğlenceli?" diye şansını denedi Bea.

"*Pardon?* Ben zaten çoğu zaman eğlenceli biriyim. Kimin keyfini kaçırmışım şimdiye kadar?"

"Merhaba, pardon, bu içeceklerden bir tur daha alabilir miyiz lütfen?" diye seslendi Alex.

Bea çığlıklar attı, Henry kahkahalar atarak eliyle onay işareti yaptı. Ondan sonra da tıpkı Alex'in sevdiği şekilde her şey bulanıklaştı ve ortam ısınmaya başladı. Gidip yuvarlak bir oturma bölümüne yerleştiler. Mekândaki ışıklar loş olmasına rağmen Henry ve Alex birbirle-

rine çok yakın durmuyorlardı. Ancak özel efektli yanıp sönen ışıklar Henry'nin elmacık kemiklerine vurup yüzünü maviye ve yeşile boyadıkça, Alex ona bakmaktan kendini alıkoyamıyordu. Henry, karşısında iki bin dolarlık takımı ve kimonosuyla yarı sarhoş bir biçimde oturuyordu. Alex eliyle bir bira sipariş etti.

Zaman geçtikçe işler gelişti. Bea'yi bir şekilde sahneye çıkmaya ikna ettiler ve kız, sahnedeki eşya sandığından bir taç bulup, Blondie'den "Call Me" şarkısını seslendirdi. Grupça tezahüratta bulunarak Bea'yi ıslıklarla desteklediler. İşte o anda bardaki insanlar, kraliyet ailesinden iki soylunun, milyoner bir hayırseverin ve Beyaz Saray Üçlüsü'nün gökkuşağı renklerine bürünmüş ipekten kıyafetlerle locada oturduklarını anladı. Bir anda masalarına üç shot gönderildi. Biri bekârlığa veda partisi yapan sarhoş bir kız grubundan, biri barda oturan sert tipli kaslı bir grup kadından, diğeri ise bir grup drag queen'den geldi. Kadeh kaldırıp kutladıklarında Alex sevgiyle karşılandığını hissetti. Ailesinin seçimi kazandığı zaman çıktığı turlarda bile bu duyguyu bu denli yoğun hissetmemişti.

Sonra Pez ayağa kalktı ve Whitney Houston'ın "So Emotional" şarkısını kusursuz bir şekilde seslendirdi. Performansı boyunca herkes ayağa kalktı ve alkışlayarak çığlıklar attı. Alex'in gözleri ise şaşkınlıkla gülümseyen Henry'yi izliyordu.

"Dedim ya, yapamadığı iş yok," diye bağırdı Henry gürültünün arasından.

June, Pez'in bütün performansı boyunca elleri yanaklarında ağzı açık kalakaldı. Nora'ya eğilip hafif çakırkeyif bir halde, "Of, *hayır ya*... o...çok... seksi..." dedi.

"Bence de bebeğim," diye bağırdı Nora.

"Parmaklarımı ağzına sokmak istiyorum," diye inledi June, dehşete düşmüş bir sesle.

Nora kahkaha atıp başıyla onayladı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Artık beşinci soda limonunu bitiren Bea, ona uzatılan shot'lardan birini nazikçe reddettiği sırada Pez, June'u sahneye çıkarıyor, Alex de birasına devam ediyordu. İçkinin ateşi gülüşünü genişletiyor, bacaklarını daha açık tutmasına sebep oluyordu. Daha cebinden

ne ara çıkardığını kavrayamadan telefonunu elinde buldu. Masanın altından Henry'ye mesaj attı: *Aptalca bir şey yapmak ister misin?*

Henry'nin telefonunu çıkarmasını, mesajı okuyup gülümsemesini ve ona bakıp kaşını kaldırmasını izledi.

Bundan daha aptalca ne olabilir ki?

Kısa bir süre sonra Alex'in attığı cevabı görünce Henry'nin ağzı pek de çekici olmayan bir şekilde, sarhoşluğunun ve şaşkınlığının etkisiyle açık kaldı. Alex oturduğu yere yaslanıp bira şişesini ıslak dudaklarına yaklaştırıp şov yaparcasına ağzına dikti. Henry bütün hayatı gözünün önünden geçercesine onu izledi, sonra da cırtlak bir sesle, "Hımm... Ben bir lavaboya gideyim," dedi.

Böylece Henry, bütün grup kendilerini Pez ve June'un performanslarına kaptırmışken ortamdan uzaklaşabildi. Alex de ona kadar saydı ve Nora'nın yanından sıvışıp Henry'yi takip etti. Yolda, gruba uymak için parlak pembe renginde tüylü bir fular giyen Cash'le göz göze geldiler. Cash durumu anlayıp gözlerini devirdi ama kapıyı kollamak için yerini aldı.

Alex içeri girdiğinde Henry'yi lavabonun başında kollarını önünde bağlamış halde buldu.

"Son zamanlarda tam bir *şeytan* olduğunu söylemiş miydim?"

"Tabii tabii," dedi Alex ortamın güvenli olup olmadığını tekrar kontrol ederek. Sonra da Henry'yi kemerinden yakalayıp kabinlerden birine çekti. "Sonra tekrar söylersin."

"Bunun... Bunun beni şarkı söylemeye ikna etmeyeceğini biliyorsun değil mi?" derken Henry'nin sesi kesildi çünkü Alex onu öpmeye başlamıştı.

"Bana böyle meydan okumaman gerektiğini öğrenemedin mi hâlâ?"

Henry'nin kendini sahnede bulması yalnızca yarım saat sürdü. İçmeye de devam etmişlerdi tabii. Henry, Queen'in "Don't Stop Me Now" şarkısını (mahvederek) söylerken, Nora ona vokal yapıyor, Bea de sahneye simli güller atıyordu. Henry'nin kimonosu omzundan düşmüştü, yani sırtındaki yazı yalnızca *Prens Butt* olarak görünüyordu. Bu sırada Alex, Bea'nin sahneye attığı güllerin nereden geldiğini

bilmiyordu, sora sora bulabileceğini de hiç sanmıyordu. Sorsa bile cevabı da duyamayacaktı nasıl olsa çünkü son iki dakikadır avazı çıktığı kadar bağırarak şarkıya eşlik ediyordu.

"*I wanna make a supersonic woman of youuu!*" diye bağırdı Henry, yanına doğru çılgınca atlayarak. Nora'yı iki kolundan yakalayıp devam etti. "*Don't stop me! Don't stop me! Don't stop me!*"

"*Hey! Hey! Hey!*" diye şarkıyı tamamladı bardaki herkes hep bir ağızdan. Pez neredeyse masaya çıkmış, kabinin arkasına eliyle vurarak ritim tutuyor, bir yandan da diğer eliyle June'un bir sandalyenin üstüne çıkmasına yardım ediyordu.

"*Don't stop me! Don't stop me!*"

Alex ellerini ağzının kenarlarında birleştirip, "*Ooh, ooh, ooh!*" diye tamamladı.

Bütün bu kakofoninin, tekmelerin ve dansın arasında şarkı gitar solosuna geldi ve parlak ışıklar dönmeye başladı. İngiltere Prensi sahnede dizleri üstünde kayarken yerinde oturan kimse kalmamıştı; herkes dans ediyordu. Henry büyük bir tutkuyla eliyle gitar çalıyor gibi yapıyor, ortaya hafif müstehcen görüntüler çıkarıyordu.

Nora bir yerden şampanya şişesi kapmış, köpüğü Henry'nin üzerine fışkırtıyordu. Alex gülmekten kendini kaybedecek gibi hissediyordu, sandalyesine çıkıp büyük bir heyecanla güzel bir ıslık çaldı. Bea gülmekten kendinden geçmişti, gözlerinden yaşlar akıyordu. Pez ise artık masaya tamamen çıkmış June'la dans ediyordu. Platin rengi saçlarında parlak fuşya ruj izleri vardı.

Alex kolunun bir tarafa çekildiğini hissetti. Baktığında Bea'nin onu sahneye sürüklemekte olduğunu fark etti. Elini tutup Alex'i balerin gibi etrafında çevirdi ve elindeki güllerden birini ağzına tutuşturdu. Beraber Henry'yi izleyip gülme krizine girdiler. Vücudundaki alkol bir yana Alex, Bea'yle sözsüz ama çok bariz bir iletişim içindeydi. Henry'yi bu kadar mutlu ve coşkulu görmek hem çok nadir hem de muhteşem bir andı ve ikisi de bunun ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

Seksi ama darmadağın Henry, şampanyadan ve terden kıyafetleri üzerine yapışmış bir şekilde ayağa kalkıp tekrar mikrofona bağırmaya başladı. Çekici gözleri alkolden tam odaklanamasa da sonunda Alex'i

buldu, kocaman gülümsedi ve sonra şarkıya devam etti: "*I wanna make a supersonic man outta youuuu!*"

Şarkının sonuna geldiğinde herkes onu ayakta alkışlıyordu. Tatlı tatlı gülümseyen Bea ise sağlam elleriyle uzanıp Henry'nin şampanyadan yapış yapış olmuş saçlarını karıştırdı. Elinden tutup onu oturdukları locaya götürdü ve Alex'in yanına oturttu. Henry yerine otururken ablasını kendine çekip yanma oturttu. Böylece altısı da şık kıyafetleriyle oturdukları yere yığılıp kahkahalar attılar.

Alex her birine tek tek baktı. Pürüzsüz koyu tenine zıt düşen sapsarı saçlarıyla Pez, tatlı gülümsemesiyle âdeta etrafa mutluluk saçıyordu. Belinin ve kalçalarının kıvrımları belli olan Bea, punk-rock tarzıyla yanlarında oturmuş eline aldığı bir limon kabuğunu kemiriyordu. Nora, bacaklarını Bea'nin bacaklarından birinin üzerine uzatmıştı. Elbisesi sıyrıldığı için kalçaları görünüyordu. Henry'nin yüzü acemilikten kızarmış olsa da zarifliğinden bir şey kaybetmemişti. Yüzü hep Alex'e dönüktü ve hiç çekinmeden gülüyordu. Kendini tamamen serbest bırakmıştı.

Alex, June'a dönüp, "Bu biseksüellik çok zengin ve karmaşık bir işmiş," dedi kelimeleri ağzında yuvarlayarak. June da yüksek sesle gülüp kardeşinin ağzına bir peçete tıktı.

Bir sonraki saati Alex kesik kesik hatırlıyordu. Limuzinin arkası, Nora ve Henry'nin Alex'in kucağında yer kapmaca oynaması, In-N-Out'tan arabaya yemek siparişi, June'un kulağına, "Benimki Animal Style olsun, Animal Style dediğimi duydun mu? Gülüp durmayı kes artık, Pez," diye siparişini bağırması, sonra da otele varmaları... En üst katta üç ayrı suit onlar için hazırlanmıştı hatta Alex, lobiden Cash'in akıl almaz derecede geniş sırtında geçmişti.

Ellerinde yedikleri hamburgerin yağlı paketleriyle koridorda yürürken Bea sürekli onları sessiz olmaları için uyarıyordu ama kendi sesi hepsinden çok çıkıyordu, yani bu düşünceli davranışı pek de bir işe yaramıyordu. Aralarında tek ayık kişi olan Bea onlar için hazırlanmış odalardan rastgele birini seçti, June ve Nora'yı kocaman çift kişilik yatağa, Pez'i de boş küvete yatırdı.

Yüzünde hafiften haylaz bir ifadeyle Alex ve Henry'ye diğer odanın anahtarını verip, "Siz ikiniz kendi başınızın çaresine bakabilirsiniz sa-

nırım," dedi. "Ben bornozumu giyip Nora'nın bahsettiği milkshake'e bandırılmış patates kızartması şeyini deneyeceğim."

"Evet Beatrice, kraliyete layık bir şekilde davranacağız," dedi Henry. Sarhoşluğu gözlerinden okunuyordu.

"Aptal aptal konuşma," dedi Bea ve ikisini de yanaklarından öpüp odasına gitti.

Alex kapıyı açtığında Henry çoktan onu öpmeye başlamıştı. İçeri girip tökezleye tökezleye duvara çarptılar, sonra da kendilerini yatağın kenarında buldular. Arkalarında kıyafetlerinden oluşmuş bir yol bırakmışlardı. Henry pahalı kolonya ve şampanya gibi kokuyordu, bir de tabii asla geçmeyen, çimeni andıran o kendi kokusu vardı. Alex'e sarıldı ve vücudunda ellerini gezdirdi.

Alex arkasına dönüp, "*Supersonic man out of youuu,*" diye mırıldandı Henry'nin kulağına doğru. Henry de güldü ve Alex'i yatağa doğru itti.

İkisi de yatağa sersemce devrildiler. Henry'nin pantolonu bir bileğinden sarkıyordu ama gözleri kapalıydı ve Alex sonunda Henry'yi öpmeye başlamıştı.

Henry'nin vücudunun kendisininkine değmesine alıştığından elini aşağı götürmeye başlamıştı ki Henry uzanıp onu durdurdu.

"Dur bakalım, dur," dedi Henry. "Bak şimdi fark ediyorum. Neler neler oldu bu akşam ama sen hâlâ boşalmadın, değil mi?" Başını yastığa bırakıp kısık gözlerle Alex'e baktı. "Olmaz böyle."

"Hımm, öyle mi?" dedi Alex. O boşluğu fırsata çevirip Henry'yi boynundan, sonra köprücük kemiklerinin oradaki boşluktan, sonra da âdemelmasından öptü. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Henry ellerini Alex'in başında gezdirip saçlarından hafifçe çekti. "E o zaman senin zevk almanı sağlamak bana düşer. Senin açından mükemmel olması için ne yapayım? O esnada Amerikan vergi reformu hakkında konuşsam işe yarar mı? Madde madde başlıklar var mı konuşabileceğim?"

Alex, Henry'ye bakıp, "Senden nefret ediyorum," dedi.

"Peki hafiften rol yapsak lakrostaymış gibi?" Bunu söylediğinde artık gülüyordu Henry, kollarıyla Alex'i omuzlarından sarıp sıkıca göğsüne bastırdı. "*Oh captain, my captain,*" dedi.

"Sen harbiden çok kötüsün," dedi Alex, sonra da onu tekrar öpmek için uzandı. Uzun uzun birbirlerini öptüler. Alex, altında uzanan vücudun hareketlenip kendine yaklaştığını hissetti.

"Dur biraz," dedi Henry nefes nefes kalmış şekilde. "Bekle," Alex gözlerini açıp baktığında karşısındaki surat çok tanıdık geldi. Henry, kendinden emin olmayan bir ifadeyle ve endişeli gözlerle ona bakıyordu. "Benim bir fikrim var."

Alex elini Henry'nin göğsünden yukarı doğru kaydırıp çenesine kadar getirdi, bir parmağıyla yanağını okşadı. "Hey," dedi ciddi bir tonla. "Dinliyorum. Gerçekten."

Henry dudağını ısırdı. Kelimelerini doğru seçmeye çalıştığı belli oluyordu. Sonunda buldu.

"Gel bakayım," deyip Alex'i öptü, bir yandan da ona sarılıyordu. Alex ise Henry'nin rehberliğini körü körüne takip ediyordu. Vücutları dalgalar halinde hareket ederken yatakta uzun uzun öpüştüler.

Henry'nin bacaklarının (at biniciliği yapıp polo oynayan lanet bacaklarının) etrafında hareket ettiğini hissetti, beline yumuşak sıcak bir ten temas etti. Henry'nin topuklarını sırtında hissedebiliyordu. Ona bakmak için dudaklarını çektiğinde Henry'nin yüzündeki ifade, daha önce yüzünde okuduğu her ifade kadar barizdi.

"Emin misin?"

"Daha önce yapmadık, evet," dedi Henry kısık sesle. "Ama ben yaptım, yani sana gösterebilirim."

"Yani işin teknik kısmını biliyorum," dedi Alex hafiften sırıtarak. Henry'nin de aynı şekilde hafifçe sırıttığını gördü. "Ama benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Evet," dedi. Kalçalarından güç alıp kendini yukarıya doğru kaldırarak Alex'in vücuduna bastırdı ve ikisi de istemsizce homurdandı. "Evet, kesinlikle."

Henry'nin tıraş çantası komodinde duruyordu. Ona uzanıp el yordamıyla içinde bir şeyler aradı. Geri çekildiğinde elinde bir prezervatif ve küçük bir şişe kayganlaştırıcı tutuyordu.

Alex gördüklerine az daha gülecekti. Kayganlaştırıcının seyahat tipi olması... Kendisi de vakti zamanında cinsel keşiflerde bulunmuştu ama bu ürünün böyle bir versiyonu olduğunu bilmiyordu hatta Henry'nin bunu diş ipinin yanında taşıyor olması hepten komikti.

"Bu bizim için yeni işte."

"Evet, yani," dedi Henry ve Alex'in elini yakalayıp ağzına götürdü ve parmak uçlarını öptü. "Öğrenip büyümemiz gerekiyor, öyle değil mi?"

Alex iğneleyici bir şeyler diyerek cevap vermek üzereydi ki Henry parmaklarını öpmeye başlayınca çenesini kapattı. Henry'nin özgüveninin böyle dalga dalga ortaya çıkıyor olması hem kafa karıştırıcı hem de muhteşemdi. Bir şey istemek ve rica etmek Henry için ne kadar zorsa, izin verildiği anda istediği şeyi yaptırmak da o kadar kolaydı. Mesela barda da birinin ona yapabileceğini söylemesini bekler gibiydi, doğru teşvikle karşılaşınca rahatça kalkmış, dans etmiş ve bağıra bağıra şarkı söylemişti.

Eskisi kadar sarhoş değillerdi artık ama yine de vücutları alkolle doluydu, o yüzden ilk seferinde ellerini kullandığında düşündüğü kadar ürkütücü olmamıştı. Henry kendini yastığa bırakmış gözlerini kapatmıştı. Alex'in kontrolü ele almasına izin vermişti.

Henry'yle farklı cinsel deneyimler yaşamanın garip bir yanı vardı, o da iki farklı seferin asla aynı tecrübe olmamasıydı. Henry bazen rahat hareket edip anın keyfini çıkarırdı, bazen de kaskatı kesilip gergin davranır ve Alex'in onu gevşetmesini ve esnetmesini isterdi. Bazen laflarına cevap vermek onu baştan çıkarmaya yeterdi ama bazen de kanındaki otoriteyi kullanıp Alex'i zorlardı.

Bu öngörülmez farklılıkların sarhoş edici bir güzelliği vardı, aynı zamanda oldukça da eğlenceliydi çünkü Alex, Henry söz konusu olduğunda şimdiye kadar hep hoşuna giden bir mücadelenin içinde olmuştu. Henry'yle olmak da başlı başına bir mücadeleydi zaten.

O akşam Henry şapşal, sıcakkanlı ve hazırdı, vücudu ise Alex'e istediğini vermekte direnmiyordu. Hatta Alex'in dokunuşlarına karşı

kendi hassasiyetine şaşırıp gülüyordu. Alex eğilip Henry'yi öptüğünde Henry, "Sen hazırsan ben de hazırım hayatım," diye mırıldandı.

Alex derin bir nefes aldı ama vermeden tuttu. Hazırdı. Hazır olduğunu düşünüyordu.

Henry eliyle Alex'in çenesini, terlemiş saç diplerini okşadı. Alex, Henry'nin bacakları arasında yerini aldı ve el ele tutuşup parmaklarını kenetlediler.

Alex bir yandan Henry'nin yüzünü izliyordu, o an başka bir yere bakmayı hayal bile edemezdi. İfadesi o kadar yumuşak, dudakları o kadar mutluydu ki Alex'in sesi kendisinden izin bile almadan çıkıp, "Bebeğim," dedi. Henry belli belirsiz bir ifadeyle onayladı, onun mimiklerini çok yakından tanımayan biri bunu göremezdi bile. Ama Alex bu ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. Eğilip kulağını öpüp tekrar, "Bebeğim," dedi. Henry de, "Evet," ve "Lütfen," diye cevap verip bir yandan saçını çekiyordu.

Alex, Henry'nin boğazını öptü tekrar ve ona imkânsız derecede yakın olmanın, vücudunu paylaşıyor olmanın zevkinde boğuldu. Bütün bunların akıl almaz ve tuhaf bir şekilde ona geldiği kadar Henry'ye de *iyi* geldiğine hâlâ şaşırıyordu. Henry kızarmış yüzünde kendinden geçmiş bir ifadeyle Alex'e bakıyordu. Alex kendi dudaklarında da gururlu, etkilenmiş ve memnun bir gülümseme oluştuğunu hissetti.

Sonrasında Alex kendi vücuduna döndü. Yatağa gömülü dizleri titriyor ve elleri Henry'nin saçlarına dolanmış şekilde onu okşuyordu.

Sanki vücudundan bir süreliğine kopmuş uzaklaşmış da geldiğinde her şeyin yeri değişmiş gibi hissediyordu. Henry'ye bakmak için geri çekildiğinde duyguları göğsüne geri yerleşti. Henry'nin beyaz dişleri ve üst dudağının kıvrımına karşılık göğsünde bir ağrı vardı.

"Aman Tanrım," dedi Alex sonunda Henry'ye bakarak. Onun da kısık gözlerle ona baktığını ve gülümsediğini görebiliyordu.

"*Süpersonik* olarak betimler miydin bunu?" diye sordu. Alex inleyip Henry'nin göğsüne bir tane çaktı, sonra da kahkahalara boğuldular.

Uzanıp öpüştüler, sonra da kimin yatağın nemli kısmında yatacağının kavgasını verdiler. Uyuyakaldıklarında saat sabah dördü bulmuştu bile. Henry, Alex'i yan çevirip vücudunu tamamen kaplayacak şekilde ona sarıldı. Sırtına göğsünü verdi, onu omuzlarıyla kapladı, bacaklarını birbirine geçirdi ve elini tuttu. Birbirlerine değmeyen bir yerleri yok gibi bir şeydi. Alex yıllardır böyle güzel bir uyku çekmemişti...

Üç saat sonra eve dönüş uçuşları için alarmları çaldı.

O sabah beraber duş aldılar. Sabah kahvesini içerken Londra'ya bu kadar çabuk dönmesi gerektiğinin acı gerçeği dank edince Henry yine karamsarlaştı. Alex, onu öperek moralini yerine getirmeye çalıştı. Yapabileceği bir şey olmasını diledi ve onu arayacağına söz verdi.

Henry'nin yüzünü köpürte köpürte tıraş oluşunu, saçına briyantin sürüşünü, sonra da Burberry parfüm sıkışını izledi. Alex, bunları izlerken her gün onu izleyebilmeyi dilediğini fark etti. Geceyi birlikte geçirdikleri yatağa oturup onun Galler Prensi Henry'ye dönüşümünü izleyen tek kişi olmak çok özel bir andı.

Ağrıyan başı bir yana, içten içe beraber olmalarını geciktirme sebebinin bütün bu duyguları olduğundan şüpheleniyordu.

Ha bir de kusacak gibi hissediyordu ama muhtemelen onun bu şüpheyle pek bir alakası yoktu.

Alex ve Henry odalarından çıkıp diğerleriyle koridorda buluştu. Henry akşamdan kalma olmasına rağmen yakışıklı görünüyordu, Alex'in ise elinden gelenin en iyisini yapmaktan başka çaresi yoktu. Bea rahat, iyice dinlenmiş görünüyor hatta bunu biraz da yüzlerine vuruyordu. June, Nora ve Pez üçlüsü ise sanki önemli işler başarmış gibi görünüyorlardı ama üstleri başları darmadağınıktı. Kimin kiminle ne işi başardığı da hiç belli değildi. Alex, Nora'nın ensesinde biraz ruj lekesi kaldığını gördü ama gıkını çıkarmadı.

Elinde kahvelerle dolu bir tepsi taşıyan Cash asansörde onların bu halini gölünce kıkırdamadan edemedi. Akşamdan kalmanın sersemliğiyle uğraşmak işinin bir parçası değildi aslında ama o da anaç ruhlu bir insan olduğundan, onlara yardımcı olmadan edemedi.

"Eh yeni çete artık bu o zaman?"

Bütün bunlar yaşanırken Alex bir şeyi daha fark etmişti: Artık arkadaşları vardı.

SEKİZ

Sen Karanlık Bir Büyücüsün

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Alex,

Bu e-postaya giriş olarak yazacak başka hiçbir şey bulamıyorum, o yüzden lütfen beni ve kullandığım kelimeleri mazur gör: Hay sikeyim böyle işi... Öyle harikasın ki.

Bir haftadır hiçbir halt yapamadım, toplantılardan buluşmalara götürülüyorum ama bir saniyeliğine bile ortama katkıda bulunduğumu sanmıyorum. Alex Claremont-Diaz'ın dışarıda bir yerlerde takıldığını bilen birisi nasıl günlük hayatını sürdürebilir ki? Aklımı hiçbir şeye veremiyorum.

Yüzünü hayal etmediğim zamanlarda poponu, ellerini ya da kendinden emin konuşma şeklini düşünürken buluyorum kendimi. Kendinden emin halin ve özgüvenin beni bu hale getirdi zaten. Kimse bir prense laf atmaya, yüzsüzlük yapmaya cüret edemezken sen bütün kuralları değiştirdin. Bana ilk kez hödük dediğin o an kaderim

yazıldı. Ey, soyumun ataları! Ey, geçmiş krallar! Bu tacı benden alın ve beni soyumun toprağına gömün.

Ah bir bilseniz yüce soyunuzdan çıkan bu vâris bir gey ve Amerikalı bir çocuğun kaba saba tavırları onun hoşuna gidiyor...

Sana bahsettiğim gey kralları hatırlıyor musun? I. James bu dileklerimi duyar bence. O da bir spor müsabakasında gördüğü akılsız ama bir o kadar da güzel vücutlu bir şövalyeye delicesine âşık olmuş. Hemen oracıkta onu yatak odası centilmeni (gerçek bir unvan) ilan etmiş.

Kahrolsun, seni çok özledim.

x

Henry

Cvp: Sen Karanlık Bir Büyücüsün

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

H,

Senin I. James olduğunu, benim de hoş ama boş bir sporcunun teki olduğumu mu ima ediyorsun? Beni sadece kusursuz vücudum için mi seviyorsun, Henry???

Bana harika olduğumu söylediğin için kendini kötü hissetme çünkü ben de Los Angeles'ta yaşadıklarımızdan sonra tekrar görüşmezsek ölecek gibi hissettiğim için senden özür dilemek zorunda kalabilirim. Bunu nasıl buldun? Gerçekten benimle yarışmak istediğine emin misin?

Bana bak, Londra'ya anında uçakla gelir, seni gereksiz toplantından çıkarır ve "bebeğim" kelimesini ne kadar sevdiğini sana zorla kabul ettiririm. Seni dişlerimle paramparça ederim, tatlım.

xoxo

A

Cvp: Sen Karanlık Bir Büyücüsün

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Alex,

Tahmin edebileceğin gibi, Oxford'da İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyunca insanlar sana sürekli en sevdiğin İngiliz yazarı soruyor.

Basın ekibim, makul olan kişilerin bir listesini yaptı. Realist birini önermemi istediler, ben de George Eliot'ı önerdim ama kabul görmedi: Eliot aslında Mary Anne Evans'ın kullandığı bir takma isimdi, yani güçlü bir erkek yazar değildi. Bu sefer İngiliz roman türünün kurucularından birini istediler ben de Daniel Defoe'yu önerdim o da onaylanmadı çünkü Daniel Defoe, İngiltere Kilisesi'ne muhalif biriydi. Ben de İrlandalı siyasi hiciv ustası Jonathan Swift'i önerdim ve çılgına dönmelerini izledim.

İşin sonunda Dickens'ı seçtiler ama bence çok saçmaydı. Uçuk birini önermemi istemediler, bunu anlıyorum ama sırf dram olsun diye gelinliğini her gün giyen, darmadağın bir malikânede yaşayan bıkkın bir kadından daha eşcinsel ne olabilir ki?

Uçuk gerçek: En sevdiğim İngiliz yazar Jane Austen.

Akıl ve Tutku kitabından bir alıntı yapacak olursam: "Tek ihtiyacın olan sabretmek ya da daha süslü bir şekilde ifade etmek istersek; umut etmek..." Başka bir deyişle, ağzında yeşil Amerikan dolarlarıyla seni çok yakında görmeyi iple çekiyorum.

Seni arzuyla bekleyen,

Henry

Alex birinin onu daha önce özel e-posta sunucuları hakkında uyardığını hatırlıyordu ama detaylar hafızasından uçup gitmişti. O zaman ciddiye almamıştı.

İlk başta Henry'nin e-postalarının önemini kavrayamamıştı, tıpkı anında tatmin olabilmek varken vakit gerektiren şeyleri anlayamadığı gibi.

Ama Richards, Sean Hannity'ye, annesinin bir başkan olarak hiçbir şey başarmadığını söylediğinde Alex kolunu ağzına kapatıp çığlık attıktan sonra, "Kâsesindeki kırıktan süzülen bal gibi konuşuyorsun bazen, tatlı tatlı," yazmıştı. Başka bir gün, WASP tipli Hunter aynı iş günü içinde Harvard kürek takımından beşinci kez bahsedince de, "Popon o pantolonda o kadar iyi duruyor ki resmen akıllara zarar," demişti. Yabancıların ona dokunmasından artık yorulduğu günlerin birinde de, "Seni kayıp Pleiad, semalarda uçuşun bitince dön bana," yazıp göndermişti.

Ancak şimdi her şeyi anlayabilmişti.

Richards tek aday olduğu zaman işlerin ne kadar çirkinleşeceğine karşı uyarılarda bulunan babası haklı çıkmıştı. Çirkinleşebilecekleri konuların sınırı yoktu: Utah, Hristiyanlık, köpek düdüğü siyaseti,[48] beyaz dişlerini göstererek gülümsemelerinin ardındaki çirkin düşünceler... Sağcı cephe, Alex ve June'la ilgili iddialar ortaya atıp onları sindirmeye bile çalışmıştı (*Meksikalılar, Amerika Birleşik Devletleri'nin İlk Ailesi'nin işlerini çaldı*).

Alex, kaybetme korkusunun kendini ele geçirmesine izin veremezdi. Kahve içiyor, siyasi tasarılarını kampanya turu boyunca yanında taşıyor, daha fazla kahve içiyor, Henry'den gelen e-postaları okuyor ve daha da fazla kahve içiyordu.

Kendi "biseksüel uyanışı"ndan sonra başkentte düzenlenen ilk Onur Yürüyüşü, Alex Nevada eyaletindeyken gerçekleştirilmişti. Gününü kıskançlıkla Twitter'a bakarak (alışveriş merkezindeki konfeti gösterisini izlemiş, mareşal Rafael Luna'nın gökkuşağı desenli bandanasını görmüştü) geçirmek zorunda kalmıştı. Sonra da otel odasına dönüp kimsesi olmadığı için minibar'ıyla dertleşmişti.

[48]Siyasette konuları spesifik şekilde ele alıp bir şey ima ederken, istenen başka gruplara başka şey ima edilmesi taktiği. (ç. n.)

Bütün bu kaosun içindeki en güzel şey kampanyadaki müdürlerle (ve kendi annesiyle) yaptığı görüşmelerin olumlu sonuçlanmasıydı: Houston'daki Minute Maid Park Stadyumu'nda devasa bir toplantı yapacaklardı. Seçimler ve anketler daha önce hiç görülmemiş sonuçları ortaya çıkarıyordu. Politico'nun o haftaki en büyük haber manşeti şuydu: 2020, TEXAS'IN GERÇEK BİR SEÇİM SAVAŞI EYALETİNE DÖNÜŞECEĞİ YIL MI OLACAK?

"Evet, Houston buluşması fikrinin senden çıktığını herkes bilecek, merak etme," dedi annesi, pek de dikkatini vermeyerek. Texas uçağında konuşmasının üzerinden geçiyordu.

"Şurada 'metanet' değil de 'cesaret' demelisin," dedi, June annesinin omzunun üzerinden konuşma kâğıdını okurken. "Texaslılar cesareti sever."

"Siz gidip başka yere otursanız olmaz mı?" diye sordu anneleri ama kâğıda notunu almayı ihmal etmedi.

Alex, kampanya ekibinin çoğunun, istatistikleri görmelerine rağmen hâlâ oldukça şüpheci olduğunu biliyordu. Minute Maid'e vardıklarında dışarıdaki sıranın stadyumun etrafını iki kere döndüğünü görünce çok mutlu oldu. Hatta içten içe kendini övmeden duramadı. Alex, annesi binlerce kişinin önünde konuşmasını yapmak için sahneye çıktığı an, "Hadi koçum, Texas. Göster millete gününü!" diye içinden geçirdi.

Bir sonraki pazartesi kampanya ofisinin kapısında kartvizitiyle içeri girerken hâlâ aynı şekilde coşkulu hissediyordu. Masada oturup hedef gruplarına tekrar tekrar bakmaktan gına gelmişti artık ama savaşa kaldığı yerden devam etmeye hazır hissediyordu.

Köşeyi dönüp ofisteki bölmesine vardığında WASP tipli Hunter'ın elinde Texas Klasörü'nü gördü ve morali yerle bir oldu.

"Ah, bunu masanda bırakmışsın," dedi Hunter düz bir tonla. "Ben de bizi görevlendirdikleri yeni bir proje olduğunu düşündüm."

"Ben senin oturduğun bölmeye geçip ne kadar istesem de Dropkick Murphys Spotify listeni kapatıyor muyum?" sordu Alex. "Hayır, *Hunter*, yapmıyorum."

"Eh, kalemlerimi sık sık çalıp duruyorsu..."

Alex cümlesini bitirmesine izin vermeden klasörü elinden kaptı. "Özel eşyam."

"Ne ki o?" diye sordu Hunter, Alex klasörü çantasına tıkarken. Alex, klasörü ortada bıraktığına inanamıyordu.

"Bütün o veriler, bölge sınırları... Ne yapıyorsun ki?"

"Hiçbir şey."

"Israrla düzenlemek istediğin Houston toplantısıyla mı ilgili?"

"Houston çok iyi bir fikirdi bir kere," dedi Alex, anında savunmaya geçerek.

"Dostum, gerçekten Texas'ın oyunun Demokrat çıkacağını düşünmüyorsun değil mi? Ülkedeki en gerici eyaletlerden biri orası."

"Hunter, sen Bostonlısın. Bağnazlığın nereden geldiğini tartışmak istediğine emin misin?"

"Sadece düşüncemi söyledim, dostum."

"Biliyor musun," dedi Alex, "Demokrat bir eyaletten geliyorsunuz diye kendinizi geleneksel bağnazlıktan sıyırdınız sanmayın. Beyaz üstünlüğüne inanan her kişi, Mississippi'nin boktan bir kentinde uyuşturucu bağımlısı olmak zorunda değil. Duke Üniversitesi'nde, Pennsylvania Üniversitesi'nde bu kişilerden yığınla var, hepsi de baba parasıyla geçiniyor."

Hunter şaşırmış görünüyordu ama henüz ikna olmamıştı. "Söylediklerinin hiçbiri Cumhuriyetçi eyaletlerin ezelden beri Cumhuriyetçi olduğunu değiştirmiyor," dedi gülerek, bu şakası yapılacak bir şeymiş gibi. "Ayrıca bahsettiğin nüfusların hiçbiri gidip oy verecek kadar neyin iyi neyin kötü olduğunu umursamıyor."

"Gidip konuşsak, umursadığımızı göstersek, platformumuzun geride bırakmaya değil, yardım edip kalkındırmaya odaklandığını anlatsak, belki *o bahsettiğin insanlar* oy vermeye daha motive olur," dedi Alex öfkeyle. "Yaşadığın yere gelen siyasetçilerin hiçbirinin senin yanında olmadığını, senin çıkarlarını düşünmediğini ya da seninle doğru dürüst konuşmaya bile çalışmadığını kafanda bir canlandırsana. Suçluları, lanet seçmen kimliği yasalarını, seçim bölgelerine ulaşamayan insanları ya da işini bırakıp oy vermeye gidemeyenleri bir düşün bakalım."

Başkan'ın oğlu konudan bihabermiş gibi, "E tabii Cumhuriyetçilere oy veren eyaletlerdeki bütün ötekileştirilmiş seçmenleri harekete geçirebilsek mükemmel olur. Ama siyasi kampanyaların belirli bir süresi ve kaynağı var. İstatistik tahminlerine göre her şeyi sırayla yapmamız gerekiyor," diye açıkladı Hunter, Alex'e. "Demokrat eyaletlerdeki cehalet oranı Cumhuriyetçi eyaletlere göre çok daha düşük, bu kadar basit. Belki Cumhuriyetçi eyaletlerdeki insanların bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordur."

İşte bu noktada Alex'in sabrı artık taşacak seviyeye gelmişti.

"Lanet olası bir Texaslının kampanyasında çalıştığını unuttun mu sen?" dedi Alex. Sesi artık o kadar yükselmişti ki etraflarındaki bölmelerde oturan personel onları izlemeye başlamıştı ama Alex'in umurunda bile değildi. "Neden her eyalette Klan'ın[49] bir ayağı olduğundan bahsetmiyoruz? Vermont'ta ırkçılar, seksistler yok mu sanıyorsun? Burada çalışıp bize yardım etmeni takdir ediyorum ama sen özel biri değilsin. Burada oturup o eyaletlerde yaşananlar başkalarının sorunuymuş gibi davranmaya hakkın yok. Hiçbirimizin yok."

Alex, çantasını ve klasörünü kapıp hiddetle ofisten çıktı.

Binadan çıktığı saniye, hiç düşünmeden telefonunu açıp Google'a girdi. Bu ay hukuk fakültesine giriş sınavlarının düzenleneceğini biliyordu hatta bundan emindi.

Telefonuna şöyle yazdı: *LSAT*[50] *washington dc bölgesi sınav merkezi.*

3 Dâhi 1 Alex

23 Haziran 2020, 12.34

juniper

BÖCEĞİM:

Bu benim adım değil, kimsenin adı değil,

kes şunu.

[49]Ku Klux Klan, 24 Aralık 1865'te ABD'nin Tennessee eyaletinde kurulmuş, siyahi ve göçmen karşıtı, beyaz üstünlükçüsü, ırkçı bir gizli örgüttür. (e. n.)

[50]Hukuk Fakültesine Kabul Sınavı anlamına gelen Law School Admission Test'in kısaltması. (e. n.)

koreli pop grubu
bts'in lider üyesi
kim nam-june

BÖCEĞİM:
Engelliyorum seni.

Sikkafalı Prens Hazretleri
Alex, lütfen bana Pez'in seni K-Pop'a
bulaştırdığını söyleme!

Eh, sen nora'nın seni
drag race'e başlatmasına
izin verdin ama...

gerçek kaos zebanisi:
[latrice royale[51] kıçımı ye.gif]

BÖCEĞİM:
Ne istemiştin, Alex?

milwaukee konuşmam nerede?
senin aldığını biliyorum.

[51]Drag Race şovundaki yarışmacılardan birinin sahne adı. (ç. n.)

Sikkafalı Prens Hazretleri 🍁
Bu konuşmayı grup sohbetinde yapmak
zorunda mısınız?

BÖCEĞİM:
Bir kısmının yeniden yazılması gerekiyordu!!!
Yaptığım düzenlemelerle birlikte
çantanın dış gözüne koydum.

bunu yapmayı
kesmezsen davis'in
elinde kalacaksın.

BÖCEĞİM:
Davis geçen hafta Seth Meyers'la konuşmasında
yaptığım düzenlemelerin nasıl
güzel karşılandığını gördü,
yani hiçbir şey demez.

peki bu taşın burada ne işi var?

BÖCEĞİM:
O zihin açıklığı ve rahatlık versin diye kullanılan
şeffaf bir kuvars kristali ve
sakın bana laf atma.
Şu an her şeye ihtiyacımız var.

EŞYALARIMA BÜYÜ YAPMAYI KES.

gerçek kaos zebanisi:
CADIYI YAKIN!

gerçek kaos zebanisi:
Hey, yarınki üniversiteli seçmen toplantısı için
bu #kıyafet nasıl sizce?

gerçek kaos zebanisi:
[Resim İlişiği]

gerçek kaos zebanisi:
taş gibi bir yoga hocasıyla
gizlice alkol satan bir mekânda tanışmış,
depresyondaki bir lezbiyen şair
havası vermeye çalışıyorum. Hoca
şairin meditasyona aşırı ilgi
duymasını sağlamış, şair de artık
güçlü bir iş kadını olarak yeni
hayatına başlıyor, elleriyle
yaptığı meyve kâselerinden satacak

...

Sikkafalı Prens Hazretleri 🎩:

Sürtük, beni ikna ettin.

alskdjfadslfjad
NORA BOZDUN ÇOCUĞU.

gerçek kaos zebanisi:

Hahaha

Davetiye doğrudan Buckingham Sarayı'ndan özel kargoyla gelmişti. Kenarları altın kaplamalıydı ve yazı sanatıyla, "ŞAMPİYONA ORGANİZASYONU KOMİTESİ VE YÖNETİM KURULU BAŞKANI, ALEXANDER CLAREMONT-DIAZ'I KRALİYET LOCASI'NA DAVET ETMEKTEN ONUR DUYAR," yazılmıştı.

Alex, davetiyenin fotoğrafını çekip Henry'ye mesaj attı:

1: Bu ne be? Ülkende aç susuz kimse yok mu?

2: Ben çoktan Kraliyet Locası'na girdim zaten.

Henry cevap olarak şöyle yazdı: *Hem suçlusun hem de başımın belası.* Sonra da şöyle ekledi: *Lütfen gel?*

Alex kampanyadan izinli olduğu tek gününü işte bu yüzden Wimbledon'da geçiriyordu; tek amacı Henry'yi görebilmekti.

"İşte daha önce de uyardığım gibi," dedi Henry, Kraliyet Locası'nın kapısına yaklaşırlarken, "Philip ve konuşman gerekebilecek birtakım başka soylu insanlar da burada olacak. Basil isimli kişiler mesela..."

"Sanırım soylularla başa çıkabileceğimi kanıtladım artık."

Henry şüpheli bir bakış atıp, "Cesursun. Keşke biraz ben de cesur olabilsem," dedi.

Dışarı çıktıklarında, seyircilerin çoktan yerleştiği tribünler ışıl ışıldı. Londra sonunda güneşli bir gün yaşıyordu. Alex, üzerindeki şık takımla koltukların birinde oturan David Beckham'ı gördüğünde bunca zaman

nasıl heteroseksüel olduğunu düşünebildiğine şaşırdı. David başını diğer tarafa çevirdiğinde, o sırada konuştuğu kişinin Bea olduğunu fark etti. Bea de onları görünce gülümsedi.

"Hey, Alex! Henry!" diye seslendi Bea. Misket limonu renginde bir elbise giymişti, burnundaki bölgeye altın bal arıları işlenmiş camlı kocaman bir Gucci güneş gözlüğü takmıştı.

Alex, Bea'yi öpüp, "Muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Ay *teşekkür* ederim hayatım," diye cevapladı Bea. Bir koluna Alex'i, diğer koluna Henry'yi takıp merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Aslında elbisemi seçmeme ablan yardım etti. McQueen marka. Ablanın bir dâhi olduğunu biliyor muydun?"

"Fark etmemek mümkün mü?" dedi Alex.

"İşte geldik," dedi Bea en ön sıraya geldiklerinde. "Burada oturuyoruz."

Henry, locanın en önünde bulunan yemyeşil minderli koltuklara ve üzerlerinde *WIMBLEDON 2020* yazan kalın parlak program kâğıtlarına baktı.

"En ön mü?" dedi gergin bir sesle. "Gerçekten mi?"

"Evet, Henry, hani unuttuysan diye diyorum, sen kraliyettensin, burası da Kraliyet Locası," dedi Bea ve aşağıda duran ve çoktan onları çekmeye başlamış fotoğrafçılara el salladı. Sonra da Henry ve Alex'e doğru eğilip, "Merak etmeyin ta oradan aranızdaki şu hormonal gerginliği koklayabildiklerini sanmıyorum," dedi.

Kulaklarına kadar kızaran Henry, "Ha-ha Bea," dedi monoton bir sesle ve güler gibi yaptı. Kaygısına rağmen Alex ile Bea'nin arasındaki yerini aldı. Dirseklerini dikkatle kendine saklayıp Alex'in tarafına taşırmamaya çalıştı.

Philip ve Martha oraya vardıklarında günün yarısı geçmişti bile. Her zamanki gibi sıradan bir yakışıklılığı vardı Philip'in. Alex, böylesine zengin bir genetik mirasın, Henry ve Bea'yi güzel gülüşleri ve tatlı elmacık kemikleriyle kutsayıp nasıl bu kadar çekici kıldığını ama Philip'e ihanet edip onu bu kadar sıradan bir tipe dönüştürdüğünü düşündü.

"Günaydın," dedi Philip, Bea'nin yanında kendisine ayrılan yere otururken. Gözleri iki kere Alex'e gidip gelince, Alex de onun neden orada olduğunu sorguladığını düşündü. Belki de yanlarında olması gerçekten garipti ama o an umurunda değildi. Martha da Alex'e yan yan bakıyordu onun garezi muhtemelen Alex, düğün pastasının üzerine düştüğü içindi.

"Tünaydın Pip," dedi Bea nazikçe. "Martha."

Alex yanında oturan Henry'nin taş kesildiğini fark etti.

"Henry," dedi Philip. Henry kucağında duran programı sıkı sıkı kavramıştı. "Seni görmek ne güzel dostum. Meşguldün bu aralar değil mi? Serbest sene[52] falan?"

Philip'in ses tonunda bir ima vardı: *Tam olarak nerelerdeydin? Gerçekten ne yapıyordun?* Henry'nin çenesi kasıldı.

"Evet," dedi Henry. "Percy'le bayağı bir çalıştık. Çok yoğun geçti."

"Doğru, şu Okonjo Vakfı'ydı değil mi?" dedi. "Bugün gelememesi ne kadar üzücü. Sanırım Amerikalı dostumuzla yetinmek zorundayız."

Bunu söyledikten sonra Alex'e bakıp gülümsedi.

"Evet," dedi Alex, fazlasıyla yüksek sesle ve kocaman gülümsedi.

"Ama sanırım Percy locaya biraz uygunsuz kaçardı zaten, değil mi?"

"*Philip*," dedi Bea.

"Ah bu kadar dramatik olma, Bea," dedi Philip küçümseyerek. "Demek istediğim, o garip birisi değil mi? Giydiği şu cüppeler falan? Wimbledon için biraz uçarı."

Henry'nin yüzünde sakin ve dostane bir ifade vardı ama dizini Alex'in dizine yapıştırmıştı. "Dashiki[53] deniyor onlara, Philip. Ayrıca *bir* kere giydi sadece."

"Doğru," dedi Philip. "Yargılamam ben bilirsin. Sadece düşünüyorum da eskiden benim üniversiteden arkadaşlarımla vakit geçirir-

[52] Eğitim hayatını dondurup, seyahate çıkarak gençlerin kendilerini daha iyi tanıdıkları süre geleneği. (ç. n.)

[53] Genellikle Batı Afrika'da hem erkekler hem kadınlar tarafından giyilen çok renkli, derin V yakalı kıyafet. (ç. n.)

din, hatırlar mısın? Ya da Leydi Agatha'nın oğlu yok mu, hani şu bıldırcın avına çıkıp duran? Biraz daha pozisyonuna uygun arkadaşlar edinmelisin."

Henry dudaklarını germişti artık, dümdüzdü bir çizgi gibiydi ağzı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hepimiz Monpezat Kontu'yla yakın arkadaş olamayız, Philip," diye mırıldandı Bea.

"Her hâlükârda," diye devam etti Philip kardeşini umursamayarak, "doğru ortamlarda takılmazsan kendine bir eş bulma ihtimalin sıfıra yakın, değil mi?" dedi ve kıkırdayıp maçı izlemeye döndü.

Henry, "Müsaadenizle," deyip ayağa kalktı, elindeki programı koltuğuna bırakıp ortadan kayboldu.

On dakika sonra Alex onu lokalde, parlak fuşya çiçekleriyle dolu devasa bir vazonun yanında buldu. Henry, onu fark ettiği anda Alex'e kendinden çok emin bir şekilde bakmaya başladı. Dudakları, cep mendilindeki Birleşik Krallık Bayrağı'nın kırmızısıyla aynı renkteydi.

"Merhaba Alex," dedi durgun bir sesle.

Alex sesindeki imayı hemen anladı. "Selam."

"Sana lokali gezdiren olmadı değil mi daha?"

"Hayır."

"Tamam o zaman."

Henry, iki parmağıyla Alex'in dirseğini okşadı. Alex de anında itaat etti.

Bir kat aşağıya indiler, kolayca görünmeyen bir kapıdan geçip gizli bir koridordan ilerlediler. Vardıkları oda sandalyelerle, masa örtüleriyle doluydu; bir de yerde bir tane kırık tenis raketi vardı. Kapıyı kapattıkları anda Henry, Alex'i tutup duvara yasladı.

Alex'in dibine kadar girdi ama onu öpmedi. Bir nefes uzaklığında, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle oracıkta durdu, bekledi ve ellerini Alex'in kalçalarına koydu.

"Ne istiyorum biliyor musun?" diye sordu. Kısık sesi o kadar çekiciydi ki Alex'in göğsünü delip geçti, içini alev alev yaktı.

"Ne?"

"Ben şu an," dedi "en yapmamam gereken şeyi yapmak istiyorum."

Alex çenesini kaldırıp cüretkâr bir şekilde gülümsedi. "O zaman bana yapmamı söyle hayatım."

Bununla birlikte Henry dudağının kenarını öpüp Alex'in kemerine asıldı. "Seviş benimle."

"Peki," dedi Alex, "Wimbledon'dayken..."

Henry kısık tutmaya çalıştığı bir sesle güldü, uzanıp Alex'i büyük bir hevesle öpmeye başladı. Vakitlerinin kısa olduğunu bilerek çabucak hareket ediyordu. Alex'in inlemelerine ayak uydurarak duruşlarını değiştirdi ve sırtını Alex'e döndü. Ellerini kapıya yasladı.

"Açıklığa kavuşsun diye soruyorum," dedi Alex, "sırf ailene gıcıklık olsun diye bu depoda seninle sevişmek üzereyim. Öyle değil mi, olan şey bu?"

Görünüşe göre seyahat tipi kayganlaştırıcısını sabahtan beri ceketinde taşıyan Henry, "Doğru," deyip Alex'e fırlattı.

"Harika, birilerine gıcıklık olsun diye bir şeyler yapmaya bayılırım," dedi Alex hiç de kinayeli olmayan bir sesle.

O an yaşadıkları komik olmalıydı aslında. Ateşli, aptalca, saçma, müstehcen olmalıydı... *Çentik atılacak başka bir cinsel macera işte,* denmeliydi. Bütün bunlar gerçekti aslında ama aynı zamanda... geçen seferki gibi hissettirmemeliydi, dururlarsa Alex ölecek gibi hissetmemeliydi. Dudaklarında bir gülümseme vardı ama gülmüyor, kendini tutuyordu çünkü bunun Henry'nin işine yaradığını biliyordu. Bu bir isyandı.

Cesursun. Keşke biraz ben de cesur olabilsem.

Sonrasında Alex, Henry'yi doyumsuzca öperken ellerini saç diplerinde gezdirdi. Nefessiz kalan Henry, başını Alex'in boynuna yaslayıp kendinden fazlasıyla memnun gözlerle ona baktı ve gülümsedi. "Daha fazla tenis izlemek istemiyorum, bana yetti. Sence?"

Böylece şemsiyelerin yardımıyla ve güvenlik ekibinin arkasına sığınarak kalabalıktan kaçıp tüydüler ve Kensington'a döndüler. Henry, Alex'i kendi odasına çıkardı.

Henry'nin "dairesi" sarayın kuzey batısındaki seraya en yakın cephedeki yirmi iki odaya yayılan bir kompleksti. Bea'yle paylaşıyordu bu alanı ama jakarlı mobilyaların ve yüksek tavanların arasında onlara ait pek bir şey yoktu. Olanlar da Henry'den çok Bea'nin eşyalarıydı. Koltuğun arkasına deri bir ceket atılmıştı ve bir köşede Bay Wobbles tüylerini yalıyordu. Merdiven sahanlığının birinde on yedinci yüzyıldan kalma Hollandalı bir ressamın gerçekten de *Banyosundaki Kadın* isimli yağlıboya tablosu asılıydı. Kraliyet koleksiyonundan bu resmi seçse seçse Bea seçebilirdi.

Henry'nin yatak odası Alex'in tahmin ettiği kadar büyük, gösterişli ve rahatsız edici derecede bej rengindeydi. Altın sarısı yatağı olabildiğince süslü ve yaldızlıydı, penceresi de bahçeye bakıyordu. Alex, Henry'nin üzerindekileri çıkarışını izlerken bu odada yaşadığını düşündü. Acaba Henry'nin odada değişiklik yapmaya izni yok muydu yoksa farklı bir şeyler istemeyi düşünmemiş miydi bile? Henry'nin uyuyamadığı bütün o geceleri, kafese kapatılmış bir kuş gibi bu sonsuz ve karaktersiz odaları gezindiğini düşündü.

Hem Henry hem de Bea'nin karakterini taşıyan tek oda, ikinci kattaki müzik stüdyosuna dönüştürülmüş küçük bir oturma odasıydı. Renklerin en canlı olduğu yer burasıydı; el işi koyu kırmızı ve mor Türk halıları ve tütün renginde bir kanepe vardı. Küçük puflar ve ıvır zıvırla dolu sehpalar sanki mantar gibi yerden bitiyordu. Duvarlara elektro gitarlar, kemanlar ve bir grup harp asılmış, odanın bir köşesine de büyük bir çello dikilmişti.

Odanın ortasında ise bir kuyruklu piyano vardı. Henry başına geçip pek de düşünmeden tuşlara basmaya başladı. The Killers'ın eski şarkılarından birine çok benzer bir parça çalıyordu. Beagle cinsi köpeği David de pedalların yanında sessizce uyukluyordu.

"Bilmediğim bir şeyler çalsana," dedi Alex.

Texas'ta lisedeyken, sportif tiplerin arasında en kültürlü kişi Alex'ti çünkü hem kitapkurduydu hem de siyaset âşığıydı. Ayrıca İleri Seviye Amerikan Tarihi dersinde Dred Scott konusunu en ince ayrıntısına kadar anlatabilen tek ödüllü takım oyuncusuydu. Nina Simone ve Otis Redding dinler ve pahalı viski içmeyi severdi ama Henry'nin bilgisi bambaşka bir boyuttaydı.

Henry "*İşte* Brahms, *işte* Wagner," deyip bir şeyler çalarken, bir yandan da Romantik akımın iki zıt ucu olduklarını açıklarken, Alex de onu gülümseyerek dinliyor ve başını sallıyordu. "Aradaki farkı duyabiliyor musun?" diye soruyordu Henry bazen. Parmaklarını hiç zorlanmadan oldukça hızlı bir şekilde oynatıyor, Romantiklerin savaşından bahsediyordu. Liszt'in kızı kocasını terk edip Wagner'la birlikte olmuştu, *quel scandale!*[54]

Alexander Scriabin'in sonatlarından birine geçip, bestecinin adı sebebiyle Alex'e göz kırptı. Üçüncü hareket olan andantenin en sevdiği kısım olduğunu açıkladı çünkü bir yerde bu melodinin insanın zihninde yıkılmış bir kaleyi canlandırma isteğini perçinlediğini okumuştu. O zaman bunu çok komik bulmuştu. Kısa bir süre sonra Henry sessizleşti ve odaklanarak çaldığı eserde kayboldu. Sonra birdenbire şarkıyı yine değiştirdi ve inişli çıkışlı melodi tanıdık gelmeye başladı. Elton John'du bu. Henry gözlerini kapatıp şarkıyı tamamen ezberden çalmaya başladı. Şarkı "Your Song"du. *Ah.*

Bütün bunlara rağmen Alex'in kalbi göğsünden fırlamadı veya kendine gelebilmek için kanepeye sıkı sıkı tutunması gerekmedi. Çünkü bunları ancak buraya Henry'ye âşık olmak için gelmiş olsaydı yapardı, dünyanın bir ucundan diğerine beraber olabilmek için gelip de hakkında hiç konuşmadıkları aralarındaki etkileşim için değil. Burada olma sebebi bu değildi. Hayır.

Saatlerce kanepede oturup öpüştüler. Alex piyanonun üzerine çıkmak istedi ama paha biçilmez bir antika olduğu için Henry'nin odasına, yani kraliyet yatağına geçtiler. Henry, Alex'in onu inanılmaz bir hassasiyetle kendinden geçirmesine izin verdi ve Tanrı'nın adını o kadar çok andı ki odası kutsanmış kadar oldu.

Parlak nevresimlerin üzerinde Alex'le yaşadıkları Henry'yi farklı bir sınırın ötesine itti âdeta. Alex yaklaşık bir saat boyunca Henry'nin vücudunu izledi. Ellerini hafifçe köprücük kemiklerinde, bileklerinde, dizlerinin arkasında, elinin tersindeki küçük kemiklerde, alt dudağının hemen altındaki çukurda gezdirirken yüzünde oluşan harika ifadeleri ve keyifli ızdırabı izledi. Sadece parmak uçlarıyla ve dokunduğu yerleri öpme vaadiyle Henry'yi tekrar eşiğe getirdi.

[54](Fr.) "Skandala bak!" (ç. n.)

Henry, Wimbledon'daki gizli odada söylediği o iki kelimeyi tekrarladı. Sonra da, "Lütfen, buna ihtiyacım var," dedi. Alex, bazen Henry'nin ağzından çıkanlara hâlâ inanamıyordu, bunları duyabilen tek kişi olduğuna da...

Alex, Henry'nin dileğini kabul etti.

Dileği gerçekleştikten sonra Henry başını Alex'in göğsüne koyup sızdı, kendinden geçmişti. Alex içten içe gülüp, onun terli saçlarını okşadı ve neredeyse anında başlayan derin nefeslerini dinledi.

Fakat uykuya dalması saatler sürdü.

Henry'nin salyası akmıştı üzerine. David de yatağa çıkıp ayaklarının ucuna kıvrılmıştı. Yalnızca birkaç saat içinde Alex'in DNC[55] hazırlığı için uçağa binmesi gerekiyordu ama uyuyamıyordu. Jet lag yüzündendi hep. Sadece jet lag.

Yıllar önce olmuş gibi bir anda söylediği şeyi hatırladı. Henry'ye bütün bunlar üzerinde çok fazla düşünmemesini söylemişti.

"Başkanınız olarak," dedi Jeffrey Richards, kampanya ofisindeki ekranların birinden, "önceliklerimden birisi genç nüfusu siyasetle içli dışlı hale getirmek olacak. Senato üzerindeki hâkimiyetimizi sürdürecek ve Meclis'i tekrar kontrol edeceksek, bir sonraki kuşağın kalkıp bizimle beraber savaşa katılması lazım."

Vanderbilt Üniversitesi'nden Cumhuriyetçi gençlerin tezahüratları duyuldu canlı yayında. Alex üzerinde çalıştığı politika taslağına kusacakmış gibi yaptı.

"Buraya gelsene Brittany," deyince podyuma sarışın güzel bir öğrenci çıktı ve Richards kolunu onun omzuna attı. "İşte Brittany bu etkinlikte beraber çalıştığımız asıl organizatördü. Katılımın bu kadar yoğun olması onun sayesinde. Kendisini tebrik ediyoruz!"

Tezahürat devam etti. Orta kademe personellerden birisi televizyon ekranına buruşturup top haline getirdiği bir kâğıdı fırlattı.

[55]Demokratik Ulusal Kongre, ABD Demokrat Parti'sinin yönetiminden sorumlu kuruluş. (ç. n.)

"Partimizin geleceği konusunda bize umut saçanlar Brittany gibi genç seçmenlerimiz. İşte bu yüzden başkan olduğumda, Richards Gençlik Meclisi programını yürürlüğe sokacağımı gururla duyurmak istiyorum. Siyasetçiler insanların, özellikle de sizin gibi zeki gençlerin ofislerine girip işlerin nasıl yürüdüğünü görmelerini pek istemezler..."

Alex oturduğu bölmeye dönerken Henry'ye şöyle bir mesaj attı: *Annemin karşısına çıkan bu başkan adayı hortlağı ile senin büyükannen arasında bir kafes dövüşü izlemek isterdim.*

DNC öncesi son günlerdi ve Alex bir haftadır kahve demliğini doluyken yakalamayı başaramamıştı. İki gün önce resmî platformu yayımladıklarından beri seçim politikalarına dair gelen e-postalar her geçen gün artıyordu ve Hunter ölümü pahasına hiç durmadan e-posta gönderiyordu. Geçen ayki tartışmaları konusunda Alex'e tek kelime bile etmemişti ama en azından artık kulaklık takmaya başlayıp müzik tercihlerinden Alex'i kurtarmıştı.

Alex, Luna'ya bir mesaj gönderdi: *Lütfen Anderson Cooper'a falan çıkıp şu vergi yasasında düzenlediğin kısım hakkında konuşur musun? Böylece belki insanlar aynı şeyleri sormayı keser. Gerçekten hiç vaktim yok, vato.*[56]

Richards'ın kabinesi için bağımsız senatörlerden birini kaptığı haberi sızdığından beri Alex bütün hafta Luna'ya mesaj atmıştı. O yaşlı şerefsiz Stanley Connor siyasi destek taleplerinin her birini reddetmişti. Hatta işin sonunda Luna, Alex'e onları ön seçimde mücadeleye[57] sokmadığı için şanslı olduklarını söylemişti. Henüz resmî olmasa da Richards'ın listesine eklenen kişinin Connor olduğundan herkes emindi. Luna eğer duyuru tarihini biliyorduysa da kimseyle paylaşmıyordu.

Çok zor bir hafta geçirmişlerdi. Anketler iyi gitmiyor ve Paul Ryan, İkinci Ek Madde[58] hakkında göstermelik dindar bir tutum sergiliyordu. Bunların üstüne bir de *Salon*[59] kaynaklı bir yazı hakkında

[56] İspanyolca "dostum" "adamım" anlamında samimi bir ifade. (e. n.)

[57] Parti asıl adayının belirlenmesinden önce zaten görevde olan başka bir vekilin, o muhtemel adayı başkanlık münazarasına çıkarması. Amerikan siyasetinde çok nadir de olsa gerçekleşebilen bir olaydır. (ç. n.)

[58] ABD Anayasası'na yapılan düzenlemeleri içeren, vatandaşın silahlanma haklarına dair madde. (ç. n.)

[59] Amerikan haber sitesi. (ç. n.)

konuşuluyordu, manşeti şöyleydi: EĞER ELLEN CLAREMONT GÜZEL BİR KADIN OLMASAYDI YİNE DE BAŞKAN SEÇİLİR MİYDİ? Eğer sabahları yaptığı meditasyon olmasaydı, Alex annesinin yardımcılardan birinin çoktan boğazını sıkmış olacağından emindi.

Alex bir de Henry'nin yatağını, vücudunu ve bir bütün olarak Henry'yi özlemekle meşguldü. Bir hafta önce Wimbledon'ı takip eden o gece artık bir hayalmiş gibi geliyordu. Hele Henry'nin birkaç günlüğüne Pez'le birlikte Brooklyn'de açılacak LGBT gençler için sığınma evi çalışmaları için New York'ta olacak olması daha da kışkırtıcıydı. Alex'in oraya gidecek bir bahane bulmasına yetecek kadar zamanı yoktu; üstelik dünya onların arkadaşlıklarını görmeyi ne kadar sevse de artık beraber görülmeleri için geçerli bahaneleri de kalmamıştı.

Bu yılki DNC, 2016'daki nefes kesici tecrübelerinden çok farklıydı. Babası, California'daki oyları sayan vekillerin arasındaydı ve annesine ön seçimi bu oylar kazandırmıştı. Alex o günü unutamıyordu. Sevinçten gözyaşlarına boğulmuşlardı. June ve Alex, annelerini kabul konuşmasını yapmak üzere sahneye davet etmişlerdi. June'un elleri tir tir titiyordu, Alex ise daha sakindi. Kalabalık bağırdıkça, Alex'in kalbi de sevinç çığlıkları atıyordu.

Bu sene ise hem ülkeyi yönetmekten hem de kampanya çalışmalarından bitkin düşmüş, üstleri başları dağılmıştı. DNC'yi bir gece bile kaldıracak durumda değillerdi. Konferansın ikinci gecesi New York'a doğru gitmek üzere Air Force One'a tıkıştılar. Marine One'a[60] sığmayacak kadar kalabalıklardı.

Uçak kalkarken, "Bunun maliyet fayda analizini yaptın mı?" diye sordu Zahra, telefonda konuştuğu kişiye. "Çünkü haklı olduğumu biliyorsun ve fikrini aksi yönde değiştirirsen bütün bu varlıklar herhangi bir anda aktarılabilir. Evet. Evet, biliyorum. Tamam. Ben de öyle düşünmüştüm..." Uzun bir ara oldu, sonra da kısık bir sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi.

"Hımm," dedi Alex, o telefonu kapatırken, "bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

[60]Air Force One uçağıyla aynı işlevde, daha küçük mesafelerde kaldırılan helikopter. (ç. n.)

"Evet, arayan erkek arkadaşımdı ve hayır, onunla ilgili başka soru soramazsınız."

June ani bir merakla ajandasını kapatıp, "Nasıl bizim bilmediğimiz bir erkek arkadaşın olur?" diye sordu.

"Temiz çamaşır çekmecemi gördüğümden daha sık görüyorum seni," dedi Alex.

"Çamaşırını yeteri kadar sık değiştirmiyorsun tatlım," diye araya girdi annesi başka bir taraftan.

"Donsuz gezdiğim çok oluyor," diye yanıtladı Alex ilgisizce. "Bu 'Kanadalı kız arkadaşım' tarzı bir şey mi? Sevgilin..." dedi elleriyle tırnak işareti yaparak, "'başka okulda mı okuyor?'"

"Bir gün gerçekten de acil çıkış kapısından fırlatılmak istiyorsun demek," dedi Zahra. "Uzak mesafe ilişkisi ama tam olarak senin dediğin gibi bir şey değil. Başka soru yok."

Bir anda Cash konuya dâhil oldu ve personelin aşk doktoru olarak konunun detaylarını bilmeye hakkı olduğunu savunmaya başladı. Bunun üzerine iş arkadaşlarınla paylaşmaya uygun bilgiler üzerine genel bir muhabbet döndü. Hem zaten Cash, Alex'in hayatı hakkında o kadar çok şey biliyordu ki bu durumda gülmemek zor olmuştu. June bir süredir konuşmayan Zahra'ya odaklanıp kendi lafını kestiğinde New York civarlarındaydılar.

"Zahra?"

Zahra o normal hareketli halinden uzaktı, bir heykel gibi kıpırdamadan oturuyordu. Alex dâhil herkes dondu ve dönüp ona baktı. Kadın, ağzı açık bir şekilde telefonuna bakıyordu.

"Zahra," dedi anneleri ciddi bir tonla, "ne oldu?"

Elindeki telefonu sıkı sıkı tutan Zahra başını yavaşça kaldırdı. "*Post*, Richards'ın kabinesine katılacak olan bağımsız vekili duyurdu az önce," dedi. "Stanley Connor değil. Katılan Rafael Luna."

"*Hayır*," dedi June. Buluşmayı kabul ettikleri otel asansörünün yanında, gözleri düşen ışıkta parlıyor ve topuklularını elinde tutuyordu. Örgüleri biraz bozulmuş, saçları dağılmıştı. "Seninle konuşmayı

kabul ettiğime dua et sen, ya bunu alırsın ya da elde var sıfır deyip oturursun."

Ses kayıt cihazını tutan parmakları titreyen *Post* muhabiri gözlerini kırpıştırdı. New York'a indiklerinden beri kişisel telefonundan June'u konferansla ilgili yorumlarını alabilmek için arayıp duruyordu. Şimdi ise Luna hakkında bir şeyler duymak istiyordu. June normalde öfkeli bir insan değildi ama günü çok yorucu geçmişti ve elindeki ayakkabının topuğunu adamın gözüne sokmasına ramak kalmıştı.

"Ya sen?" diye sordu adam, Alex'e.

"Eğer o bir şey demiyorsa, ben de demiyorum," dedi Alex. "June benden çok daha kibardır."

June adamın hipster gözlüklerinin dibinde parmaklarını şıklattı, gözlerinden ateş fışkırıyordu. "Onunla konuşmana izin vermiyorum," dedi. "Al sana yorumum: Annem, başkanımız, hâlâ bu seçimi kazanmayı hedefliyor. Biz de ona destek olmak için buradayız ve bütün parti üyelerini de hep birlikte desteğe çağırıyoruz."

"Ama ya Senatör Luna..."

"Teşekkürler. Oylar Claremont'a!" dedi June keskin bir dille ve eliyle Alex'in ağzını kapatıp onu gelen asansöre soktu. Alex, June'un elini yalayınca da ona bir dirsek attı.

"Kahrolası lanet hain herif," dedi Alex asansörden inince. "İkiyüzlü alçak pezevenk! Ben... Ben onun seçilmesine yardım ettim yahu! Aralıksız yirmi yedi saat boyunca kapı kapı dolanıp onun için oy topladım! Kız kardeşinin düğününe gittim. Adamın sevdiği yemekleri bile öğrendim, lanet olsun!"

Oda kartını deliğe öfkeyle sokarken, "Tamam anladık, Alex," dedi June.

"Vampire Weekend[61] kılıklı bu herif numaranı nereden bulmuş ayrıca?"

June'un yatağa attığı topuklular sekip yere düştü. "Çünkü geçen sene yattım onunla Alex, sence nereden buldu acaba? Gerginlik sonucu salak saçma cinsel tercihlerde bulunan tek sen değilsin," dedi ve

[61]Amerikan Indie Rock grubu. (ç. n.)

yatağa oturup küpelerini çıkarmaya başladı. "Ama amacını anlamış değilim. Luna nereye varmaya çalışıyor ki? Gelecekten beni delirtmek üzere gönderdikleri gizli bir ajan falan mı sanıyor kendini acaba?"

Saat oldukça geçti. New York'a vardıklarında zaten dokuzu geçiyordu, sonrasında da saatler süren bir acil durum toplantısına katılmışlardı. Alex hâlâ gergin hissediyordu ama yüz yüze geldiklerinde ablasının parlak gözlerinin sinirden dolmaya başladığını görünce yumuşadı.

"Tahminim Luna'nın kaybedeceğimizi düşünüyor olmasından yana," dedi Alex sakin bir sesle. "Eğer kabinesine katılırsa Richards'ı sol görüşe daha fazla itebileceğini düşünüyor. Kaleyi içten fethetmek gibi."

June yorgun gözleriyle kardeşinin yüzünü okumaya çalıştı. Kardeşlerin büyüğü olabilirdi ama siyaset onun değil, Alex'in güçlü yönüydü. Alex, imkânı olsa yine siyasetle içli dışlı bir hayat yaşamak isterdi, June ise tam tersiydi.

"Sanırım... uyumam lazım benim. En az bir yıl boyunca uyusam nasıl olur? Beni genel seçimden sonra uyandır."

"Tamam böceğim," dedi Alex. Eğilip başının üstünden öptü. "Öyle yaparım."

"Sağ ol küçük kardeşim."

"Bana öyle deme."

"Küçük, minyatür, mini minnacık kardeşim."

"Siktir git."

"Git uyu."

Alex, takım elbisesinden kurtulup günlük kıyafetleriyle koridora çıktığında Cash'in onu beklediğini gördü.

"Burada mı takılıyorsun?"

"Eh, biraz mecburiyetten."

Cash koca eliyle Alex'in omzunu sıvazlayıp, "Aşağıda bar var," dedi.

Alex kısa bir süre düşündükten sonra, "Tamam olur," diye yanıtladı.

Neyse ki Beekman Oteli o saatte oldukça sessizdi, bar ise duvarlarında altın sarısı, sandalye sırtlarında koyu yeşil tonlarıyla oldukça loştu. Alex sek viski istedi.

Alex sinirini viskisiyle birlikte yutarak telefonuna bakıyordu. Üç saat önce Luna'ya, "Bu ne saçmalık?" diye mesaj atmıştı, aldığı cevap ise, "Anlamanı beklemiyorum," olmuştu.

Alex'in canı Henry'yi aramak istiyordu. Bunu neden istediği aslında belliydi, birbirlerinin hayatlarında sabit duran güçlü direkler olmuşlardı. Sanki iki küçük manyetik kutup birbirini çekiyordu. Olaya, fizik kanunları açısından bakmak Alex'e o an iyi gelebilecek tek şeydi.

Viski, onu her zaman aşırı duygusal birine çevirirdi. Bir tane daha içti.

Muhtemelen Atlantik'in üstündeydi Henry o sırada, buna rağmen Alex ona mesaj atmayı düşündü. Ama sonra kulağına gelen güzel, sakin bir sesle irkildi. Hayal gördüğünden emindi.

"Cin tonik alabilir miyim lütfen?" dedi ses. Bu Henry'nin sesiydi, otelin barında Alex'in yanında oturuyordu. Açık gri bir gömlek ile kot pantolon giymişti ve biraz yorgun görünüyordu. Alex gördüklerinin beyninin bir oyunu olup olmadığını anlamaya çalıştı. Zihni stres altında seks illüzyonu mu yaratıyordu yoksa? Henry devam etti: "Tek başına içerken çok hüzünlü görünüyordun."

Gerçekten de Henry'ydi bu. "Sen... burada ne yapıyorsun?"

"Bilirsin, dünyanın en güçlü ülkelerinden birisinin sembolik liderlerinden biri olarak uluslararası siyaseti yakından takip ediyorum."

Alex tek kaşını kaldırdı.

Henry başını eğip mahcup bir sesle, "Pez'i eve bensiz gönderdim çünkü endişelendim," dedi.

"Ah işte," dedi Alex göz kırpıp. Yüzündeki muhtemel mutsuz gülümsemeyi saklayabilmek için kadehinden bir yudum daha aldı. "Anma şu Pez'in adını..."

Barmen, Henry'ye içkisini getirince, "Şerefe," dedi.

Henry ilk yudumunu alıp başparmağına akan limon suyunu yalarken, lanet olsun ki çok *çekici* görünüyordu. İngiliz kanının alışık olmadığı Brooklyn'in yaz sıcağı, dudaklarına ve yanaklarına renk getirmişti. Alex o an Henry'yi sarılıp sokulmak istediği yumuşacık tüylü bir oyuncak ayı olarak görüyordu. Boğazına oturmuş kaygı düğümünün yavaş yavaş çözüldüğünü hissedebiliyordu.

June dışında biri nadiren onu kontrol etme zahmetine girerdi. Tabii ki çoğu zaman bunun böyle olmasını kendisi sağlardı; inatla bağımsızlığını korur, albenisinin arkasına saklanırdı. Henry o an Alex'e bu numaraların hiçbirini yemiyor gibi bakıyordu.

"İç hadi Galler," dedi Alex. "Yukarıda bana seslenen büyük boy bir yatak var," derken iskemlesinde hafifçe kaydı ve dizini sarkıtıp Henry'nin dizine değdirdi.

Henry kısık gözlerle, "Patronluk taslıyoruz demek," dedi.

Henry içkisini bitirene kadar barda oturdular. Alex, Henry'nin cin markalarından bahsetmesini dinlerken, bir kez olsun Henry'nin tek başına muhabbeti ilerletebilmesinden memnuniyet duydu. Gözlerini kapatıp bu felaket günün hiç yaşanmamış olmasını dilerken aylar önce Henry'nin bahçede ona söylediği sözler aklına geldi: "Dünyada tanınmayan, sıradan bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyor musun hiç?"

Mevcut geçmişi silinmiş, tanınmayan, sıradan birisi olsaydı bile o anki arzusu değişmezdi: Yirmi iki yaşındaydı, çakırkeyifti ve başka bir adamı kemerinden tutmuş odasına sürüklüyordu. Dudaklarını dudaklarına bastırıyor, bir yandan da arkasındaki ışığı açmaya çalışıyordu. O anda aklından geçen tek şey *yanındaki kişiden hoşlandığıydı.*

Alex durup gözünü açınca Henry'nin onu izlediğini gördü.

"Konuşmak istemediğine emin misin?"

Alex homurdandı.

Konuşmak *istiyordu* aslında, Henry de bunun farkındaydı.

"Bu..." dedi Alex, eli belinde geri geri yürüyerek. "O benim yirmi yıl sonra olacağım kişiydi, anlıyor musun? Onunla ilk tanıştığımda on beş yaşındaydım ve ona hayran olmuştum. Olmak istediğim her şeydi resmen. İnsanları umursuyor, onlar için uğraşmaktan çekinmi-

yordu çünkü doğru olan buydu ve biz insanların hayatını güzelleştiriyorduk."

Tek lambadan yayılan loş ışıkta Alex döndü ve gidip yatağın ucuna oturdu.

"Siyaset yapmam gerektiğini en iyi Denver'a gittiğimde anladım, emindim bundan. Bana benzeyen, bu genç *queer* adam vardı karşımda. Devlet okullarındaki çocuklar öğle yemeğini ücretsiz yiyebilsin diye çalışıyor, bu uğurda ofiste sabahlıyordu. İşte ben de *öyle* olmak istiyordum. Annem ya da babam kadar zeki olup olmadığımdan emin değilim ama bildiğim tek şey bu yolda ilerlemek istediğimdi." Başını eğdi, bu son kısmı daha önce kimseye söylememişti. "Şimdiyse burada oturmuş, o orospu çocuğu bizi sattığı için, belki de her şey tamamen deli saçmasıydı, diye düşünüyorum. Belki de gerçek hayatta olmayan büyülü şeylere inanan saf çocuğun tekiyimdir."

Henry yaklaşıp Alex'in önünde, bacakları Alex'in dizlerinin içine değecek şekilde durdu. Alex'in huzursuzlukla salladığı bacağına elini koydu.

"Başkalarının yaptığı tercihler senin kim olduğunu değiştirmiyor."

"Öyle hissediyorum ama," dedi Alex. "Bazı insanların iyi olduğuna ve bu işi iyilik yapmak için seçtiklerine inanmak istemiştim. Çoğu zaman doğru olanı yapmak ve çoğu şeyi doğru sebeplerle yapmak... İşte buna inanabilen bir insan olmak istemiştim."

Henry ellerini bu sefer Alex'in omuzlarına koydu, boğazında gezdirdi, çenesinin altına getirdi. Alex sonunda başını kaldırıp ona baktığında, Henry'nin bakışları nazik ve emindi. "Hâlâ öylesin. Hâlâ her şeyi umursuyorsun." Eğilip Alex'in saçlarına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca çok iyi birisin. Çoğu zaman işler doğru gitmese de sen iyi birisin."

Alex derin bir nefes aldı. Henry çoğu zaman Alex'in ağzından dökülenleri ciddiyetle dinler, sonra da Alex'in en başından beri varmaya çalıştığı gerçekleri bütün çıplaklığıyla dile getirirdi. Alex'in zihni bir fırtınaysa, Henry yıldırımın düştüğü noktaydı. Alex, bunun gerçek olmasını istiyordu.

Zihni boşalana kadar Henry'nin onu yatağa yatırıp öpmesine, sonra da yavaş yavaş kıyafetlerini çıkarmasına müsaade etti. O da

Henry'ye yanaştığında omzundaki gerilmiş kasların, tıpkı Henry'nin açılışını anlattığı yelkenler gibi gevşediğini hissetti.

Henry onu öptü, öptü ve ona iyi biri olduğunu defalarca hatırlattı.

Alex'in yüksek seslerle başa çıkabileceğinden çok daha erken bir saatte kapısı vuruldu. Daha biri bir şey söylemeden, sadece duyduğu tondan kapıdakinin Zahra olduğunu anladı. *Niye aramadı da kapıma geldi ki,* diye düşünürken telefonuna uzandı ve şarjının bitik, telefonunun kapalı olduğunu gördü. *Siktir.* Alarmının neden çalmadığını artık anlamıştı.

"Alex Claremont-Diaz, saat neredeyse yedi!" diye bağırdı Zahra kapıdan. "Senin on beş dakika içinde strateji toplantın, benimse bir anahtarım var. Ne kadar çıplak olduğun umurumda değil, otuz saniye içinde bu kapıyı açmazsan içeri geliyorum."

Alex gözlerini ovalarken fazlasıyla çıplak olduğunu fark etti. Sırtına sarılmış diğer vücudu üstünkörü inceledi: Evet, Henry de oldukça çıplaktı.

"Siktir," diye saymaya başladı Alex. Yatakta o kadar hızlı doğruldu ki çarşafa dolanıp yataktan omzunun üstüne düştü.

Henry sızlandı.

Belli ki kelime dağarcığı sadece küfürlerden oluşan Alex, "Lanet olsun," deyip dolandığı yerden kendini kurtardı ve chino pantolonunu aradı. "Hay ben böyle işin..."

Henry tavana bakarak, "Neler oluyor?" dedi sakin bir tonla.

"İçeride olduğunu duyabiliyorum Alex, yemin ederim eğer..."

Kapıdan sanki Zahra ayağıyla vurmuş gibi bir ses geldi, bu kez Henry de yataktan fırladı. Mükemmel bir tabloydu. Yüzüne takındığı sersemlikle karışık panik duygusu dışında üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Arkasına saklanmayı düşünür gibi sinsice perdeyi gözledi.

Alex pantolonunu çekmeye debelenirken küfretmeye devam ediyordu. Yerden bir tişört ve rastgele bir boxer kapıp Henry'ye uzattı ve dolabı işaret etti. "İçeri, çabuk."

"Tam oturdu," diye yorum yaptı Henry.

"Evet, bu ironik sembolizmi daha sonra irdeleyebiliriz. *Gir*," dedi Alex, tam o sırada Henry dolaba girdi ve kapı açıldı. Zahra elinde termosu, yüzünde de sırf Başkan'ın oğlu diye koca bir adama bebek bakıcılığı yapmak için yüksek lisans yapmadığını gösteren bir ifadeyle kapının eşiğinde durdu.

"Günaydın," dedi Alex.

Zahra gözleriyle odayı hızlıca süzdü. Çarşaflar yerdeydi, iki yastık da kullanılmıştı ve komodinde iki cep telefonu vardı.

"Yanındaki kız kim?" diye sordu banyoya doğru ilerleyip, sanki Hollywood yıldızını küvette yakalayacakmış gibi aniden kapıyı açarak. "Buraya bir de *telefonunu* sokmasına izin mi verdin?"

"Hiç kimse," dedi Alex ama sesi çatallandı. Zahra tek kaşını kaldırdı. "Ne var? Dün biraz sarhoş oldum, o kadar. Sorun yok."

"Evet, şu an akşamdan kalma olman hiç ama hiç önemli değil," dedi Zahra ve Alex'e yaklaştı.

"İyiyim ben," dedi Alex. "Yok bir şey."

İşte o an işaret verilmiş gibi dolabın içinden sesler geldi ve Alex'in boxer'ını tam olarak üzerine geçirmeyi bile beceremeyen Henry yere devrilerek dolaptan çıkıverdi.

Alex bu görüntünün şaka olduğunu düşünmek istedi ama...

"Şey," dedi Henry yerdeyken. Alex'in boxer'ını tamamen giydi ve gözlerini kırpıştırıp, "Selam," dedi.

Sessizlik bir süre daha devam etti.

"Ben..." diye söze başladı Zahra, "burada neler döndüğünü bana anlatmanı istiyor muyum emin değilim. Ciddi ciddi o nasıl *burada*, yani bedenen veya coğrafi açıdan ve *neden*... Yok, hayır. Buna cevap verme. Hiçbir şey duymak istemiyorum." Termosunun kapağını çevirerek açtı, kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Aman Tanrım, buna *ben* mi sebep oldum? Hiç aklıma gelmedi, sizin görüşmenizi ben ayarlamıştım... Aman *Tanrım*."

Henry o sırada ayağa kalkmış ve üzerine bir tişört geçirmişti, kulakları kıpkırmızıydı. "Eğer sizi rahatlatacaksa şey... Bu durum kaçınılmazdı. En azından benim açımdan. O yüzden kendinizi suçlamamalısınız."

Alex ekleyecek bir şeyler düşünmeye çalışırken, Zahra manikürlü tırnağını Alex'in omzuna sapladı.

"Peki, umarım eğlenmişsinizdir çünkü bunu bir kişi bile duyacak olursa hepimiz mahvoluruz," dedi Zahra. Sonra da parmağını Henry'ye uzattı. "Sen de mahvolursun. Sana Gizlilik Sözleşmesi imzalatmam gerekmediğini varsayıyorum?"

"Ben bir tane imzaladım bile," dedi Alex. O sırada Henry'nin kulakları kırmızıdan panik yaratan bir mora döndü. Alex daha altı saat önce Henry'nin göğsünde uyuyordu, şimdi ise yarı çıplak bir şekilde evrak işlerini tartışıyorlardı. Bu formalitelerden nefret ediyordu. "Sanırım benim imzaladığım sözleşme her türlü durumu kapsıyordu."

"Ah mükemmel," dedi Zahra. "Bütün bunları düşünmüş olmana hayran kaldım. Harika... Bu aranızdaki durum ne zamandır devam ediyor peki?"

"Şey... yılbaşından beri," dedi Alex.

"*Yılbaşı* mı?" diye haykırdı Zahra. Gözleri kocaman açılmıştı. "Bu şey *yedi* aydır devam mı ediyor yani? Aman Tanrım, ben de uluslararası ilişkiler alanında çalıştığını zannediyordum..."

"Yani aslında teknik olarak..."

"Eğer o cümleyi bitirirsen bu geceyi hapiste geçirmeme sebep olursun."

Alex irkildi. "Lütfen anneme söyleme."

"*Ciddi* olamazsın!" diye çemkirdi Zahra. "Çükünü, seçimden önceki *en büyük siyasi etkinlikte*, *muhabirlerle* dolup taşan bir otelde, *kameralarla* dolu bir şehirde bütün kâbuslarımı gerçekleştirerek *başka bir devletin liderine* sokmuşsun, bu da yetmezmiş gibi kendisi bir *erkek*. Seçim yarışı bu kadar *burun buruna* giderken, tam da böyle *boktan* bir şeyle darmadağın olma ihtimali varken, benden Başkan'a bunu *söylemememi* mi istiyorsun?"

"Şey, evet? Ona açılmadım. Henüz."

Zahra gözlerini kapattı, dudaklarını iyice büzdü ve sanki boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bak," dedi, "bununla ilgilenecek vaktimiz yok. Annen şu anda senin cinsel krizlerinle uğraşamayacak kadar meşgul, o yüzden ona söylemeyeceğim. Ama konferans bittiğinde, sen söylemek zorundasın."

"Tamam," dedi Alex nefes vererek.

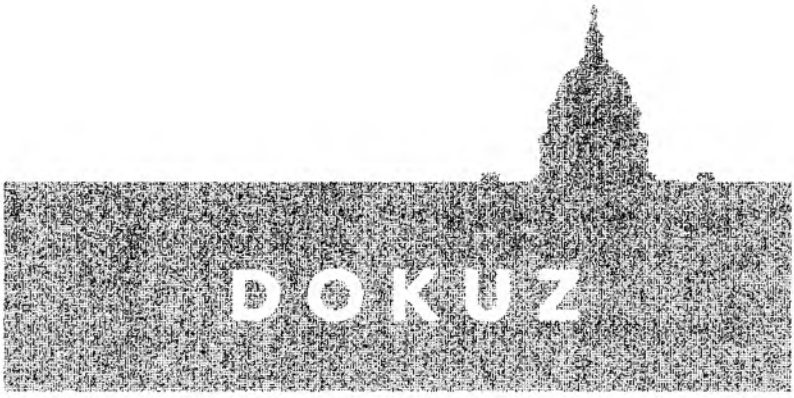
"Onunla bir daha görüşmemeni söylesem, bu bir şeyleri değiştirir mi?"

Alex, yatağın kenarında korkmuş, darmadağın ve muhtemelen midesi bulanan Henry'ye dönüp, "Hayır," dedi.

"Aman Tanrım," deyip alnını sıvazladı Zahra. "Seni her gördüğümde ömrümden bir yıl kaybediyorum. Şimdi aşağı iniyorum ve bu lanet kampanyayı kurtarmak amacıyla elimizden ne geliyorsa yapabilmemiz için senin de beş dakika içinde yanımda olman gerekiyor. Sana gelince..." Henry'ye dönüp devam etti, "hemen lanet olası ülkene dönüyorsun ve eğer birisi buradan çıktığını görecek olursa seni kendi ellerimle boğarım. Kraliyetten korkuyor muymuşum o zaman anlarsın."

"Dikkate alacağım," diye cevapladı Henry kısık bir sesle.

Zahra, Alex'e son bir kez dik dik baktı, arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarpıp odadan çıktı.

"Pekâlâ," dedi Alex.

Annesi masada karşısında oturup ellerini birleştirmiş, beklenti içinde ona bakıyordu. Alex'in avuçları terlemeye başladı. Oda küçücüktü, Batı Kanadı'ndaki en küçük toplantı odalarından biriydi. Annesini öğle yemeğine de davet edebilirdi ama biraz panik olmuştu.

Bir anda, konuya hemen girmeye karar verdi.

"Son zamanlarda," diye söze başladı, "kendimle ilgili bazı şeyleri keşfediyorum. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm çünkü benim annemsin, hayatımda hep olmanı istiyorum ve senden bir şey gizlemek istemiyorum. Tabii bunun seçim kampanyasıyla da alakası var... İmaj meseleleri..."

"Tamam," dedi Ellen nötr bir tonla.

"Tamam," diye tekrar etti Alex. "Pekâlâ. Şey. Ben heteroseksüel olmadığımı fark ettim. Ben aslında biseksüelim."

Annesinin yüzündeki ifade gevşedi. Bir kahkaha atıp ellerini açtı. "Ah, bu muydu tatlım? Tanrım, kötü bir şey diyeceksin sandım, çok korktum!" Masanın karşısından uzanıp Alex'in ellerini tuttu. "Bu harika, bebeğim. Bana söylediğin için çok mutluyum."

Alex de gülümsedi. Göğsündeki endişeli his biraz da olsa azaldı ama bir bombası daha vardı. "Şey, bir şey daha var. Ben aslında... biriyle tanıştım."

Ellen başını eğdi. "Ah, öyle mi? Senin için sevindim, umarım bütün evrak işlerini halletmişsin..."

"O... şey," diye lafını kesti Alex. "O Henry."

Bir an durdular. Ellen kaşlarını çattı. "Henry mi?"

"Evet, Henry."

"Henry... Hani prens olan?"

"Evet."

"İngiltere'nin prensi olan?"

"Evet."

"Yani başka bir Henry değil?"

"Evet, anne. Galler Prensi. Henry."

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum?" dedi Ellen. "Ya da... artık onunla arkadaş olduğunuzu?"

"İkisi de oldu, farklı zamanlarda. Ama artık bir ilişkimiz var. Bir süredir. Neredeyse yedi aydır."

"Anlıyorum."

Ellen daha uzun sürmüş gibi gelen bir dakika boyunca Alex'e baktı. Alex oturduğu yerde kımıldandı.

Ellen bir anda telefonunu kaptı, ayağa kalktı ve ayağıyla sandalyesini geri itti. "Tamam, öğleden sonrasını boşaltmak için bütün planlarımı iptal ediyorum," dedi. "Biraz vakte ihtiyacım var, materyal hazırlamak için. Bir saat sonra boş musun? Burada buluşabiliriz. Yemek söylerim. Yanında pasaportunu ve konuyla ilgili fişleri ve dokümanları da getir tatlım."

Alex'in müsait olup olmadığını bile sormadan odadan geri geri çıktı ve koridorda gözden kayboldu. Alex'in telefonuna, "ANNE KİŞİSİNDEN TOPLANTI DAVETİ: 14.00, BATI KANADI BİRİNCİ KAT, ULUSLARARASI ETİK VE CİNSEL KİMLİK RAPORU," yazan bir bildirim geldiğinde daha kapı arkasından kapanmamıştı bile.

Bir saat sonra odada birkaç paket Çin yemeği ve ekranda da PowerPoint sunumu vardı. İlk slaytta, "YABANCI HÜKÜMDARLARLA

CİNSEL DENEYİMLER: GRİ ALAN," yazıyordu. Alex o sırada çatıdan balıklama atlamak için çok geç kalıp kalmadığını sorguluyordu.

Alex yerini alırken annesi, "Pekâlâ," dedi daha sabah Alex'in söze girdiği gibi. "Başlamadan önce seni sevdiğimi ve her zaman destekleyeceğimi anlamanı istiyorum. Ama bu durum, dürüst olmak gerekirse, lojistik ve etik bir bok çukuru, o yüzden işlerimizi nizam içinde yürüttüğümüzden emin olmalıyız. Tamam mı?"

Bir sonraki slaytın başlığı şuydu: "CİNSELLİĞİNİ KEŞFETMEK: SAĞLIKLI AMA İNGİLTERE PRENSİ'YLE OLMAK ZORUNDA MI?" Ellen, daha iyi başlıklar bulmaya vakti olmadığı için oğlundan özür diledi. Alex ise o sırada ciddi ciddi ölüp kurtulmak istiyordu.

Bir sonraki slaytın başlığı da şöyleydi: "FEDERAL FİNANSMAN, SEYAHAT HARCAMALARI, SEKSE DAVET VE SEN."

Ellen'ın en büyük endişelerinden biri Alex'in bu kişisel görüşmeleri için federal finansmanlı özel jetleri kullanıp kullanmamasıydı: Kullanmamıştı. Diğeri ise ikisinin de kıçını kollamak için imzalaması gereken birtakım evraklardı. Doldurduğu formdaki kutucuklar Alex'in midesinin bulanmasına sebep oluyordu çünkü formdaki maddelerin yarısından fazlası Henry'yle henüz konuşmadığı şeylerden oluşuyordu.

Sancılı bir süreçti ama Alex bir süre sonra formları bitirmeyi de ölmemeyi de başardı. Annesi son formu alıp diğerleriyle birlikte bir zarfın içinde mühürledi. Okuma gözlüklerini çıkardı ve zarfla beraber bir kenara koydu.

"Pekâlâ," dedi. "Asıl mesele şu... Sana çok yüklendiğimi biliyorum ama bunu sana güvendiğim için yapıyorum. Aptalın teki olmana rağmen muhakeme yeteneğine güveniyorum. Yıllar önce sana olmadığın bir şey olmanı asla söylemeyeceğime yemin ettim. Ne başkan ne de anne sıfatımı kullanıp onunla görüşmeni engellemeyeceğim."

Ellen tekrar derin bir nefes aldı ve Alex'in anladığını başıyla onaylamasını bekledi.

"Ama," diye devam etti, "bu gerçekten çok büyük bir olay. Bahsettiğimiz kişi sınıfından ya da stajyerlerden birisi değil. Her şeyi çok ciddi bir şekilde oturup düşünmen lazım çünkü burada söz konusu

olan tek şey sen ve kariyerin değil; seçim kampanyası ve hükümet de tehlikede. Genç olduğunu biliyorum ama bu sonsuza kadar sürecek bir karar. Onunla sonsuza kadar birlikte olmasan bile insanlar öğrenirse bu olay sonsuza dek peşini bırakmaz. O yüzden ona karşı hislerinin gerçek olup olmadığını tartman ve eğer değilse, bu işi bitirmen gerekiyor."

Ellerini önündeki masaya koydu ve odaya sessizlik çöktü. Alex kalbinin patlayacak gibi küt küt attığını hissedebiliyordu.

Sonsuza dek. Akıl almaz derecede büyük bir kelime gibi geliyordu bu, tam olarak anlamasına daha on yıl varmış gibi.

"Ayrıca," diye ekledi Ellen, "bunu yaptığım için üzgünüm tatlım ama seni kampanyadan uzaklaştırmak zorundayım."

Alex bir anda gerçek dünyaya geri döndü, birisi onu uçurumdan itmiş gibi hissediyordu.

"Dur, hayır..."

"Bu tartışmaya açık değil Alex," dedi Ellen, yüzünde gerçekten de üzgün bir ifadeyle. Alex, annesinin ifadesinin ayrıca kararının kesin olduğunu gösterdiğini de biliyordu. "Üzgünüm, bunu riske atamam. Tehlikeli sularda yüzüyorsun. Basına başka kariyer seçeneklerini değerlendirdiğini söyleyeceğiz. Hafta sonu masanı boşalttırırım."

Alex, annesinin ona uzattığı elini ve üzerindeki çizgileri inceledi. Sonra da annesinin ona ne amaçla elini uzattığını anladı.

Cebinden kampanya kartını çıkardı. Bütün kariyerinin ilk eserini birkaç ay içinde tamamen yok etmeyi başarmıştı. Kartı annesine verdi.

"Ah, son bir şey daha," dedi annesi ve yine dosyalarının altından bir şey çıkarırken sesi aniden ciddileşti. "Texas devlet okullarında cinsel eğitim dersinin bok gibi olduğunu biliyorum ve ergenliğe girdiğinde yaptığımız konuşmada da bu konuya değinmedik, tabii bu da kendimce varsayımda bulunduğum için benim hatam ama yine de bilmeni isterim ki prezervatif kullanırsanız iyi edersiniz..."

Alex yüksek sesle, "Tamam, sağ ol anne!" dedi panikle. Odadan çıkmaya çalışırken neredeyse sandalyesini deviriyordu.

"Dur tatlım!" diye seslendi arkasından Ellen. "Planned Parenthood'dan[62] rica ettim, broşür gönderdiler, bisikletli kurye getirdi!"

[62]Cinsel sağlık ve üreme sağlığı konularında iş yapan Amerikan vakfı. (ç. n.)

Üçkâğıtçılar

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

H,

Hiç Alexander Hamilton'ın John Laurens'a yazdığı mektupları okudun mu?

Neler diyorum ben, tabii ki okumadın. Devrimci yaklaşım suçlamasıyla kraliyetten falan atarlar kesin.

Eh, kampanyadan atıldığımdan beri (günbegün beyin hücrelerimi yok ederek) haberleri izlemekten, Harry Potter'ı tekrar okumaktan ve üniversiteden kalan eski eşyalarımı gözden geçirmekten başka yapacak hiçbir şeyim yok. Kâğıtlara bakıp, ah mükemmel, sırf ilk işimden çabucak kovulma ve odama kapatılma gayesiyle bunu yazıp 98 almak için bütün gece uyumadığım ne iyi olmuş, harika bir iş çıkarmışım, diye düşünüyorum.

Sen sarayda hep böyle mi hissediyorsun? Berbat bir his bu.

Neyse, üniversite dosyalarına bakarken Hamilton'ın savaş zamanındaki yazışmalarından biri konusunda yazdığım analizi buldum ve bak ne diyeceğim: Hamilton sanırım biseksüelmiş. Laurens'a yazdığı mektuplar neredeyse karısına yazdıkları kadar romantik. Yarısı, "Sevgilerimle," ya da "Şefkatle," falan diye imzalanmış hatta Laurens'ın ölümünden önceki son mektubunu, "Sonsuza kadar seninle," diye imzalamış. Kurucu Babalar'dan birinin heteroseksüel olmaması ihtimalini niye kimse tartışmıyor anlayamıyorum (Chernow'un biyografisi dışında tabii, o da harika bu arada, bkz.: ekteki kaynakça). Yani sebebini anlıyorum da işte...

Neyse Laurens'a yazdığı mektupların birinde okuduğum bir yer bana seni hatırlattı, biraz da kendimi sanırım:

Gerçek şu ki ben talihsiz ancak duygularını ifade etmekten çekinmeyen dürüst bir adamım. Sana bunları söylüyorum çünkü beni kibirli olmakla suçlamayacağını biliyorum. Meclisten, ordudan, tüm dünyadan hatta kendimden nefret ediyorum. Hepsi birer üçkâğıtçı, bir tek senin dışında...

Tarih kitaplarını kurcaladıkça, gelecekte bir gün orada nasıl yer alacağımı düşünüp durdum. Seni de düşündüm tabii. Keşke insanlar böyle mektuplar yazmaya devam etse...

Tarih demişken... Eminim biz de tarihe geçebiliriz.

Sevgi ve şefkatle,

Kurucu Babalar'a Hürmetsizliğin İlk Oğlu, Yavaş Yavaş Deliren Alex

Cvp: Üçkâğıtçılar

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Mastürbasyon Odaklı Tarih Okumalarının İlk Oğlu Alex,

"bkz.: ekteki kaynakça" şu ana kadar bana yazdığın en seksi cümleydi.

Beyaz Saray'daki bu yavaş çürüyüşünden her bahsettiğinde her şey benim suçummuş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamıyorum ve gerçekten de kendimi bok gibi hissediyorum. Özür dilerim. O gün bir anda çıkıp gelmemeliydim. Heyecanlandım ve doğru düzgün düşünemedim. Kampanya işinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Sana ciddi olarak seçim şansı sunmak istiyorum. Kampanya işini devam ettirmek ve daha az karmaşık bir hayat sürmek istiyorsan lütfen söyle...

Bu arada ister inan ister inanma ama Hamilton hakkında birkaç sebep yüzünden bir şeyler araştırmışlığım var. Birincisi, kendisi dâhi bir yazar. İkincisi, ismini ondan aldığını biliyorum. Ayrıca ortak birkaç özelliğiniz var: İkiniz de tuttuğunuzu koparıyorsunuz ve ikiniz de ne zaman susacağınızı bilmiyorsunuz. Üçüncüsü, pisliğin teki bir seferinde kendisinin yağlı boya tablosuna olan saygımdan şüphe etti ve tarih sayfalarını karıştırırken biraz o dönemki şartlara hâkim olmak gerekiyor.

İsyancı asker rolünü oynadığın bir senaryo mu planlıyorsun yoksa? İçimdeki Kral III. George'tan kalma bütün kanın damarlarımda pıhtılaşacağını ve işe yaramaz hale geleceğimi söylemeden edemeyeceğim.

Yoksa mum ışığında kaleme aldığın tutkulu mektupları benimle paylaşmak mı istiyorsun?

Yanımda olmadığın zamanlarda vücudunu rüyalarımda gördüğümü söylemeli miyim sana? Uyuduğumda seni, belinin kıvrımını, kalçandaki beni hayal ediyor, uyandığımda da az önce seninleymişim gibi boynumda gezdirdiğin ellerini hissediyorum. Teninin tenime değdiğini ve bunun vücudumdaki her kemiği özlemle sızlattığını söylemeli miyim? Ya da bazen birkaç dakikalığına da olsa nefesimi tutup yanına döndüğümü, binlerce odanın yokluğunda seni rüyalarımda bulduğumu söylemeli miyim?

Bence Hamilton hislerini Eliza'ya mektuplarından birinde daha iyi dile getirmiş:

Düşüncelerimi bana başka şeyleri düşünecek şans bırakmayacak kadar ele geçiriyorsun; bütün gün aklımdan çıkmamak bir yana uykumda bile sen varsın. Rüyalarımda hep seninleyim ve uyandığımda da sırf seni daha çok düşünebilmek için bir türlü uykuya dalamıyorum.

Eğer e-postanın başında bahsettiğim opsiyonu tercih edecek olursan, umarım devamında yazdığım bu saçmalıkları okumamışsındır.

Saygılarımla,

Bahtsız Romantik Kâfir Prens Zırdeli Henry

Üçkâğıtçılar

A <agcd@eclare45.com> 3/4/20 2:41
Henry kişisine

H,

Lütfen aptal olma. Bu işin kolay olmayacağını ikimiz de biliyorduk.

Neyse, bence sen yazar olmalısın. Hatta olmuşsun bile.

Bunca şeyden sonra bile seni hâlâ yeterince tanıyamamışım gibi hissediyorum. Kulağa saçma mı geliyor? Hamilton hakkında bu kadar bilgili olup böyle şeyler yazabilen bu kişi kim diye düşünüyorum. Böyle birisi nasıl bir yaşam sürmüş olabilir? Ben nasıl bu kadar yanılabildim?

Çok garip geliyor çünkü aslında insanlar hakkındaki sezgilerim hep kuvvetli olmuştur. Tahminlerim çoğunlukla doğru çıkar. Senin hakkında da benzer sezgilerim olmuştu ama hep bir şeyler eksikti. Yine de içimdeki önseziyi takip ettim ve körü körüne ilerleyip en iyisinin gerçekleşmesini diledim. Bu senin Kutup Yıldızı olduğun anlamına mı geliyor?

Mümkün olan en yakında zamanda seni tekrar görmek istiyorum. E-postanda yazdığın o paragrafı tekrar tekrar okuyup duruyorum, hangisi olduğunu anladın. Seni yanımda istiyorum. Vücudunu ve her şeyini istiyorum. Ayrıca bu evden defolup gitmek istiyorum. June'u ve Nora'yı televizyonda izlemekten bıktım, resmen işkence çekiyorum.

Babamın Texas'taki göl evinde her yıl tekrarladığımız bir ritüelimiz var. Her şeyden uzakta birlikte bir hafta sonu geçiriyoruz. İskelesi olan bir göl var ve babam her sene orada inanılmaz lezzetli yemekler pişiriyor. Bize katılmak ister misin? Seni böyle hafif bronzlaşmış, manzaraya karşı tatlı tatlı otururken düşünmekten kendimi alamıyorum. Önümüzdeki değil bir sonraki hafta sonu olacak. Eğer Shaan, Zahra'yla veya herhangi biriyle Austin uçuşuyla alakalı organizasyon yapabilirse seni oradan alabiliriz. Lütfen kabul et!

Hep seninleyim,

Alex

Not: Allen Ginsberg'den Peter Orlovsky'ye (1958):

Aramızdaki gün ışığı kadar eşsiz bağı özlesem de sana olan özlemim evime duyduğum özlemden farksız. Işığını bana geri yansıt hayatım ve hep beni düşün.

Cvp: Üçkâğıtçılar

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Alex,

Eğer kuzey bensem, istikametimiz neresi? Tanrı aşkına, düşünmeye bile korkuyorum.

Kimliğim ve benim gibi bir insanın nasıl bir yaşam sürmüş olabileceğiyle alakalı soruna elimden geldiğince cevap vermeye çalışacağım ve bunu sanırım en iyi şekilde bir masalla açıklayabilirim:

Bir varmış bir yokmuş, kalenin birinde doğan bir prens varmış. Annesi âlim bir prenses, babası ise o topraklardaki en korkulan, en yakışıklı şövalyeymiş. Prens küçük bir çocukken, aklına gelebilecek her dileği gerçeğe dönüştürülmüş. Çocuk, en güzelinden ipek kıyafetler giyer, bahçeden taptaze meyveler yermiş. Zaman zaman o kadar *mutlu hissedermiş ki bir prens olmaktan asla sıkılmayacağını* düşünürmüş.

Bu *prens, uzun mu uzun bir prens soyunun devamıymış* ama aslında onun gibi bir prens daha önce hiç var olmamış: Bizim prensin kalbi vücudunun diğer tarafındaymış.

Prens küçükken ailesi gülümser ve bu durumun büyüyünce düzeleceğini söylermiş. Ama prens büyüdükçe can dolu, kırmızı kalbi aynı yerinde kalmaya devam etmiş. Prens bu durumu pek fazla kafasına takmasa da ailesi krallıktaki insanların bunu fark edip onu dışlamalarından korkar hale gelmiş.

Prensin büyükannesi olan kraliçe yüksek bir kulede yaşar, sürekli şimdiki ve eski prenslerin hikâyelerini anlatır ve onların nasıl doğru doğduğundan bahsedermiş.

Sonra günlerden bir gün, prensin babası olan şövalye savaşta yenik düşmüş. Mızrak zırhını da delmiş, vücudunu da ve öylece yere yığılıvermiş. Kraliçe yeni kıyafetler ve prensin kalbini gizleyebileceği şekilde bir zırh göndermiş ve prensin annesi de bunlara engel olmamış. Çünkü savaş sırasında oğlunun kalbinin delinmesinden çok korkuyormuş.

Böylece prens bu kıyafetleri, zırhları giymiş ve yıllar içinde her şeyin çözüldüğüne inanmış.

Ta ki yakınlardaki köylerinden birinde yaşayan bir çocukla tanışana dek... Çocuk, prensi hayata geri döndüren korkunç şeyleri korkmadan söyleyebilen, çok yakışıklı ve göz kamaştırıcı biriymiş. Hatta prens, çocuktan o kadar çok etkilenmiş ki onun yoktan para, votka shot'lar ve kayısılı turtalar var edebilen çılgın bir büyücü olduğunu düşünmüş. Böylece prensin tozpembe hayatı bir anda tepetaklak olmuş. Krallıkta yaşayanlar ise durumu öğrenince, "Nasıl bu kadar şaşırdık biz de anlamadık," demişler.

Göl evi planına varım. Evden çıkacak olmana da çok sevindiğimi söylemem gerek. Açıkçası yakında etrafı yakacaksın diye korkmuyor değilim. Bu arada bu, babanla tanışacağım anlamına mı geliyor?

Seni özledim.

x

Henry

Not: İnanılmaz derecede utanıyorum, umarım e-postayı okur okumaz hafızandan silersin.

Notun notu: Henry James'ten, Hendrik C. Andersen'a (1899):

Yüce Amerika'nın sana zalim davranmamasını dilerim. Sevgili oğlum, sana sonsuz güveniyorum ve bunu göstermekten çekinmiyorum. Tüm umutlarım, en içten dileklerim ve sevgim seninle olsun. Gönlünü ferah tut ve (sanıyorum ki kaçınılmaz olarak garipleşse de) olaylar geliştikçe bana Amerikan masalını anlat. Her hâlükârda umuyorum ki tutta quella gente sana iyi davranır.*

*"Bütün o insanlar" anlamında İtalyanca söylem. (ç. n.)

"*Yapma* dedim," dedi Nora yolcu koltuğundan uzanarak. "Bir sistem var, buna saygı göstermek zorundasın."

"Tatile çıkınca sistemlere inanmam," dedi June. Alex'in üzerine doğru eğilmişti, bir yandan da Nora'nın elini tokatlamaya çalışıyordu.

"Mesele tamamen matematik," dedi Nora.

"Matematiğin burada hiçbir hükmü yok."

"Matematik *her yerde*, June."

"İn üstümden," dedi Alex, omzuna dayanmış olan ablasını iterek.

"Bana destek olman gerekiyor!" diye bağırdı June ve Alex'in saçını çekti, karşılığında da oldukça çirkin bir bakış aldı.

Nora, Alex'e döndü. "Memelerimden birine bakmana izin veririm," dedi. "Şu güzel olana."

Bir anda dikkati dağılarak, "İkisi de güzel ki," diye ekledi June.

"İkisini de gördüm zaten. Hatta şu an bile görüyorum sayılır," dedi Alex, Nora'nın üzerindeki yırtık pırtık şort salopete ve içine sutyen yerine giydiği yarım yamalak bluza bakarak.

"*Hashtag* tatil memeleri," dedi June. "Lütfeeeeeeeen."

Alex iç çekip, "Üzgünüm böceğim ama müzik listesine en çok vakit ayıran Nora'ydı, o yüzden aux kablosunu o almalı," dedi.

Arka koltukta oturan kızlardan hem zafer hem de bıkkınlık sesleri yükseldi. Yolculuk listesi için kesinlikle hata yapmayan bir algoritma geliştirdiğinden bahseden Nora kabloyu alıp telefonuna taktı. Alex, sonunda arabayı benzinlikten çıkarırken Four Tops'tan "Loco in Acapulco"nun giriş trompeti çalmaya başlamıştı.

Kullandıkları cip, Alex on yaşındayken babasının yeniden döşeme ve dekorasyon projesi için kullandığı araçtı. Araba artık California'daydı ama her sene yaptıkları hafta sonu kaçamağı için babaları aracı Texas'a getirir, Alex ve June yolun geri kalanına arabayla devam etsinler diye aracı Austin'de bırakırdı. Alex araba kullanmayı vadide geçirdikleri bir yaz bu arabayla öğrenmişti. Eyaletler arası otoyola çıkmak üzere gaza basıp, iki siyah Gizli Servis arabasıyla

hizaya geldiğinde kendini aynı o zamanki gibi heyecanlı hissediyordu. Artık neredeyse hiç araba kullanamıyordu.

Bu erken saatte tertemiz ve masmavi gökyüzünde güneş henüz doğmamıştı. Alex gözlüğünü takmış, kollarını sıvamış ve arabanın üstünü açmıştı. Müziğin sesini açtıkça her şeyi saçlarını dalgalandıran rüzgâra bırakabilirmiş gibi hissediyordu. Böylece tüm tasaları hiç var olmamış gibi uçup gider, o da hissettiği heyecanla hayatına devam ederdi.

Salgıladığı dopamin bulutunun ardında her şeye rağmen iyi hissediyordu, kampanyadaki işinden olmak ve odasında attığı voltalar sorun değildi. *Ona karşı hislerin sonsuza dek sürecek mi?*

Başını kaldırıp memleketinin sıcak ve yapış yapış havasını çekti içine, dikiz aynasında kendisiyle göz göze geldi. Güneşten biraz yanmıştı, genç görünüyor, yüzü gülüyordu. Başkente taşınmadan önce olduğu Texaslı gence geri dönüşmüştü. Bugün kendini sıkıntılarla boğmayacaktı.

Bir grup güvenlik görevlisi hangarın önünde bekliyordu. Onların yanında ise kısa kollu şambre gömlek ile şort giymiş, şık bir güneş gözlüğü takmış ve omzunda Burberry seyahat çantasıyla Henry duruyordu: Lanet olası bir yaz rüyasıydı. Alex cipin kapısını açıp indiğinde, Nora'nın şarkı listesinde Dolly Parton'dan "Here You Come Again" çalıyordu.

June ve Nora, Henry'ye sıkı sıkı sarılmış, âdeta onu sevgi çemberine almışlardı. Henry'nin, "Evet merhaba, sizi gördüğüme ben de sevindim!" dediği zar zor duyuluyordu. Henry de kızlara sarılırken Alex dudağını ısırdı ve Henry'yi izlemeye koyuldu. Sonra da sıra onlara geldi. Sarıldıkları anda Alex, Henry'nin boynundan gelen mis kokuyu içine çekti.

Henry'nin küçük bir fısıltıyla kulağına, "Selam hayatım," dediğini duyan Alex nefes almayı bile unutmuş halde sadece gülümsedi.

"*Drums, please!*" diye bir ses yükseldi aracın hoparlörlerinden, "Summertime" çalmaya başlamıştı ve Alex sevinçle bağırdı. Henry'nin güvenlik ekibi, Gizli Servis'in araçlarıyla düzen oluşturduktan sonra yola devam etti.

45 nolu otoyolda hızla ilerlerken Henry, Alex'in yanına oturmuş sırıtıyor, başıyla müziğe eşlik ediyordu. Alex ise sık sık ona bakıp Henry'nin, Prens Henry'nin *yanında* olduğuna ve onunla birlikte Texas'taki yuvasına gittiğine inanamıyordu. June, koltuğunun altındaki soğutucudan dört şişe Meksika kolası[63] çıkarıp herkese dağıttı, Henry de ilk yudumunu büyük bir keyifle içti. Alex uzanıp Henry'nin boştaki elini avucuna aldı ve aracın ortasındaki kol dayama kısmında parmaklarını birbirine kenetleyip el ele tutuştular.

Austin'den LBJ Gölü'ne varmaları bir buçuk saat sürmüştü. Dağların arasındaki kıvrımlı yollardan göle yaklaşırken Henry, "Neden LBJ Gölü demişler?" diye sordu.

"Buyur Nora," dedi Alex.

"LBJ Gölü," diye başladı Nora, "ya da Lyndon B. Johnson Gölü, Colorado Nehri üzerindeki barajların oluşturduğu, Texas Yaylası Gölleri olarak da bilinen altı rezervuardan biridir. Johnson'ın başkan olduğu dönemde yürürlüğe aldığı Kırsal Elektriklendirme Yasası sayesinde hayata geçmiştir. LBJ'nin buralarda bir yerde evi de vardı."

"Bu doğru," dedi Alex.

"Ayrıca ilginç bir gerçek: LBJ çüküyle kafayı bozmuş biriydi," diye ekledi Nora. "Adını Jumbo koymuş, bir de durduk yerde sürekli her yerde çıkarıp dururmuş. Her yerde derken *gerçekten* her yerde... İş arkadaşlarının, muhabirlerin, herkesin önünde."

"Bu da doğru."

"Amerikan siyaseti," diye bir yorum yaptı Henry, "gerçekten etkileyici."

"Emin misin Sekizinci Henry?" dedi Alex.

"*Her neyse*," dedi Henry makaraya alarak, "ne zamandır buraya geliyorsunuz?"

"Babam, annemle ayrıldıklarında bu evi aldı, yani ben on iki yaşındaydım," diye açıkladı Alex. "Taşındıktan sonra bize yakın bir yer-

[63]ABD'de kullanılan yüksek fruktozlu mısır şurubu formülü yerine şeker kamışı içeren formülden yapılan ve normalde Meksika'da satılması için üretilen ama ABD'ye yüksek miktarda ihraç edilen Coca-Cola türü. (ç. n.)

de ev sahibi olmak istedi. Yazları burada o kadar çok vakit geçirirdik ki."

"Burada ilk sarhoş olduğun günü hatırlıyor musun, Alex?" diye araya girdi June.

"*Bütün gün* aralıksız çilekli daiquiri[64] içince..."

"O kadar çok kusmuştun ki," dedi June şefkatle.

Büyük ağaçların etrafını sardığı bir garaj yoluna dönüp tepenin zirvesindeki, tıpkı bıraktıkları gibi duran parlak turuncu dış cepheli evin önüne kadar devam ettiler. Binanın çevresinde kusursuz kemerler vardı ve etrafı yüksek kaktüsler ve aloe vera bitkileriyle doluydu. Anneleri bu hacienda[65] tarzı mimariden hiç hoşlanmazdı, o yüzden babaları bu evi alınca tamamen bu tarzı benimsemişti: camgöbeği renginde yüksek kapılar, kalın ahşap kirişler, İspanyol usulü pembe ve kırmızı desenli fayanslar... Evin etrafını çevreleyen geniş bir veranda ve tepeden iskeleye kadar inen merdivenler vardı. Evin suya bakan kısmındaki bütün camlar açıktı, ılık bir rüzgârda perdeler hafif hafif sallanıyordu.

Güvenlik ekipleri evin etrafını kontrol etmek için geriye döndü. Güvenliğin yanlarında bulunması mecburiydi ve güvenlik ekibi, aynı zamanda özel alanlarını korumak için yan taraftaki evi kiralamışlardı. Henry hiç zorlanmadan June'un soğutucusunu omzuna alırken Alex kendinden geçmemeye çalıştı.

Bir anda Oscar Diaz'ın yüksek sesi duyuldu. Üstünden sular damlaya damlaya köşeyi döndü, belli ki sudan yeni çıkmıştı. Eski kahverengi huarache ayakkabılarını ve üzeri papağan desenli bir şort mayo giymişti. Kollarını kocaman açtı ve June hemen babasına sarıldı.

"CJ!" dedi babası. June'a sarıldı ve kızını kaldırıp etrafında döndürdükten sonra stuko tırabzanlara oturttu. Sonra sıra Nora'ya geldi, en son da Alex'i sıkıca kucakladı.

Henry öne bir adım attığında Oscar onu baştan aşağı (Burberry çantası, omzundaki soğutucu, zarif gülümsemesi, uzattığı eli) dikkatlice süzdü. Alex'e bir arkadaşını getirip getirmeyeceğini sorduğunda, Alex birini

[64]Rom bazlı bir kokteyl. (ç. n.)

[65]Eskiden bir tarım işletmesi olup sonra konuta dönüştürülen büyük evlere verilen ad. (ç. n.)

getireceğini ve çok normal bir olaymış gibi bu kişinin Galler Prensi olduğunu söylemişti. Oscar, bu duruma nasıl tepki vereceğini bilememişti. Şimdi de bu ziyaretin nasıl geçeceğini pek kestiremiyordu.

"Merhaba," dedi Henry. "Tanıştığıma memnun oldum. Ben Henry."

Oscar, Henry'nin uzattığı eli sımsıkı tutarken, "Umarım deliler gibi partilemeye hazırsındır," dedi.

Mutfakta ailenin şefi Oscar olsa da barbekünün başında duran kişi hep Alex'in annesi olurdu. Pemberton Heights bölgesinde Meksikalı baba evde özenle trileçe yaparken, sarışın annenin bahçede et çevirmesi biraz garip karşılanmıştı ama doğru olan iş dağılımı buydu. Alex bu ikiliden neyin nasıl pişirileceğini öğrenmişti, şimdi de o kaburgalarla ilgilenirken, Oscar kalan işleri hallediyordu.

Her zaman limon, tuz ve baharat kokan göl evi mutfağı, suya bakan cephedeydi. Oscar buraya her geldiklerinde rafları çeridomatesler ve yumuşacık avokadolarla doldururdu. Alex sonuna kadar açılan büyük pencerenin önünde, tezgâhtaki tavalara yayılmış üç bütün kaburganın önünde duruyordu. Babası ise lavabonun başında mısırların koçanlarını soyuyor, bir yandan da eski bir Chente plağına mırıldanarak eşlik ediyordu.

Esmer şeker. Tütsülenmiş tatlı kırmızı biber. Soğan tozu. Toz Şili biberi. Sarımsak tozu. Arnavut biberi. Tuz. Karabiber. Biraz daha esmer şeker. Alex hepsini eliyle ölçüp bir kâseye atıyordu.

Havuzda takılan June ve Nora şişme oyuncak hayvanların üzerinde oturmuş, ellerinde deniz makarnalarıyla eskrim bozması bir yarışa girmişlerdi. Hafif çakırkeyif ve üstü çıplak olan Henry, havuzun kenarında durmuş, bir ayağını da yükseltiye koymuş, elindeki Shiner birayı deli gibi sallayarak kızlara hakemlik yapmaya çalışıyordu.

Henry'yi ve kızları izlerken Alex'in yüzünde bir gülümseme belirdi.

Alex'in sol tarafında bir yerden, "Konuşmak ister misin?" dedi babası İspanyolca.

Alex irkildi. Babası, birkaç metre ötesindeki bara geçmiş, elote[66] hazırlığı için büyük bir parça cotija peynirini kremayla ve baharatla karıştırıyordu.

Alex kem küm etti. Kendini bu kadar çabuk açık etmiş miydi gerçekten?

"Raf hakkında."

Bunun üzerine Alex, rahat bir nefes aldı ve omuzları gevşedi. Etleri baharatlamaya devam etti.

"Ah, o şerefsizin evladı yok mu," dedi Alex. Haber duyulduğundan beri küfürler ederek bu konuya üstünkörü değinmişlerdi sadece. İkisi de ihanetin acısını hissediyordu. "Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrin var mı?"

"Onun hakkında benim de diyecek iyi bir şeyim yok. Bir sebep de bulamıyorum. Ama..." Oscar düşünceli bir edayla duraksadı, bir yandan kremayı karıştırıyordu. Alex, babasının her zaman olduğu gibi kafasında bir sürü düşünceyle boğuştuğunun farkındaydı. "Bilmiyorum. Bunca zamandan sonra Jeffrey Richards'ın yanında olmayı tercih etmesinin bir sebebi olması gerektiğine inanıyorum. Ama ne olduğunu bulamıyorum."

Alex temizlikçilerin odasında kulak misafiri olduğu, babası ile Luna arasında geçen konuşmayı düşündü, acaba babası ona büyük resmi gösterecek miydi? Onları gizli gizli dinlemek için çalıların arasında süründüğünü belli etmeden ne konuştuklarını sormanın bir yolu olup olmadığını düşündü. Babasının Luna'yla ilişkisi hep böyle olmuştu: Gizli saklı köşelerde yetişkin konuşmaları yaparlardı.

Alex, Oscar'ın senato bağış toplama etkinliğine katıldığı bir gün Luna'yla tanışmıştı. Alex daha on dört yaşındaydı ama bir şeyler öğrenmeye oldukça hevesliydi. Luna yakasına iliştirdiği gurur bayrağı armasıyla kendinden emin bir tavırla etrafta dolanıyordu. Alex bunu hafızasına kazımıştı.

"Onu neden seçtin?" diye sordu Alex. "O kampanyayı hatırlıyorum. Siyasette büyük başarılar kazanma potansiyeli olan bir sürü insanla tanışmıştık. Onlardan birini seçmek daha kolay olmaz mıydı?"

[66]Mısır koçanının barbeküde çevrilmesi ve sonra üzerine peynirli krema sosu dökülmesiyle yapılan Meksika yemeği. (ç. n.)

"Neden gey olanı seçtiğimi mi soruyorsun?"

Alex ifadesini bozmamak için uğraştı.

"Tam olarak bunu kastetmemiştim," dedi Alex, "ama evet."

"Raf sana hiç on altı yaşındayken ailesinin onu evden attığını söylemiş miydi?"

Alex acıyla yüzünü buruşturdu. "Üniversiteden önce zor bir hayatının olduğunu biliyordum ama hiç detaya girmemişti."

"Gey olduğunu ailesine açıkladığında bu haberi hiç iyi karşılamamışlar. Raf birkaç sene çok büyük zorluklar çekmiş ama bu onu güçlü kılmış. İlk tanıştığımız gün, Raf'ın evden ayrıldıktan sonra California'ya ayak bastığı ilk günmüş, onun için ne kadar zor olsa da Meksikalı dostuna destek olmaktan geri durmadı ve geldi. Zahra'nın bir anda annenin ofisine gelip ona haksızlık eden herkese başarıya ulaşacağını kanıtlamak istediğini söylemesi gibi... Savaşçı bir ruhu ilk bakışta anlarsın."

"Evet," diye doğruladı Alex.

Bir süre Chente arka planda şarkısını söyleme devam etti ve Oscar elindeki işle uğraştı. Sonra da sessizliği bozdu.

"Aslında," dedi, "o yaz seni kampanyasında çalışmaya gönderme sebebim, senin en iyi sözcülerimden biri olmandı. Başaracağını biliyordum. Ama ondan öğrenebileceğin birçok şey olduğundan da emindim. Çok fazla ortak noktanız var."

Alex uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi babası ve Alex başını kaldırıp ona baktığında, camdan dışarıyı izlediğini gördü, "prensler daha pısırık olur sanıyordum."

Alex gülerken camdan Henry'ye ve öğlen güneşinde daha da göze çarpan belinin kıvrımlarına baktı. "Göründüğünden daha sağlamdır."

"Avrupalı biri için hiç fena değil," dedi Oscar. "June'un eve getirip tanıştırdığı malların çoğundan daha iyi." Alex olduğu yerde donakaldı. Titreyerek başını babasına çevirdi ama o, yüzünde belli belirsiz bir ifade olduğu halde ahşap kaşıkla kâsedekileri çırpmaya devam etti. "Senin getirdiklerinin çoğundan da iyi tabii. Ama Nora'dan iyi değil.

Nora her zaman favorim olacak." Alex, babası başını kaldırana kadar ona bakmaya devam etti. "Ne? Sandığın kadar iyi gizleyemiyorsun."

"Ben... bilemiyorum," dedi Alex, yarı kekeleyerek. "Bu durumu bu kadar kolay kabulleneceğini düşünmemiştim..."

Babası elindeki kaşıkla Alex'in koluna vurup krema bulaştırdı. "Babana biraz güven yahu. California'ya cinsiyet ayrımı yapılmayan tuvaletleri kim getirdi zannediyorsun?"

"Tamam, tamam pardon!" dedi Alex gülerek. "Sadece konu kendi çocuğun olunca işler farklı olabilir diye düşündüm."

Top sakalını kaşırken babası da güldü. "Değil aslında. Benim için farklı değil en azından. Ben senin yüreğini görüyorum."

Alex gülümseyerek, "Biliyorum," dedi.

"Annen biliyor mu?"

"Evet, birkaç hafta önce söyledim."

"Nasıl karşıladı?"

"Yani biseksüel olmama değil de görüştüğüm kişinin Henry olmasına biraz delirdi. PowerPoint sunumları falan hazırladı."

"Tam da onun yapacağı bir şey."

"Beni işten kovdu ve ona karşı hissettiklerimin alacağım risklere değip değmediğini sorgulamamı istedi."

"Ee değiyor mu peki?"

Alex üfledi. "Lütfen, Tanrı aşkına, sorma bunu. *Tatile* geldim. İçip sarhoş olup ağzımın tadıyla barbekü yapmak istiyorum."

Babası kederlenip güldü. "Aslında biliyor musun, annen ile ben pek de mantıklı bir çift değildik. Sanırım ikimiz de sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk. İkimiz de çok ama çok kibirliyiz. Ama şu da bir gerçek ki annen benim hayatımın aşkı. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Sırılsıklam âşıktık birbirimize ve bu aşk sayesinde size sahip olduk. Benim gibi yaşlı bir hödüğün başına gelmiş en güzel şey sizsiniz. Böyle aşklar nadir yaşanır, sonu tam bir felakete dönüşse bile..." Düşünceli bir şekilde cık cık etti. "Bazen aşağıda uçurum olmaması için dua ederek atlarsın."

Alex gözlerini kapattı. "Bugünlük baba nutuğunu bitirdin mi?"

"Ne fenasın ya," deyip oğlunun başına bir mutfak havlusu fırlattı Oscar. "Hadi git de diz şu kaburgaları. Artık yemek yemek istiyorum." Alex giderken arkasından seslendi: "Siz ikiniz bu gece ranzalı odada yatarsanız iyi edersiniz! Santa Maria'nın gözü üzerimizde!"

O akşam bol bol elote, yeşil salsa soslu domuz tamale'si[67], Meksika fasulyesi ve kaburga yediler. Henry tabağına her şeyden bol bol koyup, sırlarını göstermelerini beklercesine hepsini uzun uzun inceledi. Alex o anda Henry'nin daha önce hiç eliyle kaburga yemediğini fark etti.

Alex yemeye başlayıp nasıl olduğunu gösterdi, sonra da Henry çekinerek kaburgayı parmak uçlarından tutup eline aldı. Sonra dişleriyle bir parça et koparıp, barbekü sosunu ağzına burnuna bulaştırarak yemeye başladı.

Babası oturma odasında eski bir gitar bulundururdu. June da gitarı kapıp getirince, babasıyla paslaşarak çalmaya başladılar. Alex'in şambre gömleklerinden birini bikinisinin üstüne giymiş olan Nora çıplak ayakla içeri girip çıkıyor, herkesin bardağını beyaz şeftali ve böğürtlenli sangria'yla dolduruyordu.

Sonra şöminenin etrafında oturup, biraz eski John Cash şarkılarından biraz da Selena'dan ve Fleetwood Mac'ten parçalar söylediler. Alex oturduğu yerde ağustosböceklerinin, suyun ve babasının çatlak sesine kulak verdi. Babası yatmaya gidince şarkı söyleme işini June devraldı. Alex ay ışığının altında huzurlu ve sıcacık hissediyordu.

Alex ve Henry, verandanın bir ucundaki salıncağa geçtiklerinde, Alex kıvrıldı ve Henry'nin gömleğinin yakasına başını koyup yattı. Henry de kolunu atıp tütsü kokan parmaklarını Alex'in çenesinde gezdirdi.

June tellere vururken "Annie's Song" şarkısını söylüyor, bir yandan da rüzgâr ağaçların en yüksek dallarıyla buluşuyor ve su yükselip üst sınırlara ulaşıyordu. Henry eğilip Alex'in dudaklarıyla buluştuğunda Alex, Henry'yi ölümüne sevdiğini hissediyordu.

Alex sonraki sabah hafif baş ağrısıyla yatağından fırladığında

[67] Meksika mutfağında mısır yaprağına sarılarak yapılan dürüm. (ç. n.)

Henry'nin mayolarından birisi dirseğine dolanmıştı. Teknik olarak ayrı ranzalarda yatmışlardı ama gece öyle *başlamamıştı.*

Mutfakta tezgâhın önünde durup bir bardak suyu kafasına dikti ve camdan dışarıyı izledi. Parlaklığıyla kör eden güneş, gölün üzerine düşmeye başlamıştı bile. Alex'in göğsüne ise emin olma hissi yerleşmişti.

Burada olmanın verdiği huzur da vardı tabii. Başkentten uzaktaydı, etrafta sedir ağaçlarının ve chile de árbol'ün[68] tanıdık kokusu vardı. Buraya kök salmıştı. Dışarı çıkıp parmaklarını yumuşak toprağa sokabilir ve kendine dair her şeyi bir anda anlayabilirdi.

Anlıyordu da gerçekten. Henry'yi seviyordu, bu yeni bir şey değildi. Muhtemelen *J14* dergisinin kuşe sayfalarında fotoğrafını ilk kez gördüğü günden malzeme dolabında onu yere yapıştırıp susmasını söylediği güne kadar hep âşıktı ona. Onu o kadar uzun zamandır ve o kadar çok seviyordu ki...

Tavalara uzanırken yüzünde bir gülümseme belirdi çünkü bu tam da almaya karşı koyamadığı risklerdendi.

Henry pijamalarıyla mutfağa indiğinde uzun yeşil masada koca bir ziyafet kurulmuştu bile, Alex ise ocağın başında on ikinci krepi çeviriyordu.

"*Önlük* mü o üstündeki?"

Alex, çamaşırının üzerine giydiği benekli şeyi sanki özel kesim bir takımı gösteriyormuş gibi savurdu. "Günaydın hayatım."

"Pardon," dedi Henry, "yakışıklı, aksi, kısa boylu, saat sabah onu geçinceye kadar sinir bozucu olmayı başaran birine bakmıştım. Buralarda öyle birini gördün mü acaba?"

"Siktir! Boyum 1.75. Kısa değil, ortalama."

Henry gülerek mutfak boyunca ilerledi, Alex'e sırtından sarılıp yanağına bir öpücük kondurdu. "Hayatım, ikimiz de küsuratları yuvarladığını biliyoruz."

Henry kahve makinesine daha sadece bir adım atabilmişti ki Alex uzanıp Henry'nin saçlarını yakalayıp kendine çekti ve bu seferki öpü-

[68]İspanyolcada "ağaç biberi"; çok acı Meksika kırmızıbiberlerinden biri. (ç. n.)

cüğü dudaklarına kondurdu. Henry şaşırmanın etkisiyle bir an duraksadı ama sonra Alex'in öpücüğüne karşılık verdi.

Alex o an için tavadaki krepleri hatta her şeyi unuttu. Henry'yle (belki önlüğü bile çıkarmadan) çok pis şeyler yapmanın hayalini kurdu. En güzeli de bütün bunları onu sevdiği için onunla yaşamak istemesiydi.

"Caz müziği eşliğinde brunch yapacağımızı bilmiyordum," dedi Nora bir anda, Henry geriye öyle bir sıçradı ki az daha hamur dolu kâseye oturuyordu. Nora, unuttukları kahve makinesine yürürken pis pis sırıtıyordu.

Mutfağa esneyerek girerken, "Ortam pek hijyenik görünmüyor," dedi June ve sandalyelerin birine oturdu.

"Özür dilerim," dedi Henry mahcup bir sesle.

"Dileme," dedi Nora.

"Ben dilemiyorum," dedi Alex.

"Hâlâ akşamdan kalmayım," dedi June, mimoza[69] sürahisine uzanırken. "Alex, bütün bunları sen mi yaptın?"

Alex omuz silktiğinde June uykulu gözlerini kısarak ona bakıyordu.

Öğleden sonra Henry, tekne motorunun sesi eşliğinde Alex'in babasıyla ufukta görünen tekneler ve onların gövdelerine dıştan takılan motorlarla ilgili derin bir muhabbete girdi. Bu konuşmaları Alex takip bile edemiyordu. Pruvaya yatıp onları izlemekle yetindi ve Henry'nin her yaz bu göl evinde onlara katıldığı bir geleceği hayal etmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Elote yapmayı ve yelkenci düğümü atmayı öğrenir, böylece garip ailesine mükemmel bir şekilde uyum sağlardı.

Gün boyunca yüzdüler, siyaset üzerine tartıştılar ve sırayla gitar çaldılar. Henry, bikinileri üzerinde olan June ve Nora'yı iki kolunun arasına alıp, üçünün fotoğrafını çekti. Nora bir eliyle Henry'nin çenesini tutmuş, yanağını yalıyor, June ise parmaklarını Henry'nin saçlarına daldırmış başını boynuna dayamış ve kameraya âdeta bir melek gibi gülümsüyordu. Henry fotoğrafı Pez'e attığında cevap

[69]Şampanya ve portakal karışımdan yapılan kokteyl. (ç. n.)

olarak acıyla kıvranan rastgele harfler ve ağlayan emojiler aldı. Kahkahalara boğuldular.

Her şey güzeldi. Çok ama çok güzeldi.

Alex o gece, Shiner içip sarhoş olmuş ve ateşte beklettikleri marshmallow'lardan çok fazla yemişti. Üst ranzada yatarken gözlerini tavana dikmiş tavanın ahşabındaki sarmal çizgilere bakıyor, bu evde geçirdiği yılları düşünüyordu. Yüzündeki çillerle korkusuz bir çocuktu Alex; cahilliğiyle dünyayı sonsuz sanmış ama buna rağmen her şeyin hâlâ kusursuz bir şekilde anlamlı olduğuna inanmıştı. Eskiden kıyafetlerini iskelede bir yığın halinde bırakır, göle balıklama atlardı. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Şimdi ise boynunda çocukluk evinin anahtarını taşıyordu ama o anahtarı kapıya sokup açan çocuğu en son ne zaman düşündüğünü hatırlamıyordu bile.

Belki de işini kaybetmek başına gelebilecek en kötü şey değildi.

Köklerini, ana dilini ve ikinci dilini düşündü. Çocukken istediği şeyleri, o an istediği şeyi ve bu ikisinin ne derece örtüştüğünü kafasında tarttı. Belki de bu iki şeyin kesiştiği nokta buradaydı; bu evde bir yerde. Suyun bacaklarını ısrarla sarmalayışında, eski bir çakıyla ağaçlara kazınmış kaba saba harflerde de olabilirdi. Başka bir insanın nabzının, kendininkine karşı sabit atışlarındaydı belki de.

"Henry?" diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Henry iç çekti. "Her zaman."

Verandada uyuklayan güvenlik görevlilerine çaktırmadan, sessizce çimenlere karışıp dışarı sıvıştılar ve birbirlerini omuzlarından iteleyerek alelacele iskeleye indiler. Henry'nin kahkahaları hafif ama içtendi, güneşten yanmış omuzları ise karanlıkta az da olsa kendini belli ediyordu. Alex, Henry'ye bakınca içinde öyle bir duygu kabardı ki önlerinde uzanan gölü boydan boya nefes bile almadan geçebilirmiş gibi hissetti. İskelede tişörtünü çıkarıp yere attı, sonra da iç çamaşırını çıkarmaya başladı. Henry ona tek kaşını kaldırarak bakınca gülüp suya atladı.

"Tam bir baş belasısın," dedi Henry, Alex tekrar su yüzüne çıkınca. Çok kısa bir an tereddüt etti ama sonra o da kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Henry, iskelenin ucunda çıplak bir şekilde durmuş, suyun yüzeyindeki Alex'e ve omuzlarına bakıyordu. Vücudunun hatları ay ışığında uzun ve gevşek görünüyor, loş mavi gecede gözü onun teninden başka bir şeyi görmüyordu. Çarpık gülümsemesi ve soluk baldırlarıyla o kadar güzeldi ki Alex, bu anın Henry'nin tarihe geçmesi gereken tablosu olduğunu düşündü. Kafasının etrafında ateşböcekleri uçuşuyor, hatta bazıları saçına konuyordu. Bir taç şeklini almışlardı sanki.

Suya atlayışı insana saçlarını yolduracak kadar zarifti.

Henry suyun yüzüne çıkar çıkmaz, Alex ona su sıçratıp, "Bu kadar abartmadan hiçbir şey yapamaz mısın sen?" dedi.

"Sen mi söylüyorsun bunu?" diye cevapladı Henry. İçkili bir bahis oyunundaymış gibi pis pis sırıtıyordu. O an Alex'in ona sinir olup dirsek atmasından daha mutlu olacağı bir şey yoktu sanki...

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Alex ona doğru yüzerek.

İskelenin etrafında yüzerek birbirlerini kovaladılar, gölün sığ dibine dalıp ay ışığında tekrar su yüzüne çıktılar, bir yandan da dirsek ve diz atıyorlardı birbirlerine. Alex sonunda Henry'yi belinden tutup yakalamayı başardı ve dudaklarını Henry'nin boğazında, küt küt atan nabzına eşlik edercesine gezdirdi. Sonsuza kadar Henry'nin bacaklarına dolanıp kalmak, burnunda yeni çıkan çilleri, gökteki yıldızlarla eşleştirip ona tek tek takımyıldızlarını saydırmak istiyordu.

Dudakları Henry'ninkilere sadece bir nefes uzaktayken, "Merhaba," dedi. Bir su damlasının Henry'nin burnu boyunca akıp dudaklarında yok oluşunu izledi.

"Selam," diye karşılık verdi Henry. *Lanet olsun, onu çok seviyorum,* diye düşündü Alex. Sürekli aklına bu düşünce geliyordu ve Henry'nin o güzel gülüşüne bakıp da bunu dile getirmemek gittikçe zorlaşıyordu.

Onları suda yavaşça döndürmek için ayaklarını salladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Henry'nin gülümsemesi biraz söndü, dudaklarını utançla Alex'in çenesine yaklaştırdı. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Alex ve parmaklarını, Henry'nin ıslak saçlarına doladı. "Bu hafta sonu gelebilmene çok sevindim," diye ağzından kaçırdı. "Son zamanlarda her şey çok gergindi... Bu... Buna ihtiyacım vardı gerçekten."

Henry parmaklarıyla azarlarcasına Alex'in kaburgalarını dürttü. "Kendine çok fazla yükleniyorsun."

İçgüdüsü her zaman, "Yok, hayır," diye karşı çıkmak ya da, "Ben öyle istediğimden," demek olmuştu ama bu sefer kendini tuttu. Bunun yerine, "Biliyorum," dedi. Aslında gerçeğin de bu olduğunu fark etti. "Aklımdan ne geçiyor biliyor musun?"

"Ne geçiyor?"

"Göreve başlama töreninden sonra önümüzdeki yıl sadece ikimiz buraya gelsek? Ay ışığının altında hiçbir şey düşünmeden beraber otursak..."

"Ah," dedi Henry. "Kulağa çok güzel geliyor, her ne kadar mümkün olmasa da."

"Hadi ama bebeğim, bir düşün. Gelecek yıl. Annem tekrar iş başında olacak ve seçim telaşı içinde olmayacağız. Sonunda nefes alma fırsatım olacak. Harika olacak! Sabahları miga[70] yaparım, bütün gün yüzeriz, asla kıyafet giymemiz gerekmez, iskelede öpüşürüz, komşuların görüp görmemesi de hiç önemli olmaz."

"Aslında önemli olacağını biliyorsun. Her zaman da olacak."

Alex geri çekildiğinde Henry'nin yüzündeki ifadeyi okumanın imkânsız olduğunu fark etti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Henry, Alex'i ilk kez görüyormuş gibi ona uzun uzun baktı. Alex, Henry'yle ilk kez sevgi dolu bir konuşma yaptığını ve bunu bu denli isteyerek yapmasının yüzünden çok bariz bir şekilde anlaşıldığını fark etti.

Henry'nin gözlerinde bir değişiklik oldu. "Bütün bunlarla nereye varmaya çalışıyorsun?"

[70]Önceki günden kalan mısır lavaşları ile yumurta karışımından yapılan, kahvaltıda yenen klasik bir Meksika yemeği. (ç. n.)

Alex, Henry'ye söylemesi gereken her şeyi nasıl kelimelere dökeceğini düşündü, zihninde toparlamaya çalıştı.

"June sürekli başımı derde sokup durduğumu söyler," dedi. "Bilmiyorum. Hani hayatın plansız yaşanması gerektiğini söylerler ya, ben her gün on yıl sonraki hayatımı planlayarak yaşadım. Mesela lisedeyken annem ile babam birbirinden nefret ediyordu, ablam üniversite için başka bir şehirdeydi, bense duşta diğer erkekleri dikizliyordum. Ama bütün bunları göz ardı edip önüme bakarsam hiçbir sorunun beni yakalayamayacağına inandım. Ya da sürekli daha fazla ders almaya, staj yapmaya ve beni meşgul tutacak işlerle ilgilenmeye çalıştım. Olmak istediğim kişiyi gözümde canlandırırsam, beynime yerleşen tüm korkuları bu görüntüye odaklarsam kendimi istediğim şekle sokabileceğimi düşündüm. Bu yüzden de bir türlü olduğum yerde kalmayı, duraksamayı düşünecek fırsatım olmadı." Alex nefes aldı. "Sanırım artık burada olduğumu kabul etmem gerekiyor. Buradayım, seninleyim ve sanırım artık anı yaşamalı ve hissetmek istediklerimi hissetmeliyim."

Henry cevap vermedi.

"Hayatım," Alex, ıslak ellerini Henry'nin elmacık kemiklerinde gezdirirken, etraflarındaki su sessizce dalgalanıyordu.

Ağustosböcekleri, rüzgâr ve gölden çıkan sesler duyulmuyordu âdeta, hepsi sessizliklerinde yok olmuştu. Alex kulaklarında atan kalbi dışında hiçbir şey duyamıyordu.

"Henry, ben..."

Alex lafını bitiremeden Henry bir anda hareketlendi ve suyun altına girip Alex'in kollarından çıkıverdi.

Kısa bir süre sonra iskelenin yakınlarında saçları alnına yapışmış bir şekilde tekrar su yüzüne çıktı. Alex dönüp ona baktı, Henry'nin bir anda ondan uzaklaşmasına üzülmüştü. Henry hem ağzıyla hem de eliyle ona doğru su püskürttü, Alex zoraki bir tebessümle karşılık verdi.

"Tanrım," dedi Henry üzerine konan böceğe vurarak. "Bu cehennem yaratıkları nedir böyle?"

"Sivrisinek," diye cevapladı Alex.

"Berbatlar," dedi Henry gururlu bir şekilde. "Egzotik bir veba falan kaparım kesin."

"Pardon?"

"Demek istediğim, Philip tahtın vârisi, ben de yedeğiyim. Yavşak otuz bez yaşında kalp krizi falan geçirir de ben de sıtma mıtma olursam, tahta kim geçecek?"

Alex yine yalandan güldü ama içinde, bir şeyi tam yakalayacakken o şeyin parmaklarının arasından uçup gittiğini andıran bir duygu vardı. Henry'nin sesi değişmiş, çekimser ve yüzeysel haline bürünmüştü. Basın karşısında takındığı tavırdı bu.

"Her neyse, ben çok yoruldum," dedi Henry. Sudan çıkıp iskeleye girdi ve titreyen bacaklarına şortunu geçirirken Alex onu çaresizce izledi. "Senin için fark etmese de ben yatmaya gidiyorum."

Alex ne diyeceğini bilemedi. Henry'nin iskele boyunca yürüyüşünü ve sonra da karanlıkta kayboluşunu izledi.

Ağzından çıkıp ifade bulmak için dalga dalga yükselen bir hissin boğazından aşağıya, göğsüne doğru indiğini ve nihayetinde midesine oturduğunu hissetti. Bir sorun vardı, bunu biliyordu ama karşı çıkamayacak ya da sorgulayamayacak kadar korkuyordu. Bir anda bütün bu yaşananların içine aşkı eklemenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti: Eğer bir şeyler ters giderse buna nasıl dayanacağını bilmiyordu.

Alex, Henry'nin bahçede onu kendine çekip öptüğü geceyi hatırladı. Henry o gece kendinden emin davranmıştı ama yine de Alex'in zihnini bazı sorular kemirmeye başladı. Ya en başından beri hiçbir şey kendi kararı olmadıysa? Ya Henry'nin ona yazdığı mektuplara, samimi kederine kendini kaptırıp onun aslında herkese *böyle* davrandığını hesaba katmayı unuttuysa?

Ya nefret ettiği ve asla yapmamaya yemin ettiği şeyi yapıp sırf fantezi olsun diye bir prense âşık olduysa?

Alex odalarına döndüğünde, Henry alt ranzadaki yatağına çoktan yerleşmiş ve uykuya dalmıştı. Sırtı dönük ve sessizdi.

Sabah olduğunda Henry gitmişti.

Alex uyandığında Henry'nin yatağının tamamen toplanmış, yastıkların battaniyenin altına düzgünce yerleştirilmiş olduğunu gördü. Verandaya öyle hızlı koştu ki odanın kapısı az daha yerinden çıkacaktı ama orası da boştu. Bahçe de... Havuz kenarı da... Henry hiç gelmemiş gibiydi.

Mutfakta şu notu buldu:

Alex,

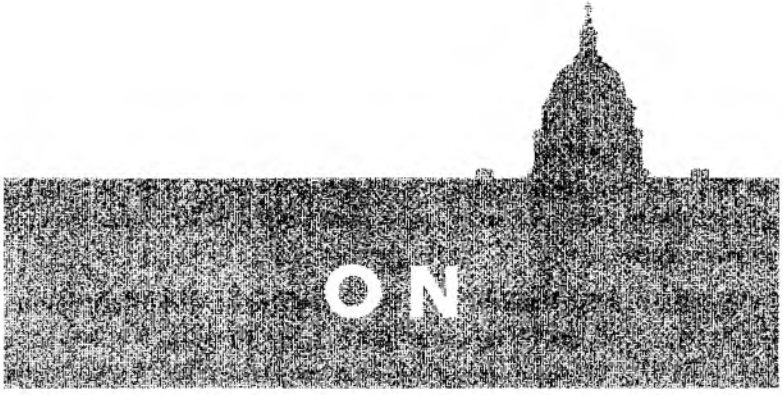
Bir aile meselesi yüzünden erken gitmem gerekti. Güvenlik ekibiyle yola çıktım.

Seni uyandırmak istemedim.

Her şey için teşekkür ederim.

X

Henry'nin ona gönderdiği son mesajdı bu.

Henry gittikten sonraki ilk gün Alex, ona beş kere mesaj attı. İkinci gün, iki. Üçüncü gün, sıfır. Hayatının öyle büyük bir kısmını konuşarak geçirmişti ki birinin artık onu dinlemek istemediğini anlaması için yolladığı sinyalleri çok iyi algılayabiliyordu.

Kendini zorlaya zorlaya telefonuna saatte bir bakmak yerine iki saatte bir bakmaya başladı. Dakikaları doldururken zar zor dayanıyordu. Birkaç kere kampanya haberlerini saplantılı bir şekilde okumaya dalıp saatlerdir telefonuna bakmadığını fark etmişti ve her seferinde de belki cevap gelmiştir ümidiyle telefonuna bakarken heyecandan hıçkırık tutmuştu. Ama hiçbir iz yoktu.

Kendini pervasız biri zannederdi ama olayı çözmüştü. Bunca zaman aşkı hep geri planda tutarak ilişkilerine kendini kaptırmamış ve bir nevi koruma kalkanı oluşturmuştu; şimdiyse tam anlamıyla aptal bir âşıktı ve felaket durumdaydı. Üstelik kafasını dağıtabileceği bir işi de yoktu. Sürekli Henry'yi düşünüyordu.

Tam da bu yüzden salı akşamını sarayın çatısında saklanıp öfkeli öfkeli volta atarak geçirmiş ve bunu ayağını yere öyle şiddetli vurarak yapmıştı ki topukları arkadan açılıp ayakkabılarına kan bulaşmıştı.

Ofis bölmesindeki masasında duran eşyaların dikkatlice toplanıp getirildiği kutuda bütün bunların nelere mal olduğunun somut kanıtı olan AMERİKA İÇİN CLAREMONT kupası, lavaboda paramparça bir haldeydi.

Mutfaktan Earl Grey çayının kokusu her geldiğinde Alex'in boğazı düğümleniyordu.

Henry'nin kum rengi saçlarını parmaklarına doladığı birkaç rüya da görmüştü.

Hamilton tarafından Laurens'a yazılmış, arşivlenmiş mektupların birinden kısa bir alıntıyla e-posta yazmaya karar verdi ama sonra göndermeden sildi: *Hassaslığımdan yararlanıp sana âşık olmama izin vermemeliydin.*

Beşinci gün, bir taşla iki kuş vuran azınlıkların vekili Rafael Luna beşinci kez kampanya gezisi düzenledi. Alex duygusal bir çıkmazın içindeydi: Ya bir şeyleri parçalayacaktı ya da kendini. En sonunda Meclis Binası'nın önündeki kaldırımda telefonunu parçaladı. Gün bitmeden ekranı değiştirildi. Henry'nin sessizliği devam ediyordu.

Yedinci günün sabahında Alex, gardırobunun derinliklerini karıştırırken, Pez'in ona yaptırdığı saçma camgöbeği kimonoyu buldu. Los Angeles'tan döndüklerinden beri kimonoyu dolabından çıkarmamıştı.

Dolabına tam geri tıkacaktı ki cebinde bir şey hissetti ve orada katlanmış küçük bir kâğıt parçası buldu. Henry'yle geceyi geçirdikleri otelin antetli kâğıdıydı bu ve Alex'in hissettiği her şeyin anlamını bulduğu gece cebine konmuş olmalıydı. Üzerindeki Henry'nin el yazısını hemen tanıdı.

Sevgili Tisbe,
Keşke aramızda bir duvar olmasaydı.
Sevgiler, Piramos

Alex, telefonunu öyle hızlı kaptı ki az kalsın cebinden yine düşürüp ekranını kıracaktı. Yaptığı aramada Piramos ve Tisbe'nin Yunan mitolojisinde geçen, düşman ailelerin iki âşık çocuğu olduğunu, beraberliklerinin yasak olduğunu öğrendi. Birbirleriyle konuşmalarının tek yolu aralarında örülü duvardaki küçük bir çatlakmış.

İşte bu, Alex'in bardağını taşıran son damlaydı.

Alex daha sonra yapacağı şeyi hatırlamayacağından emindi, hafızasında onu A noktasından B noktasına götüren boş süreç olarak

kalacaktı. Cash'e mesaj atıp önümüzdeki yirmi dört saat ne yaptığını sorduktan sonra cüzdanından acil durumlarda kullanmak için sakladığı kredi kartını çıkardı ve aktarmasız, birinci sınıf iki uçak bileti aldı. İki saat içinde Dulles Uluslararası Havaalanı'nda olması ve uçağa binmesi gerekiyordu. İstikamet Heathrow Havaalanı'ydı.

Zahra, Alex'in "ne cüretle" onu Dulles'taki pistten aradığını sorgularken neredeyse araç ayarlamayı reddedecekti. Akşam dokuz gibi Londra'ya vardıklarında hava karanlıktı ve bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyordu. Kensington'ın arka kapısından girip arabadan indikleri anda Alex de Cash de sırılsıklam oldular.

Belli ki biri Shaan'a haber vermişti çünkü tam Henry'nin dairesine giden kapının önünde, gri trençkotunu giymiş, siyah şemsiyesinin altında kuru ve hareketsiz bir şekilde bekliyordu.

"Bay Claremont-Diaz," dedi, "bu ne güzel bir sürpriz."

Alex'in onunla uğraşmaya hiç vakti yoktu. "Çekil, Shaan."

"Bayan Bankston önceden arayıp yolda olduğunuz konusunda beni bilgilendirdi," dedi Shaan. "Girişte zorlanmamanızdan sizi beklediğimi tahmin etmişsinizdir herhalde. Daha mahrem bir alanda olay çıkarmanızın daha uygun olacağını düşündük."

"Çekil."

Shaan iki bahtsız Amerikalının yavaş yavaş sırılsıklam olmasını izlemekten keyif alıyor gibi gülümsedi. "Saatin oldukça geç olduğunun ve güvenliğe sizi uzaklaştırmalarını söyleme hakkına fazlasıyla sahip olduğumun farkındasınızdır herhalde. Kraliyet ailesinin hiçbir üyesi sizi saraya davet etmedi."

"Uzatma," dedi Alex. "Henry'yi görmem lazım."

"Üzgünüm ama bunu yapamam. Prens Henry rahatsız edilmek istemiyor."

"Hay senin... Henry!" Alex, Shaan'ın yan tarafına geçip Henry'nin yatak odası camına doğru bağırdı. Kocaman yağmur damlaları gözlerine düşüyordu ama odadaki ışığı görebiliyordu. "Henry, seni şerefsiz!"

"Alex..." dedi Cash endişeli bir sesle arkasından.

"Henry, seni adi şerefsiz, kaldır kıçını da gel buraya!"

"Olay çıkarıyorsunuz," dedi Shaan, son derece uysal bir tonla.

"Öyle mi?" Alex bağırmaya devam ediyordu. "Bağırmaya devam edeyim de bakalım buraya önce hangi gazeteden gelecekler!" Tekrar cama döndü, kollarını sallamaya başladı. "Henry! Kahrolası Prens Hazretleri!"

Shaan elini kulaklığına götürüp, "Bravo Timi, bir sorunumuz..."

"Tanrı aşkına, Alex burada ne yapıyorsun?"

Alex tam tekrar bağırmak için ağzını açmışken, Shaan'ın arkasındaki kapının eşiğinde duran, eski bir eşofman giymiş çıplak ayaklı Henry'yi görünce donakaldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Henry ise hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Alex kollarını serbest bıraktı. "Ona içeri girmeme izin vermesini söyle."

Henry burnunun kemerini sıkarak iç çekti. "Sorun yok, içeri girebilir."

Shaan'a bakarak, "Teşekkür ederim," dedi Alex ama o, Alex zatürreden ölse bile umursamayacakmış gibi görünüyordu. Alex sırılsıklam halde sarayın içine girdi. Kapının kapanmasıyla Cash ve Shaan yok olurken, Alex ıslak ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordu.

Alex'in yanında yürüyen Henry hiç konuşmadı. Alex'in tek yapabildiği dev merdivenlerden odasına doğru çıkarken onu takip etmekti.

"Ne güzel," diye seslendi Alex, elinden geldiğince çok su damlatarak. Halılardan birini mahvetmeyi umuyordu. "Ne güzel iş!" diye bağırdı. "Bir hafta boyunca hiçbir mesajıma cevap verme, şimdi de tek kelime etme. Harika zaman geçiriyorum, evet mükemmel. Hepinizin gidip kuzenlerinizle evlenmek zorunda kalmasına şaşmamalı."

Henry basamaklar bitince sola dönüp, "Bunu insanların bizi duyabileceği bir yerde yapmamayı tercih ederim," dedi.

Alex onun arkasından öfkeyle hızlı hızlı yürüdü ve yatak odasına girdiler. Henry arkalarından kapıyı kapatırken, "Neyi?" diye sordu. "Ne yapacaksın, Henry?"

Sonunda Henry dönüp yüzüne baktığında (artık Alex'in gözleri de yağmur suyuyla dolu olmadığından) Henry'nin gözlerinin kıpkırmızı, göz altlarının ise kupkuru ve mosmor olduğunu gördü. Henry'nin omuzlarında Alex'in aylardır görmediği bir gerginlik vardı. En azından ona yönelik olmadığı için uzun süredir fark etmemişti.

"İçindekileri dökmene, ne söylemen gerekiyorsa söylemene müsaade edeceğim," dedi Henry, dümdüz bir sesle. "Sonra da gidebilirsin."

Alex ona dik dik baktı. "Ne yani, sonra aramızdaki her şey bitecek mi?"

Henry cevap vermedi.

Alex'in boğazına öfke, kafa karışıklığı ve kırgınlık karışımı bir his safra gibi yükseldi. Bağışlanamaz bir şekilde kendini ağlayacakmış gibi hissediyordu.

"Sen ciddi misin?" diye haykırdı çaresiz ve öfkeli bir şekilde. Hâlâ üzerinden sular damlıyordu. "Burada ne bok döndüğünü bana söyler misin? Bir hafta önce beni ne kadar özlediğini anlatıyor hatta babamla tanışmak için planlar yapıyordun, hepsi bu muydu yani? Bir anda öylece yok olabileceğini mi sandın? Ben senin gibi her şeyi bir anda kesip atamam, Henry."

Henry, odanın diğer tarafındaki ince işçilikle süslenmiş şömineye doğru yürüdü ve üstündeki rafa yaslandı. "Senin kadar önemsemediğimi mi sanıyorsun?"

"Önemsemiyor gibi davrandığın kesin."

"Haksız olduğun konuları sana tek tek saymaya gerçekten de hiç vaktim y..."

"Tanrım, iki dakika duygusuz yavşağın teki olmadan yapamıyor musun ya?"

"Sırf *bana hakaret etmek* için buralara kadar gelmene çok sevindi..."

Sonunda dayanamayıp, "*Lanet olsun ki seni çok seviyorum, tamam mı?*" dedi Alex yarı bağırarak. Artık bunun geri dönüşü yoktu. Henry

rafa yaslandığı yerde donmuş gibi hareketsiz kaldı. Alex onun yutkunmasını izledi, çenesinde seğirip duran kası izledi, sinirleri altüst olmuş gibi görünüyordu. "Lanet olsun, bak sana yemin ederim. İşleri hiç kolaylaştırmadığın doğru ama sana çok fena âşığım."

Sessizliği bozan küçük bir çınlama duyuldu: Henry mühür yüzüğünü çıkarıp rafın üstüne koymuştu. Çıplak elini göğsüne kaldırıp avucunun içini ovalamaya başladığında şöminedeki alevlerin dansı yüzünde dramatik gölgeler oluşturuyordu. "Bunun ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Tabii ki va..."

"Alex, lütfen," dedi Henry ve sonunda Alex'e döndüğünde berbat, perişan bir haldeydi. "Yapma. Lanet olası mesele de bu zaten. Bunu yapamam ve neden yapamayacağımı da *çok iyi* biliyorsun, *lütfen* bana tekrar söyletme."

Alex güçlükle yutkundu. "Mutlu olmayı denemeyeceksin bile, öyle mi?"

"Aman Tanrım," dedi Henry öfkeyle. "Şu aptal hayatım boyunca hep mutlu olmaya çalıştım zaten ama doğuştan vârisi olduğum bu *ülke* bana mutluluk şansını pek fazla tanımıyor."

Alex cebinden yağmur suyuyla ıslanmış olan, "Keşke aramızda bir duvar olmasaydı," yazılı kâğıdı çıkardı ve acımasızca Henry'nin önüne fırlattı. Eğilip, Henry'nin kâğıdı almasını izledi. "Peki, aramızdaki şeyi istemiyorsan, *bu* ne anlama geliyor?"

Henry aylar önce yazdığı nota baktı. "Alex, hikâyenin sonunda hem Tisbe hem de Piramos *ölüyor*."

Alex, "Ah *Tanrım*," diye sızlandı. "Ne yani, bütün yaşananlar senin için gerçek değil miydi?"

Bu cümle Henry'nin öfkeye boğulmasına sebep oldu.

"Eğer bu söylediğinin gerçek olduğuna inanıyorsan hakikaten salağın tekisin," diye başladı Henry, öfkeyle kâğıdı elinde top gibi sıktı. "Sana ilk dokunduğum andan beri ne zaman sana âşık değilmişim gibi davrandım? Bu yaptığımın, lanet bir tahtın vârisi olmamla ilgili olduğunu düşünemeyecek kadar aptal, seninle ya da seni sevip sevmememle ilgili olmadığını anlayamayacak kadar benmerkezci mi-

sin? Sen en azından işin sonunda herkese açık bir yaşam sürmemeyi seçme hakkına sahipsin ama ben saraylarda, bu ailenin bir parçası olarak yaşayıp öleceğim, o yüzden sana olan sevgimi, yani her şeyi mahvetme ihtimali olan esas şeyi sorgulamaya sakın cüret bile etme."

Alex ağzını açmadı, hareket etmedi, nefes almadı, ayakları olduğu yere çakılıp kaldı. Henry ona değil, şömine rafında bir yere bakıyor, çileden çıkmış bir şekilde saçlarını çekiştiriyordu.

"Bunun hiçbir zaman bir soruna dönüşmemesi gerekiyordu," diye devam etti buruk bir sesle. "Senin bir parçana sahip olup hissettiklerimi asla dile getirmeyebilirim diye düşündüm. Asla bilmen gerekmezdi ve bir gün benden sıkılıp giderdin çünkü ben..." cümlesini tamamlamadan titreyen ellerini hareket ettirerek, kendini ve kendisiyle ilgili her şeyi kapsayan etrafı gösterirken, "hiçbir zaman burada durup da asla yapamayacağım bir tercihle yüzleşeceğimi düşünmedim çünkü senin de beni sevebileceğini hiç düşünmedim," dedi.

"Ama," dedi Alex, "seviyorum işte. Sen de *tercihini* yapabilirsin."

"Yapamayacağımı çok iyi biliyorsun."

Bu, dünyadaki en basit şeymiş gibi, "*Deneyebilirsin*," dedi Alex. "Bu hayattan *istediğin* ne?"

"Seni istiyorum..."

"O zaman *bana sahip ol!*"

"...ama *bunu* istemiyorum."

Alex, Henry'yi tutup silkelemek, odadaki bütün paha biçilmez antikaları parçalamak ve ona bas bas bağırmak istiyordu. "Sen neden bahsediyorsun ya?" dedi.

"Bunu *istemiyorum!*" dedi Henry, sesini iyice yükseltmişti. Yaşlı gözleri, öfke ve korkuyla parlıyordu. "Görmüyor musun? Ben *senin gibi* değilim. Gücüm *pervasız* davranmaya yetmiyor. Beni destekleyecek bir ailem yok. Kim olduğumu insanların gözüne sokmuyor, bütün kahrolası dünya tarafından *daha da* ince ince didiklenme korkusuyla kariyerimi *siyaset* alanında yapmayı düşünmüyorum. Seni sevebilir, isteyebilir ama yine de öyle bir hayatı istemeyebilirim. Buna hakkım var ve bu benim yalancı olduğumu göstermez. *Senin* aksine, bu beni sadece biraz olsun kendini koruma güdüsüne sahip bir adam

yapar ve sen buraya kadar gelip bana korkak deme hakkına sahip değilsin."

Alex derin bir nefes aldı. "Korkak olduğunu söylemedim hiç."

"Ben..." Henry gözlerini kırpıştırdı. "Her neyse, dediklerim yine de doğru."

"Benim, *senin* hayatını istediğimi mi sanıyorsun? Ya da *Martha'nınkini?* Lanet bir altın kafeste olmayı nasıl isteyebilirim? Toplum içinde konuşmaya ya da kahrolası bir fikre sahip olmaya bile zar zor izin verilen bir hayatı kim ister, Tanrı aşkına?"

"O zaman biz ne yapıyoruz? Eğer yaşadığımız hayatlar bu kadar uyumsuzsa, neyin mücadelesini veriyoruz?"

"Çünkü onu da istemiyorsun ki sen!" diye ısrar etti Alex. "Bu saçma sapan şeylerin hiçbirini istemiyorsun hatta *nefret ediyorsun* hepsinden."

"Ne isteyip ne istemediğimi bana söyleme," dedi Henry. "Nasıl hissettiğime dair en ufak bir fikrin yok."

"Kraliyet soyundan gelmeyebilirim," diye başladı Alex, çirkin halıyı geçip Henry'nin yanına gitti, "ama bütün hayatının doğduğun aile tarafından belirlenmesinin ne anlama geldiğini iyi bilirim, anladın mı? İstediğimiz hayatlar birbirinden *o kadar da farklı değil.* Yani genel hatlarıyla benzerlikleri var diyorum... Sen sana verilenleri kullanarak dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirmek istiyorsun. Ben de öyle. Biz... Biz bunu yapmanın yolunu beraber bulabiliriz."

Henry sesini çıkarmadan ona bakmaya devam etti. Alex, Henry'nin yüzünden aklındaki terazilerin dengelendiğini okuyabiliyordu.

"Ben yapabileceğimi sanmıyorum."

Alex sanki bir tokat yemiş gibi arkasını dönüp yere eğildi. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ne diyeceğim biliyor musun? Tamam. Gidiyorum."

"Güzel."

"Gideceğim," dedi Alex, sonra tekrar Henry'ye dönüp kulağına şöyle fısıldadı: "Sen bana gitmemi söyler söylemez gideceğim."

"*Alex.*"

Alex, Henry'ye neredeyse yüzüne yapışacak kadar yakın duruyordu. Eğer bu akşam kalbi kırılacaksa da Henry'nin bunu layığıyla yapmasını sağlayacaktı. "Benimle işinin bittiğini söyle. Hemen uçağa biner, buradan defolup giderim. Sen de burada, kulende yaşayıp sonsuza kadar perişan olabilirsin hatta kederli şiirlerle dolu koca bir kitap yazabilirsin. Ne boksa işte... Sadece söyle."

"Lanet olsun," dedi Henry sesi çatallanarak ve Alex'in yakasına yapıştı. Alex bu inatçı bok kafalıyı sonsuza kadar seveceğini adı gibi biliyordu.

"Gitmemi," dedi dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, "söyle bana."

Alex, duvara yapıştırıldığını bile anlayamadan, Henry'nin dudaklarına çaresizce, çılgınca yapıştığını hissetti. Dilinde kan tadı alır gibi oldu ama iki eliyle Henry'nin saçlarına yapışıp gülümseyerek o da Henry'yi öpmeye başladı. Henry inliyor, Alex bu sesi iliklerinde hissedebiliyordu.

Bir süre daha boğuştular sonra da Henry, Alex'i yerden kaldırıp yatağa doğru geri geri gitmeye başladı. Henry, Alex'i yatağa bırakınca Alex yumuşak yatakta hafifçe sekti. Henry bir süre Alex'in başında durup onu izledi. Alex, o an Henry'nin aklından geçenleri öğrenebilmek için dünyaları bile verirdi.

Birden Henry'nin ağladığını fark etti.

Yutkundu.

Sorun şu ki Alex bu bir uzlaşma mıydı yoksa son kez mi birbirlerine dokunuyorlardı, bilmiyordu. *Eğer bu son olacaksa devam etmek istemiyorum,* diye düşündü Alex acıyla. Ancak Henry'ye dokunmadan eve dönmek de istemiyordu.

"Gel buraya..."

Son kez olacaksa bile tutkuyla, nefes nefese hatta titreyerek seviştiler, nihayetinde dudakları ıslak ve gözleri yaşlıydı. Alex fildişi nevresimlerin üzerinde kendinden nefret etse de Henry'ye sırılsıklam âşık bir şekilde uzanıyordu. Katlanması güç, aptalca bir sevdaydı bu ve Henry de onu seviyordu. Sabah olunca her şeyi unutmuş gibi yapacak olsalar da en azından bu gece ikisi de aşk doluydu.

Henry, Alex'in açık avucundan başlayıp bileğindeki kemiğe kadar öperek ilerledi. Alex ise Henry'nin yüzünün, kirpiklerinin yanakları üzerine düşüşünün ve yanaklarından ta kulaklarına kadar yayılan pembeliğin bütün ayrıntılarını yakalamaya ve ezberlemeye çalışıyordu. Bir yandan beyni durmaksızın işliyordu: *Her bir anı unutulmaz kıl. Henry senin için çok ama çok önemli.*

Henry'nin vücudu nihayet rahatladığında dışarısı zifiri karanlıktı, oda tamamen sessizdi, şöminedeki ateş de sönmüştü. Alex yattığı yerde yan dönüp parmaklarıyla Henry'nin göğsünde duran zincirin kenarına dokundu. Kalbi, onun kollarındayken tıpkı sevişirken olduğu gibi küt küt atıyordu. Alex, bunun nasıl gerçek olabildiğine bir türlü inanamıyordu.

Henry yatakta yan dönüp ona sarılana ve üzerlerine bir şey örtene kadar uzunca bir vakit geçti. Alex söyleyecek bir söz aradı ama kelimeleri tükenmişti.

Alex sabah gözlerini açtığında yalnızdı.

Önceki gecenin etkisinden çıkıp kendine gelmesi biraz zaman aldı. Yatağı inceledi: İnce detaylı yaldızlı yatak başlığı, ağır işlemeli yorgan, yorganın altındaki ve Henry'nin seçtiği tek şey olan yumuşak battaniye... Elini çarşafta kaydırıp Henry'nin yattığı yere götürdü; soğuktu.

Sabahın erken saatlerinde Kensington Sarayı kasvetli ve donuktu. Şöminenin üstündeki saat daha yediyi bile göstermiyordu. Yağmur vahşice yağıyor, yarı aralık perdelerin arasından gözüken büyük pencereye vuruyordu.

Henry'nin odasının Henry'yi yansıttığı pek söylenemezdi ama sabahın sessizliğinde yer yer onu hatırlatan bazı şeyler göze çarpıyordu. Masada bir yığın dergi duruyordu, en üsttekine de uçaktayken çantasında patlayan kalemden mürekkep bulaşmıştı. Dirsekleri yamalı, giymekten eskimiş, fazlasıyla büyük bir hırka camın yanındaki antika berjerin sırtına atılmıştı. Kapının kolunda David'in tasması asılıydı.

Hemen yanındaki komodinin üzerinde ise Wilde'ın bütün eserlerinin bulunduğu deri ciltli kocaman bir kitap ve onun altında *Le*

Monde'un bir sayısı vardı. Alex derginin tarihini hatırladı: Paris'e gittikleri günün tarihiydi. İlk defa beraber uyandıkları gün.

Alex, gözlerini sıkıca kapatıp hayatında ilk kez bu kadar meraklı olmaması gerektiğini düşündü. Sadece Henry'nin ona verebildiği kadarını kabul etmesi gerektiğini artık anlamalıydı.

Çarşaf, Henry kokuyordu. Alex biliyordu ki:

Bir. Henry burada değildi.

İki. Önceki gece Henry, Alex'le bir gelecek kurabileceğine dair herhangi bir şey söylememişti.

Üç. O sabah, bir şeylerin üzerinde Henry'nin kokusunu aldığı son sabah olabilirdi.

Her şeye rağmen dört: Şömine rafındaki saatin yanında Henry'nin mühür yüzüğü duruyordu.

Kapı açıldı. Alex gözlerini açınca Henry'nin iki kupa taşıdığını, yüzünde yorgun ve anlaşılmaz bir gülümseme olduğunu gördü. Sabahın camdan yansıyan puslu havasında üzerinde yumuşak bir eşofman vardı.

"Sabahları saçının aldığı şekli seyretmek gerçekten harika," diyerek sessizliği bozdu Henry. Odada ilerledi ve yatağın kenarına oturup kupalardan birini Alex'e uzattı. Kahvesini tek şekerli ve tarçınlı hazırlamıştı, tam da Alex'in sevdiği gibi. Alex bu detayı Henry'nin bilmesinden dolayı bir şeyler hissetmek istemiyordu, özellikle de muhtemelen ondan ayrılmaya gelmişken... Ama hissediyordu işte.

Alex'in kahvesini yudumlamasını izleyen Henry'nin yüzünde samimi bir tebessüm oluştu. Yorganın üstünden uzanıp Alex'in ayağını tuttu.

Kahvesi üzerinden gözlerini kısarak, "Merhaba," dedi Alex itinayla. "Daha az... kızgın gibisin."

Henry güldü. "Diyene bak. Bana 'duygusuz yavşağın teki' olduğumu söylemek için saraya hücum eden kim acaba?"

"Sen de duygusuz yavşağın teki gibi davrandın açıkçası."

Henry duraksadı, çayından bir yudum aldıktan sonra kupasını komodine koydu. "Öyleydim," diye doğruladı ve eğilip Alex'in dudaklarına bir buse kondurdu, bir eliyle de devrilmesin diye Alex'in kupasını tuttu. Henry'nin dudaklarında diş macunu ve Earl Grey karışımı bir tat vardı. Belki de Alex bu sefer terk edilmeyecekti.

Henry geri çekilince, "Nereye kayboldun peki?" diye sordu Alex.

Henry başta cevap vermedi. Alex, onun ıslak spor ayakkabılarını çıkarmasını izledi, sonra da yatağa gelip Alex'in bacaklarının arasındaki boşluğa oturdu. Ellerini Alex'in bacaklarına, baldırlarına koydu ve tüm dikkatini topladı. Başını kaldırıp Alex'e baktığında, Henry'nin masmavi gözlerinde net bir ifade vardı.

"Kısa bir koşuya ihtiyacım vardı," dedi. "Kafamı boşaltmak ve... bir sonraki adımı düşünmek için. Bay Darcy'nin Pemberley'de düşüncelere daldığı sahne gibi. Philip'le karşılaştım. Söylememiştim ama o ve Martha, Anmer Hall'da tadilat yapıldığı için bu hafta burada kalıyorlar. Bir yerde görüşmesi falan varmış, bu yüzden erken kalkmış, kızarmış ekmek yiyordu. Sadece kızarmış ekmek. Daha önce birinin bomboş kızarmış ekmek yediğini gördün mü? İnsanın cidden asabını bozuyor."

Alex dudağını ısırdı. "Bu konuşma nereye varacak, bebeğim?" diye sordu.

"Biraz muhabbet ettik. Senin dünkü ziyaretini neyse ki fark etmemiş. Laf lafı açtı, Martha'dan ve sahip olunan arsalardan falan bahsetti, konu artık üzerinde çalışmaları gereken potansiyel taht vârislerine geldi, üstelik Philip çocuklardan nefret eder. Bir anda sanki... dün söylediğin her şey kafama dank etti. *Tanrım hepsi bu, değil mi,* diye düşündüm. *Tamamen plana sadık kalmak.* Olay mutsuz olması da değil, o hayatından gayet memnun." Henry bunları söylerken bir yandan da yorganın dikişlerinden biriyle oynuyordu ama başını kaldırdı ve Alex'in gözlerinin içine baktı. "Bu benim için yeterli değil," dedi.

Alex'in kalbi umutla tekledi bir an. "Değil mi?"

Henry uzanıp Alex'in elmacık kemiğine başparmağıyla dokundu. "Ben böyle şeyleri ifade etmekte senin kadar iyi değilim ama kimliğimi keşfettiğimden ve diğerlerinden *farklı* olduğumu hissettiğimden beri, özellikle de son birkaç yılda başıma açtığım onca şeyden sonra kendimi hep gizli tutulması gereken bir problem olarak gördüm. Ken-

dime bir türlü güvenemedim ya da ne istediğimden emin olamadım. Senden önce bir şeylerin benim başıma gelmesiyle ilgili bir sıkıntım yoktu. Tercih yapma hakkım olduğunu bile düşünmüyordum." Elini hareket ettirip parmaklarıyla Alex'in kulağının arkasındaki buklelerle oynadı. "Ama sen bana bunun böyle olmadığını gösterdin."

Alex'in içi acıyla kıvransa da bunu bastırabilmeyi başardı. Uzanıp kupasını komodinde duran diğer kupanın yanına koydu.

"Evet, çünkü doğrusu bu," dedi.

"Sanırım buna gerçekten inanmaya başlıyorum," dedi Henry. "Bu da senin bana olan inancın sayesinde gerçekleşiyor."

"Ayrıca kendinle ilgili bir problem olduğunu düşünmekten vazgeç," dedi Alex. "Yani arada sırada duygusuz yavşağın teki gibi davranman dışında bir sorunun yok diyebilirim."

Henry tekrar gülümsedi ve dolan gözlerinin kenarları kırıştı. Alex kalbinin göğsünden fırlayıp çıkacağını, süslü tavanlardan Henry'nin rafta duran yüzüğüne varıncaya kadar bütün odayı kaplayacağını hissetti.

"O akşam için özür dilerim," dedi Henry. "O sözleri duymaya hazır değildim. O göldeki akşam... gerçekten de söyleyeceğini düşündüğüm ilk seferdi. Panik oldum, saçma ve vicdansızca bir davranıştı, tekrar yapmayacağım."

"Yapmasan iyi olur," diye karşılık verdi Alex. "Yani demek istediğin... benimle misin?"

"Demek istediğim," diye lafa başladı Henry, öfkeli olmasa da kaşları çatıktı ama kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyordu, "ödüm kopuyor evet, normal bir hayat yaşamıyorum ama senden vazgeçmeye çalışmak neredeyse ölümüme sebep oluyordu. Bu sabah uyanıp sana baktım ve bir karar verdim: Artık hayatımı idare etmeye çalışarak geçirmeyeceğim. Bir gün dünyaya duyurabilecek miyim bilmiyorum ama... bunu istiyorum. Eğer bu lanet dünyaya bırakacağım bir miras varsa, bunun doğru düzgün olmasını isterim. Sana kendimi sen ne şekilde kabul etmek istersen o şekilde sunuyorum ve bunu hayatında yaşayabileceğin en büyük şans olarak görmeni diliyorum. Eğer sabredip bekleyebilirsen, bunu gerçekleştirmeme yardım etmeni istiyorum."

Alex, antika Kensington avizesinin altında oturan yüzyıllık asil kanın bütününe ve karşısındaki Henry'ye baktı, sonra yüzüne dokunmak için uzanırken parmaklarını gördü. Annesinin yemin töreninde aynı elle İncil'i tutacağını gözünde canlandırdı.

O an bu konuşmanın ciddiyetini tam olarak idrak etti. İkisi de bu konuşmayı ömür boyu geri alamayacaktı.

"Tamam," dedi Alex. "Beraber tarih yazalım, ben varım."

Henry gözlerini devirip gülümsedi ve gözlerini kapatıp öptü onu. Kendilerini beraber yastıklara bıraktılar. Pahalı nevresimlerin arasında Henry'nin nemli saçları ve eşofmanı Alex'in çıplak kolları ve bacaklarına kenetlendi.

Alex daha küçücükken (herkes ismini öğrenmeden önce) bir peri masalındaymış da bir gün birisi ejderhanın sırtında uçarak gelip ayaklarını yerden kesecekmiş gibi bir aşk yaşamayı hayal ederdi. Büyüdükçe de aşkın, o tam tersini istese de onu yıkabilecek garip bir gücü olduğunu ve bunu bilerek yine de aşkı seçtiğini keşfetti. Her ikisinde de haklı çıkacağını hiç düşünmemişti.

Henry'nin yumuşak elleri, Alex'in vücudunda yavaşça geziyordu. Nadir buldukları bu lüksün keyfini çıkarıp saatlerce, belki de günlerce gibi gelen bir süre boyunca öpüştüler. Soğumak üzere olan çay ve kahvelerini bitirmek için küçük bir ara verdikten sonra Henry odasına yağlı İngiliz çöreği ve kuş üzümü reçeli getirtti. Sabah saatlerini odada takılıp yağmurun dinmesini bekleyerek geçirdiler. Bir yandan da Henry'nin dizüstü bilgisayarında Mel ve Sue'nun tatlı çörekler konusunda cıyaklamalarını izlediler.

Bir ara Alex yatağın ayağına dolanmış olan kotunu alıp telefonunu çıkardı. Zahra'dan üç cevapsız arama, annesinden de pek hayra alamet olmayan bir sesli mesaj gelmişti. Ayrıca Nora ve June'un olduğu ortak grupta kırk yedi okunmamış mesaj vardı.

ALEX, ZAHRA AZ ÖNCE LONDRA'YA GİTTİĞİNİ SÖYLEDİ???

Alex, Tanrım!

Aptalca bir şey yapıp da yakalanırsan, seni kendi ellerimle öldürürüm.

Ama onun peşinden gittin resmen!!! Tam da Jane Austen'ın kalemine layık hareket!

Geri geldiğinde pataklayacağım seni. Bana haber vermediğine inanamıyorum!

Nasıl geçti??? Henry'yle misin şimdi?????

SENİ GEBERTECEĞİM!

Kırk yedi mesajın kırk altısı June'dandı, kalan bir tanesinde de Nora, Chuck Taylor marka beyaz ayakkabılarını bulamadığını söylüyor, bir yerde görüp görmediklerini soruyordu. Alex yazmaya başladı: *Chuck'ın yatağımın altında ve Henry selam söylüyor.*

Daha mesaj göndereli bir salise olmadan telefon, June'un aramasıyla çalmaya başladı ve June, hoparlörü açıp her şeyi hemen ona anlatmalarını emretti. Alex sonra Zahra'nın gazabına uğramamak için Henry'yi Shaan'ı aramaya ikna etti.

"Bayan Bankston'ı arayıp, şey, Alex'in benimle ve güvende olduğunu haber verebilir misin acaba?"

"Tabii ki efendim," dedi Shaan. "Dönüşü için de araç ayarlamamı ister miydiniz?"

"Bir saniye," dedi Henry ve Alex'e dönüp, "Kalırsın, değil mi?" diye fısıldadı ve Alex başıyla onayladı. "Yarın?"

Shaan'ın cevabı öncesinde uzun bir sessizlik oldu, sonra da bunu yapmak dışında her şeyi yeğleyen bir sesle, "Bayan Bankston'ı haberdar edeceğim," dedi.

Alex gülerken Henry telefonu kapattı ve Alex de annesinden gelen sesli mesaja döndü. Henry, Alex'in parmağının tam oynat düğmesinin üzerinde olduğunu görüp onu kaburgasından dürttü.

"Sanırım bir noktada sonuçlarla yüzleşmemiz gerekiyor," dedi.

Alex iç çekerek, "Sana söylemedim sanırım ama annem beni işten çıkarırken, eğer senin hakkında yüzde bin emin ve ciddi değilsem, bu ilişkiyi bitirmem gerektiğini söylemişti," dedi.

Henry uzanıp burnunu Alex'in kulağının arkasına soktu. "Yüzde bin mi?"

"Evet, havalara girme hemen."

Bunun üzerine Henry, Alex'e tekrar dirsek attı, o da gülüp Henry'yi kafasından yakalayıp yastığa gömerken yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Alex sonunda Henry'yi bıraktığında, Henry'nin yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı. Oldukça mutlu görünüyordu.

"Şunu düşünüyordum aslında," dedi Henry, "benimle olduğun sürece kariyerin olumsuz etkilenmeye devam edecek. Otuzunda meclise olmak istiyordun, öyle değil mi?"

"Hadi ama! Şu surata bak. İnsanlar bu surata bayılıyor. Gerisini ben hallederim." Henry hiç de inanmış gibi görünmüyordu buna, Alex tekrar iç çekti. "Bak, ben de bilmiyorum. İngiltere Prensi'yle birlikte olmam meclis üyeliğimi etkiler mi hiç emin değilim. Yani anla işte... Halledilmesi gereken şeyler var ama şunu da biliyorum ki benden çok daha büyük sorunlara sahip insanlar seçilip duruyor."

Henry, Alex'e bazen kendini siyah bir çerçevenin içinde iğnelenip sergilenen bir böcekmiş gibi hissettiren delici bir bakış attı. "Olabilecek şeylerden gerçekten korkmuyor musun?"

"Hayır, tabii ki korkuyorum," dedi Alex. "Seçimler bitene kadar her şey gizli kalmaya devam edecek. Ortalığın karışacağından eminim ama eğer rivayetlerin önüne geçebilir, doğru zamanı bekler ve kendi şartlarımıza uygun bir şekilde hareket edersek bence o kadar da büyük bir sorun çıkmayabilir."

"Bunun üzerinde ne zamandır düşünüyorsun?"

"Bilinçli olarak mı? DNC döneminden beri falan. Bilinçaltımda

tamamen her şeyi inkâr ettiğim dönemi katarsak... çok ama çok uzun zamandır. Sanırım beni öptüğün zamandan beri..."

Henry yattığı yerden Alex'e baktı. "Bu... inanılmaz."

"Peki ya sen?"

"*Ben* mi?" diye sordu Henry. "Tanrım, Alex. En başından beri."

"En başından beri derken?"

"Olimpiyatlardan beri."

Alex, "*Olimpiyatlar* mı?" derken Henry'nin altından yastığı kapıp çekti. "Ama o, şey değil mi..."

"Evet, Alex, tanıştığımız gün. Senden de hiçbir şey kaçmıyor," dedi Henry, bir yandan yastığı geri almak için uzanarak. "*Bilmiyormuş* gibi soruyorsun bir de..."

"Kapa *çeneni*," dedi Alex budala gibi gülümseyerek. Henry'yle yastık için savaşmayı kesip kucağına oturdu ve onu yatağa gömüp öpmeye başladı. Üzerlerine battaniyeyi ve yorganı çektiler ve gülüşüp oynaşmaya başladılar. O sırada Henry, Alex'in telefonunun üzerine yuvarlandı ve kıçıyla sesli mesajın düğmesine dokundu.

Yatağın içinde Amerikan Başkanı'nın boğuk sesi duyuldu: "Diaz, seni umutsuz âşık, küçük bok. Umarım sonsuza kadar sürer. Lütfen, temkinli ol."

Gecenin ikisinde saraydan güvenlik olmadan sızma fikri ilginç bir şekilde Henry'den çıkmıştı. Uluslararası tanınmazlık üniforması anlamına gelen kapüşonlu sweatshirt'ler giymiş ve şapka takmışlardı. Onlar bahçeden sıvışırken, Bea de aynı anda sarayın zıt bir kapısından gürültülü bir çıkış operasyonu gerçekleştirmişti. Güney Kensington Bölgesi'nin terk edilmiş ıslak kaldırımlarına gelmişlerdi artık ve etraflarını yüksek kırmızı tuğlalı binalar sarmıştı. Bir de dikkat çeken levha vardı...

"Dur biraz, bu bir şaka olmalı herhalde?" dedi Alex. "*Prince Consort Caddesi*[71] mi? Aman Tanrım, şu levhayla fotoğrafımı çekmen lazım."

[71]"Prince Consort", Kraliyet Ailesi'ne dışarıdan evlilikle giren ve hükümdar kraliçenin kocası haline gelen kişilere denir. (ç. n.)

"Daha varmadık!" dedi Henry arkasına bakıp. Alex'i koşturmak için tekrar kolundan çekti. "Yürümeye devam et."

Başka bir caddeye geçip iki sütunun arasındaki bir girintiye sığındılar. Henry kapüşonlu sweatshirt'ünün cebinden dopdolu bir anahtarlık çıkardı. "Prens olmanın komik bir yanı: Eğer nazikçe sorarsan insanların sana veremeyeceği bir anahtar olmuyor."

Alex, Henry'nin oldukça sade görünen bir duvarda eliyle bir şey aradığını izlerken şaştı kaldı. "Bunca zamandır ilişkinin Ferris Bueller'ı *benim* sanmıştım."

"Ne yani, sana göre ben Sloane muyum?" diye sordu Henry. Paneli aralayıp, Alex'i geniş karanlık bir alana sürükledi.

Zemin hafif eğimliydi, koşar adımları beyaz mermerde yankılanıyordu. Victoria Dönemi'nden hâlâ sağlam kalmayı başarmış tuğla binalar gecenin karanlığına doğru avluyu çevreleyerek yükseliyordu. Alex'in jetonu o an düştü: Victoria ve Albert Müzesi. Henry'de müzenin anahtarı vardı.

Cüsseli ama yaşlı bir bekçi kapıda dikiliyordu.

"Sana ne kadar teşekkür etsem az, Gavin," dedi Henry. Alex, Henry'nin tokalaşırken adamın eline kalınca bir tomar para sıkıştırdığını gördü.

"Bu akşam Rönesans Şehri'ne mi?"

"Evet, sorun olmayacaksa," diye cevapladı Henry.

Böylece hızlıca ilerleyerek Çin sanat eserleriyle ve Fransız heykelleriyle dolu odalardan geçmeye başladılar. Henry, tereddütsüz adımlarla siyah taştan yapılmış bir Buda heykelini ve tunçtan çıplak bir Vaftizci Yahya heykelini geçti.

"Bunu sık yapar mısın?"

Henry güldü. "Aslında bu benim küçük bir sırrım. Annem babam bizi küçükken buraya açılış saatinden bile önce getirirlerdi. Sanattan anlamamızı istiyorlardı sanırım ama daha da önemlisi tarihi görmekti." Henry yavaşlayıp eliyle büyük bir esere işaret etti. Avrupalı bir asker gibi giyinmiş bir adama saldıran ahşap bir kaplan oymasıydı bu, altında da TİPU'NUN KAPLANI yazıyordu. "Annem gezerken bunu gös-

terip, 'Kaplanın, askeri nasıl yediğini görüyor musun? Çünkü benim büyük-büyük-büyük-büyük büyükbabam Hindistan'dan *çalmış* bunu. Bence geri vermeliyiz ama büyükannen kabul etmiyor,' diye fısıldardı bana."

Alex, Henry'nin yüzünde oluşan acının izlerini gördü ama Henry hızlıca bu ruh halinden kurtuldu ve Alex'in tekrar elini tuttu. Müzede koşmaya başladılar.

"Artık buraya gece gelmeyi seviyorum," dedi. "Yüksek rütbeli güvenlik çalışanlarının bazılarını tanıyoruz. Buraya baktıkça asla her şeyi tam anlamıyla öğrenemeyeceğimi fark ediyorum; ne kadar gezersem gezeyim, kaç insanla tanışırsam tanışayım, kaç cilt kitap okursam okuyayım bu gerçek asla değişmeyecek. Sanırım buraya gelip durmamın en önemli sebebi de bu. Tıpkı Westminster gibi: Oyukların ya da mozaik cam panellerinin her birine tek tek bakıyor ve her şeyin bir hikâyesi olduğunu görebiliyorsun. Hepsinin orada olmalarının bir sebebi, her şeyin bir anlamı ve amacı var. Burada da öyle eserler var ki... *Ware'in Büyük Yatağı* mesela, *On İkinci Gece*'de, *Epison*'da, *Don Juan*'da bahsi geçiyor ve bu eserlerin hepsi şu an burada, bu binada. Her şey asla bitmeyen bir masal. Akıl almaz değil mi? Bir de arşiv kısmı var, aman Tanrım, resmen orada saatler geçirebiliri..."

Cümlesi yarıda kaldı çünkü Alex koridorun ortasında onu durdurup kendine çekti ve öptü.

"Merhaba," dedi Henry ayrıldıklarında. "Nereden esti bir anda?"

"Hiç... Ben sadece seni gerçekten seviyorum," dedi Alex ve omuz silkti.

Koridorun sonu büyük bir orta avluya çıkıyordu ve dört bir yanda odalar vardı. Tavandaki ışıkların sadece birkaçı yanıyordu. Alex binanın kubbesinden avluya doğru sarkan mavili, yeşilli ve sarılı kristallerin olduğu devasa bir avizenin kollarının kendi etrafına uzandığını gördü. Arkasında ise üst katın merdiven sahanlığını saran geniş ve muhteşem bir demir jübe uzanıyordu.

"Geldik," dedi Henry. Elinden tuttuğu Alex'i kemerli geniş bir geçitten ışık düşen yöne, yani sol taraflarına doğru çekti. "Gavin'i önceden arayıp ışıkları açık bırakmalarını rica ettim. En sevdiğim oda burası."

Alex, Smithsonian'daki sergilerin hazırlanmasına bireysel olarak yardım etmişti hatta Ulysses S. Grant'ın kayınpederinin bir zamanlar kaldığı odada uyuyordu ama Henry onu mermer sütunların arasından yürütürken hayretle ağzı açık kalmıştı.

Loş ışık, odaya hayat vermişti âdeta. Kemerli tavan, Londra semalarına kadar uzanıyor gibiydi ve oda yükselen sütunları, uzun mihrapları ve kemerleriyle sanki Floransa'da bir şehir merkeziymiş gibi dizayn edilmişti. Derin su havzaları, heykeller ve ağır kaidelerin arasında zemine gömülmüştü. Arduvazlarına İsa'nın dirilişini ifade eden simgelerin oyulduğu siyah kapıların ardında ise büstler uzanıyordu. Arka duvarın tamamını kuşatan mermerden yapılmış gotik bir koro perdesi vardı, üzeri azizlerin siyah ve altın renklerde işlenmiş heykelleriyle doluydu. Etrafa kutsal ve görkemli bir atmosfer hâkimdi.

Henry tekrar konuştuğunda sanki ortamın büyüsünü bozmamaya çalışır gibi sesi oldukça yumuşak ve kısıktı.

"Geceleri burada olmak gerçek bir meydanda yürümek gibi," dedi. "Ama sana dokunmaya çalışan, seni inceleyen ya da gizlice fotoğrafını çekmeye çalışan kimse yok. İstediğin gibi *var* olabiliyorsun."

Alex, Henry'ye baktığında ifadesinin oldukça temkinli olduğunu gördü. Göl evi onun için neyse, Henry için de burası oydu. Bu oda onun kutsal mekânıydı.

Henry'nin elini sıkıp, "Bana her şeyi anlat," dedi.

Henry onu sırayla her bir esere götürüp detaylarını anlattı. Francavilla'nın hayat verdiği Yunan Batı Rüzgârı Tanrısı Zefiros'un, başında tacıyla bir ayağını bulutların üzerine attığı gerçek boyutlarda bir heykeli vardı. Bir zamanlar Michelangelo'nun kayıp Cupid'i sanılan ama aslında Cioli'nin yaptığı, yansımasıyla büyülenmiş Narkissos heykeli, suyun başında diz çökmüştü. "Şurayı görüyor musun? Eklem yerlerini stukoyla onarmışlar." Hades, Persefone'yi yeraltı dünyasına kaçırıyordu, İason da altın postunu elinde tutuyordu.

Etrafı dolanıp girişteki heykele geri döndüler. *Bir Filistinliyi Öldüren Samson* isimli heykel Alex'in nefesini kesmişti. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Heykeldeki adamın pürüzsüz kasları, derisindeki çukurlar ve nefesi o kadar gerçekçiydi ki

Giambologna mermerden bir hayat yaratmıştı âdeta. *Dokunacak olsam herhalde sıcak tenini hissederdim,* diye düşündü Alex hayranlıkla.

"Biraz ironik aslında," dedi Henry heykele bakarken. "Namı diğer lanetli eşcinsel vâris olarak burada, bütün o sodomi yasalarına[72] *bayılan* Victoria'nın müzesindeyim." Gülümsedi. "Aslında... sana şu eşcinsel kral I. James'ten bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Şu aptal sporcu tipli sevgilisi olan mı?"

"Evet o. En çok sevdiği kişilerden birisi George Villiers adında bir adammış. Ona, 'Britanya Krallığı'ndaki en güzel vücutlu adam,' derlermiş. James adama çok fena abayı yakmış ve herkes de bunun farkındaymış. Fransız şair de Viau bunun üzerine şiir bile yazmış." Henry boğazını temizleyip şiiri ezbere okumaya başladı: "'Bir adam İmrahor'u, bir başkası Tonnerre Kontu'nu becerir ve çok da iyi bilinir ki Britanya Kralı, Buckingham Dükü'nü düzer.'" Alex'in anlamsız bakışlarını fark eden Henry, "Ah, Fransızcası çok daha kafiyeli," diye ekleme ihtiyacı hissetti. "Kral James onaylı İncil'in ortaya çıkma sebebini biliyor musun? İngiltere Kilisesi, James ve Villiers'nin ilişkisinden o kadar rahatsızmış ki onları yatıştırmak için çeviriye onay vermek zorunda kalmış."

"Şaka yapıyorsun."

"James, Özel Konsey'in önüne çıkıp, 'İsa'nın Yuhanna'sı vardı, benim de George'um var,' demiş."

"Tanrım."

"Aynen." Henry hâlâ heykele bakıyordu ama Alex gözlerini kendi düşüncelerine dalan Henry'den ve yüzündeki gülümsemeden alamıyordu. "James'in oğlu I. Charles sayesinde bu değerli Samson heykeline sahibiz. Floransa sınırlarında olmayan tek Giambologna eserine bakıyorsun şu anda. İspanya Kralı'ndan Charles'a hediye edilmiş, Charles da bu devasa, muazzam ve paha biçilmez başyapıtı Villiers'ye vermiş. Aradan birkaç yüzyıl geçmiş ve bu muazzam eser şimdi burada. Sahip olduğumuz en büyük başyapıtlardan biri ve işin en güzel yanı da *çalmamız* bile gerekmemiş! Villiers'nin eşcinsel hükümdarlarla takılması

[72]Üremeyle sonuçlanması mümkün olmayan herhangi bir cinsel ilişkiyi cinsel suç olarak nitelendiren yasalar. (e. n.)

yeterli olmuş. Eğer Britanya'daki ulusal eşcinsel simgelerin arşivlendiği bir yer olsa, Samson kesinlikle o listede olurdu."

Bunları söylerken Henry gururlu bir ebeveyn gibi mutluluk saçıyordu, Samson ona aitmiş gibi. Alex de aynı şekilde gururlandı.

Telefonunu çıkarıp kamerayı ayarladı, Henry orada öylece tatlı tatlı duruyor, dünyanın en seçkin eserlerinden birinin önünde gülümsüyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Ulusal bir eşcinsellik simgesinin fotoğrafını çekiyorum," dedi Alex, "ha bir de heykelin tabii."

Henry gülerken Alex hemencecik aralarındaki mesafeyi kapatıp Henry'nin kafasından şapkasını çıkardı ve parmak uçlarında yükselip onu alnından öptü.

"Çok komik değil mi?" dedi Henry. "Ben tüm bunların herkesten saklamam gereken özelliklerim olduğunu düşünürken sen tam tersiymiş gibi davranıyorsun."

"Ah, evet," diye cevap verdi Alex. "Sevilme sebeplerin sırasıyla beynin, aletin ve yakında devrim niteliğinde bir eşcinsellik ikonu olacak olman."

"Sen kesinlikle Kraliçe Victoria'nın en büyük kâbususun."

"İşte *sen* tam da bu yüzden *beni* seviyorsun."

"Tanrım, çok haklısın! Yıllardır aslında sadece homofobik ataları-mı en çok gıcık edecek herifi bulmaya çalışıyordum."

"Ayrıca ırkçı olduklarını da unutamayız."

"Kesinlikle," diye kafa salladı Henry, ciddi bir şekilde. "Bir sonraki sefere III. George'un eserlerinin olduğu kısmı gezelim, bakalım bir anda alev alacaklar mı..."

Odanın arka tarafındaki mermer bölmenin ilerisinde daha geniş bir bölüm vardı ve kiliseden kalan kutsal emanetlerle doluydu. Mozaik camları ve azizlerin heykellerini geçince, odanın en dibinde, kilisesinden ayrılmış koca bir mihrap şapeli vardı. Yanındaki levhada, şapelin on beşinci yüzyılda Floransa'daki Azize Clare Manastırı'nın

kubbesi olduğu yazıyordu. Gerçek bir şapel oluşturmak için odada derin bir oyuğun içine oturtulmuş bu göz kamaştırıcı eserin yanlarında Azize Clare'in ve Assisili Aziz Françesko'nun heykelleri vardı.

"Küçükken, sevdiğim birini buraya, şapelin içine getirdiğimi düşlerdim. Buradakileri benim sevdiğim kadar sevdiğini ve Kutsal Anne'nin önünde yavaş yavaş dans ettiğimizi hayal ederdim. Aptal bir ergen fantezisi işte."

Henry bir an düşündükten sonra telefonunu cebinden çıkarıp ekrana dokunmaya başladı ve elini Alex'e uzattı. Küçük hoparlörden kısık sesle "Your Song" çalmaya başladı.

Alex güldü. "Vals yapmayı bilip bilmediğimi sormayacak mısın?"

"Vals değil," dedi Henry. "Hiç sevmem."

Alex, Henry'nin elini tutunca Henry gergin bir yarışmacı adayıymış gibi şapele döndü. Loş ışıkta yanakları çökük görünen Henry, Alex'i kendine çekip dansa başladı.

Öpüştüklerinde, Alex kateşizmden,[73] kitabın çevirileri arasına karışmış birkaç söz hatırladı: "Oğlum, bal ye çünkü iyidir, süzme bal damağa tatlı gelir."[74] Alex, Azize Clare'in Henry ile kendisi hakkında ne düşüneceğini merak etti. Oldukları yerde yavaşça sallanırken, Davut ve Yonatan ikilisini andırıyor olabilirlerdi.

Alex, Henry'nin elini kaldırıp dudaklarına yaklaştırdı ve Henry'nin parmağındaki boğumları, damarlarının göründüğü tenini, atan nabzını ve bu duvarlar içinde ebediyen muhafaza edilen eski kanı öptü. *Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, amin*, diye düşündü.

Henry, Alex'in eve gidebilmesi için özel bir jet ayarladı. Ne kadar düşünmemeye çalışsa da ülkesine indiği anda işiteceği azar aklına her geldiğinde Alex ürperiyordu. Pistte, şiddetli rüzgâr saçlarını uçuştururken, Henry cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

"Bak," dedi Henry, elini açmadan cebinden çıkardı ve Alex'in elini alıp içine küçük ama ağır bir şey bıraktı. "Tamamen emin olduğumu bilmeni istiyorum. Yüzde bin."

[73]Hristiyanlıkta vaftiz öncesi alınan din eğitimi. (ç. n.)
[74]Süleyman'ın Özdeyişleri 24:13. (ç. n.)

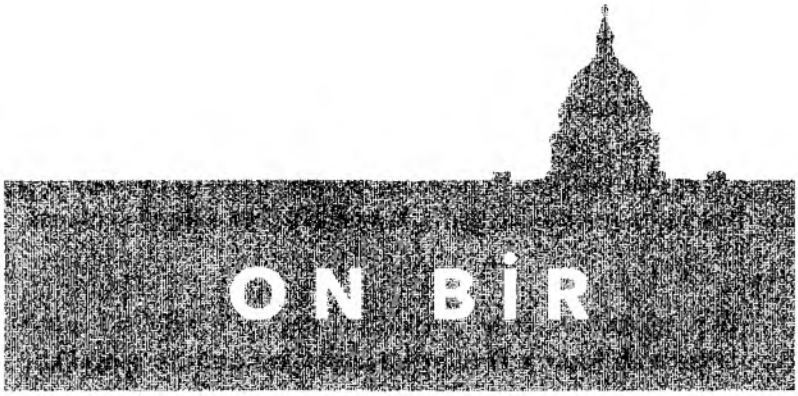
Elini geri çektiğinde Alex'in nasırlı avucunda duran şey Henry'nin mühür yüzüğüydü.

"Ne?" Alex şaşkınlıkla hemen gözlerini Henry'ye çevirdi. Henry ise karşısında gülümsüyordu. "Olmaz..."

"Sende kalsın," dedi Henry. "Takmaktan bıktım artık."

Ne kadar özel bir pistte olsalar da risk her zaman vardı, o yüzden Alex, Henry'ye önce sıkıca sarıldı, sonra da kulağına, "Seni çok ama çok seviyorum," diye fısıldadı.

Uçak seyir halindeyken Alex, boynundaki zinciri çıkarıp yüzüğü anahtarının yanına taktı. Yerine oturduktan sonra kolyesini, yani yan yana olan bu iki evin simgesini tekrar gömleğinin içine soktu.

Memleket meseleleri

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

H,

Eve geleli üç saat oldu, seni şimdiden özledim. Bu ayrılık saçmalık resmen.

Sana son günlerde ne kadar cesur olduğunu söyledim mi? Hastanedeki küçük kıza Luke Skywalker'la ilgili söylediklerini hatırlıyorum: "Kendine ve değerlerine bağlı olduğun sürece nereden geldiğinin ya da kimlerden olduğunun pek bir önemi yok. Luke karakteri de bunun bir kanıtı bence." Hayatım, sen de bunun bir kanıtısın.

(Ha bu arada, bu ilişkide Han kesinlikle benim, Leia da kesinlikle sensin. Boşuna tartışmaya çalışma çünkü haksız çıkarsın.)

Bir yandan da Texas'ı düşünüyordum yine ki seçim muhabbetleri yüzünden gerilince bunu çok sık yapıyorum sanırım.

Sana göstermediğim o kadar çok şey var ki daha. Austin'e gitmedik bile! Bir de seni Franklin Barbecue'ye götürmek istiyorum. Saatlerce sıra beklemek gerekiyor ama bu da olayın bir parçası. Kraliyet ailesinden birinin et yemek için saatlerce sıra beklediğini görmek oldukça eğlenceli olacak.

Ben gitmeden önce söylediğin şey hakkında düşünme fırsatı bulabildin mi? Ailene açılmak konusunda yani? Tabii ki bunu yapmak zorunda değilsin ama istekli bir halin vardı, o yüzden sormak istedim.

Bu arada Beyaz Saray'da hapis hayatı yaşıyorum (en azından annem Londra'ya kaçtığım için canımı almadı) ama seni destekliyor olacağım.

Seni seviyorum.

xoxoxoxoxo

A

Not: Vita Sackville-West'ten Virgina Woolf'a (1927):

Konu ben olduğumda, çokluk ifadesi anlamını yitiriyor: Aklımın alamayacağı kadar çok özledim seni, üstelik zaten çok özlemeye hazırdım.

Cvp: Memleket meseleleri

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Alex,

Saçmalık bence de. Çantamı toplayıp sonsuza kadar buradan kaçmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir münzevi gibi senin odanda yaşayabilirim. Bana yemek getirtirdin, ben de kılık değiştirip karanlık bir köşede gizlenirdim. Tam bir Jane Eyre olmaz mıydı?

Muhtemelen The Mail ortadan kayboluşumla ilgili saçma sapan şeyler yazardı. Yok intihar etmişim, yok St. Kilda'ya kaçmışım... Ancak gerçeğin bambaşka olduğunu sadece ikimiz bilirdik. Yatağında öylece uzanır, kitap okur, profiterol yerdim. Sonra da birbirimizi çikolata sosuyla kaplayıp son nefesimizi verene dek sevişirdik. Böyle ölmeye varım ben...

Ama ne yazık ki burada mahsur kalmış durumdayım. Büyükannem anneme sürekli ne zaman askere kaydolacağımı, benim yaşımda Philip'in çoktan bir senesini doldurduğunu hatırlatıp duruyor. Gerçekten de artık ne yapacağıma karar vermem lazım çünkü serbest sene için makul olan sürenin sonlarına yaklaşıyorum. Amerikalı siyasetçilerin dediği gibi: Taziyeleriniz ve dualarınız lütfen benimle olsun.

Bu arada Austin kulağa harika geliyor. Belki her şey durulduktan sonra şöyle birkaç ay içinde bu planı gerçekleştirebiliriz. Hafta sonunu boşaltırım. Annenin evine

gidebilir miyiz? Odanı görebilirim belki? Lakros kupaların duruyor mu hâlâ? O posterleri duvardan indirmediğini söyle lütfen. Tahmin edeyim: Han Solo, Barack Obama ve tabii ki Ruth Bader Ginsburg.*

(Benim Leia'lığıma karşılık senin Han'lığını hiç şüphesiz kabul ediyorum çünkü sen "bizi muhtemelen asteroit kuşağına doğru uçuracak pasaklı bir nerf çobanısın".* Ayrıca ben düzgün çocuklardan hoşlanırım.)

Aileme açılmak konusuna gelirsek... Evet bunu düşündüm, bu yüzden bir süre daha burada kalmayı planlıyorum. Philip'e durumu anlatırken Bea istersem yanımda olabileceğini söyledi. Evet, sanırım yapacağım bunu. Taziyelerini ve dualarını bekliyorum.

Seni çok ama çok seviyorum ve ilk fırsatta yanıma gelmeni istiyorum. Odama seçeceğim yatak konusunda yardımına ihtiyacım var, o altın yaldızlı hilkat garibesinden kurtulmaya karar verdim.

Sevgilerimle,

Henry

Not: Radclyffe Hall'dan Evguenia Souline'e (1934):

Hayatım... İngiltere'ye gelişini nasıl dört gözle beklediğimi biliyorsundur... Senin gelişin benim için dünyalara bedel...

*Amerikan Yüksek Mahkemesi avukatı. (ç. n.)
**Yıldız Savaşları: İmparator* filminde Leia'nın Han Solo'ya ettiği hakaret. (ç. n.)

Bedenim bütünüyle senin olacak, tıpkı senin bedeninin benim olacağı gibi... Sonra da birbirini deliler gibi özleyip sonunda kavuşan iki âşık olarak bizim dışımızda hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

Cvp: Memleket meseleleri

A <agcd@eclare45.com> 3/4/20 2:41
Henry kişisine

H,

Siktir. Askere gitmeyi mi düşünüyorsun? Daha bu konuyu hiç araştırmadım. Zahra'ya söyleyeyim de bizimkilerden birine bir dosya hazırlatsın. Askere gittiğinde ne oluyor peki? Çok uzun süre mi orada olmak zorundasın? Tehlikeli mi??? Yoksa ne bileyim böyle üniformayı giyip masa başında oturmalı bir şey mi? Ben oradayken nasıl oldu da bu konuyu konuşmadık?????

Pardon. Panikledim. Yakın gelecekte böyle bir durumun ortaya çıkacağını hesaba katmamıştım. Ne yapmaya karar verirsen ver bil ki yanındayım; tek istediğim önceden haber vermen. Eğer özlem dolu bir şekilde camdan dışarı bakıp aşkımın savaştan dönmesini bekleme alıştırması falan yapmam gerekecekse bunu önceden bilmem gerek.

Hayatının gidişatına dair söz hakkının bu kadar az olması bazen beni delirtiyor. Kafamda seni mutlu olarak canlandırdığım karede sarayda değil, kendi dairende queer tarihi hakkında seçmeler kaleme aldığın bir masada

oturmuş oluyorsun. Ben de yanındayım tabii. Şampuanını bitiriyor, seni zorla mutfak alışverişine çıkarıyorum. Aynı saat diliminde olup her sabah beraber uyanmak da var tabii...

Seçim işleri bitince bir sonraki hamlemizi düşünüp ayarlayabiliriz. Seninle bir süre aynı yerde vakit geçirebilmeyi çok isterim ama yapman gereken şeyler olduğunu da biliyorum. Sana inandığımı ve güvendiğimi bilmeni istiyorum.

Philip'e söyleme konusuna gelince... Kulağa güzel bir plan gibi geliyor. Eğer hiçbiri işe yaramazsa sen de benim yaptığım gibi yap: Ailenin çoğunluğu kendiliğinden fark edene kadar öküz gibi falan davran.

Seni seviyorum. Bea'ye selam söyle.

A

Not: Eleanor Roosevelt'ten Lorena Hickok'a (1933):

Seni çok özledim hayatım. Günün en güzel saatleri sana yazdığım saatler. Hayatın benimkinden daha olaylı geçiyor ama seni en az beni özlediğin kadar özledim... Lütfen ben burada olduğum sürece kalbin Washington'da olsun, tıpkı benim kalbimin çoğunun seninle olduğu gibi!

Cvp: Memleket meseleleri

Henry <hwales@kensingtonemail.com>
A kişisine

Alex,

Hayatında hiç her şeyin inanılmaz derecede kötü gittiği ve uzay boşluğunun sonsuz karanlığına fırlatılmayı yürekten istediğin oldu mu?

Bazen ben niye bu hayattayım diye sorgularken buluyorum kendimi, ne anlamı var ki? Keşke önceki e-postamda söylediğim gibi bavullarımı toplayıp izimi kaybettirebilseydim... Şu an yatağında olur, çürüyene kadar orada yatar, şişman ve tatmin olmuş bir hayat sürerdim. *Bu mezar Galler Prensi Henry'nin. Yaşadığı gibi öldü: sorumluluklarından kaçarak ve penise boğularak.*

Philip'e anlattım. Senden bahsetmedim, sadece kendi durumumla ilgili konuştum.

Philip ve Shaan'la askere kayıt işlemlerini konuşuyordum. Philip'e geleneksel yolu izlemeyi tercih etmediğimi ve askerde de pek bir işe yaramayacağımı söyledim, o da bu ailenin erkeklerinin geleneklerine saygısızlık etmeye neden bu kadar istekli olduğumu sordu. Ben de o anda kendimi kaybettim ve şöyle bir laf ettim: "Çünkü bu ailenin diğer erkekleri gibi değilim, mesela en büyük farkı söyleyeyim: Ben geyim, Philip."

Shaan onu avizeden indirdikten sonra konuşmaya başladı. "Aklı karışmış ve yanlış yönlendirilmiş" olduğumu söyledi ve "soyun devamını sağlamam" ve "aile mirasına saygı duymam" gerektiği gibi konulardan bahsetti. Dürüst olmak

gerekirse pek de hatırlamıyorum. Temelinde anladığım kadarıyla olmam geren heteroseksüel vâris olmadığıma şaşırmadı, asıl onu kızdıran bu konuda rol yapmaya artık devam etmeyecek olmamdı.

Yani evet, aileme kimliğimi açıklamamın mantıklı bir adım olduğunu konuşmuştuk, en azından bunu ümit etmiştik. Olanların bizim halka açılmamız konusunda iyi ihtimaller sunduğunu söyleyemem. Bilmiyorum... Bu tartışma o kadar çok canımı sıktı ki bir sürü Jaffa Cakes yedim.

Bazen New York'a taşınıp şu gençler için sığınma evi açılışını Pez'den devralasım geliyor. Çekip gidebilsem, geri dönmesem ve giderken de köprüleri yaksam... Ne güzel olurdu.

İlk tanıştığımızda aklımdan geçenleri sana hiç anlatmadığımı fark ettim, *sen de bunun farkında mıydın?*

Anılar genel olarak bana acı veriyor. Bir şeyleri hatırladıkça genelde kalbim kırılır. Yas tutmanın bir özelliği de seni sen yapan bütün o yılları, hayatını, ne varsa her şeyi tamamen ele geçiriyor ve bütün bunları söz konusu eksiklik sebebiyle o kadar acı dolu bir hale getiriyor ki bir daha hiçbir şey hatırlamak istemiyorsun. Bu yüzden de hafızanda tamamen yeni bir sistem icat etmen gerekiyor.

Kendimi, hayatımı ve bir ömürlük anılarımı Buckingham Sarayı'nın tozlu ve karanlık odalarıyla özdeşleştirmeye başladım. Duvar kâğıtlarında desen olarak pembe şakayık çiçekleri olan ve tam ortaya da altından bir harp konmuş bir odaya, Bea'nin rehabilitasyondan çıktığı ve ona durumunun ciddiyetini anlaması için yalvardığım geceyi alıp koydum. On

yedi yaşındayken, Philip'in üniversiteden arkadaşlarından biriyle yaşadığım o ilk seferimi aldım, bulabildiğim en daracık dolaba tıktım. Babamın son gecesini, yüzünün bir anda gevşeyişini, ellerinin kokusunu, çıkan ateşini, bitmek bilmeyen korkunç bekleme sürecini ve daha da korkuncu, artık beklemeyeceğimiz gerçeğini aldım ve bulabildiğim en geniş ve ferah odaya, balo salonuna koydum, pencerelerini perdelerle örttüm ve kapılarını kilitledim.

Ama Rio'da seni ilk gördüğüm an var ya... O anıyı alıp bahçeye çıkardım, bir akçaağacın yapraklarının arasına bastırdım, sonra da Waterloo Vazosu'na* diktim. Saraydaki odaların hiçbirine sığmazdı zaten.

O gün Nora ve June'la konuşuyordun; mutlu, hareketli ve capcanlıydın. Benim erişmeyi hayal bile edemediğim bir hayatın vardı ve o kadar güzeldin ki... Saçların o zamanlar daha uzundu. Henüz annen başkan seçilmemişti ama buna rağmen o korkusuz tavrın yerindeydi. Cebinde sapsarı bir ipê-amarelo* vardı.

O ana kadar gördüğüm en muhteşem şey karşımda duruyordu. *Kendimi bu güzellikten uzakta tutmak zorundayım,* diye geçirdim içimden. *Eğer böyle biri olur da beni severse alev alırım,* diye düşündüm.

Sonra da kendimi bu kadar frenlememe rağmen dikkatsiz bir aptal olduğum için gidip sana âşık oldum. Gecenin en akla gelmeyecek saatlerinde beni aradığında, seni seviyordum. İğrenç tuvaletlerde beni öptüğünde, otel barlarında somurttuğunda, benim gibi dışarıya kapalı,

*1906 yılından beri Buckingham Sarayı'nın bahçesinde duran, neredeyse beş metre yüksekliğindeki devasa mermer vazo. (ç. n.)

*Yalnızca Güney Amerika kıtasında büyüyen sarı yapraklı bir ağaç türü. (ç. n.)

ezik büzük birinin mutlu olabileceği fikrini aklıma ilk kez soktuğunda, seni seviyordum.

Sonra akıl almaz bir şekilde kalkıp sen de beni sevdin. Aklın alıyor mu?

Benim bile almıyor. Bazen hâlâ inanamıyorum.

Philip'le işlerin iyi gitmemesine çok üzüldüm. Keşke sana ümit verebilsem.

Sevgilerle,
Henry

Not: Michelangelo'dan Tommaso Cavalieri'ye (1533):

Şunu çok iyi biliyorum ki şu saatte gün içinde yediğim yemek gibi senin ismini de kolayca aklımdan silebilirim; aslında yemeği unutmak çok daha kolay çünkü o sadece vücudumu besliyor. Senin adın ise bambaşka; hem ruhumu hem bedenimi besliyor ve bunu öylesine hoş bir şekilde yapıyor ki seni düşündüğüm her an ne yorgunluk ne ölüm korkusu uğruyor bedenime. Gözlerim de payına düşeni alabilseydi, ne hallerde olurdum, düşünsene...

Cvp: Memleket meseleleri

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

H,

Aman Tanrım.

Çok üzgünüm. Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Çok üzgünüm. June ve Nora sevgilerini iletti ama benim ilettiğim kadar çok olması imkânsız tabii ki.

Lütfen benim için endişelenme. Bir yolunu buluruz, en fazla biraz zaman alır. Bu aralar sabırlı olmaya çalışıyorum. Senden bir şeyler öğreniyorum diyebilirim.

Tanrım, durumu iyileştirebilmek için ne yazabilirim ki?

Deneyeyim bakayım: Bu e-postalar özlem gidermek için mi yoksa seni daha çok özlememi mi sağlıyor, anlayamadım. Bazen yazdığın şeyleri okurken kendimi en berrak, en temiz okyanusun ortasında yamuk yumuk bir taşmışım gibi hissediyorum. Kendinden ve diğer her şeyden öyle büyük bir sevgi besliyorsun ki içinde... Buna tanık olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Böyle bir sevginin muhatabı olabilmek şanstan da öte bir şey, kader gibi hissettiriyor hatta. Katolik inancım beni bu şeyleri yazabildiğin kişi haline getirdi. Meryem Ana'ya beş kez dua edeceğim. Muchas gracias, Santa Maria.*

Sendeki yazı kabiliyeti bende yok ama ben de liste yapmakta iyiyim.

*(İsp.) "Çok teşekkür ederim, Meryem Ana." (ç. n.)

TAMAMLANMAMIŞ LİSTE: GALLER PRENSİ HAZRETLERİ HENRY HAKKINDA SEVDİĞİM ŞEYLER

1. Seni sinirlendirdiğimde gülerken çıkardığın ses,

2. Sıktığın havalı parfümün altından yükselen o kendi kokun, böyle temiz nevresim gibi ama aynı zamanda taptaze çimen gibi de (bu nasıl bir büyü?),

3. Sert görünmek için çeneni kaldırma hareketin,

4. Piyano çalarken ellerinin görüntüsü,

5. Senin sayende kendim hakkında daha iyi anladığım özelliklerim,

6. *Jedi'ın Dönüşü*'nü en iyi *Yıldız Savaşları* filmi olarak görmen (yanlış) çünkü içten içte mutlu sonları seven kocaman şapşal bir romantik olman,

7. Keats'in şiirlerini ezbere okuyabilmen,

8. *Priscilla, Çöller Kraliçesi*'nde Bernadette'in "Don't let it drag you down" monoloğunu ezbere okuyabilmen,

9. Sürekli çabalaman,

10. Hayatın boyunca zaten çok çabalamış olman,

11. Çabalamaya devam etmekte istikrarlı olman,

12. Bana sarılınca şu aptal dünyadaki her şeyin anlamını yitirmesi,

13. Londra'ya *Le Monde*'un sayısını götürmüş olman ve komodininde duruyor olması (evet, gördüm),

14. Sabah ilk gözünü açtığındaki halin,

15. Omuz-bel oranın,

16. Kocaman, cömert, şapşal, kırılmaz kalbin,

17. Bir o kadar büyük aletin,

18. Bir önceki maddeyi okuduğunda yüzünün alacağı ifade,

19. Sabah ilk gözünü açtığındaki halin (evet bunu yazmıştım ama ne yapayım çok seviyorum),

20. En başından beri beni sevdiğin gerçeği.

Bana söylediğinden beri bu sonuncu maddeyi düşünüyorum... Tanrım, ne kadar aptalmışım. Bazen kendi kafamın içinden bir türlü çıkamıyorum, şu anda da daha her şeyin başında odamda söylediğin şeyleri düşünüyorum. DNC sonrası hayatımdan çıkmayı teklif ettiğinde seni nasıl başımdan savmıştım... Üstüne üstlük bu yaşadıklarımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi davranıyordum. Ben tüm bunları yaparken senin kendini nasıl bir ızdırabın içine soktuğunu bir türlü görememişim. Sana acı çektiren herkese haddini bildirmek istiyorum ama bu kişilerden biri de benim, öyle değil mi? Hem de bunca zamandır... Çok özür dilerim.

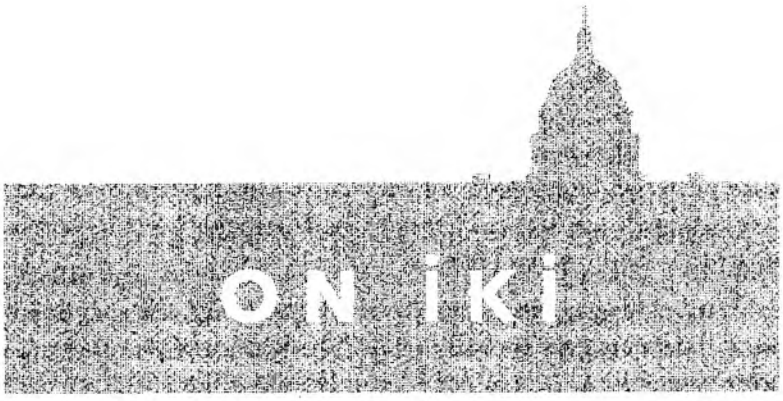
Lütfen böyle harika, güçlü ve inanılmaz kalmaya devam et. Seni ne kadar özlediğimi ve sevdiğimi tahmin edemezsin. Bu e-postayı gönderir göndermez seni arayacağım ama bazı şeylerin yazılı ifade edilmesini sevdiğini biliyorum.

A

Not: Richard Wagner'dan Eliza Wille'ye, II. Ludwig hakkında - 1864 (Bana Wagner çaldığını hatırlıyor musun? Adamı hiç sevmem ama bu alıntı hoşuma gitti.):

Benim genç kralım bana tam anlamıyla tapıyor, bu doğru. Aramızdaki ilişkiyi anlamanızı beklemiyorum. Gençlik rüyalarımdan birini anımsıyorum da bir keresinde Shakespeare'in hayatta olduğunu ve onu görüp onunla konuştuğumu görmüştüm. Bu rüyanın üzerimde bıraktığı etkiyi asla unutamıyorum. Sonra da hayatta olmamasına rağmen Beethoven'ı görmek istemiştim. Bu sevilesi adam benimleyken de aklından buna benzer şeyler geçiyor olmalı.

Bana sahip olduğuna inanamadığını söylüyor. Bana yazdığı mektupları okuyup da hayret etmemek, büyülenmemek elde değil.

Elinde kahve termosu ve kolunun altında yığınla klasörle yanlarına geldiğinde, Zahra'nın parmağında pırlanta bir yüzük vardı. Zahra ve June, Pittsburgh'da bir kampanya buluşmasına gitmeden önce June'un odasında hızlıca kahvaltı edeceklerdi. June, Zahra'nın yüzüğünü görünce elindeki waffle'ı yatağa düşürdü.

"Aman Tanrım Zahra, *o* da ne? *Nişanlandın* mı?"

Zahra yüzüğe bakıp omuz silkti. "Hafta sonu tatildeydim."

June ağzı açık bir şekilde bakmaya devam etti.

"Kiminle çıktığını bize ne zaman söyleyeceksin?" diye sordu Alex. "Ayrıca... *nasıl yani?*"

"Hayır," dedi Zahra. "Ayrıca seçim hazırlıkları devam ederken gizli ilişkiler hakkında ağzını açma hakkına sahip değilsin."

"Anlaşıldı," deyip sustu Alex.

June pijamasının kenarıyla yatak örtüsünü silerken Zahra, "Bugün yapacak çok işimiz var, o yüzden iyi odaklanın küçük Claremontlar," deyip konuyu değiştirdi.

Zahra'nın hem June hem de Alex için oldukça detaylı bir şekilde hazırladığı bir toplantı gündemi vardı, hiç vakit kaybetmeden arkalı önlü doldurduğu ve madde madde işaretlediği listeyi açtı. Perşembe günü Cedar Rapids'te[75] düzenlenecek olan oy vermeye teşvik çalışmalarından (Alex'in davetli olmadığı listede açıkça belirtilmişti) bahse-

[75] Iowa eyaletinde bir şehir. (ç. n.)

derken telefonuna bir bildirim geldi. Telefonunu eline alan Zahra bir yandan işine devam ederken bir eliyle de sayfayı kaydırıyordu.

"O yüzden ikinizin de giyinmiş ve hazır olması gerekiyor... Saat..." Bir anda duraksadı ve telefonuna daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladı. "Saat...." Sonra yüzünde bir anda korkunç bir ifade belirdi. "Hay *sikeyim böyle işi.*"

"Ne..." diye lafa başladı Alex ama tam o anda kucağında duran kendi telefonuna da bir bildirim geldi. CNN'den gelen bildirimde şöyle yazıyordu: SIZAN KAMERA KAYITLARI PRENS HENRY'NİN DNC OTELİNDE OLDUĞUNU GÖZLER ÖNÜNE SERDİ.

"Siktir," dedi Alex.

Alex'in omzunun üzerinden telefona bakan June, haberi okumaya başladı. "İsimsiz bir kaynak" Beekman lobisinin DNC akşamındaki kamera kayıtlarına erişmişti.

Aslında... ortada bariz bir sıkıntı yoktu. Cash'in nezaretinde Henry ile Alex'in bardan birlikte, omuz omuza çıktığı bariz bir şekilde görülüyordu, sonra da asansör kamerasında Cash'le konuşurlarken Henry'nin elinin Alex'in belinde olduğu görüntüye geçiyordu. Görüntü, en üst katta hep beraber asansörden inmeleriyle bitiyordu.

Zahra, Alex'e onu öldürecekmiş gibi baktı. "O gün gördüklerimin peşimi neden bir türlü bırakmadığını açıklayabilir misin bana?"

"Bilmiyorum," dedi Alex sefil bir halde. "Ellerindeki malzemenin bu olduğuna inanamıyorum... Yani bundan çok daha riskli şeyler yaptık..."

"Bunun beni *rahatlatması* mı gerekiyor?"

"Yani demek istediğim, asansördeki kameranın kayıtlarını kim sızdırır? Kim böyle bir şeyi kontrol eder? Solange[76] yoktu ki yanımızda..."

June'un telefonundan çıkan ses Alex'in konuşmasını böldü. June telefonuna bakıp küfrü bastı. "Tanrım, şu *Post* muhabiri, Henry'yle ilişkine dair spekülasyonlar hakkında yorumum olup olmadığını

[76] Ünlü şarkıcı Beyonce'nin kız kardeşi Solange Knowles'ın asansörde rapçi Jay-Z'ye saldırmasının görüntüleri sızmıştı. Alex, bu olaya atıfta bulunmaktadır. (e. n.)

soruyor. Bir de bu durumun DNC sonrası kampanyadan ayrılmanla bir alakası olup olmadığını öğrenmek istiyor." June'un gözleri Alex'in ve Zahra'nın arasında takılı kaldı. "Başımız fena dertte, öyle değil mi?"

"Çok iyi durumda olmadığımız kesin," dedi Zahra. Telefonuna gömülmüştü, öfkeli bir şekilde hızlıca tuşlara dokunuyor, muhtemelen basın ekibine bir bildiri hazırlıyordu. "İhtiyacımız olan şey lanet bir şaşırtmaca. Seni biriyle buluşmaya çıkarabiliriz mesela."

"Şey yapsak..." diye söze girecek oldu June.

"Dur bir dakika! *Alex'i* biriyle buluşmaya çıkaralım," diye lafını kesti Zahra. "*İkinizi* de randevuya yollayalım."

"Ben dene..." dedi June ama sözü tekrar kesildi.

"Kimi arayabilirim ki? Hangi kız bu boka bulaşıp birinizle çıksın ki artık?" Zahra gözlerini ovuşturdu. "İsa, sen bize bul birini."

"Benim bir fikrim var!" diye sesini duyurabildi June sonunda. Odadakiler ona baktığında, June dudağını ısırarak Alex'e bakıyordu. "Ama hoşuna gidecek mi emin değilim."

Telefonunu çevirip ekranı onlara gösterdi. Texas'ta Pez'e göndermek için çektikleri fotoğraflardan birisi vardı. Ekranda June ve Henry havuz kenarında takılıyorlardı, fotoğraftan Nora'yı kırptığı için sadece ikisi vardı. Güneş gözlüklü Henry kocaman sırıtıyor, June da yanağına kocaman bir öpücük konduruyordu.

"Ben de otelin o katında kalıyordum," dedi June. "Hiçbir şeyi doğrulamak ya da reddetmek zorunda değiliz. Ama ima edebiliriz. Böylece üzerimizdeki baskıyı azaltıp insanların dikkatini dağıtırız."

Alex yutkundu.

June'un her zaman kendini öne atıp ablalık yapmaya hazır olduğunu biliyordu ama bu... Ondan bunu yapmasını kesinlikle isteyemezdi.

Ama bir yandan da... işe yarardı. Çoğunlukla birbirlerine Colin Firth GIF'leri yollayıp dursalar da Henry ve June'un sosyal medya üzerindeki arkadaşlıkları da herkesçe biliniyordu. Ayrıca fotoğraf tam bir

"çift" havası uyandırıyordu: Güzel, tatlı, heteroseksüel bir çiftin çıktığı tatilden sıradan bir fotoğrafa benziyordu. Alex, Zahra'ya döndü.

"Kötü fikir değil," dedi Zahra. "Tabii Henry'ye de kabul ettirmemiz lazım. Bunu yapabilir misin?"

Alex derin bir nefes verdi. Bunu yapmayı kesinlikle istemiyordu ama başka seçeneği yok gibiydi. "Hımm, evet. Ben... Evet. Sanırım."

"Bu tam olarak yapmak istemediğimizi söylediğimiz şeylerden biri," dedi Alex telefonda.

Hattın diğer ucundaki Henry, "Biliyorum," dedi. Sesi titriyordu. Diğer hatta Philip telefona cevap vermesini bekliyordu. "Ama."

"Evet," dedi Alex. "Bir *ama* var ortada."

June, sosyal medyada Texas'ta çekilen Henry'yle olan fotoğrafını paylaştı. Gönderi bir anda rekor beğeniye ulaştı.

Bir saat içinde fotoğraf her yere düşmüştü. *BuzzFeed*, Henry ve June'un ilişkisi hakkında kapsamlı bir rehber yayınladı, en başında da kraliyet düğünündeki danslarının o lanet fotoğrafı vardı. LA'de çıktıkları akşamdan fotoğraflar araştırıldı, Twitter etkileşimleri incelendi. *"June Claremont-Diaz turnayı gözünden vurdu!"* diye tweet'ler atıldı. Bir makalede, *"Herkesten sakladığı beyaz atlı prensini daha en başında bulmuş muydu yoksa?"* yazıyor, bir diğerinde ise, *"Prens Hazretleri'nin en yakın arkadaşı Alex onları tanıştırmış olabilir mi?"* diye fikir yürütüyordu.

Ablasının hayatının tüm dünya tarafından didik didik edilmesi Alex'i katil edecek kadar sinirlendirse de June kardeşini korumanın bir yolunu bulduğu için rahatlamıştı. Bütün bunların amacı insanların dikkatini başka bir yöne çekmek olsa da Alex, herkesi omuzlarından tutup sarsmak ve Henry'nin *ona* ait olduğunu haykırmak istiyordu. Yanlış bir şey yapmış gibi hissetmemesi gerekirdi aslında. June ve Henry'nin fotoğrafına herkes bayılmıştı ancak aynı cinsiyette iki kişinin birbirini sevmesi söz konusu olunca dehşete düşecek Fox News'i düşündüğünde Alex'in canı yanıyordu.

Henry çoğunlukla sessizdi. Ama söyledikleri, Philip'in sinirden kudurduğunu ve Kraliçe'nin kızgın olduğunu ama sonunda Henry

kendine bir kız arkadaş bulduğu için durumdan memnun olduğunu anlamasına yetmişti. Alex bu yaşananlardan dolayı kendini berbat hissediyordu. Boğucu emirler ve olmadığı biri gibi davrandığı hayatı yüzünden yıllardır mutsuz olan Henry, Alex'in yanında nefes alıyordu. Alex onun için bir sığınak gibiyken tüm bu olanların Alex'in tarafından geliyor olması Henry'nin ihtiyacı olan son şeydi.

Çok riskli bir durumdaydılar. Alex'in karnına kramplar giriyor, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Daha da kötüsü bu plan işe yaramazsa hâlihazırda bir B planları da yoktu. Londra'ya gidip Henry'yi Giambologna'nın eseri önünde öpmesinin üzerinden daha iki hafta bile geçmemişti. Şimdi de bu olay patlak vermişti.

Alex'in elinde başka bir koz daha vardı. Bu plandan çok daha inandırıcılığı yüksek bir ilişkiye sahipti. Nora, parlak kırmızı rujuyla Alex'in yanına yaklaşıp, soğuk elleriyle onu şakaklarından tutup, "Beni dışarı çıkarsana," demişti.

Buluşma noktası olarak üniversitelilerin çoğunlukta olduğu bir mahalleyi seçmişlerdi; bu da fotoğraflarının çekilip her yerde paylaşılacağı anlamına geliyordu. Nora elini Alex'in arka cebine soktuğunda Alex, Nora'nın buklelerini yanağında hissetmenin verdiği aşinalık duygusuna ve Nora'nın varlığının getirdiği rahatlığa odaklanmaya çalıştı.

Yarım saniye boyunca, *eğer bu durum gerçek olsaydı, her şey ne kadar kolay olurdu,* diye düşünmekten kendini alamadı. En yakın arkadaşıyla arasındaki uyuma odaklanır, onun kaba şakalarına güler, Jumbo Slice'tan çıkarken Nora'nın beline yağlı parmaklarının izini bırakırdı. Eğer Nora'yla birbirlerini insanların onlardan beklediği gibi sevebilselerdi, her şey ne kadar basit olurdu.

Ama Nora onu öyle sevmiyordu, Alex de bunu yapamazdı zaten. Sevdiği kişi, ertesi gün bir sürü fotoğraflarının çekileceği bir yerde June'la öğle yemeği yiyip insanların dikkatini başka yöne çekebilmek için Atlantik Okyanusu üzerinden başkente uçuyordu. O akşam yatağında uzanırken Zahra'nın gönderdiği, Nora'yla çıktığı randevuyla ilgili Twitter yazışmalarıyla dolu e-postayı okurken midesi bulanıyordu.

Henry uçaktan gecenin bir yarısında indi ama saraya yaklaşmasına izin bile verilmedi, bu yüzden şehrin diğer ucundaki bir otele girişi

yapıldı. Alex, sabah Henry'yi aradığında sesi çok yorgun geliyordu ve bunun üzerine Alex, o geri dönmek üzere uçağa binmeden onu görmenin bir yolunu bulacağına yemin etti.

"Lütfen," dedi Henry incecik bir sesle.

Annesi, hükümet yetkililerinin büyük bir kısmı ve basının yarısı Kuzey Kore'nin roket denemeleri konusunda düzenlediği bir toplantıyı takip ediyordu, yani o sabah June'un cipine binerken Alex'i de yanına aldığını kimse fark etmedi. June, yol boyunca kardeşinin koluna girmiş bir şekilde otururken gönülsüzce olsa da ufak tefek espriler yaptı. Arabayı Henry'yle buluşacakları kafenin bir cadde yukarısına çektiklerinde June'un yüzünde mahcup bir tebessüm belirdi.

"Ona burada olduğunu söylerim," dedi. "En azından bunu duymak ona iyi gelebilir."

"Sağ ol," dedi Alex. June, kapıyı açıp inmeden önce ablasını bileğinden yakalayıp devam etti: "Gerçekten. Teşekkür ederim."

June, kardeşinin elini sıvazlayıp arabadan Amy'yle beraber indi ve ikinci güvenlik aracı hemen arkasında olan Alex küçücük, tenha bir ara sokakta karnını ağrıtan garip bir duyguyla baş başa kaldı.

Bir saat sonra June, Alex'e mesaj attı. "İşimiz bitti," yazdı. Sonra da ekledi: "Onu yanına getiriyorum."

Çıkmadan önce planı yapmışlardı: Amy, June'u ve Henry'yi ara sokağa getirecekti, sonra da Henry siyasi bir tutukluymuş gibi araç değişikliği yapacaklardı. Alex, ön koltukta oturan iki sessiz ajana doğru eğildi. Bütün bu olan biteni çözmüşler miydi bilmiyordu ama o an umurunda da değildi.

"Bir dakika müsaade edebilir misiniz?"

İki ajan birbirlerine bakıp arabadan indiler, bir dakika sonra da yanlarında başka bir araba durdu ve kapısı açıldı. İşte Henry oradaydı. Gergin ve mutsuz görünüyordu ama en azından Alex'in uzanıp dokunabileceği bir mesafedeydi.

Alex alışkanlıkla Henry'yi omzundan tutup arabaya çekti, arkasından da kapı kapandı. Henry'yi karşısına oturttu ve ona yakından bakınca soluk tenini ve durmadan kendisinden kaçırdığı gözlerini fark etti. Şu ana kadar Henry'yi hiç bu kadar kötü görmemişti. Öf-

keden kudurduğu ya da ağlamak üzere olduğu zamanlardan bile çok daha kötü görünüyordu. Sanki içi oyulmuş ve boşaltılmıştı.

"Merhaba," dedi Alex. Henry'nin bakışları hâlâ bomboştu, tam odaklanamıyordu, Alex koltuğundan kayıp onun görüş hizasına girdi. "Hey. Bana bak. Hey. Bak buradayım."

Henry'nin elleri titriyor, nefesi daralıyordu. Alex bunların gelmekte olan bir panik atak krizinin işaretleri olduğunu biliyordu. Uzanıp Henry'nin bileklerinden birini kavradı, parmaklarının ucunda nabzının hızla atışını hissetti.

Sonunda Henry onunla göz göze geldi. "Nefret ediyorum bundan," dedi. "Bundan *nefret* ediyorum."

"Biliyorum," dedi Alex.

"Eskiden... *katlanılabilir* bir durumdu," dedi Henry. "Başka bir şeyin ihtimali ortada yokken... Ama bu... bu çok *adice*. Resmen saçmalık. Peki, ya June ve Nora? Onlar *kullanılmış* mı olacaklar? Büyükannem bu şey için kendi fotoğrafçımı getirmemi istedi. Bunu biliyor muydun?" Henry derin bir nefes aldı ama aldığı nefes boğazında düğümlenip bütün vücudunu titretti. "Alex. Bunu *yapmak* istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Alex tekrar, Henry'nin alnına uzanıp parmaklarıyla çattığı kaşlarını düzeltmeye çalıştı. "Biliyorum. Ben de nefret ediyorum."

"Hiç *adil* değil!" diye devam etti Henry, sesi çatlıyordu. "Boktan atalarım bundan bin kat daha kötü şeyler yaparak yaşadılar, kimsenin *umurunda* bile olmadı!"

"*Bebeğim*," dedi Alex, elini Henry'nin çenesine götürüp onu sakinleştirmeye çalışarak. "Biliyorum. Çok üzgünüm bebeğim. Ama sonsuza kadar böyle olmayacak, tamam mı? Söz veriyorum."

Henry gözlerini kapatıp burnundan nefes verdi. "Sana inanmak istiyorum. Gerçekten. Ama asla izin verilmeyeceğinden o kadar korkuyorum ki."

Alex bu adam için savaşa girer, gerekirse onu inciten herkesi ve her şeyi elden geçirirdi ama bir kez olsun sağlam duran taraf olmaya çalışıyordu. O yüzden Henry'nin gözleri açılana, yüzünde tatlı bir te-

bessüm belirene kadar boynunun kenarlarını sıvazlamaya devam etti, sonra da alnını onun alnına iyice yaklaştırdı.

"Hey," dedi Alex, "bunun olmasına izin vermeyeceğim. Dinle bak, şimdiden söylüyorum sana, büyükannenle gerekirse tekme tokat dövüşürüm, tamam mı? Çok yaşlı değil mi zaten? Onu alt edebileceğimden eminim."

"Yerinde olsam bundan çok da emin olmazdım," dedi Henry hafifçe gülerek. "Kendisi karanlık sürprizlerle doludur."

Alex gülüp hafifçe Henry'nin omzuna vurdu.

"Ciddiyim," dedi. Çektiği acı gözlerinden okunan Henry, tüm güzelliğiyle Alex'e bakıyordu. Alex, bu adam için herkesi karşısına almaya hazır olduğunu hissetti. "İnan ben de bundan nefret ediyorum. Her şeyin farkındayım. Ama buna beraber dayanacağız ve sorunları birlikte çözeceğiz. Sen ve ben tarih yazacaktık, hatırladın mı? Sonuna kadar savaşacağız. Çünkü sen benim her şeyimsin tamam mı? Dünyada kimseyi seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Sana yemin ederim bir gün istediğimiz gibi *var* olma şansımız olacak, o zaman geldiğinde de geride kalan herkesi siktir edeceğiz."

Alex, Henry'yi ensesinden tutup sertçe öpmeye başladı; bu sırada ellerini Alex'in yüzüne doğru kaldıran Henry dizini ortadaki konsola çarptı. Camlar ne kadar filmli olsa da açık alanda öpüşmeye en yakın oldukları an buydu. Alex, bunun sorumsuz bir hareket olduğunun farkındaydı ama o an uzun zamandır gizlice birbirlerine gönderdikleri aşk mektuplarının kesitlerinden; tarihte kayda geçmiş cümlelerden bazılarını yaşıyorlardı: *"Rüyalarımda hep seninleyim... Kalbin Washington'da olsun... Sana olan özlemim evime duyduğum özlemden farksız... Birbirini deliler gibi özleyip sonunda kavuşan iki âşık olarak bizim dışımızda hiçbir şeyin önemi kalmayacak... Benim genç kralım."*

Bir gün, diye geçirdi içinden. *Bir gün biz de...*

Anksiyetesi, kulağının içinde sivrisinek kanatlarının çıkardığına benzer bir vızıltıya sebep oluyordu. Uykuya dalmaya çalışırken bu sesi duyuyor hatta onu uykudan uyandıran bu ses, sarayda volta atarken yakasını bırakmıyordu. İzleniyormuş hissinden kurtulamıyordu bir türlü.

İşin en kötü yanı henüz final çizgisinin ufukta görünmemiş olmasıydı. Bütün bu olayları en azından seçimler bitene kadar sürdürmek zorunda oldukları kesindi ki o zaman bile Kraliçe'nin düpedüz yasak koyma olasılığı vardı. Alex'in idealist ruhu bu riski kabul etmekte oldukça zorlanıyordu ama bu kesinlikle ihtimaller dâhilindeydi.

Alex DC'de, Henry ise Londra'da uyanıyordu ve her sabah, bütün dünya onların başka insanlara âşık olduklarından bahsediyordu. Nora'nın Alex'in elini tuttuğu fotoğraflar... June'a Henry'yle ilişkisini sürdürmesi için kraliyetin izin verip vermeyeceği hakkında yapılan spekülasyonlar... Henry ve Alex ise *Şölen*'in[77] berbat bir illüstrasyonu gibi ortadan ikiye ayrılmış, kanayarak iki ayrı hayata sürüklenmişti.

Bu düşünce bile onu mahvediyordu çünkü Platon göndermeleri yapmasına sebep olan kişi Henry'ydi. Henry ve klasik edebiyat eserleri. Sarayında aşk dolu ama ızdırap içinde yaşayan, artık eskisi kadar konuşmayan Henry.

İkisi de bunu değiştirmek için ellerinden geleni yapsa da tüm bu yaşananların onları birbirinden uzaklaştırdığı gerçeğini göz ardı etmek imkânsızdı. Bu saçmalıklar silsilesi gitgide onlardan bir şeyleri koparıyor, onlar için kutsal olan tüm anları (Los Angeles'taki o gece, göl evindeki hafta sonu, Rio'da ellerinden kaçan fırsat) ellerinden alıp, yerine toplum tarafından daha kabul edilebilir şeyler koyuyordu. Ortaya çıkan hikâyeye göre ise iki yakışıklı genç erkek birbirlerini değil, iki güzel genç kızı seviyordu.

Henry'ye bu düşüncelerinden bahsetmek istemiyordu. Onun hayatı yeterince zordu zaten, ailesinin şüpheli bakışları altında yaşıyor, her şeyi bilen Philip ise ona çok kötü davranıyordu. Telefonda konuşurken sakin ve sağlam bir ses tonunu korumaya çalışsa da Alex çok da ikna olmuyordu.

Eskiden, anksiyetesi çok daha ciddi boyutlardayken, hayatı bu kadar kötü gittiği zamanlarda kendi imha etme noktasına yaklaşırdı. Şu an California'da olsaydı muhtemelen cipi gizlice kaçırır, bangır bangır N.W.A. dinleyerek otoyolda gazı köklerdi; tabii pestil olması da an meselesi olurdu. Texas'ta olsaydı içki dolabından bir şişe Maker çalar, lakros takımından milletle kafayı çeker, sonra da belki Liam'ın odasının penceresine tırmanır, sabaha her şeyi unutmayı dilerdi.

[77]Antik Yunan filozofu Platon'un aşkı konu alan eseri. (ç. n.)

İlk başkanlık münazarası sadece birkaç hafta sonraydı. Onu meşgul edecek bir işi de olmadığı için durduğu yerde stresten kuduruyor, ayaklarındaki nasırları artık acı vermeyecekleri noktaya getiren upuzun koşulara çıkıyordu. Kendini yakmak istiyordu resmen ama kimsenin onu bu halde görmesine izin veremezdi.

Bir gün mesai sonrası saatlerde bir kutu ödünç alınmış dosyayı babasının ofisine bırakmak için Dirksen Senato Bürosu'na gitmişti. Eşyaları bırakırken üst katta Muddy Waters çaldığını duyunca olduğu yerde kalakaldı. Kendi yerine yakabileceği başka bir insan daha vardı.

Rafael Luna'yı ofisinin açık penceresinin önünde iki büklüm durmuş sigara içerken buldu. Pervazda ağzına kadar dolup taşmış bir kül tablası, bir çakmak ve ezilip buruşturulmuş iki boş paket Marlboro vardı. Luna kapının çarpmasıyla irkilerek arkasına baktı ve Alex'i karşısında görünce şaşkınlıkla etrafa duman saçarak öksürmeye başladı.

"Şu meretten geberip gideceksin bir gün," dedi Alex. Denver'da geçirdikleri yaz aynı şeyi yüzlerce kez söylemişti ama bu sefer içinden, "Keşke..." diyordu.

"Velet..."

"*Şu lafı* deme bana."

Luna dönüp sigarasını küllüğe bastı, bunu yaparken Alex çenesindeki kasların kasıldığını gördü. Her zamanki gibi yakışıklıydı ama bok gibi görünüyordu. "Burada olmamalısın."

"Öyle mi?" dedi Alex. "Benimle konuşmayı götün yiyor mu görmek istedim sadece."

"Bir ABD Senatörü'yle konuştuğunun farkındasın değil mi?" dedi Luna sakin bir sesle.

"Evet, koca adam," dedi Alex. Luna'nın üzerine yürüyordu artık, önündeki sandalyeyi ayağının ucuyla kenara çekti. "Çok önemli bir iş. Jeffrey Richards'ın parasıyla satın aldığı bir korkak olarak sana oy veren kişilere nasıl hizmet ettiğini bana anlatır mısın?"

"Ne bok yemeye buraya kadar geldin, Alex?" diye sordu Luna, önünden çekilmemişti. "Dövüşecek misin benimle?"

"Bana *neden* bunu yaptığını söylemeni istiyorum."

Luna'nın tekrar çenesi kasıldı. "Anlamazsın. Sen çok..."

"Tanrı'ya yemin ederim, eğer çok genç olduğumu söylersen tepem çok fena atacak."

"Tepenin atmış hali değil mi bu?" diye sordu Luna ama Alex'in suratındaki ifade aşırı ürkütücü olmalıydı ki hemen elini kaldırdı. "Tamam, kötü zamanlama. Bak, biliyorum. Bok gibi göründüğünü biliyorum ama... işin içinde aklına bile gelmeyecek başka değişkenler var. Benim için yaptığınız her şey için ailene sonsuza denk borçlu olduğumu biliyorum ama..."

"Bize ne *borcun* olduğu umurumda bile değil. Sana güvenmiştim ben," diye lafını kesti Alex. "Beni küçük görüp durma. Elimden neler gelebildiğini, nelere şahit olduğumu, herkesten iyi biliyorsun. Eğer bana anlatsaydın, seni anlardım."

Alex, Luna'ya o kadar yakındı ki neredeyse içtiği sigarayı soluyordu. Luna'nın çökmüş yanakları, kararmış göz altları ve kıpkırmızı gözleri bir anda çok tanıdık geldi. Gizli Servis'in arabasının arka koltuğunda otururlarken Henry de aynı böyle görünüyordu.

"Richards'ın elinde sana karşı bir koz falan mı var?" diye sordu. "Bunu o mu yaptırıyor sana?"

Luna bir an tereddüt etti. "Bunu, yapılması gereken şey bu olduğu için yapıyorum Alex. Benim tercihimdi. Başkasının değil."

"O zaman sebebini söyle."

Luna derin bir nefes alıp, "*Hayır*," dedi.

Alex zihninde Luna'nın suratına yumruğu indirdiğini canlandırdı, geriye doğru birkaç adım atıp kendini ona yetişemeyeceği bir mesafeye çekti.

"Denver'daki akşamı hatırlıyor musun?" diye söze başladı, kelimelerini hesaplayarak seçiyor, sesi titriyordu. "Şu pizza söyleyip mahkemede uğruna savaştığın çocukların fotoğraflarını gösterdiğin akşamdan bahsediyorum. Boulder'ın belediye başkanının hediye ettiği kaliteli viskiyi içmiştik. Ofisindeki çirkin halının üzerindeydim, yerde yatıyordum ve zilzurna sarhoştum. İşte o an, 'Tanrım bir gün

umarım onun gibi olabilirim,' diye geçirmiştim içimden. Çünkü çok cesurdun. Çünkü bazı şeylere göğüs germiştin. İnsanlar senin hakkındaki bazı gerçekleri bilirken sen her gün kalkıp işinin başında olabiliyordun."

Luna pervaza yaslanıp gözlerini kapatınca, Alex bir an için onu yumuşatabildiğini düşündü. Ancak Luna gözlerini tekrar açtığında, kendinden çok emin bir bakışı vardı.

"İnsanların benim hakkımda bir halt bildiği falan yok. Hiçbir şey bilmiyorlar. Sen de bilmiyorsun," dedi. "Tanrım, Alex lütfen, benim gibi olma. Kendine başka bir rol modeli bul."

Sınırının sonuna gelen Alex sonunda çenesini kaldırıp, "Ben *zaten* senin gibiyim," dedi.

Alex'in söyledikleri ayağıyla devirdiği sandalye gibi bir köşede öylece kaldı, derin bir sessizlik oldu. Luna gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Hatta benim bile farkına varmadığım zamanlarda, sen her şeyin farkındaydın."

"Demek istediğin..." demeye çalıştı Luna ama kekeleyip duraksadı. "Benim gibi değilsin."

Alex, ona dik dik bakmaya devam etti. "Sana oldukça yakınım ve ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tamam, pekâlâ velet!" diye patladı Luna. "Sana akıl vermemi mi istiyorsun? Al sana tavsiyem: Bu durumdan kimseye bahsetme, git tatlı bir kız bul, sonra da evlen onunla. Benden şanslısın. Bunu yapma fırsatın var ve yalan bile sayılmaz."

O an Alex'in söyledikleri ağzından o kadar hızlı çıkmıştı ki bir dinleyen olur diye İngilizce konuşmamak için kendini son anda zor tutmuştu: "Sería una mentira, porque no sería él." *Yalan sayılır çünkü yanımdaki bir erkek olmaz.*

Raf'ın bir anda geri adım atıp pervaza çarpmasından ne demek istediğini gayet iyi anladığı belliydi.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin, Alex!" diye çıkıştı, ceketinin cebinden bir sigara paketi daha çıkarmaya çalışırken. Paketten bir dal

sigara alıp titreyen elleriyle çakmağı yakmaya çalıştı. "Aklından neler geçiyor? Ben karşı tarafın kampanyasındayım! Bunu duymamam lazım! Böyle yaparak siyasete atılmayı nasıl düşünebilirsin ki?"

"Siyasetin yalan söyleyerek, saklanarak ve olmadığın biri gibi davranarak yapıldığını kim söylemiş?"

"Bu iş *hep* böyleydi, Alex!"

"Peki, *sen* ne zamandır böyle yapar oldun?" diye öfkesini kustu Alex. "Sen, ben, ailem, etrafımızdakiler... biz dürüst kalanlar olacaktık! İkişer üçer çocuk yapmış, Amerikan kültürüne adapte olmayı başaramamış bir Meksikalı olarak yaşayacaksam siyasete atılmaya hiç niyetim yok. Siyasetin insanlara yardım etmekle ilgili olduğuna karar vermemiş miydik? Siyaset, savaşmak değil miydi? Bunun hangi kısmı insanlara gerçekte kim olduğumu göstermemle uyuşmuyor? *Sen* gerçekte kimsin, Raf?"

"Alex, lütfen. Lütfen. Yüce İsa. Gitmen lazım. Bunları bilmemem lazım. Bana bunları söyleyemezsin. Daha dikkatli olmalısın."

"Tanrım," dedi Alex elleri belinde, sesinden kırgınlığı belli oluyordu. "Biliyor musun, güvenmekten daha da kötüsü... sana *inanmıştım*."

"Biliyorum," dedi Luna. Artık Alex'e bakmıyordu bile. "Keşke inanmasaydın. Şimdi gitmen gerekiyor."

"Raf..."

"Alex! Çık. Odamdan."

Alex arkasından kapıyı çarparak odadan çıktı.

Saraya döndüğünde Henry'yi aradı ama aramasına cevap alamadı. Kısa bir süre sonra Henry'den mesaj geldi: *Üzgünüm. Philip'le bir toplantıdayım. Seni seviyorum.*

Alex, yatağının altına uzanıp Maker's Mark şişesini bulana kadar uğraştı, sonunda şişeyi eline almayı başardı. Acil durum zulasıydı bu.

Şişenin kapağını açarken, "Salud,"[78] dedi kendi kendine kısık sesle.

[78](İsp.) "Şerefe". (ç. n.)

Cvp: haritalar hakkında başarısız metaforlar

A <agcd@eclare45.com>
Henry kişisine

H,

Viski içtim, lütfen bana tahammül et.

Yaptığın bir şey var ve bu şey beni deli ediyor. Bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Dudaklarının kenarı, bir de şu kendine has kıvrılması var ya. Sanki sürekli bir şeyleri unutmaktan çekiniyormuşsun gibi aşağıya kıvrılmış ve endişeli görünüyor. Eskiden bu ifadeyi hoşnutsuzluk olarak yorumlar, bundan nefret ederdim.

O dudaklarından öptüm, kenarını, kıvrımını, hem de defalarca. Ezberledim artık. Senin haritanın tüm detaylarını keşfettim, hâlâ da keşfetmeye devam ediyorum. Tüm ölçü birimlerini öğrendim, enlemlerini, boylamlarını okuyabiliyorum. Koordinatlarını adım gibi ezberledim.

Dudaklarındaki o ifade, ağzın, durduğu yer. Kendini belli etmemeye çalıştığında bu ifadeyi takınıyorsun. Dışarıdaki insanlara gösterdiğin ifade değil, gerçek seni kastediyorum. Göğsünün dışında atan kalbinin, garip ama mükemmel şeklinden bahsediyorum.

Senin haritanda gezerken, parmaklarım yeşil tepeleri ve Galler'i her zaman bulabiliyor. Soğuk suları ve bembeyaz kireçtaşı kumsallarını. Vücudun, dualar ederek taştan yontulmuş antik bir eser, omurgaların ise tırmanırken ölmeyi göze aldığım dağlar.

Eğer senin haritanı masamın üzerine serebilseydim, dudaklarının kıvrılan kenarını bulup düzeltirdim. Sen de tüm eski haritalarda olduğu gibi azizlerin isimleriyle damgalanırdın. Azizlerin isimlerini nasıl aldığını şimdi daha iyi anlıyorum: mucizeler sayesinde.

Kendini kaçırmaktan vazgeç hayatım. Sunabileceğin o kadar çok şey var ki...

Tamamen sana ait olan,
A

Not: Wilfren Owen'dan Siegfried Sassoon'a (1917):

Ne kadar kısa sürmüş olsa da hayatımı sen yoluna koydun. Beni yakan sen değildin; ben her zaman delicesine alev almış kuyruklu bir yıldızdım ama sen düzelttin beni. Bir ay boyunca uydu gibi dolandım etrafında ama yakında savrulup gideceğim ve senin parladığın yörüngede karanlığa gömülü bir yıldız olarak kalacağım.

Cvp: Memleket meseleleri

Henry <hwales@kensingtonemail.com> 3/4/20 2:32
A kişisine

Jean Cocteau'dan Jean Marais'ye (1939):

Beni kurtarmış olduğun için sana minnettarım. Ben boğuluyordum ve sen tereddüt etmeden, arkana bile bakmadan beni kurtarmak için kendini sulara bıraktın.

Komodininde duran telefonunun sesi, Alex'i derin uykusundan uyandırdı. Cevap vermek için telefona uzanırken neredeyse yataktan düşecekti.

"Alo?"

"*Ne yaptın sen?*" dedi Zahra, neredeyse bağırarak. Topuklularının tıkır tıkır sesinden ve mırıldanarak ettiği küfürden bir yere koşturduğu anlaşılıyordu.

"Aa..." diyebildi Alex. Gözlerini ovaladı, beynini tekrar aktif hale getirmeye çalışıyordu. *Ne* yapmıştı ki? "Daha açık olabilir misin?"

"Lanet haberlere bak, seni lanet pislik herif! *Fotoğrafını çektirecek kadar geri zekâlı* mısın gerçekten? Tanrım, yemin ederim..."

Alex cümlenin geri kalanını duymadı bile. Midesi öyle kasıldı ki sanki alt kattaki odalardan geçip yerin dibine girmiş gibiydi.

"Hassiktir."

Elleri titreyerek Zahra'yı hoparlöre aldı, Google'a girip adını yazdı.

FLAŞ HABER: Prens Henry ve Alex Claremont-Diaz arasındaki ilişki fotoğraflarla ortaya çıktı!

BU KADARI DA OLAMAZ: ABDİO ve Prens Henry — İş Pişiriyor!

ORAL OFİS: ABDİO'NUN PRENS HENRY'YE GÖNDERDİĞİ TUTKU DOLU E-POSTALAR!

İngiliz Kraliyet Ailesi, Prens Henry'nin Başkan'ın oğluyla ilişkisi hakkında çıkan haberlere yorum yapmaktan kaçındı.

Prens Henry ile ABDİO'nun İlişkisini Duyunca Verdiğimiz Tepkileri En İyi Anlatan 25 GIF

BAŞKAN'IN OĞLU ÖNÜMDE DİZ ÇÖKMESİN

Alex'in boğazından bir anda histerik bir kahkaha çıkıverdi.

Odasının kapısı aniden ağzına kadar hışımla açıldı, Zahra ışıkları yaktı, öfkesi sadece bakışlarından bile anlaşılıyordu. Alex'in aklına yatak başlığının arkasındaki panik düğmesi geldi, acaba son nefesini vermeden önce Gizli Servis gelip onu kurtarabilir miydi?

"İletişim yasağı getirildi," dedi. Yumruğu patlatmak yerine elinden Alex'in telefonunu kapıp aceleyle yanlış iliklediği bluzunun yakasından içeri soktu. Alex'in yarı çıplak haline hiç aldırmadan, getirdiği yığınla gazeteyi nevresimlerin üzerine bıraktı.

KRALİÇE HENRY! diye büyük puntoyla manşet atan *Daily Mail*'den yaklaşık yirmi kopya vardı. PRENS'İN ABDİO'YLA YAŞADIĞI EŞCİNSEL İLİŞKİ!

Gazetenin ön sayfasında kafenin arkasındaki sokağa çekilen arabanın arka koltuğunda öpüşenlerin hiç şüphesiz Henry ve Alex olduğunu gösteren kocaman bir fotoğraf vardı, belli ki ön taraftan uzun mesafeli bir mercekle çekilmişti. Camlar filmliydi ama Alex lanet olası *ön camı* hesaba katmayı unutmuştu.

Sayfanın alt kısmında iki küçük fotoğraf daha vardı: biri Beekman'ın asansöründen, biri de Wimbledon'da yan yana oturdukları gündendi; Alex, Henry'nin kulağına bir şeyler fısıldarken çekilmişti, Henry'nin yüzünde ise masum bir tebessüm vardı.

Lanet olsun. Alex mahvolmuştu. Henry de öyle. Annesinin seçim kampanyası da kendi siyaset kariyeri de tabii. Kulakları çınlıyor, kusacak gibi hissediyordu.

"Siktir," dedi Alex tekrar. "Telefonumu vermen lazım. Henry'yi aramam lazım..."

"Telefon falan lazım değil!" diye bağırdı Zahra. "Henüz e-postaların nasıl ifşa edildiğini bilmiyoruz, o yüzden nereden sızdırıldığını bulana kadar senin dünyayla bütün iletişimini kesiyoruz."

"Neyi bulana kadar? Henry iyi mi?" *Tanrım, Henry.* Muhtemelen iri mavi gözleri dehşete düşmüş halde etrafa bakıyor, kısa ve ani nefesiyle Kensington Sarayı'nda banyosunda kilitli, acınası bir yalnızlıkla oturuyordu. Alex boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu.

"Başkan, gecenin üçünde İletişim Bürosu üyelerinden kimleri toplayabildiysek onlarla toplantıya başlamak üzere," dedi Zahra sorusunu göz ardı ederek. "Yönetimin şimdiye kadar yüzleştiği en büyük krizle baş etmeye çalışıyorlar. Tanrı aşkına, üstüne bir şeyler giy."

Zahra, Alex'in dolabına doğru gözden kaybolurken, kalbi güm güm atan Alex gazetenin sayfalarını çevirip haberi açtı. Gazetenin içinde başka fotoğraflar da vardı. Her şeyi hızlıca gözden geçirmeye çalıştı ama incelenecek çok fazla detay vardı.

Asıl olayı ikinci sayfada gördü, e-postalarının açıklamalı kısa kesitleri basılmıştı. Birinde PRENS HENRY, GİZLİ ŞAİR? yazıyordu. Yazının başında Alex'in binlerce kez okuduğu bir cümle yer alıyordu.

Yanımda olmadığın zamanlarda vücudunu rüyalarımda gördüğümü söylemeli miyim sana?

"*Siktir!*" dedi üçüncü kez gazeteyi yere fırlatarak. *Ona* aitti bu. Gazetenin sayfalarında bu detaylı e-postanın var olduğunu görmek tiksinçti. "Nasıl ele geçirmişler tüm *bunları?*"

"Aynen," diye katıldı Zahra. "İşini temiz yapmamışsın." Alex, ayağa kalkarken Zahra gardıroptan çıkardığı kotu ve beyaz gömleği

Alex'e fırlattı. Alex pantolonunu giymeye uğraşırken dengesini kaybetmesin diye ona kolunu uzatmayı ihmal etmedi. Her şeye rağmen Alex'in içinde Zahra'ya karşı büyük bir minnet duygusu oluştu.

"Bak, ilk fırsatta Henry'yle konuşmam lazım. Onun ne halde olduğunu düşünemiyorum bile... Tanrım, onunla konuşmalıyım."

"Ayakkabılarını giy, koşuya çıkıyoruz," dedi Zahra. "Önce hasar kontrolü yapacağız, duygular ikinci planda."

Alex spor ayakkabılarını kaptı ve koşmaya başladılar. Zihninde bu olayların gelişebileceği binlerce farklı senaryo kuruyor, Meclis'e girmek için harcadığı on yılının çöpe gittiğini, kabul oranlarının düştüğünü, veraset yoluyla taht sırasından Henry'nin adının silindiğini, ne tarafa oy vereceği belli olmayan bir eyaletin onu tasvip etmemesi yüzünden annesinin yeniden seçimi kaybettiğini düşünüyordu. O kadar büyük sıçmıştı ki kendine mi kızmalıydı, *Mail* gazetesine mi, monarşiye mi, aptal ülkesine mi? Bilemiyordu.

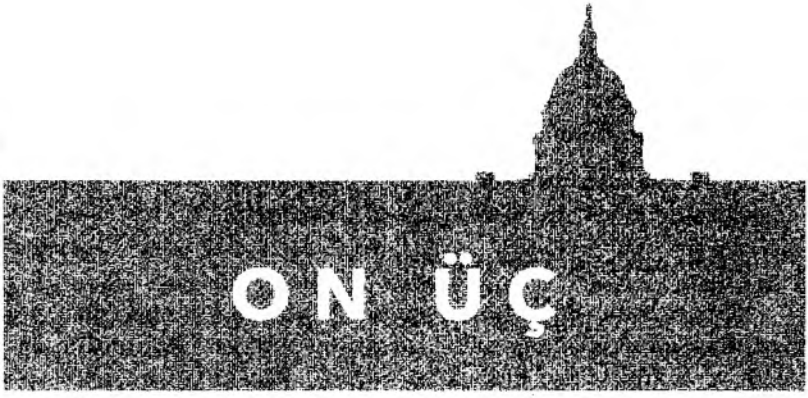
Alex az daha kapının önüne gelince aniden duran Zahra'ya çarpacaktı.

Alex kapıyı açınca bütün oda bir anda sessizliğe gömüldü.

Masanın başında oturan annesi oğluna baktı ve dümdüz bir tonla, "Dışarı," dedi.

Alex, başta annesinin bunu kendisine söylediğini sandı ama sonra Ellen bakışlarını masanın etrafında oturan insanlara çevirdi.

"Yeterince açık değil miydim? Herkes dışarı, hemen," dedi. "Oğlumla konuşmam lazım."

ON ÜÇ

"Otur," dedi annesi, Alex korkusunu ve endişesini ta midesinde hissetti. Neler olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onu yetiştiren ebeveynin ne yapacağını kestirebilirdi ama bir dünya liderinin yapacaklarını kestirmesi imkânsızdı.

Alex oturdu ama odadaki sessizlik bir süre daha devam etti. Annesi düşünceli görünüyordu. Ellerini bağlamış, dudaklarına götürmüştü. Yorgun olduğu her halinden belliydi.

"İyi misin?" dedi en sonunda. Alex şaşırıp başını kaldırdığında annesinin gözlerinde öfke olmadığını gördü.

Başkan, kariyerine son verebilecek bir skandalın içindeydi ama sabırla oğlunun cevap vermesini bekliyordu.

Nasıl yani?

Alex, kendi duygularını hiç önemsemediğini fark etti bir anda. Fırsatı olmamıştı. Duygusunu betimleyecek bir kelime, bir isim ararken, kelimelere dökemediğini fark etti. İçi ürperdi ve tamamen kendini bıraktı.

Şimdiye kadar hiç bulunduğu konumdan vazgeçmeyi dilememişti ama o an kesinlikle böyle bir durumdaydı. Bu konuşmayı başka bir hayatta yapıyor olmak isterdi: Annesi yemek masasında karşısına oturup oğlunun saygın erkek arkadaşı hakkında neler hissettiğini, kendi kimliğini keşfetme evresinde nasıl adımlar attığını sakince sorsun isterdi. Batı Kanadı toplantı odasında önlerine serilmiş açık saçık e-postalar eşliğinde bunu yapıyor olmayı asla istemezdi.

"Ben," diye başladı ve korkarak, sesinin titrediğini fark etti. Hemen yuttu, içine attı. "Bilmiyorum. İnsanların böyle öğrenmesini istememiştim. Bunu düzgünce yapmaya fırsatımız olur sanıyordum."

Annesinin yüzünde bir şeylerin yumuşadığını fark etti, sorduğu sorudan daha öte bir şeyleri cevapladığını düşündü.

Ellen uzanıp oğlunun elini tuttu.

"Dinle beni," dedi, yüzü gergindi. Meclis'e karşı, otokratları pes ettirmek için kullandığı surat ifadesini takınmıştı. Elini tutuşu sağlam ve ciddiydi. Yarı histerik bir şekilde, *Washington'ın liderliğinde savaşa gitmek böyle bir his miydi acaba,* diye düşündü Alex. "Ben senin annenim. Başkan olmadan önce annendim, sonrasında da beni toprağa gömdükleri günde bile annen olacağım. Sen benim çocuğumsun. Eğer bu işte ciddiysen, sana destek olurum."

Alex konuşmadı.

Ama başkanlık münazarası, diye düşündü. *Peki ya genel seçim?*

Annesi gözlerini kaçırmadan ona bakıyordu. Aklından geçenleri söylemek bir işe yaramayacaktı, Ellen bunların altından kalkabilirdi.

"Peki," dedi annesi. "Yüzde yüz emin misin?"

Artık can çekişmeye gerek yoktu. En başından beri zaten bildiği şeyi söylemek dışında yapacak bir şeyi kalmamıştı.

"Evet," dedi. "Eminim."

Ellen Claremont yavaşça nefes verdi, yüzünde hafif bir tebessüm oluştu. Bu gizli, hafif zoraki gülümsemesini topluma açık alanlarda hiç kullanmazdı. Alex, bu tebessümü çocukluğundan hatırlıyordu: Travis County'de yaşadıkları o evin küçük mutfağında bu tebessümüne sık sık şahit olmuştu.

"Gerisini siktir et, o zaman," dedi Ellen.

The Washington Post

Alex Claremont-Diaz'ın Prens Henry'yle ilişkisine dair detaylar gün yüzüne çıkmaya devam ediyor, Beyaz Saray sessizliğini koruyor.

27 Eylül 2020

Bugün *Daily Mail*'de yayımlanan, Prens Henry'ye yazdığı e-postaların birinde, "Tarih kitaplarını kurcaladıkça, gelecekte bir gün tarih kitaplarında nasıl yer alacağımı düşünüp durdum. Seni de düşündüm tabii," yazmıştı Başkan'ın oğlu Alex Claremont-Diaz.

Başkan'ın oğlunun Prens Henry'yle romantik ilişkisinin bir anda gözler önüne serilmesiyle bu sorunun cevabı beklenilenden çok daha erken gelmişe benziyor. Dünyanın en güçlü iki ülkesi için büyük sonuçlar doğuracak olan bu durum, Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı Claremont'ın ikinci dönem seçimlerine iki aydan az bir süre kala ortaya çıktı.

FBI ve Claremont hükümeti, İngiliz gazetesine bu ilişkinin kanıtlarını sağlayan kaynağı arama çalışmalarına devam ederken, normalde spotlardan kaçınmayan Başkan'ın ailesi tamamen eve kapandı. Alex Claremont-Diaz konuyla ilgili herhangi bir yorumda bulunmadı.

Beyaz Saray Basın Sözcüsü Davis Sutherland, bu sabah basın mensuplarıyla paylaştığı açıklamada şunları kaydetti: "Başkan'ın ailesi özel hayatlarını her zaman siyasi ve diplomatik çalışmalarından bağımsız tutmuştur ve tutmaya devam edecektir. Bu oldukça özel durumun üstesinden gelmeye çalıştıkları süreçte Amerikan halkından sabır ve anlayış dilediklerini belirtmektedirler."

Daily Mail'in bu sabah yayımladığı habere göre, ellerindeki fotoğraflar ve e-postalar, Alex Claremont-Diaz ve Prens Henry'nin arasındaki ilişkinin şubat ayında başladığını, hatta belki daha da öncesine dayandığını gösteriyor.

Birbirlerine gönderdikleri tüm e-postaların kopyası WikiLeaks sitesine, Prens Henry'nin kaleme aldığı e-postaların birinde bahsettiği Buckingham Sarayı'nın bahçesindeki Waterloo Vazosu'na atıfta bulunularak "Waterloo Mektupları" başlığı altında eklenmiş durumda. İkili arasındaki iletişim pazar gecesine kadar düzenli aralıklarla devam ediyor ve görünüşe bakılırsa e-postalar Beyaz Saray sakinlerinin kullandığı özel bir e-posta sunucusundan çalınmışa benziyor.

Başkan adayı Cumhuriyetçi Senatör Jeffrey Richards bu sabah bir basın toplantısında şunları kaydetti: "Başkan Claremont'ın hem uluslararası ilişkiler hem de aile içi geleneksel değerler alanında, bu konuda tarafsız kalma kabiliyetini bir kenara bırakırsak, bu özel e-posta sunucusu konusunda büyük kaygılarım var. Bu sunucu üzerinden ne tür bilgiler yayılıyordu mesela?"

Richards sözlerine Amerikan halkının kullanılan bu e-posta sunucusu üzerinden yayılan her türlü bilgiyi bilmeye hakkı olduğunu düşündüğünü söyleyerek devam etti.

Claremont Hükümeti'ne yakın kaynaklar, bu özel sunucunun Başkan George W. Bush döneminde kullanılan sunucudan farklı olmadığı, yalnızca Beyaz Saray içindeki günlük faaliyetler ve Başkan'ın ailesi ile temel Beyaz Saray personeli arasındaki iletişimi sağlamak için kullanıldığı konusunda ısrar ediyor.

Uzmanların "Waterloo Mektupları" üzerinde yaptığı araştırmalar, Alex Claremont-Diaz ve Prens Henry arasındaki yazışmaların ilişkileri dışında gizlilik derecesi yüksek herhangi bir hassas bilgi paylaşımı içermediğini doğrulamaktadır.

Alex, bitmek bilmeyen beş saat boyunca Batı Kanadı'nda bir odadan diğerine sürüklenip durdu. Görünüşe göre annesinin hükümetinde bulunan bütün strateji uzmanları, basın çalışanları ve kriz yönetimi uzmanlarıyla toplantıya giriyordu.

Net olarak hatırladığı tek şey annesini bir köşeye çekip, "Raf'a söylemiştim," dediğiydi.

Annesi onu süzdü. "Rafael Luna'ya biseksüel olduğunu mu söyledin?"

"Rafael Luna'ya Henry'yi söyledim," dedi Alex açıkça. "İki gün önce."

Annesi nedenini sormadı ama acı dolu bir şekilde iç çekti. İkisi de bunun ne anlama geldiğini düşünürken Ellen, "Hayır. Hayır, o fotoğraflar daha önceden çekilmiş. O olamaz," dedi.

Ekip, Alex'e ilişkisi ve bu ilişkinin dünya üzerinde yarattığı etkiyle alakalı gerçekleşme ihtimali olan her şeyin artısını eksisini açıklayan çeşitli listeler ve farklı kararların doğurabileceği tahmini sonuçların gözler önüne serildiği grafikler sundu. Bütün bu toplantıların temelinde inkâr edilemez gerçeklerle ve kanıtlarla Alex'e şunu anlatmak amaçlanıyordu: *İşte verdiğin hasar bu ve bu kişilere zarar verdin.*

Alex, kendinden nefret ediyordu ama hiçbir şeyden pişman değildi. Bu belki onu kötü bir insan ve daha da kötü bir siyasetçi yapıyordu ama Henry konusunda pişman olduğu hiçbir şey yoktu.

Katlanması imkânsız ve bitmek bilmeyen beş koca saat boyunca Henry'ye ulaşmayı denemesine bile izin verilmedi. Basın sözcüsü yapacakları bildiriyi hazırladığında, yayınladıkları herhangi bir nottan farksız görünüyordu.

Alex beş saat boyunca duşa giremedi, üstünü değiştiremedi, gülemedi, ağlayamadı. Nihayet serbest bırakılıp, sarayda kalarak talimat beklemesi söylendiğinde saat sabah sekize geliyordu.

Sonunda telefonu geri verilmişti ama Henry'yi aradığında açan olmadı, mesajlarına da cevap gelmiyordu. Hiçbir şey yoktu.

Amy hiçbir şey söylemeden sıra sıra sütunların arasından onu üst kata götürdü. Alex, Doğu ve Batı Yatak Odaları'nın koridoruna vardıklarında sonunda onları gördü.

Saçları başının üzerinde rastgele topuz yapılmış June'un üzerinde pembe bornozu vardı, gözlerinin etrafı kızarmıştı. Yanında da gergin yüzü, sivri burunlu topuklu ayakkabıları ve profesyonel görünen siyah elbisesiyle annesi duruyordu. Pijamalı Leo çıplak ayakla gelmişti. Bir de babası vardı, deri seyahat çantası hâlâ omzunda asılıydı, bıkkın ve yorgun görünüyordu.

Alex, hepsi dönüp ona baktığında, kendinden çok ama çok daha büyük bir şeyin altında eziliyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Bebekken çarpık bacaklarıyla Meksika Körfezi'ne adım atmış da akıntının onu çektiğini hissediyormuş gibiydi. Boğazından istemsizce kendisinin bile zar zor tanıdığı bir ses çıktı. Onu ilk tutan June oldu, sonra diğerleri yetişti. Etrafındaki insanlar onu kendilerine çekip yüzüne dokunuyorlardı, bir sürü el kol görüyordu Alex. Sonra onu o nefret ettiği çirkin halının üzerine yatırdılar. Alex, halıya ve ör-

gülerine bakıp kulaklarında körfezin sesini duydu. Dalgın bir şekilde panik atak geçirdiğini ve bu yüzden nefes alamadığını düşünüyordu ama bunu biliyor olması ciğerlerinin tekrar çalışmasını bir türlü sağlayamıyordu.

Odasına götürüldüğünün belli belirsiz farkındaydı, hâlâ lanet olasıca gazetelerle kaplı olan yatağına oturmasına yardım ettiler. O da yatağına oturdu ve kafasında bir liste yapabilmek için büyük bir mücadele verdi.

Bir.

Bir.

Bir.

Uykusunda nöbet geçiriyor, ara ara ter içinde ara ara titreyerek uyanıyordu. Bir dalga gibi yükselip çöken parça parça sahnelerden oluşan kısa rüyalar gördü. Savaşta, çamurlu bir siperde gördü kendini, cebindeki aşk mektubu kandan kıpkırmızı olmuştu. Travis County'de kapıları kilitli bir ev gördü, bir türlü içeri giremiyordu. Bir taç gördü.

Bir seferinde de göl evini gördü, ayın altında turuncu bir fener vardı. Kendini suya girmiş bir şekilde gördü, Henry de iskelede çıplak oturuyordu. June ve Nora el eleydi, Pez aralarında çimenlere oturmuştu, Bea de nemli toprağı pembe ojeli tırnaklarıyla kazıyordu.

Alex, yakınlarındaki ağaçların dallarının çatırtısını duyabiliyordu. Çıt. Çıt. Çıt.

"Bak," dedi Henry yıldızlara işaret ederek.

Alex, "Duymuyor musunuz?" demeye çalıştı. "Bir şey geliyor," demek istedi. Ağzını açtığında şelale gibi ateşböcekleri aktı ama ses çıkmadı.

Gözlerini açtığında, yanındaki yastıklara yaslanmış June'u gördü, tırnaklarını yediği parmaklarını alt dudağına gömmüştü, hâlâ bornozuyla duruyor, başında nöbet tutuyordu. June elini uzatıp kardeşinin elini sıktı. Alex de onunkini.

Rüyaları arasında koridordan gelen boğuk sesleri duyabiliyordu.

"Hiçbir şey yok," diyordu Zahra'nın sesi. "Tek bir şey bile! Kimse telefonlarımızı açmıyor."

"Telefonu açmamak da ne demek? Ben ABD Başkanı'yım!"

"Diplomatik protokolün biraz dışında bir şey yapmak için izninizi rica ediyorum," dedi Zahra.

Bir yorum: *Başkan'ın Ailesi Bize, Amerikan Halkına Yalan Söylemiş!! Kim Bilir BAŞKA Ne Yalanlar Söylediler??!?!*

Bir tweet: *BİLİYORDUM İŞTE, BİLİYORDUM! ALEX'İN GEY OLDUĞUNU SİZE SÖYLEMİŞTİM!*

Bir yorum: *12 yaşındaki kızım tüm günü ağlayarak geçirdi. Küçüklüğünden beri Prens Henry'yle evlenme hayalleri kuruyordu. Kalbi paramparça.*

Bir yorum: *Bütün bunları örtbas etmek için federal kaynakların kullanılmadığına inanmamızı mı bekliyorlar?*

Bir tweet: *Gülmekten yarıldııımmm! E-postaların 22. sayfasına bakın. Alex nasıl yavşak ama...*

Bir tweet: *AMAN TANRIM şunu gördünüz mü? Henry'yle aynı üniversiteye giden biri Henry'nin bir partideki fotoğrafını paylaştı. O kadar gey ki çığlık atmak istiyorum!*

Bir tweet: *#WaterlooMektuplarının Claremont hükümetinin işleyişi hakkında ne anlama geldiği üzerine yazdığım @WSJ makalemi okuyun.*

Türlü türlü yorumlar. Hakaretler. İftiralar.

June telefonunu alıp koltuk minderinin altına soktu. Alex karşı çıkmadı bile. Nasıl olsa Henry aramayacaktı.

Öğleden sonra bir sularında, Zahra son on iki saatte ikinci kez Alex'in yatak odasının kapısını açıp içeri daldı.

"Çantanı topla," dedi. "Londra'ya gidiyoruz."

June, Alex'in bir kot pantolon, bir çift ayakkabı ve oldukça eskimiş olan *Harry Potter, Azkaban Tutsağı* kitabını bavuluna tıkıştırmasına yardım etti. Alex üzerine temiz bir gömlek geçirip odasından çıktı. Zahra kendi çantasıyla koridorda onu bekliyordu ve üzerinde görünüşe bakılırsa Kraliçe'yle görüşmeye uygun bulduğu lacivert, yeni ütülenmiş bir takım elbise vardı.

Zahra, Alex'e Buckingham Sarayı'nın dışarısıyla bütün iletişimi kestiği ve oraya gidip görüşme talep edecekleri dışında pek bir şey anlatmadı. Shaan'ın onları kabul edeceği konusunda oldukça emin görünüyordu, kabul etmezse de fiziksel kuvvet kullanmaya hazırdı.

Alex, karnında garip bir sancı hissetti. Annesi gerçeği halka duyurmalarına izin vermişti ki bu *harikaydı* ama aynı şeyi İngiliz Kraliyet Ailesi'nden beklemek için hiçbir sebep yoktu. Henry'den her şeyi inkâr etmesi bile istenebilirdi. Ama iş o raddeye gelirse, Alex, Henry'yi alıp kaçırabileceğini düşünüyordu.

Her şey sahteymiş gibi davranmaya Henry'nin sıcak bakmayacağından neredeyse emindi. Henry'ye güveniyor ve ona inanıyordu.

Sözde her şeyi anlatmak için önlerinde biraz daha zamanları olacaktı.

Alex'in saraydan görünmeden çıkabileceği gizli bir yan kapı vardı, sonra da June ve ailesi onunla orada buluşabilirdi.

"Bunun korkutucu olduğunu biliyorum," dedi annesi, "ama başarabilirsin."

"Canlarına oku," diye ekledi babası.

June kardeşine sarıldı. Sonra da Alex gözlüğünü ve şapkasını takıp, hafif koşar adımlarla kapıdan çıktı ve gitmesi gereken yöne doğru ilerledi.

Cash ve Amy uçakta bekliyordu. Alex, bir an bu göreve gönüllü olup olmadıklarını merak etti ama sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Duygularını kontrol altına almaya çalıştığı bir anda bunu düşünmek ona iyi gelmeyecekti. Yanından geçerken Cash'le yumruk tokuşturarak selamlaştı, elindeki kot cekete sarı çiçekler işlemekte olan Amy de ona başıyla selam verdi.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki uçak pistten kalkarken dizlerini çenesine kadar çekip oturduğu koltukta bir şeyleri düşünmeye daha yeni fırsatı oluyordu.

Sanırım, insanların her şeyi öğrenmesine üzülmemişti. Şimdiki duruma benzemese de aşk hayatı konusunda zaten hep patavatsız denecek kadar açık sözlü olmuştu. İçindeki odun kafalı ukala sonunda Henry'ye sahip olduğunu tüm dünyanın öğrenmesinden *bir bakıma* memnundu.

Hangi Henry? Prens olan. Dünyanın en gözde bekârı. İngiliz aksanıyla konuşan, yüzü Yunan tanrılarına benzeyen, uzun bacaklarıyla nefes kesen Henry. İşte o bana ait.

Ama bu yalnızca olan bitenin küçücük bir parçasıydı. Geri kalan her şey korku, öfke, ihlal, aşağılanma, belirsizlik ve panikten oluşan bir kördüğümdü. Boşboğazlığı, fevri hareketleri, yakıcı dürtüleri gibi herkesin görmesine izin verdiği kusurları vardı ama bu ortaya dökülenler bambaşkaydı. Bu durum, sadece etrafta kimse yokken gözlük takması gibiydi. Bir şeylere ne kadar ihtiyacı olduğunu diğer insanların görmemesi gerekiyordu.

İnsanların onun vücudu hakkında konuşması, (gerçek veya kurgu) seks hayatını kaleme alması Alex'in umurunda bile değildi. Onun canını asıl yakan kalbini açtığı kişiye yazdığı cümlelerin ortalığa dökülmesiydi.

Peki ya Henry? Tanrım, Henry. O e-postalar (o *mektuplar*) Henry'nin aklından geçenleri dile getirebildiği tek yerdi. Her şey ortadaydı: Henry geydi, Bea rehabilitasyona gitmişti ve Kraliçe, Henry'yi kimliğini gizli tutmaya zorluyordu. Alex uzun süredir iyi bir Katolik gibi yaşamıyordu ama yapılan itirafların kutsal olduğunu biliyordu. Güvende olması gerekiyordu bunların. Tüm bunların gizli kalması gerekiyordu.

Siktir.

Alex resmen yerinde duramıyordu. Yalnızca dört sayfa okuyabildiği *Azkaban Tutsağı*'nı kenara attı. Twitter'da ilişkileri hakkında yazılmış bir düşünce yazısına denk gelince uygulamayı tamamen kapatmak zorunda kaldı. Uçağın koridorunda aşağı yukarı yürüyüp koltukların altına tekme attı.

"Oturabilir misin *lütfen?*" dedi Zahra yirmi dakika boyunca Alex'in kabinin içinde dolandığını izledikten sonra. "Ülserimi iyice azdırdın."

"Oraya vardığımızda bizi içeri alacaklarından emin misin?" diye sordu Alex. "Peki ya almazlarsa? Kraliyet muhafızlarını üzerimize salıp bizi tutuklatırlarsa? Yapabilirler mi ki bunu? Amy onlarla kapışabilir değil mi? Kavga çıkarsa tutuklanır mı peki?"

"Hay senin..." Zahra homurdanıp telefonunu çıkardı ve birini aramaya başladı.

"Kimi arıyorsun?"

İç çekip, "Srivastava," dedi kulağına tuttuğu telefon çalarken.

"Cevap vereceğini nereden biliyorsun?"

"Şahsi telefonu."

Alex, Zahra'ya bakmaya devam etti. "Şahsi telefonu sende var ve şu ana kadar kullanmadın mı yani?"

"Shaan!" dedi Zahra sesini yükseltip. "Dinle beni şerefsiz. Şu an uçaktayız. Başkan'ın oğlu benimle. Tahmini varışımız altı saat sonra. Bize bir araba ayarlayacaksın. Kraliçe'yle ve bu işi çözmek için kimlerle görüşmemiz gerekiyorsa onlarla görüşeceğiz, yoksa Tanrı yardımcım olsun taşaklarını söker kulağına küpe yaparım. Bütün hayatını yakar kavururum," dedi. Muhtemelen Shaan ona yardımcı olacağını söylüyordu çünkü Alex, onun Zahra'nın söylediklerini kabul etmek dışında başka bir şey yapabileceğini düşünmüyordu. "Şimdi, telefonu Henry'ye veriyorsun," dedi Zahra. "Sakın bana orada olmadığını söyleme çünkü onu gözünün önünden ayırmadığını biliyorum."

Sonra da telefonu Alex'e uzattı.

Alex çekinerek telefonu alıp kulağına götürdü. Önce hışırtılar geldi, sonra da Henry'nin kafası karışık sesi duyuldu.

"Alo?"

Henry'nin tatlı, havalı, titrek, şaşkın sesiydi bu. Alex o kadar rahatladı ki nefesi kesildi.

"*Hayatım.*"

Telefondan Henry'nin nefes verişini duydu. "Merhaba aşkım. İyi misin?"

Alex, şaşkınlıkla içten bir şekilde güldü. "Dalga mı geçiyorsun? İyiyim, ben iyiyim, *sen* iyi misin?"

"Ben... idare ediyorum."

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Alex çekinerek.

"Philip, Anne Boleyn'e ait bir vazoyu kırdı, büyükannem iletişim yasağı koydu, annemse kimseyle konuşmuyor," diye cevapladı Henry. "Ama onun dışında, yani düşününce aslında eh..."

"Anladım," dedi Alex. "Yakında orada olacağım."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu, Henry'nin titreyen nefesi duyuluyordu. "İnsanların öğrenmesine üzülmedim," dedi.

Alex yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

"Henry, ben..."

"Belki..."

"Annemle konuştum..."

"Zamanlama ideal değil tabii biliyorum ama..."

"Yapabili..."

"Benim istedi..."

"Dur bir dakika," dedi Alex. "İkimiz de aynı şeyi mi soruyoruz?"

"Bilmem. Bana gerçeği söylemeyi isteyip istemediğimi mi soracaktın?"

"Evet," dedi Alex, Henry'nin telefonu tutan elinin eklem yerlerinin bembeyaz olduğunu düşünüyordu. "Evet, onu soracaktım."

"O halde, evet."

Kısa bir nefes. "Bunu mu istiyorsun?"

Henry'nin cevabı hemen gelmedi ama sesi daha sakindi artık. "Zamanlamanın doğru olup olmadığı konusunda emin değilim ama artık her şey ortada ve ben yalan söylemeyeceğim. Bu konuda, seninle ilgili yalan söylemem mümkün değil."

Alex'in gözleri doldu.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ben gelene kadar sabret, çözeceğiz her şeyi."

"Tamam bekliyorum."

"Geliyorum. Yakında orada olurum."

Henry yarım yamalak bir gülüşle, "Lütfen, oyalanmayın," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Alex telefonunu Zahra'ya geri verdi, o da hiç ses çıkarmadan alıp çantasına attı.

"Teşekkürler Zahra, ben..."

Zahra gözlerini yumup elini havaya kaldırdı. "Lütfen başlama."

"Ciddiyim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bak, bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve tekrar ettirecek olursan topuğuna sıktırırım." Elini indirip Alex'e hem sevgi dolu hem de korku uyandıran bir bakış attı. "Bu olayda senin tarafındayım, tamam mı?"

"Bir dakika. Zahra. Aman Tanrım. Şu an farkına vardım da sen aslında... benim arkadaşımsın."

"Hayır, değilim."

"Zahra, sen benim *sert arkadaşımsın.*"

"Değilim," diye tekrarladı Zahra ve eşyaları arasından bir battaniye kaparak, Alex'e sırtını döndü ve battaniyesine iyice sarındı. "Önümüzdeki altı saat boyunca benimle konuşma. Biraz kestirmeyi hak ediyorum."

"Dur, tamam, bir saniye, dur," dedi Alex. "Tek bir sorum var."

Zahra derin bir iç çekti. "Ne var?" diye sordu.

"Shaan'ın şahsi telefonu sende varsa neden onu daha önce aramadın?"

Uçak camının yanında battaniyesinin altında kıvrıldığı yerden Alex'in olduğu yere bile bakmadan, "Çünkü o benim nişanlım seni

göt lalesi ve *bazılarımız* sağduyulu olmanın ne demek olduğunu biliyor, o yüzden senin bunu anlamanı beklemiyorum," dedi Zahra. "Kişisel numaralarımızı iş için asla kullanmamaya karar vermiştik. Şimdi sus da bütün bu belayla baş etmek zorunda kalmadan önce biraz uyuyayım. Sade kahve, biraz kraker ve bir avuç B12'den başka bir şey girmedi mideme. Yakınımda nefes bile aldığını duymak istemiyorum."

Kensington'ın ikinci katındaki müzik odasının kapısı çalındığında kapıyı açan kişi Henry değil, Bea oldu.

"Ya sana git *dememiş* miy..." dedi Bea, omzunda bir gitar asılıydı. Karşısında Alex'i görünce sustu. "Ah, Alex, çok özür dilerim. Seni Philip sandım." Boştaki eliyle Alex'in beklediğinden çok daha sıkı ve güçlü bir şekilde ona sarıldı. "Tanrı'ya şükür geldin, yoksa ben gelip alacaktım seni."

Bea onu nihayet bıraktığında Alex, odanın içindeki koltuğa yığılmış olan Henry'yi gördü. Elinde bir şişe konyak vardı. Alex'e bakıp hafifçe gülümsedi. "Stormtrooper olmak için kısa olmasa..."

Alex'in gülüşü hafiften hıçkırığı andırır gibiydi. Önce Henry'nin mi yoksa kendisinin mi hareket ettiğini bilmek imkânsızdı ama odanın ortasında buluştular. Henry kollarını Alex'in boynuna dolayıp onu sertçe kendine çekti. Henry'nin telefondaki sesi aralarındaki güçlü bağ, vücudu her şeyi mümkün kılan yerçekiminin ta kendisiydi. Alex'in ensesine sarılan eli de asla bozulmadan kuzey yönünü gösteren manyetik bir güçtü.

"Özür dilerim," kelimeleri Alex'in ağzından döküldü. Sesi içten, sefil ve kafasını Henry'nin boğazına gömdüğü için boğuktu. "Benim suçum. Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

Henry onu sonunda bıraktı ve ellerini omuzlarına koydu; her zamanki gibi çenesini kararlı bir şekilde dik tutuyordu. "Sakın. Ben hiçbir şey için üzgün değilim."

Alex tekrar güldü, bu sefer biraz şüpheliydi. Henry'ye baktığında göz altlarının morarıp çöktüğünü fark etti, alt dudağını gerginlikten ısırıp durduğu belliydi ancak Alex ilk kez karşısında bir ulusa hükmetmek için doğmuş bir adam görmüştü.

"İnanılmazsın," dedi Alex. Uzanıp Henry'nin çenesinin altını öptü, tam olarak bir gündür tıraş olmadığı için pürüzlüydü. Öperken, burnunu bastırdı, sonra da yanağını, bununla birlikte Henry'nin üzerindeki gerginliğin biraz da olsa azaldığını hissedebiliyordu. "Bak ne diyeceğim..."

Yere serilen İran halılarının parlak mor ve kırmızı tonları arasında yerlerini aldılar, Henry'nin başı Alex'in kucağındaydı, Bea de bir pufa oturmuş isminin otoharp olduğunu söylediği bir enstrüman çalıyordu. Bea, küçük bir tabağa kraker ve peynir koydu, konyağı da alıp kaldırdı.

Anlattıkları kadarıyla Kraliçe inanılmaz sinirliydi. Henry'nin durumunu öğrenmek onu öfkelendirmemişti, onu asıl öfkelendiren bunun bir magazin skandalıyla yakışıksız bir şekilde ortaya çıkmasıydı.

Philip haber yayıldığı an Anmer Hall'dan çıkıp gelmiş, Henry'yle "yalnızca yaptıklarının sonuçları hakkında ciddi bir konuşma yapmak" istemişti ama her seferinde Bea tarafından geri püskürtülmüştü. Asık suratlı ve üzgün Catherine, yaklaşık üç saat önce yalnızca bir kere Henry'ye onu sevdiğini ve bu durumu önceden bilmeyi tercih ettiğini söylemek için gelmişti.

"Ben de dedim ki, 'Bu harika, anne ama büyükannemin beni böyle kafeste tutmasına izin verdiğin sürece beni sevdiğini söylemen hiçbir boka yaramıyor,'" dedi Henry. Alex, şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordu, biraz da etkilenmişti. Henry bir koluyla yüzünü kapatmıştı. "Berbat hissediyorum. Son birkaç yıldır yanımda olmadığı tüm anların birikimi onunla böyle konuşmama sebep oldu sanırım."

Bea iç çekti. "Belki de ihtiyacı olan darbe bu olur. Babamdan sonra ona *herhangi* bir şey yaptırmak için o kadar uğraştık ki."

Henry, "Yine de," dedi, "büyükannemin öyle biri olması annemin suçu değil. Hem annem öncesinde bizi korumayı da başarmıştı. Söylediklerim adil değildi."

"Henry," dedi Bea ciddi bir sesle, "zor olduğunu biliyorum ama bunu duyması gerekiyordu." Elindeki otoharpın küçük düğmelerine baktı. "En azından bir ebeveyne sahip olmayı hak ediyoruz."

Dudaklarının kenarı tıpkı Henry'ninki gibi kıvrılıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Alex, Bea'ye. "Bazı yazılara denk geldim de..." Cümlesini bitirmedi. Daha on saat önce "Pudra Prensesi" Twitter'daki en popüler dördüncü konuydu.

Bea'nin yüzündeki somurtma yerini yarım yamalak bir tebessüme bıraktı. "Ben mi? Dürüst olmak gerekirse neredeyse rahatladım diyeceğim. İnsanların gerçeği bilmesinin çok daha rahatlatıcı olduğuna inanıyorum, böylece gerçeği örtmek için ne spekülasyonlara ihtiyacım kalır ne de insanlara açıklama yapmak için yalan söylemem gerekir. Bu şekilde olmamasını isterdim tabii ama olan oldu artık. En azından utanç duymam gereken bir şey kalmadı."

"Bu duyguyu iyi bilirim," dedi Henry.

Bir süre daha konuştular, kâh sessizlik çöktü kâh yeniden sohbete daldılar ve Londra akşamının karanlığı pencereleri sarıp kararttı. Henry'nin Beagle cinsi köpeği David onu korurcasına Henry'nin yanına kıvrılmıştı. Bea de Bowie'den bir parça seçti. Çalarken, "*I, I will be king, and you, you will be queen,*" diyerek kısık sesle şarkı söylemeye başladı. Alex az daha gülecekti. Kasırga zamanlarını anlatırken Zahra'nın söylediklerini düşündü: *Herkes birbirine kenetlenmiş bir durumdaydı ve kum torbalarının kasırganın şiddetini azaltmak için yeterli olacağını umuyordu.* O anda da öyle bir gün yaşıyorlardı sanki.

Bir süre sonra Henry uyuyakaldı. Alex buna sevinmişti ama başı dizinde uyuyan Henry'nin vücudunun her yerindeki gerginliği hâlâ hissedebiliyordu.

"Haberler ortaya çıktığından beri uyumadı," dedi Bea fısıldayarak.

Alex başıyla onaylayıp Bea'nin yüzünü inceledi. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Henry'nin bir şeyleri sakladığını hissediyorum," diye fısıldadı Alex. "Durumu kabul ettiğine ve herkese gerçeği söylemek istediğine inanıyorum. Ama sanki bana söyleyemediği başka bir şey daha var ve bunun ne olduğunu çözememek beni delirtiyor."

Parmaklarını dinlendiren Bea, Alex'e bakıp, "Ah bir tanem," dedi. "Henry, babasını özlüyor."

Ah.

İç çekip başını elleri arasına aldı. *Tabii ya...*

"Açıklayabilir misin?" dedi Alex, ezilip büzülerek. "Nasıl bir his? Ne yapabilirim?"

Bea pufta oturma pozisyonunu değiştirdi, harpı yere koyup hırkasının cebine uzandı. Çıkardığı şey zincire takılmış gümüş bir bozukluktu: Bea'nin ayıklık puluydu bu.

"Sponsorunmuş[79] gibi yapsam sorun olmaz değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Alex de karşılık olarak yarım yamalak gülümsedi.

"Hepimizin çeşitli duygularla bu dünyaya geldiğini düşün. Bazı hislerimiz diğerlerine göre daha derin ya da kapsamlı olabilir ancak şunu hesaba katmak lazım: Herkesin bir dip noktası var, bu dediğimi bir turtanın alt tabakası gibi düşünebilirsin. Bu dip noktasını, tecrübe ettiğin duyguların maksimum derinliği olarak al ve sonra da başına berbat bir şey geldiğini düşün. Olabilecek şeylerin en kötüsünden bahsediyorum. Çocukken kâbuslarına girdiğinde çok büyük bir sorun olmadığına çünkü bu durumun çok uzun seneler sonra başına geleceğine dair kendini ikna edersin. O zaman gelene kadar yaşadığın tüm üzüntülerin ve hayal kırıklıklarının yanında bunun yaşayacağın en büyük acı gibi hissettirmeyeceğine kendini inandırırsın.

"Sonra da bunun gençken başına geldiğini düşün. Daha doğru dürüst hiçbir acı ve hayal kırıklığı yaşamamışken bununla yüzleşiyorsun. Öyle ki kâbuslarına giren o şey hayatında başına gelen ilk acı oluyor. Başına gelen bu hayal kırıklığı o dip noktasındaki en karanlık yere ulaşıyor, sonra o alt tabakayı açıp, kendine en aşağılarda bir yer kazmaya devam ediyor. Hem çok genç olduğun hem de kâbuslarına giren bu olay yaşadığın ilk acı dolu deneyim olduğu için bunu her zaman içinde taşıyorsun. Bundan sonra yaşadığın her üzücü olay da o dip noktasının derinlerine inmeye devam ediyor."

Bea sehpanın üzerinden, krakerlerin arasından uzanıp Alex'in elinin üzerine elini koydu.

[79]Alkolizmle mücadele eden kişilerin sürecini kolaylaştırmak için onlara sponsorlar atanır. Bir sponsor, desteklediği kişinin ilerlemesine yardımcı olur. Sponsorun başlıca sorumluluğu, yeni üyenin ayık kalma sürecinde onu dinlemek ve ona destek olmaktır. Bea, burada kendi ayık kalma sürecine atıfta bulunmuştur. (e. n.)

"Anlayabiliyor musun?" diye sordu ona gözlerinin içine bakarak. "Henry'yle birlikte olacaksan bunu anlaman lazım. O, hayatında tanıyabileceğin en sevgi dolu, en korumacı ve en özverili insanlardan biri ama içinde korkunç derecede büyük bir hüzün ve acı taşıyor. Belki de bunu tam olarak asla anlayamayacaksın ama Henry'yle ilgili her şeyi sevdiğin gibi o taşıdığı acıyı da sevmen gerekiyor çünkü hepsi onun bir parçası. Bütününde o da var ve Henry, benim asırlar boyunca asla göremeyeceğimi sandığım bir şekilde bütün bunları seninle paylaşmaya hazır."

Alex oturup uzun bir süre boyunca bütün bunları sindirmeye çalıştı. "Ben hiç... böyle bir şey yaşamadım," dedi çatlak bir sesle. "Ama hep hissettim bunu, içinde bir yerlerdeki o karanlık tarafı." Alex derin bir nefes aldı. "Ama bir yandan da bazı şeylere bodoslama dalmak benim işim. Tercihim bu. Onu her şeyiyle seviyorum, bunlara *rağmen* değil, tüm bunlar *yüzünden*. Onu her şeyi bilerek seviyorum."

Bea nazikçe gülümseyip, "O zaman harika bir iş çıkaracaksın," dedi.

Sabah saat dört sularında Alex, yatağa geçip Henry'nin yanına kıvrıldı. En kötü şeyi yaşamış ve şimdi de başına bu gelmiş ama hâlâ hayatta olan Henry'nin omurları küçük tepecikler gibi sırtı boyunca uzanıyordu. Alex elini uzattı ve örtünün üzerinden kayıp açılan küçük noktaya, kürek kemiğinin kenarına dokundu, ciğerleri nefes almayı kesmemekte ısrarcıydı. Bir seksenlik delikanlı dizlerini kaburgalarına kadar çekmişti, inatçı kalbi tüm yüküne rağmen atmaya devam ediyordu.

Alex göğsünü dikkatlice Henry'nin sırtına yaslayıp uyku pozisyonu aldı.

"Bu aptallık, Henry," dedi Philip. "Anlamak için çok gençsin."

Alex'in kulakları çınlıyordu.

O sabah çöreklerini alıp kahvaltı etmek için Henry'nin mutfağına geçtiklerinde Bea'den Catherine'le buluşmaya gittiğine dair bir not bulmuşlardı. Sonra da bir anda, üstü başı dağılmış, saçları taranmamış Philip kapıdan içeriye dalmış ve Henry'ye bağırmaya başlamıştı. İletişim yasağını delmeye nasıl cüret ettiğini sormuş, Buckingham

Sarayı herkes tarafından izlenirken Alex'i burayı getirip ailesini utandırdığını söylemişti.

O anda ise Alex'in aklında kahve makinesini suratına geçirip Philip'in burnunu kırmak vardı.

"Ben *yirmi üç* yaşındayım, Philip," dedi Henry, sesini yükseltmemeye çalıştığı çok açıktı. "Annem babamla tanıştığında neredeyse benimle aynı yaştaydı."

"Evet, sence bu *doğru* bir karar mıydı peki?" dedi Philip öfkeyle. "Çocukluğumuzun yarısını film çekerek geçiren, askere gitmeyen, hastalanıp bizi terk etmiş bir adamla evlenmek ve annem..."

"*Yapma* Philip," diye arada girdi Henry. "Yemin ediyorum... Sırf aile mirasını sürdürme takıntın *babam* için önemli değildi diye..."

"Böyle bir şeyin olmasına izin verebildiğine göre miras kelimesinden hiçbir bok anlamıyorsun," diye patladı Philip. "Artık yapılabilecek tek şey yaşananları toprağa gömüp üstünü kapatmak ve insanların tüm bu haberlere inanmamış olduğunu ummak. Görevin bu, Henry. *En azından* bunu yapabilirsin."

"Üzgünüm," diye cevapladı Henry, perişan bir halde ama içinde kabaran bir başkaldırı da vardı artık. "Kimliğimle ailenin *yüzkarası* olduğum için çok üzgünüm."

"*Gey* olup olmaman umurumda değil," dedi Philip. Henry ona açıkça *söylememiş* de ortada bir yanılgı olabilirmiş gibi *olup olmaman* diye özellikle belirtmişti. "Umurumda olan bu tercihi yapmış olman, hem de *onunla*..." Odada var olduğunu bir anda kabul ederek Alex'e sert bir bakış attı. "Onun gibi, sırtında lanet bir hedef tahtası taşıyan biriyle olmanı ve bunu yaparken dönüp dolaşıp hepimizi mahvedeceğini düşünemeyecek kadar aptal, *bencil* ve saf olmanı asla kabul edemiyorum!"

"Her şeyin farkındaydım Philip, Tanrım," dedi Henry. "Bunun her şeyi mahvedebileceğini biliyordum. Tam da bundan *ödüm kopuyordu* zaten. Ama nasıl tahmin edebilirdim ki? Nasıl?"

"Dediğim gibi, *safsın*," diye yanıtladı Philip. "Bizim hayatımız bu, Henry. Bunu hep biliyordun. Sana söylemeye çalıştım. Sana iyi bir ağabey olmaya çalıştım ama sen beni hiç *dinlemiyorsun* ki. Bu ailede-

ki yerini hatırlamanın vakti geldi. Adam ol. Karşı koyup sorumluluk al. *Düzelt bunu.* Ömründe bir kez olsun korkak olma."

Henry tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Alex artık çok net bir şekilde Henry'yi senelerdir böyle bastırdıklarını görebiliyordu. Belki hep bu kadar açık olmamıştı ama her zaman, sürekli ima edilmişti: *Yerini bil.*

Henry, Alex'in o çok sevdiği hareketini yaptı: Çenesini kaldırıp duruşunu dikleştirdi. "Ben korkak değilim," dedi. "Bu durumu düzeltmek de istemiyorum."

Philip hiç de içten olmayan kaba bir kahkaha attı. "Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok. Bilmene imkân yok."

"Kes sesini, Philip. Ben Alex'i seviyorum," dedi Henry.

"Aa, *onu seviyorsun* demek, öyle mi?" Philip, bunu o kadar kendini beğenmiş, o kadar ukala bir tavırla söylemişti ki Alex masanın altından istemsizce yumruğunu sıktı. "Tam olarak ne yapmayı düşünüyorsun o zaman, Henry? Hıı? *Evlenecek misin onunla?* Yoksa onu Cambridge Düşesi mi yapacaksın? *Lanet olası* Amerika Birleşik Devletleri'nin Başkanı'nın oğlu, İngiltere Kraliçesi olmak için sırasını bekleyen dördüncü isim mi olacak?"

"Lanet olsun, tahttan feragat ederim!" dedi Henry sesini yükselterek. "Umurumda bile değil!"

"Buna *cüret edemezsin,*" diye cevap verdi Philip.

"Hatırlıyorum da *lanet olası bir Nazi* olduğu için tahttan feragat eden bir tane büyük amcamız vardı; aslında birinin tahttan feragat etmesinin en korkunç sebebi bile olmazdı bu, değil mi?" Henry artık sandalyesinden kalkmış, elleri titreyerek bağırmaya başlamıştı. Uzun boyuyla Philip'e yukarıdan bakıyordu ve Alex, Henry'nin ondan daha uzun boylu olduğunu ilk defa fark etti. "Neyi *savunuyoruz* ki Philip? Ne tür bir mirası? Nasıl bir *aile* ki bu cinayeti, tecavüzü, yağmayı ve sömürgeleştirmeyi kabul ediyor, üstüne cilalayıp, parlatıp müzeye koyuyor ama benim kimliğim ortaya çıktığında, 'Ah, sen gey misin, hayatta olmaz, ailemizin adabına yakışmaz!' diyebiliyor? *Yetti* artık. Senin, büyükannemin ve bütün lanet dünyanın ağırlığının beni kısıtlamasına yeterince müsaade ettim, yeter artık. *Umurumda bile değil.* Adabını da mirasını da alıp *götüne sokabilirsin,* Philip. Bitti artık."

Bunları söyledikten sonra Henry derin bir nefes alıp topukları üzerinde arkasına döndü ve mutfaktan sert adımlarla ayrıldı.

Ağzı açık kalan Alex birkaç saniye daha oturduğu yerden kalkmadı. Karşısında duran Philip kıpkırmızı olmuştu ve öfkeden midesi bulanıyor gibi duruyordu. Alex boğazını temizledi, ayağa kalktı ve ceketini iliklediği.

"Bu olaylardan bağımsız olarak," dedi Philip, "Henry tanıdığım en cesur yavşak olabilir."

Sonra o da mutfaktan çıktı.

Shaan son otuz altı saattir hiç uyumamış gibi görünüyordu. Aslında tıraşını olmuştu ve genel görüntüsü gayet düzgündü ama yakından bakınca süveterinin etiketi göze çarpıyor, çayından ağır bir miktarda viski kokusu yükseliyordu.

Buckingham Sarayı'na gittikleri tanınmaz aracın arka koltuğunda, Shaan'ın yanında Zahra oturuyordu, ciddi bir ifadeyle kollarını önünde bağlamıştı. Puslu Londra sabahında sol elindeki nişan yüzüğü parıldıyordu.

"Hmm, siz ikiniz," diye lafa girmeye çalıştı Alex, "kavgalı mısınız yoksa?"

Zahra ona bakıp, "Hayır," dedi. "Neden öyle düşündün ki?"

"Ben sandım ki..."

"Sorun yok," dedi Shaan, iPhone'unda bir şeyler yazarken. "İlişkinin başında kişisel ve profesyonel alanlarla ilgili kurallar koymamızın sebebi de bu zaten. Bizim için doğrusu bu."

"Kavga istiyorsan, siz ikiniz arasında olanları en başından beri bildiğini öğrendiğimde olanları görecektin," dedi Zahra. "Tektaşım niye bu kadar büyük sanıyorsun?"

"*Bazı zamanlarda* bizim için doğrusu bu demek istemiştim," diye lafını düzeltti Shaan.

"Kesinlikle," diyerek ona katıldı Zahra. "Zaten dün akşam yatak odasında hesapları kapattık."

Shaan, gözlerini telefondan ayırmadan, Zahra'nın havadaki eline beşliği çaktı.

Shaan ve Zahra'nın birleştirdiği güçleri Buckingham Sarayı'nda Kraliçe'yle bir görüşme ayarlamaya yetmişti ama yolda paparazilerden kaçınmak için dolanarak gelmeleri tembihlenmişti. Alex, Londra havasında birikmiş statik elektriği hissedebiliyordu, milyonlarca insan o ve Henry hakkında konuşuyor, neler olacağını çözmeye çalışıyordu. Tüm bunlar olurken, Alex arabada yanında oturan Henry'nin elini tutuyordu, o da Alex'inkini. Ellerinde en azından bu vardı.

Ufak tefek, yaşlı bir kadın konferans odasının hemen önünde onları bekliyordu, Bea'ninki gibi yukarı bakan bir burnu ve Henry'ninkiler gibi mavi gözleri vardı. Kalın camlı bir gözlük takmıştı, üzerinde eskimiş mor bir hırka ve paçaları katlı bir kot vardı. Kadının Buckingham Sarayı'nın şaşaalı koridorlarıyla oldukça uyumsuz giyim tarzı Alex'in dikkatini çekmişti. Pantolonunun arka cebine ise bir kitap sıkıştırmıştı.

Henry'nin annesi dönüp onlara baktığında Alex kadının yüzündeki gelgitli ifadeleri inceledi: Önce acı dolu, sonra çekingen, en sonunda da nazik bir ifade belirmişti.

"Merhaba bebeğim," dedi kadın, Henry yanına yaklaşınca.

Henry'nin çenesi kasılmıştı ama bu sefer sebebi öfke değil, korkuydu. Alex onun yüzünde okuduğu ifadeyi tanıyordu: Henry ona sunulan sevgiyi kabul edip etmemenin uygunluğunu tartıyor ve uygun olmasa bile bu sevgiye tutunmayı istiyordu. Koluyla annesine sarıldı ve onu yanağından öpmesine izin verdi.

"Anne, bu Alex," dedi Henry ve bariz değilmiş gibi, "Erkek arkadaşım," diye ekledi.

Annesi ona döndüğünde Alex ne bekleyeceğini kestiremiyordu açıkçası ama kadın onu da kendine çekip yanağından öptü.

"Biricik Bea'm oğlum için yaptıklarından bahsetti," dedi delici bakışlarıyla. "Teşekkür ederim."

Bea annesinin hemen arkasında duruyordu, biraz yorgun görünüyordu ama ciddiydi de. Onlar saraya gelmeden önce annesiyle yaptığı ikna edici konuşmayı Alex yalnızca hayal edebilirdi. Grup toplanır-

ken Bea, Zahra'yla göz göze geldiğinde, Alex daha emin ellerde olamazlarmış gibi hissetti. Catherine de onlara katılacak mıydı acaba?

"Ona ne diyeceksin?" diye sordu Henry, annesine.

Annesi iç çekip gözlüğünün kenarına dokundu. "Bizim eski kurt duygusallıktan pek etkilenmez, o yüzden sanırım olaya siyaset stratejisi yönünden yaklaşacağım."

Henry gözlerini kırpıştırdı. "Pardon... ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim buraya savaşmaya geldiğim," dedi annesi düpedüz. "Gerçeği söylemek istiyorsun, değil mi?"

"Ben... Evet anne." Henry'nin gözlerinden umut ışığı yansıdı. "Evet istiyorum."

"O zaman biz de deneyebiliriz."

Toplantı odasındaki ince işçilikle oyulmuş uzun masanın etrafındaki yerlerini alıp, gergin bir sessizlikle Kraliçe'nin gelişini beklediler. Philip de oradaydı, kendi dilini çiğneyip atacak kadar sinirli görünüyordu. Henry ise kravatıyla oynamadan duramıyordu.

Tek bir takım yerine birkaç parça barut rengi kıyafet giyinmiş olan Kraliçe Mary, sert bir ifadeyle süzülerek odaya girdi, küt saçları inanılmaz bir keskinlikle yüzünü çevreliyordu. Alex karşısındaki kişinin seksenlerinde olmasına rağmen ne kadar uzun, dik ve zinde olduğunu görünce şaşırdı. Tam olarak güzel olduğu söylenemezdi ama sinsi mavi gözleri, yuvarlak yüz hatları ve ağzının etrafındaki derin kırışıklıklar kesinlikle yaşanmışlık işaretiydi.

Kraliçe, masanın başındaki yerini aldığında oda resmen buz kesti. Kraliyet görevlilerinden biri masanın ortasındaki demliği aldı ve el değmemiş porselen fincanı doldurdu. Kraliçe, çayını hazırlarken buzullar kadar yavaş hareket ederek onları bekletmeye devam etti, odadaki sessizlik henüz bozulmamıştı. Nazikçe titreyen kırışık elleriyle çayına süt ekledi ve küçük gümüş bir tutacakla aldığı bir, sonra bir tane daha küp şekeri çayına attı.

Alex öksürdü. Shaan ona anında ters bir bakış attı. Bea dudaklarını büzmeye devam etti.

"Bu sene başında bir misafir ağırlamıştım," diye söze başladı Kraliçe. Çay kaşığını yavaşça alıp çayını karıştırmaya başladı. "Çin Devlet Başkanı. İsmini hatırlayamıyorum, kusuruma bakmayın. Ama bu modern zamanlarda dünyanın farklı yerlerinde teknolojinin nasıl geliştiğine dair harika bir şey anlattı bana. Fotoğraflardaki en acayip şeylerin bile gerçekmiş gibi görüleceği şekilde manipüle edilebildiğini biliyor muydunuz? Sadece basit bir... programdı, değil mi? Bilgisayar. Akıl almaz yanlışlar bir anda gerçeğe dönüşüyor. Çıplak gözle ayırt edilemiyor bile."

Odadaki sessizlik, çay bardağının dibini sıyıran kaşığın sesi dışında, tamamen mutlaktı.

"Bazı şeylerin dijital ortamda nasıl dosyalandığını anlayamayacak kadar yaşlıyım ne yazık ki," diye devam etti, "ama bana söylenene göre her türlü yalan oluşturulup dağıtılabiliyormuş. Biri mesela... hiç olmayan dosyaları var edip, bulunması kolay bir yere koyabiliyor. Gerçek bile değiller. En pervasız kanıt bile çürütülebiliyor, bu kadar kolay."

Kaşığı çıkarıp gümüşün porselende çıkardığı hassas çınlamayla birlikte tabağa bıraktı ve sonunda Henry'ye baktı.

"Henry merak ediyorum da bahsettiğim durumun bu yakışıksız haberlerle bir alakası olabilir mi sence?"

Masaya koyulmuştu işte, ortada bir teklif vardı. *Göz ardı etmeye devam et. Yalanmış gibi davran. Her şey ortadan kalksın.*

Henry dişlerini gıcırdattı.

"Haberler gerçek," dedi. "Hem de hepsi."

Kraliçe'nin yüzünde birkaç farklı ifade oluştu, en sonunda da sanki sivri topuklu ayakkabılarının tabanında nahoş bir şey bulmuş gibi zarif bir şekilde kaşlarını çatmakta karar kıldı.

"Pekâlâ. O halde..." bakışları Alex'e döndü, "Alexander, torunumla birlikte olduğunu bilseydim daha resmî bir tanışma düzenlemekte ısrar ederdim."

"Büyükanne..."

"Sessiz ol tatlım, Henry."

Catherine araya girdi. "Anne..."

Kraliçe onu da susturmak için bilge elini kaldırdı. "Beatrice'in küçük *sorunu* ortaya çıkınca basın tarafından yeterince aşağılandığımızı sanıyordum. Henry, sana da yıllar önce seninle *doğal olmayan yollara çekiliyorsan* gerekli önlemlerin alınabileceğine dair yeterince açık bir konuşma yapmıştım. Kraliyetin statüsünü korumak için verdiğimiz onca emeğimi neden boşa çıkardığını ve düzeltme çabalarımı da niye görmezden geldiğini anlayamıyorum. Ayrıca anladığım kadarıyla bu *oğlan çocuğunu* buraya getirmen söylediklerinde ısrarcı olduğunu kanıtlıyor." *Oğlan çocuğu* ifadesiyle nazik üslubuna çirkin bir kıvraklık katmıştı, Alex bununla ırkından cinselliğine kadar her şeyini kastettiğini anlayabiliyordu. "Özellikle de sana kraliyetten gelecek emirleri beklemen söylenmişken, bunu yapman gerçekten inanılmaz. Aklını oynattığın belli oluyor. Görüşlerim değişmedi, hayatım: Bu ailedeki rolün, soyumuzun devamını sağlamak ve İngiliz seçkinliğine yaraşır bir şekilde monarşiye uygun bir görünüm sergilemek. Üzgünüm ama bunu zedeleyen hiçbir şeye izin veremem."

Henry başını eğmiş, boş gözlerle masaya bakıyordu. Alex, karşısındaki Catherine'nin öfkeden kabarıp patlamak üzere olan enerjisini hissedebiliyordu. James Bond'a kaçan, çocuklarına tercihlerini yapıp ülkelerinin çaldıklarını geri vermelerini söyleyen prenses.

"Anne," dedi nötr bir tonla. "Diğer seçenekler hakkında en azından bir konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Kraliçe başını yavaşça çevirdi. "Peki, bu diğer seçenekler neler olabilir, Catherine?"

"Bence doğruyu söylemek son derece erdemli bir davranış. Bunu bir skandal olarak değil de ailemizin mahremine bir saldırı ve âşık olmuş genç bir adamın mağduriyeti olarak ele almak onurumuzu koruma yolunda büyük bir adım olabilir."

"Öyleydi de," diye ekledi Bea.

"Açıklamamıza bunu ekleyebiliriz," dedi Catherine kelimelerini inanılmaz bir özenle seçerek. "İtibarımızı korumuş oluruz. Alex'i resmî olarak Henry'nin hayatındaki kişi ilan edebiliriz."

"Anlıyorum. Planın bu hayatı seçmesine izin vermek yani?"

İşte, küçük bir işaret. "Onun için dürüst olan tek hayat bu, anne."

Kraliçe dudaklarını büzdü. "Henry," dedi ona geri dönerek, "bütün bu gereksiz kargaşa olmadan daha güzel bir hayat süremez misin? Senin için uygun bir eş bulacak ve tüm ihtiyaçlarını ve eksikliklerini giderecek kaynağa sahip olduğumuzu biliyorsun. Tek amacımın seni korumak olduğunu biliyorsun. Şu an sana önemli geldiğini biliyorum ama geleceği de göz önünde bulundurmak zorundasın. Bunun, seneler boyunca gazetecilerin peşini bırakmaması ve hakkında bir sürü iddialar atılması anlamına geldiğini biliyorsun değil mi? İnsanların seni çocuk hastanelerine kabul etmek konusunda eskisi kadar açık olacağını zannetm..."

"Yeter artık!" diye patladı Henry. Odadaki tüm gözler bir anda ona döndü, kendisi de sesinin yüksekliğine şaşırmış gibiydi, bembeyaz olmuştu ama konuşmasına devam etti. "Olmaz! Pes etmem için sonsuza dek gözümü korkutamazsın."

Alex masanın altındaki boşluktan elini uzattı ve parmak uçları Henry'nin bileğinin arkasına değdiği an Henry de onun elini yakalayıp sıkıca tuttu.

"Zor olacağını biliyorum," dedi Henry. "Dehşet verici olduğunu da. Bir sene önce sorsaydın muhtemelen sorun olmadığını ve kimsenin bilmesi gerekmediğini söylerdim ama... Ben de en az senin kadar insanım ve bu ailenin bir ferdiyim. Sizin mutlu olmayı hak ettiğiniz kadar ben de mutlu olmayı ediyorum ve bütün hayatımı rol yaparak geçirerek hiç mutlu olabileceğimi sanmıyorum."

"Kimse mutluluğu hak etmediğini söylemiyor sana," diye araya girdi Philip. "İlk aşk herkesi çıldırtır. Daha yirmili yaşlarındayken, ömrünün bir yılından kısa bir bölümüne dayanan hormonal bir karar vererek geleceğini mahvetmen çok saçma."

Henry, Philip'in gözlerinin içine bakarak konuştu. "Philip, ben bu dünyaya geldiğim günden beri rengârenk bir festival direği kadar geyim."

Bunu takip eden sessizlikte Alex kahkahalara boğulma dürtüsünü bastırabilmek için dilini koparasıya ısırmak zorunda kaldı.

Nihayet Kraliçe, "Peki," diyerek sessizliği bozdu. Çay fincanını zarafetle tutuyor, üzerinden de Henry'yi süzüyordu. "Basında yayım-

lanacak her şeye razı olsan bile bu, doğumunun şartlarını değiştirmiyor: Sen bu dünyaya bir vâris getirmek zorundasın."

Alex belli ki dilini yeterince sert ısırmıyordu çünkü bir anda, "Bunu hâlâ yapabiliriz," deyiverdi.

Henry'nin bile başı bir anda şaşkınlıkla ona çevrildi.

"Huzurumda konuşmana izin verdiğimi hatırlamıyorum," dedi Kraliçe Mary.

"*Anne...*"

"Bu sefer de taşıcıyı veya donör sorunları çıkıyor," diye tekrar atladı Philip, "ayrıca tahtta hak..."

"Bu detayların şu an mı konuşulması gerekiyor, Philip?" diye lafını kesti Catherine.

"Kraliyet mirasını *birilerinin* koruması gerekiyor anne."

"Bu ses tonunu hiç beğenmedim."

"Farazi şeylerden konuşabiliriz ama işin gerçeği şu ki kraliyet imajını korumanın dışında hiçbir şey söz konusu bile olamaz," dedi Kraliçe fincanını bırakarak. "Böyle yatkınlıkları olan birini ülke basit bir şekilde reddedecektir. Üzgünüm hayatım ama onlara göre bu sapkınlık."

"Onlara göre mi sapkınlık yoksa sana göre mi?" sordu Catherine.

"Bu hiç adil bir soru değil..." dedi Philip.

Henry araya girdi: "Bu *benim* hayatım."

"İnsanların ne tepki vereceğini görme fırsatımız bile olmadı daha."

"Kırk yedi yıldır bu ülkeyi yönetiyorum, Catherine. Artık avucumun içi gibi bildiğimi düşünüyorum. Sana küçüklüğünden beri söylediğim gibi bulutlarda gezmekten vazgeçmenin vakti..."

"Herkes bir iki saniye susabilir mi?" dedi Bea. Ayaktaydı ve elinde Shaan'ın tableti vardı. "Bakın."

Bea, Kraliçe Mary ve Philip görebilsin diye tableti masaya hızlıca koydu. Diğerleri de ayağa kalkıp baktı.

BBC'de yayınlanan bir haber vardı ekranda ama ses kapalıydı. Alex ekranın alt kısmından kayan yazıyı okudu: ABDİO VE PRENS HENRY'YE DÜNYADAN DESTEK YAĞIYOR.

Ekrandaki görüntülere bakarken oda sessizliğe gömüldü. İnsanlar, New York'ta, Beekman'ın hemen önünde toplanmıştı, ellerinde gökkuşağı bayrakları ve BAŞKANIN OĞLU KALBİMİZDE gibi şeyler yazılı pankartlar vardı. Paris'te bir köprünün yanında asılmış bir afişte HENRY & ALEX BURADAYDI yazıyordu. Mexico City'de bir yerde alelacele bir duvar resmi yapılmıştı: mavi, mor ve pembe renklerle[80] Alex'in suratı boyanmıştı ve bir taç takıyordu. Hyde Park'ta gökkuşağı renkli İngiliz Bayrağı kuşanmış bir grup insan, dergilerden Henry'nin suratını kesip HENRY'YE ÖZGÜRLÜK yazılı pankartlarına yapıştırmışlardı. Saçları kısacık kesilmiş genç bir kadın *Daily Mail*'in binasının önünde camlara bakarak el hareketi çekiyordu. Beyaz Saray'ın önünde toplanmış bir grup gencin üzerinde keçeli kalemlerle yazdıkları HAYDİ TARİH YAZALIM! tişörtleri vardı.

Alex yutkunmaya çalıştı ama başaramadı. Başını kaldırıp Henry'ye çevirdiğinde onun da ona baktığını gördü, ağzı açık kalmış ve gözleri dolmuştu.

Prenses Catherine dönüp yavaşça odanın doğusundan yüksek camlara doğru yürüdü.

"Catherine, yapma..." diyordu Kraliçe ama o iki eliyle perdeleri tutup bir anda açtı.

Odaya bir anda ışık huzmeleri vurdu. Buckingham Sarayı'nın önündeki ağaçlı yolda toplanmış büyük bir grup pankartlar, afişler, onur bayrakları, Amerikan ve İngiliz bayrakları sallıyordu. Kraliyet düğününe gelen kalabalık kadar büyük değildi ama bir sürü insan vardı. Kaldırımları doldurup taşıran kalabalık demir kapılara kadar uzanmıştı. Alex ve Henry'ye arka kapıdan saraya giriş yapmaları söylendiği için bu kalabalığı görememişlerdi.

Henry dikkatlice pencereye yaklaştı. Elini kaldırıp parmaklarını pencerede gezdirirken, odanın diğer ucundaki Alex onu izledi.

Catherine, Henry'ye dönüp titrek bir sesle, "Ah, hayatım benim," dedi ve kendisinden yaklaşık otuz santimetre daha uzun olmasına

[80]Biseksüel Gurur Bayrağı renkleri. (ç. n.)

rağmen oğlunu göğsüne çekip ona sıkıca sarıldı. Alex arkasını dönmek zorunda hissetti; olan her şeye rağmen paylaştıkları bu an, tanık olmak için fazla kişiseldi.

Kraliçe boğazını temizledi.

"Bu, ülkenin çoğunluğunun ne gibi bir tepki vereceğini kesinlikle göstermez," dedi.

"*İsa adına*, anne," dedi Catherine, Henry'yi bırakıp koruma içgüdüsüyle arkasına aldı.

"İşte tam olarak bu yüzden görmeni istememiştim. Başka seçenekler sunulduğu sürece, gerçeği kabul edemeyecek kadar yumuşak kalplisin sen, Catherine. Bu ülkenin büyük bir çoğunluğu eski alışkanlıkları benimsiyor."

Catherine kendine çekidüzen verdi, masaya yaklaşırken dimdik duruyordu. Bu duruş, kraliyet eğitiminin bir parçası olsa da daha çok silahların çekilişini andırıyordu. "Tabii öyledir, anne. Kensington'daki lanet Toriciler[81] ve Brexit destekçisi ahmaklar bunu tabii ki istemiyor. Ama *olay* bu değil. Bir şeylerin değişemeyeceğini düşünecek kadar kararlı mısın? Değişmemesi *gerektiğini* hatta? Gerçek bir mirasımız olabilir şu an; umut, aşk ve değişim dolu bir miras. Aynı *boktan* kayıtsızlık ve II. Dünya Savaşı'ndan beri oynadığımız aynı angarya olmaya..."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," dedi Kraliçe Mary, soğuk bir tonla. Kırışıklıklarla dolu titrek eliyle hâlâ çay kaşığını tutuyordu.

"Altmış yaşına geldim, anne," dedi Catherine. "Artık bazı kuralları es geçsek diyorum?"

"Saygısız. Sana saygının *kutsallığından*..."

"Yoksa endişelerimi Parlamento'ya mı sunsam?" dedi Catherine öne eğilip, kalınlaştırdığı sesiyle Kraliçe Mary'nin suratına iyice yaklaştı. Alex, Catherine'in gözünde beliren parıltıyı o anda tanıdı. Henry'nin bu özelliğini hep babasından aldığını düşünmüştü, annesi hiç aklına gelmemişti. "İşçi Partisi artık eski alışkanlıkları bir kenara bırakmaya başlamamış mıydı? Merak ediyorum acaba gidip de sürekli unuttuğun toplantılardan, tam hatırlayamadığın ülke isimlerinden

[81] İngiltere siyasetinde Muhafazakâr Parti'ye verilen takma isim. (ç. n.)

bahsetsem, kırk yedi yılın sonunda İngiliz halkının senden beklediği hizmet süresini doldurduğunu düşünürler mi?"

Kraliçenin eli daha da şiddetli titriyordu artık ama çenesi hâlâ gergin ve sabitti. Odadan çıt çıkmıyordu. "Buna cüret edemezsin."

"Edemez miyim, anne? Görmek istediğine emin misin?"

Alex, Catherine dönüp Henry'ye baktığında, kadının yüzünde akan gözyaşları görmeyi beklemiyordu.

"Özür dilerim, Henry," dedi Catherine. "Seni yüzüstü bıraktım. Hepinizi bıraktım. Annenize ihtiyacınız vardı ama ben yanınızda olmadım. O kadar korkmuştum ki belki de en iyisinin bu olduğunu, sizin koruma altında olduğunuzu düşünmeye başlamıştım." Tekrar arkasındaki annesine dönüp devam etti: "Onlara bir bak, anne. Onlar aile mirasının birer parçası olan süs eşyaları değiller. Onlar benim *çocuklarım*. Kendi hayatım ve *Arthur'unki* üzerine yemin ederim ki senin bana hissettirdiğin şeyleri onların hissetmesine izin vereceğime seni tahttan indiririm daha iyi."

Gergin sessizlik, bitmek bilmeyen birkaç saniye boyunca devam etti.

"Bence hâlâ bazı..." diye lafa başladı Philip ama Bea masanın ortasındaki demliği kapıp onun kucağına döktü.

"Ah, *çok* özür dilerim Pip!" deyip onu omzundan tuttu ve ite kaka kapıya doğru götürdü. "Ah ne sakarım. Biliyor musun, çektiğim *kokainler* reflekslerimi mahvetmiş olmalı. Hadi gidip seni temizleyelim, tamam mı?"

Böylece Bea, Philip'i odadan çıkarmayı başardı, kendisi çıkarken de omzunun üzerinden Henry'ye bakıp eliyle tamamdır işareti yaptı.

Kraliçe, Alex'e ve Henry'ye baktı. Alex onun yüzündeki ifadeyi ancak şimdi anlayabilmişti: Kraliçe onlardan korkuyordu. Hayatı boyunca koruduğu şaşaalı mükemmel düzene ve statüye karşı bir tehdit olarak görüyordu onları. Korkmaktan öte *dehşete kapılmıştı*.

Catherine ise geri adım atmıyordu.

"Pekâlâ," dedi Kraliçe Mary, "sanırım bana pek fazla seçenek bırakmıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Ah, önünde bir seçenek var anne," diye cevapladı Catherine. "Her zaman bu seçeneğe sahiptin. Belki bugün doğru olan şeyi yaparsın."

Buckingham Sarayı koridorunda, kapı arkalarından kapanır kapanmaz, duvar halılarından birine yaslanıp gözlerinden yaş gelene ve nefes nefese kalana kadar deli gibi gülmeye başladılar. Henry, Alex'i tutup kendine çekti, öptü, sonra da, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye fısıldadı. Artık onları kimin gördüğü *hiç önemli değildi.*

Alex, gri caddede tuğla binalardan birinin yan tarafını süsleyen renk cümbüşünü gördüğünde uçuş pistine gidiyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdı Alex şoföre. "Dur! Durdur arabayı!"

Yakından bakınca tam anlamıyla kusursuzdu. İki kat yüksekliğindeydi. Alex, böyle bir şeyin nasıl bu kadar hızlı yapıldığına hayret etti.

Henry'yle birbirlerine baktıkları bir anın duvar resmiydi bu. Parlak sapsarı bir güneş, hale gibi hemen üstlerinde duruyordu ve Han ile Leia olarak resmedilmişlerdi. Henry, o bembeyaz tuniği giymişti, saçları parıldıyordu. Alex ise hırpani kaçakçının kıyafetlerini giymiş ve kemerine bir lazer silahı takmıştı. Bir soylu ve bir asi, birbirlerine sarılırken resmedilmişti.

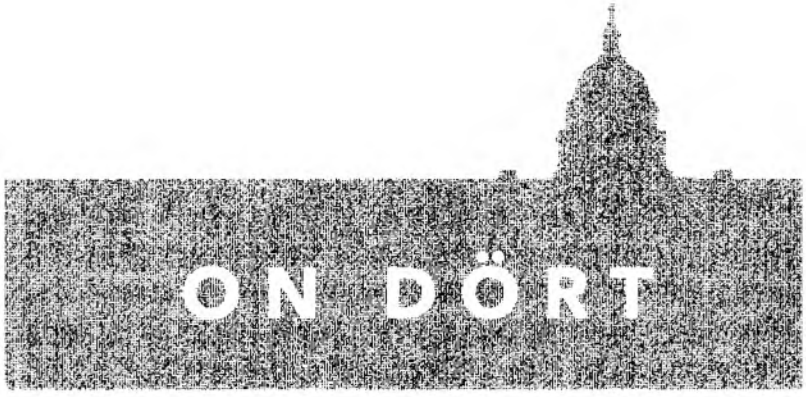
Telefonunu çıkarıp duvardaki resmin fotoğrafını çekti ve parmakları titreyerek bir tweet paylaştı: *Bana bir daha ihtimallerden bahsetmeyin.*

Atlantik üzerinde uçuşu devam ederken June'u aradı.

"Yardımın lazım," dedi Alex.

Hattın diğer ucunda June'un kalemini eline aldığını duyabiliyordu. "Ne gerekiyor?"

Jezebel @Jezebel

VİDEO: Dykes on Bikes[82] grubunun başkent ayağı, Westboro Baptist Kilisesi'nden[83] gelen protestocuları Pennsylvania Bulvarı boyunca kovaladı ve evet kulağa geldiği kadar muhteşem. **bit.ly/2ySPeRj**

21.15 - 29 Eyl 2020

Alex, Pennsylvania Bulvarı'na ilk kez ABD Başkanı'nın oğlu olarak çıktığında az daha çalılara düşüyordu.

Günün geri kalanı akıl almaz bir hızla geçmiş olsa da bu olayı çok net hatırlıyordu. Bindikleri limuzinin içini, deri koltukların nemli avuçlarında bıraktığı yabancı hissi, heyecandan tir tir titrerken dışarıda toplanan kalabalığa bakmak için nasıl cama yapıştığını hiç unutmamıştı.

Annesi o gün upuzun saçlarını başının arkasında bağlayarak, profesyonel ve şık bir şekilde topuz yapmıştı. Belediye başkanlığının ilk gününde, Meclis'teki ilk gününde ve Meclis Başkanlığı'na ilk başladığı gün saçları açıktı ama o gün saçlarını toplamayı tercih etmişti.

[82]Birçok farklı şehirde toplulukları bulunan, motosiklet sahibi lezbiyenlerin üye olduğu LGBT destekçisi kuruluş. (ç. n.)

[83]Özellikle LGBT karşıtı nefret söylemleriyle bilinen Amerikan kilisesi. (ç. n.)

Dikkat dağıtıcı hiçbir şey istemediğini söylemişti. Alex bu saçların onu ayakkabısında jilet saklayan, her an dövüşmeye hazır biri gibi gösterdiğini ve ona cesur bir hava verdiğini düşünmüştü. Ellen o gün ceketinin yakasındaki yirmi dört karatlık altın bir Amerikan bayrağı armasıyla, oğlunun karşısında oturmuş ve konuşması için hazırladığı notların üzerinden geçmişti. Alex annesiyle o kadar gurur duymuştu ki heyecandan ve coşkudan kusacak gibi hissetmişti.

Bir noktada bir takas yapılmıştı: Ellen ve Leo kuzey girişine, June ve Alex ise başka bir tarafa götürülmüştü. Alex'in özellikle hatırladığı birkaç şey vardı: Som gümüşten özel siparişle yaptırdığı X-Wing[84] kol düğmeleri. Yakından ilk defa gördüğü Beyaz Saray'ın batı duvarlarından birinde sıvaya kazınmış küçük bir oyuk. Ayakkabılarının açılmış bağcıkları. Eğilip bağcıklarını bağlarken heyecandan dengesini kaybetmesi ve June'un onu ceketinin arkasından yakalayıp yetmiş beş kameranın önünde dikenli çalılara kafaüstü düşmesini engellemesi.

Bir daha böyle heyecanlanmayacağına yemin ettiği an buydu işte. Ne Başkan'ın oğlu ne de yükselen siyasi yıldız Alex Claremont-Diaz olarak heyecandan kendini bu denli kaybedecekti.

Şimdi ise uluslararası bir seks skandalının merkezindeki isim ve İngiltere Prensi'nin erkek arkadaşı Alex Claremont-Diaz'dı ve yine kendini Pennsylvania Bulvarı'nda bir limuzinde bulmuştu. Dışarıda bir insan güruhu vardı ve Alex'in yine o günkü gibi midesi bulanıyordu.

Arabanın kapısı açıldığında June karşısında belirdi. Üzerinde HAYDİ TARİH YAZALIM! tişörtünden yazılı parlak sarı bir tişört vardı.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Hemen ileride adamın biri satıyor bunları. Kartını aldım. *Vogue* için yazacağım bir sonraki makalede ondan bahsedeceğim."

Alex ablasına doğru atıldı ve ona ayaklarını yerden kesecek bir şekilde sarıldı. June çığlık atıp kardeşinin saçını çekti ama çalıların arasına düşmekten kurtulamadılar. Alex'in kaderinde çalılara düşmek vardı belli ki.

[84] *Yıldız Savaşları* filmlerinde asilerin kullandığı savaş uçakları. (ç. n.)

Anneleri toplantılarla meşguldü, o yüzden Truman Balkonu'na çıkıp sıcak çikolata eşliğinde donut yiyerek birbirlerine olan biteni anlattılar. Pez iki grup arasında haber taşımaya çalışmıştı ama elinden ne kadarı gelebilirdi ki? June, ilk önce Alex ve Henry'nin uçaktaki telefon konuşmasının detaylarını öğrenince gözyaşlarına boğuldu, Henry'nin Philip'e karşı çıktığını öğrenince ikinci kez ağladı ve son ağlaması da Buckingham Sarayı'nın önündeki kalabalığı görünce oldu. Bunun üzerine telefonunu eline alıp, Henry'ye yüzlerce kalp emojisi yolladı, cevap olarak Henry ve Catherine'in şampanya içtiği, Bea'nin elektronik gitarda milli marşları "God Save the Queen"i çaldığı kısa bir video aldı.

Konuşmaları bitince June diğer konuya girdi. "Şöyle bir durum var. Son iki gündür kimse Nora'dan haber alamıyor."

Alex ablasına boş gözlerle baktı. "Nasıl yani?"

"Yani onu aramayı denedim, Zahra da denedi, Mike ve ebeveynleri de aradı, kimsenin telefonuna cevap vermedi. Dairesindeki korumalar evden hiç çıkmadığını söyledi. Görünüşe bakılırsa *iyiymiş* ama *meşgulmüş*. Bir kere de evine gitmeyi denedim ama kapıdaki görevliye beni içeri almamasını tembihlemiş."

"Bu...biraz endişe verici. Biraz da boktan bir durum."

"Evet, bence de."

Alex döndü ve korkuluklara doğru yürüdü. Şu anki durumunda Nora'nın şaşkın hallerine ve en iyi arkadaşının dostluğuna gerçekten ihtiyacı vardı. Ona en çok ihtiyacı olduğu (onun ve June'un *birlikte* ona en çok ihtiyaç duydukları) anda onu ortada bıraktığı için kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Özellikle de etrafında kötü şeyler olduğunda Nora'nın kendini karmaşık hesaplamalara gömme eğilimi vardı.

"Ha bu arada, benden istediğin şu iyilik, bak burada," dedi June. Kotunun cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp kardeşine uzattı.

Alex hızlıca ilk birkaç satıra göz gezdirdi.

"Aman Tanrım, böceğim," dedi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

June, biraz gergin görünüyordu. "Beğendin mi?" diye sordu. "Senin kim olduğunu, tarihteki yerini, konumunun senin için neyi ifade ettiğini... anlatmaya çalıştım."

Sözünü tamamlayamadı çünkü kardeşi tarafından kocaman bir sarılmayla ayakları yerden kesilmişti. "Mükemmel bir iş çıkarmışsın, June."

"Hey, Başkan'ın çocukları," dedi biri arkalarından aniden. Alex, June'u yere indirdiğinde, Amy'nin balkonu Oval Ofis'e bağlayan kapı boşluğunda durduğunu gördü. "Başkan sizi ofisinde görmek istiyor," dedi, sonra bir anda dikkati yüzlerinden kayıp, kulağındaki telsize gitti. "Donut'ları da getirmenizi söylüyor."

"Donut yediğimizi her seferinde nereden biliyor?" diye mırıldanarak tabağı aldı June.

"Bluebonnet ve Barracuda yanımda, ilerliyoruz," dedi Amy, kulağındaki cihaza dokunarak.

"Bu anlamsız takma adı seçmiş olmana hâlâ inanamıyoruz," dedi June, kardeşine. Alex kapıdan geçerken takılıp tökezledi.

Donut'lar biteli iki saat olmuştu.

Koltukta oturan June, elleriyle yapacak başka hiçbir şey bulamadığından Keds ayakkabısının bağcıklarını çözmüş, bağlamış, çözmüş ve yine bağlamıştı. Duvara dayanmış olan Zahra, telefonunda hızlı hızlı bir e-posta yazıp göndermiş, sonra bir tane daha yollamıştı. Hayes Masası'nın başında oturan Ellen, olasılık izdüşümlerine kafayı gömmüştü. Diğer koltukta oturan Alex ise tek tek herkesin ne yaptığını izlemişti.

Bir anda Oval Ofis'in kapıları ağzına kadar açıldı ve Nora yalpalayarak içeriye daldı.

Üzerinde HOLLERAN MECLİS'E '72 yazan çamaşır suyu lekeli bir hırka, yüzünde de on yıldır saklandığı kıyamet günü sığınağından ilk defa çıkan birinde oluşabilecek ışığa aşırı duyarlılık ifadesi vardı. Ellen'ın masasına doğru öyle bir depar attı ki az kalsın Abraham Lincoln büstüne çarpacaktı.

Alex çoktan ayağa fırlamıştı bile. "*Hangi* cehennemdeydin sen?"

Nora, masanın üzerine kalın klasörü koyduktan sonra Alex ve June'la yüz yüze geldi. "Tamam kızdığınızı biliyorum ki kızmaya da

kesinlikle hakkınız var ama..." iki eliyle masaya dayanıp çenesiyle klasöre işaret etti, "...iki gün evime kapanıp *bunun* üzerinde çalıştım ve ne olduğunu görünce kesinlikle kızgınlığınız geçecek."

Alex'in annesi şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Nora, tatlım, şeyi çözmeye çalışıyoruz..."

"*Ellen*," diye neredeyse bağırdı Nora. Oda anında sessizleşti ve Nora ne yaptığını fark edip donakaldı. "Efendim. Başkan. Lütfen. Bunu okumanız gerekiyor."

Alex annesinin iç çekip kalemini bırakmasını ve klasörü kendisine doğru çekmesini izledi. Nora masaya yığılacak gibi görünüyordu. Alex, karşı koltukta oturan June'a baktı, o da kendisi gibi durumdan bihaberdi.

"*Siktir*, vay anasını," dedi annesi, sesinde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ton vardı. "Bu yoksa..."

"Aynen," dedi Nora.

"Bir de şu?"

"Hı hı."

Ellen şaşkınlıkla bir elini ağzına götürdü. "Sen nasıl oldu da bunları *bulabildin?* Dur tekrar sorayım: *Sen* nasıl bunları bulabildin?"

"Tamam, şöyle ki," deyip masadan birkaç adım uzaklaştı Nora. Alex'in neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu ama belli ki ortada çok ciddi bir olay vardı. İki elini de alnında birleştiren Nora, volta atmaya başladı. "Haberlerin sızdığı gün, isimsiz birinden bir e-posta aldım. Paravan olarak kullanıyordu belli ki ve takip edilemez bir hesaptı. Denedim. İnanılmaz büyük bir dosya yığınına ait bir link yolladılar bana. Hacker olduklarını ve Richards'ın kampanyasının özel e-posta sunucusunun bütün içeriklerine erişimleri olduğunu söylediler."

Alex fal taşı gibi açılmış gözleriyle ona bakıyordu. "*Neye neye?*"

Nora ona dönüp, "Aynı tepkiyi verdim," dedi.

Kollarını bağdaştırmış bir şekilde Ellen'ın masasının arkasında bekleyen Zahra, lafını kesip, "Sen de gidip bunu doğru kanallara bildirmedin çünkü...?" diye sordu.

"Çünkü ilk başta gerçek olduğuna inanmadım. Ama doğru çıkınca da kimseye güvenemedim. Alex'in olaylarıyla kişisel olarak ilgili olduğum ve onların bulmaya zamanı olmayan şeyi benim en hızlı şekilde bulacağımı bildikleri için özellikle bana güvenip yolladıklarını söylediler."

"Neyi bulacağını?" dedi Alex, hâlâ lafı ağzından cımbızla alması gerektiğine inanamıyordu.

"Kanıt," dedi Nora. Artık sesi titremeye başlamıştı. "Richards'ın sana tuzak kurduğunun kanıtı."

Alex o anda orada değilmiş gibi, June'un küfür edip koltuktan kalktığını ve odanın bir köşesine yürüdüğünü duydu. Bacakları titremeye başladığı için o da sonra koltuğa oturmak zorunda kaldı.

"Gerçekleşen olayların bazılarından RNC'nin[85] sorumlu olduğundan şüphelenmiştik biz de," dedi Ellen. Masanın etrafından dönüp gri elbisesiyle Alex'in önünde diz çöktü, klasörü göğsünde tutuyordu. "Görevlendirdiğim birkaç kişi vardı ama bütün bu olayların, doğrudan Richards'ın kampanyasından gelebileceği hiç aklıma gelmemişti."

Klasörü alıp odanın ortasındaki sehpanın üzerine açtı.

Alex koltuktan halıya inip klasörün içindeki sayfalara bakmaya başladığında Nora, "Yüz binlerce e-posta vardı," diye açıkladı. "Yemin ediyorum üçte biri falan sahte hesaplardandı ama bir kod yazıp sayıyı yaklaşık üç bine düşürdüm, kalanları da tek tek elimle kontrol ettim. Alex ve Henry hakkındaki her şey burada."

Alex'in ilk fark ettiği şey kendi yüzü oldu. Bulanık, tam odaklanmamış, uzun mesafeden çekilmiş bir fotoğraftı, tanımak çok güçtü. Nerede olduğunu bile anlamak zordu, ta ki fotoğrafın kenarındaki şık fildişi perdeleri görene kadar. Henry'nin yatak odasıydı burası.

Fotoğrafın üstüne bakınca iki kişi arasında gönderilen bir e-postada eklenti olduğunu gördü. *Olumsuz. Nilsen bunun yeteri kadar net olmadığını söylüyor. P'ye Koca Ayak görüntülerine para vermediğimizi söylemen lazım.* Nilsen, Richards'ın kampanya yöneticisiydi.

[85]Republican National Committee'nin kısaltması: Cumhuriyetçi Ulusal Komite, ABD Cumhuriyetçi Partisi'nin yönetiminden sorumlu kuruluş. (ç. n.)

"Tüm e-postaları ve fotoğrafları kamuoyuna yayan Richards'mış, Alex," dedi Nora. "Kampanyadan çıktığın anda çalışmaya başlamışlar. Beekman'dan kamera kayıtlarını çalan hacker'ları işe alan bir firmayla çalışmışlar."

Alex'in yanında oturan Ellen çoktan fosforlu kaleminin kapağını çıkarmış ve sayfaların bazılarına sarı çizikler atmaya başlamıştı. Alex, sağ tarafında bir hareketlenme fark etti: Zahra da masanın başına gelmiş, o da kırmızı kalemiyle önemli kısımları çizmeye başlamıştı.

"Elimde banka hesap numarası falan yok ama maaş makbuzları, faturalar, hizmet isteği belgeleri var," dedi Nora. "Her şey burada, millet. Tüm işlemler arka kanallardan, aracı şirketlerden ve sahte isimlerden oluşuyor; dijital olarak buraya her şeyin izini bırakmışlar. Federal soruşturma açmaya yetecek kadar dokümana sahibiz, bu da finansal detayların araştırılmasını sağlayacaktır. Temelinde olay şu: Alex'i takip eden fotoğrafçılara ve sunucuya sızan hacker'lara iş veren şirketle çalışan Richards, sonra da üçüncü bir parti aracılığıyla her şeyi satın alıp *Daily Mail*'e satmış. Özel bir şirkete para verip Başkan'ın ailesinden birini takip ettirmiş ve başkanlık yarışını kazanmak için Beyaz Saray güvenliğini aşıp bir seks skandalı çıkarmaya çalışmış. Yani bu tamamen delilik..."

"Nora, biraz yavaş olur musun?" dedi June aniden, koltukların birine dönerek. "Lütfen."

"Pardon," diye yanıtladı Nora, kendini koltuğa sertçe bıraktı. "Bütün bunları inceleyebilmek için dokuz tane falan Red Bull içtim, sonra da normale döneyim diye otlu şekerlerden yedim, o yüzden şu an son sürat uçuyorum denebilir."

Alex gözlerini kapattı.

Önünde o kadar çok şey vardı ki hepsini bir anda sindirmek imkânsızdı ve öfkeliydi hatta *tepesi atmıştı* ama artık bir isim vardı ellerinde. Yapabileceği bir şey vardı. Dışarı çıkabilirdi. Bu ofisten hemen çıkabilir, Henry'yi arayabilir ve ona, "Güvendeyiz, en kötüsü geride kaldı," diyebilirdi.

Gözlerini tekrar açtı ve sehpadaki sayfalara baktı.

"Bunlarla ne yapacağız peki?" diye sordu June.

"Sızdırsak mesela?" diye bir öneride bulundu Alex. "WikiLeaks..."

"Onlara bir bok vermem," diye anında lafını kesti Ellen, başını bile kaldırmadan. "Hele sana yaptıklarından sonra asla. Bunlar bayağı sağlam şeyler. Çökerteceğim o şerefsizi. Gündemden düşmemesi lazım." Sonunda elindeki kalemi bıraktı. "Bunları basma sızdıracağız."

"Richards'ın kampanyasından biri bu e-postaların gerçek olduğuna onay vermeden büyük çaplı ve güvenilir hiçbir basın kuruluşu bunu yayımlamaz ki," diye belirtti June. "Bu tarz şeyler de aylar sürer."

Ellen, "Nora," dedi, sert bir bakışla, "bütün bunları sana gönderen kişiyi bulmak için yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

"Denedim," diye cevap verdi Nora. "Kimliklerini saklamak için gereken her şeyi yapmışlar." Elini cebine sokup telefonunu çıkardı. "Attıkları e-postayı size gösterebilirim."

Nora, telefonunu masanın ortasına koydu. E-posta tıpkı anlattığı gibiydi, en altında da karmaşık harfler ve rakamlardan oluşan bir imza vardı: *2021 GCB PST CSB IZ SĞ A1.*

2021 GCB.

Alex'in gözleri bu son satırda takılı kaldı. Telefonu eline aldı. Tekrar okudu.

"Hay lanet olsun."

Önündeki aptal sayılara bakmaya devam etti: 2021 GCB.

2021 Güney Colorado Bulvarı.

Denver'da çalıştığı o yaz ofislerine en yakın fast food restoranı olan Five Guys'ın adresiydi bu. Her hafta en az bir kere alması için gönderildiği sipariş, Alex'in hâlâ ezberindeydi. Pastırmalı cheeseburger, barbekü soğan, A.1. Sauce.[86] Alex lanet olası Five Guys siparişini ezberlemişti. Gülmeye başladığını fark etti.

Bu bir koddu ve sadece Alex için yazılmıştı: *Güvendiğim tek kişi sensin.*

"Bu bir hacker değil," dedi Alex. "Bunu sana Rafael Luna göndermiş. Al sana basın onayı." Annesine döndü: "Eğer onu koruyacağını garanti edersen, senin için her şeyi doğrulayacaktır."

[86]A.1. Sauce, Kraft Foods'un ürettiği bir biftek sosu markasıdır. (ç. n.)

[MÜZİKLİ GİRİŞ: DESTINY'S CHILD'IN 1999 YILINDA PİYASAYA ÇIKARDIĞI PARÇASI "BILLS, BILLS, BILLS"TEN 15 SANİYELİK ENSTRÜMANTAL KESİT]

SESLENDİRME: Bu bir Range Audio podcast'idir. Şu an New York Üniversitesi Anayasa Hukuku Profesörü Oliver Westbrook'un sunduğu *Bills, Bills, Bills*'i dinliyorsunuz.

[MÜZİKLİ GİRİŞ SONU]

WESTBROOK: Merhaba. Ben Oliver Westbrook ve her zamanki gibi yanımda çok sabırlı, yetenekli, güzel, merhametli, yokluğunda kaybolup yapayalnız bir şekilde kötü düşünceler denizine sürükleneceğim prodüktörüm Sufia var. Onu çok seviyoruz. Merhaba de, Sufia.

SUFIA JARWAR, PRODÜKTÖR, RANGE AUDIO: Merhaba, lütfen yardım gönderin.

WESTBROOK: Size her hafta Meclis'te olan biteni anlaşılır bir dille anlatmaya çalıştığım podcast'im *Bills, Bills, Bills*'i dinliyorsunuz.

Pekâlâ, şunu söylemem gerekiyor ki birkaç gün önce kafamda çok farklı bir yayın planı vardı ama son olanlardan sonra o planımı gerçekleştirmem mümkün görünmüyor.

Öncelikle *Washington Post*'un bu sabah yayımladığı haberi bir gözden geçirelim. Alex Claremont-Diaz ile Prens Henry arasındaki yazışmaların, Richards ekibi tarafından basına sızdırıldığı, Richards'ın seçim kampanyasında çalışan anonim bir kaynak tarafından doğrulandı. Bu da açıkça gösteriyor ki Jeffrey Richards ya da seçim kampanyasında önemli bir mevkide görev alan bir personel, Alex Claremont-Diaz'ın her hareketini izlemiş, onu takip ettirmiş, özel yazışmalarını ele geçirmiş ve tüm bulduklarını genel seçimde

Ellen Claremont'u alt etme savaşının bir parçası olarak *Daily Mail*'de yayımlatmış. Tüm bunlar ortaya çıktıktan sonra Senatör Rafael Luna, Richards'ın ekibinden ayrıldığını Twitter'da kamuoyuna duyurdu.

Pekâlâ. Vay be.

Öncelikle Richards'ın kampanyasından bilgi sızdıran anonim kişinin kimliği üzerinde konuşmaya gerek olmadığını düşünüyorum, belli ki Luna'ymış. Kesinlikle o. Buradan bakınca sanki en başından beri o kampanyanın bir parçası olmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Hatta belki de tam olarak böyle bir şey yapmak için o kampanyaya katılmıştır... Sufia, bunu söylemeye iznim var mı?

JARWAR: Yasaklar seni ne zaman durdurdu ki?

WESTBROOK: O da doğru. Neyse, işimize dönelim. Son günlerde Alex Claremont-Diaz'ın ve tabii Prens Henry'nin başına gelenlerin inanılmaz derecede rahatsız edici olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Bu konu hakkında böyle bir inceleme yapmak ucuz ve kötü hissettirse de bunu yapacağız. Benim fikrime göre bugün çıkan haberlerin sonucunda öne çıkan üç analiz şu şekilde:

Bir. ABDİO aslında yanlış hiçbir şey yapmamış.

İki. Jeffrey Richards görevde olan ABD Başkanı'na karşı acımasız bir komplo girişiminde bulunmuş. Seçimi kaybettiğinde açılacak federal soruşturmayı dört gözle bekliyorum.

Üç. 2020 başkanlık yarışının en akla gelmeyecek kahramanı Rafael Luna olabilir.

Bir konuşma yapılmalıydı.

Basit bir açıklama değil, uzun bir konuşma yapılması gerekiyordu.

Balkonda June'un Alex'e verdiği katlanmış kâğıdı elinde tutarken, "Bunu sen mi yazdın?" diye sordu anneleri. "Basın sözcüsünün hazırladığı bildirgeyi boş verip bunu yazmanı Alex mi söyledi sana?" June

dudağını ısırarak başıyla onayladı. "Bu... Bu gerçekten *çok iyi*, June. Neden bütün konuşmalarımızı sen yazmıyorsun ki?"

Batı Kanadı'ndaki brifing odası yeterince samimi hissettirmemişti, o yüzden basın çalışanlarını giriş kattaki Diplomatik Kabul Odası'na davet etmişlerdi. Roosevelt'in yıllar önce şömine başındaki sohbetlerini kaydettiği odaydı burası ve Alex burada bir konuşma yapacak; insanların gerçekleri öğrendikten sonra ondan nefret etmeyeceğini umacaktı.

Bu yayın için Londra'dan Henry'yi de getirtmişlerdi. Konuşma boyunca tam olarak Alex'in omuz hizasında, sağlam ve kendinden emin bir şekilde duracaktı; bir siyasetçinin eşinin her zaman yanında durduğu gibi. Alex'in zihni olacaklar hakkında düşünmeden edemiyordu. Bir saat sonra Amerika'nın her yerinde milyonlarca televizyonda kendi yüzü, sesi ve June'un kelimeleri olacaktı; yanında da Henry görünecekti. Herkes öğrenecekti. Herkesin zaten haberi vardı ama tam olarak olması gereken şekilde *öğrenmemişlerdi.*

Bir saat içinde, Amerika'daki her insan ekrana bakıp Başkan'ın oğlunu ve onun erkek arkadaşını görebilecekti.

Ayrıca okyanusun ötesinde aile yemeklerinden, barda içtikleri biradan veya evde geçirdikleri sessiz bir akşamdan başlarını kaldıran neredeyse bir o kadar insan, en genç prenslerini, Beyaz Atlı Prens'i görecekti.

Vakit gelmişti. 2 Ekim 2020, bütün dünya onları izleyecek ve tarih onları ömür boyu bu şekilde kaydedecekti.

Alex, Güney Bahçe'de, altında ilk kez öpüştükleri Kennedy Bahçesi'nin ıhlamur ağaçlarını görebildiği bir yerde Henry'yi bekliyordu. Büyük bir gürültü, rüzgâr ve pervaneleriyle Marine One yere indi, sonra da baştan ayağa Burberry giyinmiş olan Henry savaşta yaralanmış ülkelerin yaralarını sarmaya gelmiş gibi görünen cesur bir kahraman edasıyla ve rüzgârın da etkisiyle son derece havalı görünerek helikopterden çıktı. Alex gülmekten kendini alamadı.

Helikopterin gürültüsünün arasından, "Ne var?" diye bağırdı Henry, Alex'in suratındaki ifadeyi görünce.

"Benim hayatım kozmik bir şaka ve sen gerçek bir insan değilsin," dedi Alex gülerek.

Henry tekrar, "*Ne?*" diye bağırdı.

"Dedim ki çok güzel görünüyorsun bebeğim!"

Sonra merdiven altında bir yerde öpüşmek için gözden kayboldular, ta ki Zahra onları bulup Henry'yi kameralara hazırlansın diye sürükleyene kadar. Kısa bir süre sonra da Diplomatik Kabul Odası'na götürülüyorlardı, vakit gelmişti.

Vakit gelmişti.

Henry'nin içini dışını tanıdığı, kendini keşfettiği, daha ne kadar çok şey öğrenmesi gerektiğini anladığı upuzun bir yıl olmuştu ve gidip, kürsüye çıkıp, kendinden emin bir şekilde her şeyi doğrulamasının vakti gelip çatmıştı.

Hissettiği hiçbir şeyden korkmuyordu. Dile getirmekten de korkmuyordu. Tek korktuğu şey, bunu yaptıktan sonra yaşanacak olanlardı.

Henry iki parmağıyla nazikçe avucuna dokundu.

"Hayatımızın geri kalanına beş dakika," dedi gülerek.

Karşılık olarak Alex ona döndü, başparmağını kravatının hemen altındaki köprücük kemiklerinin oradaki boşluğa dayadı. İpek kravatı mordu ve Alex onun nefesini hissediyordu.

"Sen benim," dedi, "aklıma gelen en kötü fikirsin."

Henry'nin dudaklarına minik bir tebessüm yayıldı ve Alex onu öptü.

BAŞKAN'IN OĞLU ALEXANDER CLAREMONT-DIAZ'IN
BEYAZ SARAY SÖYLEVİ,
2 EKİM 2020

Günaydın.

Ben Amerika'nın bir çocuğuyum, her zaman oldum ve olmaya da devam edeceğim.

Beni siz büyüttünüz. Texas'ın çayırlarında ve tepelerinde büyüdüm ama daha araba kullanmayı öğrenmeden

otuz dört eyalet gördüm. Beşinci sınıfta midemi üşüttüğümde, annem okula göndereceği notu Başkan Yardımcısı Biden'dan gelen bir tatil kutlaması kartının arkasına yazmıştı. Üzgünüm, efendim... çok acelemiz vardı ve o an bulabildiği tek kâğıt oydu.

İlk konuşmamı Philadelphia'daki Demokratik Ulusal Kongre'de annemi başkan adayı olarak sahneye davet ederken yapmıştım; henüz on sekiz yaşındaydım. Bana tezahürat yaptığınızı hatırlıyorum. Genç ve ümit doluydum ve siz benim Amerikan rüyasına kavuşmamı sağladınız: Karmaşık, güzel ve dayanıklı bir aileye sahip, iki dil konuşarak büyüyen bir erkek çocuğunun Beyaz Saray'da yaşayabileceğini gösterdiniz.

Siz yakama Amerikan bayrağını taktınız ve bana yanımda olduğunuzu hissettirdiniz. Karşınızda durduğum şu anda da sizi hayal kırıklığına uğratmadığımı ümit ediyorum.

Ben yıllar önce bir prensle tanıştım ve o zaman fark etmemiş olsam da onu da onun ülkesi büyütmüştü.

Henry ve ben bu senenin başından beri beraberiz. Birçoğunuzun okuduğu gibi, ikimiz de bunun ailelerimiz, ülkelerimiz ve geleceğimiz için ne anlama geldiği konusunda sorunlar yaşadık. İkimiz de ilişkimizi kamuoyuyla kendi şartlarımızda paylaşmak için yeteri kadar süremiz olsun diye uykularımızı kaçıran fedakârlıklarda bulunduk.

Ancak bize bu özgürlük verilmedi.

Ama gerçek aynı zamanda şu kadar basit: Aşk hiçbir şeye boyun eğmez. Amerika buna her zaman inanmıştır. Bu yüzden de bugün burada, başkanların durduğu yerde durmaktan ve onu, Jack'in Jackie'yi, Lyndon'ın Lady Bird'ü[87] sevdiği gibi sevdiğimi söylemekten utanç duymuyorum. Bir miras sırtlanan her insan, bu mirası

[87] (İng.) "Uğurböceği"; Amerikan Başkanı Lyndon Jackson'ın karısı Claudia Alta Johnson'ın takma ismi. (ç. n.)

kiminle paylaşacağına dair bir eş tercihi yapar ve bu eşi de Amerikan halkı gönüllerinde, anılarında ve tarih kitaplarında sayar ve sever. Amerika: Benim tercihim o.

Birçok Amerikalı gibi, ben de sonuçlarından korktuğum için bunu dile getirmekten çekinmiştim. Benim gibi tereddüt yaşayan başka insanlar da varsa onlara şunu söylemek isterim: Sizi anlıyorum. Ben de sizden biriyim. Benim Beyaz Saray'da bir yerim olduğu sürece sizin de olacak. Ben ABD Başkanı'nın oğluyum ve biseksüelim. Tarih bizi unutmayacak.

Eğer Amerikan halkından bir tek şey isteme şansım olsaydı o da şu olurdu: Lütfen, benim yaptıklarımın kasım ayındaki kararınızı etkilemesine izin vermeyin. Bu yıl yapacağınız seçim, benim yapabileceğim, söyleyebileceğim her şeyden daha önemli ve önümüzdeki seneler için bu ülkenin kaderini belirleyecek olan sizsiniz. Annem, yani başkanınız, dört yıl daha gelişmemiz, ilerlememiz ve refah içinde olmamız için her Amerikalının hak ettiği savaşçı ve koruyucudur. Lütfen, benim yaptıklarımın bizi geriye götürmesine izin vermeyin. Basından, bana ya da Henry'ye odaklanmak yerine kampanyaya, yasalara ve bu seçimden etkilenecek milyonlarca Amerikalının hayatlarına ve geçim şartlarına odaklanmalarını rica ediyorum.

Son olarak, umuyorum ki Amerikan halkı benim hâlâ onların büyüttüğü bir çocuk olduğumu unutmaz. Ben hâlâ Texas'ın Lometa şehrinin, California'nın San Diego şehrinin ve Meksika'nın başkenti Mexico City'nin bir parçasıyım. Philadelphia'da sahneye çıktığım o gün yaptığınız tezahüratları hâlâ hatırlıyorum. Her sabah kalktığımda evlerinizi, şehirlerinizi ve Idaho'da, Oregon'da ve Güney Carolina'daki konferanslarda tanıştığım aileleri düşünüyorum. Sizin için o zaman ifade ettiğim şey neyse şu anda da Başkan'ın oğlu olarak ondan farklı değilim, başka türlüsünü düşünmek aklımın ucundan bile geçmez. Eylemlerimle ve sözlerimle sizin

aklınızdaki Alex olmaya devam edeceğim. Ocak ayındaki Yemin Töreni zamanı geldiğinde bu gerçek değişmeden devam edecek.

Konuşmadan sonraki yirmi dört saat Alex için tamamen bulanıktı ama birkaç anı ömrü boyunca asla unutmayacaktı.

Birinci an: Ertesi sabah, ağaçlı yolda kalabalık bir grup toplanmıştı, o ana kadarki en büyük güruhtu. Alex güvenlik sebebiyle sarayda kalmıştı ama o, Henry, June, Nora ve üç ebeveyni ikinci kattaki oturma odasında toplanıp CNN'in canlı yayınını izlemişlerdi. Alex, yayının ortasında, tezahüratlar yapan kalabalığın önünde duran Amy'yi görmüştü. June'un üzerine gördüğü HAYDİ TARİH YAZALIM! tişörtünden giymişti, yakasına da trans bayrağı rozeti takılıydı. Onun yanında Cash vardı; Amy'nin karısını sırtına almıştı. Alex, Amy'nin karısının, Amy'nin uçakta işlediği kot ceketi giydiğini fark etti, üzerindeki işleme panseksüel bayrağı renklerindeydi. Alex sevinçten öyle bir çığlık attı ki kahvesini George Bush'un en sevdiği halıya döktü.

Bir başka an: Senatör Jeffrey Richards aptal Sam the Eagle[88] suratıyla CNN'e çıkmış ve devlet kurucularının yapılandırdığı bu kutsal topraklarda oğlunun yaptığı şeylerden dolayı Başkan Claremont'un geleneksel aile değerleri konularında tarafsız kalıp kalamayacağını tartışmıştı. Sonra da uydu bağlantısıyla Senatör Oscar Diaz yayına katılıp, Başkan Claremont'un asıl değerinin anayasayı muhafaza etmek olduğunu ve Beyaz Saray'ın devlet kurucuları tarafından değil, köleler tarafından inşa edildiğini anlatmıştı.

Bir başka an: Rafael Luna'nın, masasındaki kâğıtlardan başını kaldırıp kapısında duran Alex'i görünce yüzünde oluşan ifade.

"Senin için çalışan birilerinin olmasının ne anlamı var ki?" diye sordu Alex. "Şu ana kadar kimse buraya girmeme engel olmaya çalışmadı."

Luna okuma gözlüğünü takmıştı ve haftalardır tıraş olmamış gibi görünüyordu. Endişeli bir şekilde gülümsedi.

[88]Genellikle milliyetçi ve disiplinli karakteriyle tanınan bir *Susam Sokağı* kukla karakteri. (ç. n.)

Alex mesajın şifresini çözdükten sonra annesi doğrudan Luna'yı arayıp eğer Richards'ı çökertmesine yardım ederse, onu soruşturma olmadan tüm suçlamaların dışında tutacağını söylemişti. Alex, babasının da Luna'yla iletişim halinde olduğunu biliyordu. Luna, Alex'in annesinin de babasının da ona kin beslemediğini biliyordu ama yine de olan bitenlerden bu yana ilk kez konuşuyorlardı.

"Eğer işe giren herkese daha ilk günlerinde senin girişinin tamamen serbest olduğunu söylemediğimi sanıyorsan kendini çok iyi tanımıyorsun demektir."

Alex gülümsedi, arka cebine uzanıp bir paket Skittles çıkardı ve yavaşça Luna'nın masasına fırlattı.

Luna pakete baktı.

Sandalye o günlerde masasının yanında duruyordu, çekip yer açtı.

Alex henüz ona teşekkür etme fırsatı bulamamıştı ve tam olarak nereden başlayacağını da bilmiyordu. Yapması gereken ilk şeyin bu olduğunu da düşünmüyordu. Luna'nın paketi yırtıp şekerlemeleri kâğıtların üstüne boşaltmasını izledi.

Havada asılı kalmış bir soru vardı ve bunu ikisi de sezebiliyordu. Alex sormak istemiyordu, Luna'yı daha yeni geri kazanmışlardı. Cevap ortaya çıkınca onu tekrar kaybetmekten korkuyordu. Ama aynı zamanda bilmek zorundaydı.

"Haberin var mıydı?" diye sordu nihayet. "Olay olmadan önce, onun ne yapacağını biliyor muydun?"

Luna gözlüğünü çıkarıp kederli bir şekilde not defterinin üzerine bıraktı.

"Alex, bana olan güvenini tamamen yok ettiğimin farkındayım, o yüzden bunu sorduğun için seni suçlamıyorum," dedi. Dirseklerinin üzerine eğildi, kurduğu göz teması sağlam ve netti. "Ama eğer bilseydim böyle bir şeyin başına gelmesine asla ve asla izin vermezdim. Asla. Duyulana kadar hiçbir şeyden haberim yoktu. Aynı senin gibi."

Alex aldığı derin nefesi, yine derin bir şekilde verdi.

"Pekâlâ," dedi ve Luna'nın arkaya yaslanışını izledi ve yüzündeki, eskisine göre daha derin olan çizgilere baktı. "Ne oldu o zaman?"

Luna boğazının derinlerinden gelen hırıltılı bir sesle iç çekti. Öyle bir sesti ki Alex'e göl evinde babasının Luna'yla ilgili söylediklerini hatırlatmıştı. Luna'nın hayatıyla ilgili bilmediği bir sürü şey olduğunu söylemişti.

"Pekâlâ," diye söze başladı Luna. "Richards'ın yanında staj yaptığımı biliyor muydun?"

Alex gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Luna tatsız bir şekilde güldü. "Tabii, duymamışsındır. Richards bütün kanıtları yok ettiğinden emin oldu. Ama evet, 2000'de onun stajyeri olarak çalıştım. On dokuz yaşındaydım. Utah'ta hâlâ başsavcı olduğu dönemlerdi. Profesörlerimden birisi yaptığı bir iyiliğin karşılığı olarak beni yanına almasını rica etmişti."

Luna özellikle düşük pozisyonda çalışan personellerin arasında geçen dedikodulardan bahsetti. "Genellikle kadın stajyerlerdi ama bazen Luna gibi iyi görünümlü erkekler de vardı. İş çıkışı *Richards'la bir şeyler içtikleri sürece* yanında çalışanlara verdiği sözler vardı: Onlara yol gösterecekti, eğitim verecekti ve önemli kişilere ulaşmalarını sağlayacaktı. Richards daha bu teklifi yaparken bile "hayır"ı cevap olarak kabul etmediğini ima ederdi."

"O zamanlar *hiçbir* şeyim yoktu," diye devam etti Luna. "Ne param ne ailem ne tanıdığım ne de tecrübem vardı. Bu dünyaya girmek için tek şansımın bu olduğunu ve belki de kötü niyetli olmadığını düşünmüştüm."

Luna duraksayıp derin bir nefes aldı. Alex'in midesi ezilip büzülüyor, kendini gittikçe daha da rahatsız hissediyordu.

"Bana bir araç yollattı, bir otelde buluştuk ve beni sarhoş etti. İstedi ki... Denediği şey..." Luna suratını buruşturarak cümlesini tamamlayamadı. "Neyse. Kurtuldum bir şekilde. Eve vardığım anı hatırlıyorum, ev arkadaşım suratıma bir kez bakıp elime bir sigara tutuşturmuştu. Sigaraya ilk başladığım gün o gündü bu arada."

Bu sırada masasındaki Skittles şekerlemelere bakıyor, kırmızıları turunculardan ayırıyordu. Cümlesi bitince acı bir tebessümle Alex'e baktı.

"Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi işe gittim. *Mola odasında* onunla *havadan sudan* konuştum çünkü her şeyin iyi olmasını istiyordum, kendimden nefret etmemin en büyük sebebi de bu zaten. Sonra bana yeniden e-posta attı, ben de odasına gidip beni rahat bırakmazsa bu durumu basına duyuracağımı söyledim. İşte o zaman ortaya *dosyayı* çıkardı.

"Dosyaya 'sigorta poliçesi' diyordu. Gençliğimde yaptığım her şeyden haberi vardı; evden nasıl atıldığımı, Seattle'da gençler için yapılmış bir sığınma evinden nasıl kovulduğumu biliyordu. Ailemin kayıt dışı olduğunu bile öğrenmişti. Olanlar hakkında tek kelime bile edersem, siyasette bir kariyer yapmayı bırak, hayatımı mahvedeceğini söyledi. Hatta bununla kalmayıp *ailemin* hayatını da mahvedeceğini ekledi. Ben de lanet çenemi kapadım tabii."

Tekrar göz göze geldiklerinde Luna'nın bakışları buz gibi ve keskindi. Sertçe kapanmış bir pencere gibi.

"Ama yaşananları asla unutmadım. Senato odasında onu her gördüğümde bana sanki *ona* bir şey borçluymuşum gibi bir bakış atardı çünkü eline beni mahvetme fırsatı geçmiş ama bunu kullanmamıştı. Başkanlığı kazanmak için elinden gelen her türlü pisliği yapacağını biliyordum ve bunu engelleyecek güce sahipken lanet bir *sapığın* ülkedeki en kudretli insan olmasına göz yumamazdım."

Luna sandalyesini çevirdi, omuzlarında biriken kar tanelerini silkeliyormuş gibi hafifçe titredi ve masadan birkaç şekerleme alıp ağzına attı. Rahat davranmaya çalışıyordu ama elleri titriyordu.

Richards'ı televizyonda Gençlik Meclisi programını konuşurken gördüğünde kararını verdiğini anlattı. Eğer kampanyaya erişimi olursa, bu tacize dair kanıt bulup basına sızdırabileceğini düşünmüştü. Yaşı, Richards'ın tecavüz etmek istemeyeceği kadar büyük olsa da onu oyuna getirebilirdi. Ellen'ın seçimleri kazanamayacağını düşündüğüne ve kampanyaya katılması karşılığında Hispaniklerin ve ılımlı kesimin oyunu kazanabileceğine dair onu ikna edebilirdi.

"O kampanyada çalıştığım her dakikayı kendimden nefret ederek geçirdim ama boş durmayıp sürekli kanıt aradım. Çok da yaklaşmıştım. O kadar odaklanmıştım, kafayı bununla o kadar bozmuştum ki... seninle ilgili fısıltılara hiç dikkat edemedim. Hiçbir fikrim

yoktu. Ama yazışmalar ve fotoğraflar yayımlanınca her şeyi anladım. Sadece nasıl yaptıklarını kanıtlayamıyordum. Sunuculara erişimim vardı. Teknik kısma çok hâkim olmasam da gençliğimin anarşist dönemlerinde, devasa bir bulut deposunun nasıl yapıldığını bilen insanları tanıyacak seviyeye gelmiştim. Öyle bakmasana be, *o kadar* da yaşlı değilim."

Alex kahkaha attı, Luna da ona katıldı. Odadaki gergin hava gidince ikisi de rahat bir nefes aldı.

"Neyse, bildiğim her şeyi doğrudan sana veya annene iletmek onu ifşa etmenin en hızlı yoluydu, Nora'nın da bunu yapabileceğini biliyordum. Senin de beni anlayacağını da biliyordum."

Luna durdu, ağzındaki şekerlemeyi emdi. Alex bir şey sormaya karar verdi.

"Babam biliyor muydu?"

"Benim üç taraflı çalışacağımı mı? Hayır, kimse bilmiyordu. Personelimin yarısı planımı bilmedikleri için işten ayrıldı. Kardeşim aylardır benimle konuşmuyor."

"Onu sormuyorum. Richards'ın sana yaptıklarını biliyor muydu?"

"Alex, baban dünyada bunları bilen tek kişi," dedi. "Ben bana yardım edilmesine bile izin vermezken o bana elini uzattı, bu yüzden ona olan minnetim asla bitmeyecek. Baban benden Richards'ın yaptıklarını ortaya çıkarmamı istemişti ancak ben bunu başaramadım. Kariyerim uğruna almaya değer bir risk olmadığını söyledim ama dürüst olmak gerekirse yirmi sene önce Meksikalı eşcinsel bir çocuğun başına gelen bir olayın Richards'ın seçmenlerini etkilemeyeceğini düşünüyordum. Kimsenin bana inanacağını sanmıyordum."

"Ben sana inanıyorum," dedi Alex hemen. "Keşke ne işler peşinde olduğunu bana ya da herhangi birine söyleseydin."

"Beni durdurmaya çalışırdın," dedi Luna. "Hepiniz çalışırdınız."

"Yani... Raf, delice bir plan bu."

"Biliyorum ve sebep olduğum hasarı tamir etmeyi başarıp başaramayacağımdan da emin değilim ama açıkçası umurumda da değil. Yapmam gerekeni yaptım. Ölsem de Richards'ın kazanmasına göz

yumamam. Benim hayatımın özeti mücadele etmek ve karşı koymak. Ben de en iyi bildiğim şeyi yaptım."

Alex bir süre düşündü. Luna'yı anlayabiliyordu; onun kafasından geçenler, Alex'in kendi kendine yaşadığı çatışmaların aynısıydı. Londra dönüşü yaşananlardan sonra durup düşünmek için kendine hiç fırsat vermediğini fark etti: LSAT sonuçları bir zarfın içinde hâlâ odasındaki masada, eşyalarının arasına sıkıştırılmış bir şekilde duruyordu. Yapabileceğinin en iyisini yapmanın yolu nedir?

"Özür dilerim bu arada," dedi Luna. "Sana söylediğim şeyler için." Hangi söyledikleri olduğunu açıklaması gerekmiyordu. "Ben... berbat haldeydim."

Alex, "Sorun yok," diye yanıtladı bütün içtenliğiyle. Daha ofisine bile girmeden affetmişti Luna'yı ama özrünü de takdir etmişti. "Ben de özür dilerim. Ama aynı zamanda, bütün bunlardan sonra bana bir daha 'velet' diyecek olursan canına okurum ona göre."

Luna içtenlikle kahkaha attı. "Bak, ilk büyük seks skandalını yaşadın. Artık velet değilsin."

Alex başını sallayarak onayladı, oturduğu yerde gerildi ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Richards'la işlerin böyle olmak zorunda olması bok gibi. Onu şimdi ifşa etsen bile heteroseksüel insanlar, aslında konuyla ilişikleri olmasın diye homofobik piçlerin gizli gey olarak kalmalarını isterler. Sanki yüz vakadan doksan dokuzu nefret dolu yobaz bunağın teki değilmiş gibi."

"Aynen... Hem de otele götürdüğü tek erkek stajyer benim galiba. Bütün lanet sapıklar aynı işte; işin cinsellikle hiçbir alakası yok, tamamen güç sahibi olmakla ilgili."

"Tüm bu olanlardan sonra bir şeyler söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu Alex.

"Bu konuyu çok düşündüm." Luna öne eğildi. "Çoğu insan bilgi sızdıranın ben olduğumu az çok anladı zaten. Sanırım er ya da geç zaman aşımı olmadan ortaya hakkımda iddialar atılacak. O zaman meclis soruşturması başlatabiliriz. *Devasa* bir soruşturma olur hem de. İşte *o zaman* bir fark yaratmış oluruz."

"'Biz' diyorsun," dedi Alex.

"Ben ve hukuk tecrübesi olan birisi," dedi Luna.

"Bu bir ipucu mu?"

"Bir öneri," dedi Luna. "Hayatın için ne yapman gerektiğini sana söyleyecek değilim. Kendi pisliğimi toplamakla meşgulüm. Şuna bak." Gömleğinin kolunu sıvadı. "Nikotin bandı, bebeğim."

"İnanmam," dedi Alex. "Gerçekten bırakacak mısın?"

"Ben değiştim artık, geçmişimden gelen sorunlar bana yük olmuyor," dedi Luna ağırbaşlı bir tavırla, bir şeyleri uzaklaştırır gibi bir el hareketi yaptı.

"Seni pislik, gurur duydum."

"Hola,"[89] dedi kapının eşinde duran biri.

Alex'in babasıydı bu, kot pantolon ve tişört giymişti, bir elinde de altılı bira vardı.

"Oscar," dedi Luna sırıtarak. "Biz de tam itibarımı nasıl yok ettiğimden ve siyasi kariyerimi nasıl mahvettiğimden bahsediyorduk."

"Öyle mi?" dedi Oscar, sandalyelerden birini masaya doğru sürükledi ve biraları dağıttı. "Kulağa tam *Los Bastardos*'luk bir iş gibi geliyor."

Alex birasını açtı. "Ayrıca bu seçimleri nasıl mahvedeceğimi de konuşabiliriz çünkü ben Beyaz Saray'ın özel e-posta sunucusunun zayıflığını gözler önüne seren, tek kişilik bir biseksüel harabeyim."

"Öyle mi dersin?" dedi babası. "Yok ya. Hadi ama. Seçimin bir e-posta sunucusuna dayanarak sonuçlanacağını hiç sanmıyorum."

Alex tek kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Eğer Richards'ın insanların aklına şüphe tohumlarını ekecek biraz daha vakti olsaydı, dediğin şey olabilirdi ama şu an durum öyle değil. 2016 yılında olsaydık ve Amerika daha önce bir kadın başkan seçmemiş olsaydı, dediğin şey yine olabilirdi. Eşcinsel kimliğini gizlemeyen bir adamın Amerikan tarihi boyunca ilk defa meclise seçilmesinden sorumlu üç pislikle şu an bu odada oturuyor olmasaydım, dediğin şey belki yine olabilirdi." Alex "Vuhuu!" diye tezahürat etti,

[89](İsp.) "Merhaba." (ç. n.)

Luna da başını selamlar gibi eğip birasını kaldırdı. "Ama durum bunların hiçbiri değil. Sonuç olarak yeniden seçildikten sonra annenin başında yine bir sürü bela olacak, orası kesin ama o, başının çaresine bakar."

"Bak bak," dedi Luna elindeki birayı ağzına götürerek, "her şeye bir cevabın var, ha?"

"Herkes felaket tellallığı yaparken, bu kampanyada birinin soğukkanlılığını koruması gerek. Her şey çok güzel olacak. Buna inanıyorum ben."

"Peki ya ben?" diye sordu Alex. "Dünyadaki her gazetede haberim çıktıktan sonra siyasette kariyer yapabilir miyim?"

"Hakladılar seni," dedi Oscar omuz silkerek. "Olur öyle. Zaman ver biraz. Tekrar denersin."

Alex güldü ama içinde bir yerlerde tanımlayamadığı bir duygu vücut bulmuştu; Claremont değil de Diaz kökeninden gelen, iyi ya da kötü diyemeyeceği ama farklı olduğunu hissettiği bir duygu.

Beyaz Saray'da kaldığı sürede Henry'ye bir oda verildi. Kendi tarafındaki hasar kontrolünü saptamak için İngiltere'ye dönmeden önce Kraliçe, sarayda iki gün daha kalmasına izin vermişti. Catherine olaylara dâhil olduğu için bir kez daha şanslı çıkmışlardı çünkü Alex, Kraliçe'nin normalde olsa bu kadar cömert davranmayacağından oldukça emindi.

İşte özellikle bu olaylar sebebiyle Henry'nin kaldığı, geleneksel olarak kraliyet misafirlerine ayrılan odanın isminin Kraliçe'nin Yatak Odası olması çok komikti.

"Bu oda biraz... fazla pembe, değil mi?" diye mırıldandı Henry, uykulu bir şekilde.

Federal tarzda döşenen odada pembe duvarlar, gül desenli halılar ve pembe nevresimler vardı. Sandalyeden oturma alanındaki koltuklara ve dört direkli yatağın cibinliğine kadar her eşya pembenin tonlarındaydı.

Alex'i büyüten her insan, onlar bir yatağı paylaştıklarında yaptıkları şeyleri internete düşen e-postalardan en ince detayına kadar okumamış gibi Henry, Alex'in odasında değil de misafir odasında kalmayı, "Çünkü annene saygı duyuyorum," diyerek kabul etmişti. Alex böyle şeylere takılmazdı ama koridorun hemen ucundaki Doğu Yatak Odası'ndan sessizce onun yanına geldiğinde Henry'nin gönülsüzce söylenmesinden keyif aldığı kesindi.

Sonbaharın ilk esintileri dantelli perdelerin arasından odaya girerken, yarı çıplak ve yorganın altında birbirlerine sarılıp ısınmış bir şekilde uyandılar. Göğsünden gelen hafif mırıltılarla, Alex yorganın altındaki vücudunu boylu boyunca Henry'ye bastırdı, sırtını Henry'nin göğsüne yapıştırdı, tabii poposunu da...

Henry, "Ah, selam," diye mırıldandı ve temas üzerine kalçalarını sıktı. Henry onun yüzünü göremiyordu ama Alex yine de gülümsedi.

Alex, "Günaydın," dedi ve hafifçe kalçalarını titretti.

"Saat kaç?"

"Yedi otuz iki.

"İki saat sonra uçağım var."

Alex boğazından hafif bir ses çıkarıp arkasını döndü. Gözlerini henüz yarım yamalak açmış olan Henry'nin yüzü yumuşacık ve hemen yanıbaşındaydı. "Seninle gelmem gerekmediğine emin misin?"

Henry başını yastıktan kaldırmadan sallayınca yanakları ezilip büzüldü. Çok tatlıydı. "Dünyadaki herkesin okuduğu e-postalarda kraliyeti ve kendi aileni eleştiren sen değildin. Bu durumu tek başıma halletmem gerekiyor."

"Mantıklı," diye yanıtladı Alex. "Çok geçmeden görüşürüz ama?"

Henry'nin dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Kesinlikle. Daha aday fotoğrafların çekilecek, Noel kartlarını imzalayacaksın... Aa, acaba senin de Martha gibi kişisel bakım ürünü serisi çıkarmana izin verirler mi?"

"Yeter," diye homurdandı Alex ve Henry'yi kaburgalarından dürttü. "Anlaşılan, bu durum seni çok eğlendiriyor."

"Evet, hoşuma gidiyor," diye yanıtladı Henry. "Gerçeğe dönersek, durum oldukça ürkütücü ama biraz da tatlı. Bunu tek başıma yapacak olmam beni korkutuyor çünkü daha önce bu kadarını bile yapmama izin verilmedi."

"Evet," dedi Alex. "Seninle gurur duyuyorum."

"Iyy," dedi Henry düz bir Amerikan aksanıyla, sonra da güldü. Alex de dirseğiyle ona vurdu.

Kum rengi saçlarıyla pembe örtülerde yatan, uzun kirpikli, uzun bacaklı, mavi gözlü, zarif elli Henry, Alex'i tutup kendine çekti ve öptü, sonra da onu bileklerinden yatağa bastırdı. Henry hakkında sevdiği her şeyin tek bir ana sığması gibiydi bu; bir ana, bir gülüşe, bir ürpertiye, sırtının kendinden emin kıvrımlarına, fırtınanın tam merkezine...

O gün Henry, Londra'ya geri dönüyor, Alex de kampanya yolculuğuna tekrar başlıyordu. Artık bu ilişkiyi yürütmenin, herkesin gözü önünde birbirlerini sevmenin yolunu gerçekten bulmaları gerekiyordu. Alex her şeye hazır olduklarını düşündü.

neredeyse dört hafta sonra

"Su saçını yapayım aşkım, dur."

"*Anne.*"

"Pardon, utandırdım mı?" dedi gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş olan Catherine, bir yandan da Henry'nin kabarık saçlarını düzeltiyordu. "Resmî fotoğrafını bu inek yalamış gibi duran saçlarınla mı çektirmeyi düşünüyorsun? Sonra bana teşekkür edeceksin."

Özellikle üç ayrı mekânda (Kensington Bahçesi, havasız bir Buckingham Sarayı kütüphanesi, Hampton Court Sarayı'nın avlusu) gezdikleri ve en sonunda hepsinden vazgeçip halka kapatılmış Hyde Park'taki banklara geldikleri göz önünde bulundurulursa, kraliyet fotoğrafçısının gerçekten çok sabırlı olduğunu düşündü Alex.

("Sokakta gezen berduşlar gibi mi?" diye sormuştu Kraliçe Mary.

"Lütfen, sus anne," diye yanıtlamıştı Catherine de.)

Alex, Henry'yle artık resmî olarak "flört ettiği" için bu fotoğraflara ihtiyaçları vardı. Alex suratının Buckingham hediyelik eşya dükkânlarındaki çikolata paketlerine ve tangalara basılma olasılığı üzerinde çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. En azından suratı Henry'ninkinin yanında olacaktı.

Bu tarz planlı fotoğraf çekimlerinde her zaman psikolojik hesaplar olurdu. Beyaz Saray tasarımcıları, Alex'e günlük hayatında da tercih edeceği şeyler (kahverengi deri mokasen ayakkabılar, krem rengi ton-

larında slim fit kesim chino pantolon, Ralph Lauren marka yakası açık bir şambre gömlek) giydirmişti ama mevcut bağlamda kendinden emin, çapkın ve kesinlikle *Amerikalı* gibi görünüyordu. Henry, Burberry gömleğini koyu renkli kotunun içine sokmuş, kraliyet ekibinin Harrods'ta dört saat boyunca üzerinde tartıştıkları koyu mavi örgü hırkayı giymişti. Mükemmel, ağırbaşlı bir İngiliz entelektüeli ile bir akademisyen ve filantrop olarak geleceği parlak, âşık olduğu belli bir erkek arkadaş imajı yaratmak istiyorlardı. Hatta Alex'in oturduğu bankta yanına birkaç kitap bile koymuşlardı.

Alex, Henry'ye bakınca, annesinin bu kadar pimpiriklenmesine göz devirip homurdandığını gördü. Bu görüntünün gerçek, karmaşık ve dağınık Henry'yi ne kadar yansıttığını fark etmek onu gülümsetti. Bu gördüğü, en başarılı halkla ilişkiler operasyonunun bile yapabileceğinin ötesindeydi.

Yan yana oturup birbirlerine gülümsedikleri yüzlerce fotoğraf çektiler. Alex'in bir yanı, Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde, Hyde Park'ın ortasında oturup, mercek karşısında Henry'nin eli kendi dizi üzerinde dururken poz verebildiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu.

Alex eğilip Henry'nin kulağına, "Geçen senenin Alex'i bu anı görseydi..." dedi.

"Görseydi, 'Ah, Henry'ye mi âşığım? Ona sürekli salak salak davranmamın sebebi bu olmalı,' derdi," dedi Henry.

"Hey!" diye ciyakladı Alex, Henry ise kolunu Alex'in omzuna atıp kendi yaptığı şakaya ve Alex'in sinirlenmesine güldü. Alex de pes edip kahkahayı basınca, o günün kalanı için gereken ciddi hava bir anda yok oldu. Fotoğrafçı da çekimin bittiğini kabullenince sonunda serbest kaldılar.

Catherine'in günü çok doluydu. Artık çok daha fazla işle ilgilendiği için Londra'nın daha merkezî bir yerindeki bir kraliyet mülküne taşınmayı düşünüyordu; bunu planlamak için daha çay saati gelmeden girmesi gereken üç toplantısı vardı. Alex, onun gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu; yakında tahta geçmeye çalışacaktı. Henry'ye şimdilik bu düşüncesiyle ilgili bir şey söylememeyi tercih ediyordu ama Henry işlerin nasıl gelişeceğini merakla bekliyordu. Catherine,

Henry ve Alex'i öpüp onlarla vedalaştı ve Henry'nin özel güvenlik ekibiyle baş başa kaldılar.

Long Water yapay gölü kenarından kısa bir yürüyüş yapıp Kensington'a vardılar. Organizasyon ekibinin etrafta koşturup sahne kurmaya çalıştıkları alanda Bea'yle buluştular. Atkuyruğu yaptığı saçları ve yağmur botlarıyla bir yandan bahçede duran sandalyeleri bir oraya bir buraya sürüklüyor, bir yandan da telefonda *"cullen skink"* adında bir şey hakkında konuşuyordu. "Neden cullen skink isteyeyim ki? İstediysem de yirmi litre cullen skink'i nereme sokacağım?"

"'Cullen skink' de ne demek, Tanrı aşkına?" diye sordu Alex, Bea telefonu kapatınca.

"Tütsülenmiş mezgitli balık çorbası," diye yanıtladı Bea. "Katıldığın ilk kraliyet şovu nasıl geçti bakalım?"

"Fena değildi," dedi Alex gülümseyerek.

"Annem kendini *aştı* resmen," dedi Henry. "Bu sabah yazımı düzenlemeyi teklif etti. Beş yıllık yokluğunu tek seferde kapatmaya çalışıyor gibi. Çabasını takdir ediyorum da bu kadarı da biraz fazla gibi."

"Çabalıyor işte," dedi Bea. "Uzun süredir oyun dışıydı. Bırak ısınsın biraz."

Henry, "Biliyorum," deyip iç çekti ama bakışlarında öfke yoktu. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Eh bildiğin gibi işte," dedi Bea ve elindeki telefonu salladı. "Tartışmalı derneğimin gelecekteki bütün işlerimle kıyaslanacak ilk yolculuğu için hazırlıklar son hız devam ediyor ve hiç gergin değilim, tabii yerseniz. Ah Henry Vakfı-Beatrice Derneği olarak güçlerimizi birleştirseydik de stresimin bir kısmını sana aktarabilseydim keşke. Ayık kalmak için bu kadar kaynak toplama çabası sanırım beni yeniden içkiye sürükleyecek." Bea, Alex'in koluna vurdu. "Bak bu da ayyaş esprilerimden biri," dedi.

Henry ve Bea de en az anneleri kadar yoğun bir ekim ayı geçirdiler. Daha ayın ilk haftasında almaları gereken birçok karar vardı: E-postalarda Bea hakkında ortaya çıkan şeyleri görmezden mi geleceklerdi (hayır), Henry'yi askere gitmeye zorlayacaklar mıydı (uzun süre üzerinde düşündükten sonra, hayır) ve her şeyden öte, bütün bu

yaşananlar nasıl iyi bir şeye çevrilebilirdi? Çözümü Bea ve Henry beraber buldu: Kendi isimleriyle eş zamanlı hayırseverlik işleri yapacaklardı. Bea'nin derneği Birleşik Krallık'ın her yerindeki bağımlılıktan kurtulma programlarına destek olacak, Henry'nin vakfı ise LGBT haklarını gözetecekti.

Sağ taraflarında konumlandırılan sahnede ışık direkleri hızlıca kuruluyordu. Bea tam burada, bir grupla sahne alarak bileti sekiz bin euro olan, çeşitli ünlü misafirlerin de katıldığı bir konser verecekti. Tek başına düzenlediği ilk yardım toplama etkinliğiydi bu.

"Keşke kalıp şovu izleyebilseydim," dedi Alex.

Bea'nin yüzü sevinçle parladı. "Henry bütün hafta sonu Pezza'yla birlikte evrak imzalamakla o kadar meşguldü ki şarkılara çalışma şansı olmadı. Yoksa piyanisti gönderip onu şova dâhil ederdik."

"Ne imzası?" dedi Alex, tek kaşını kaldırarak.

Henry ablasına gergin bir bakış attı, "Bea..."

"Gençler için sığınma evleri," diye yanıtladı Bea.

"*Beatrice,*" diye tembihledi Henry. "*Sürpriz* yapmayı planlıyordum."

"Ah," dedi Bea ve hemen telefonuna gömüldü. "Tüh."

Alex, Henry'ye dönüp, "Ne oluyor ya?" diye sordu.

Henry iç çekti. "Pekâlâ. Duyurmadan, tabii sana da söylemeden önce gündemi değiştirmemek için seçimlerin bitmesini beklemeye karar vermiştik. Ama..." Henry ellerini cebine soktu, bir şeyden gurur duyduğu ama gizlemeye çalıştığı zamanlarda yapardı bunu, "annem ve ben vakfın sadece ulusal çapta ilerlememesi gerektiğine karar verdik, dünyanın dört bir yanında yapılacak işler var ve ben özellikle evsiz queer gençlerin barınma ihtiyaçları konusunda bazı çalışmalar yapmak istedim. Bu yüzden de Pez, Okonjo Vakfı'nın gençler için açtığı tüm sığınma evlerini vakfımız için tahsis etti." Topukları üzerinde hafifçe sıçradı, yüzünde kocaman bir tebessümü bastırmaya çalıştığının ifadesi vardı. "Şu an karşında dünya çapında haklarından mahrum edilmiş queer gençlerin barınma ihtiyacını çok yakında karşılayacak dört sığınma evinin gururlu sahibi var."

"Aman Tanrım, seni *yavşak*," dedi Alex neredeyse bağırarak, Henry'nin üzerine atlayıp ona kocaman sarıldı. "Bu harika! Seni *deliler* gibi seviyorum. *Aman Tanrım.*" Aniden geri çekildi. "Bir dakika, Tanrım, Brooklyn'deki için de mi geçerli bu? Evet, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Vakıf işlerinde bizzat kendin çalışmak istediğini söylememiş miydin?" diye sordu Alex, heyecanlı bir şekilde. "Kuruluştan sonraki süreçte *bizzat senin idare etmen* faydalı olmaz mı sence?"

"Alex," dedi Henry, "ben New York'a *taşınamam* ki."

Bea başını kaldırıp, "Nedenmiş?" dedi.

"Çünkü ben..." Henry ablasına, seraya ve Kensington'a işaret etti, "...*buranın* prensiyim!"

Bea ikna olmamış bir şekilde omuz silkti. "Ee? Oraya yerleşmene gerek yok ki. Serbest senenin bir ayını Moğolistan'da sığırlara bakarak geçirdin Henry. Olmamış şey değil."

Her şeye kuşkuyla yaklaşan Henry bir şey diyecekmiş gibi oldu birkaç kez, sonra da Alex'e dönüp, "Ama taşınsam bile seni şimdikinden daha sık görememiş olacağım, değil mi?" dedi. "Sen başkentte çalışıp siyasette yükseliyor olmayacak mısın?"

Alex, Henry'nin bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bütün bu yaşananlardan ve sonunda aylardır masasında bekleyen zarfı açıp geçerli bir LSAT puanı aldığını öğrendikten sonra her şey gitgide daha gerçek görünmeye başlamıştı.

Tam bu düşüncelerini Henry'yle paylaşacaktı ki arka taraftan birisi havalı aksanıyla, "Merhaba," dedi. Hepsi birden arkalarına döndüklerinde, Philip'in şık ve bakımlı bir halde yürüyerek onlara yaklaştığını gördüler.

Alex, yanında duran Henry'nin bir anda duruşunu dikleştirmesiyle oluşan küçük gerginliği anında hissetti. Philip yaklaşık iki hafta önce Kensington'a gelmiş, babalarının ölümünden beri sergilediği davranışlar, söylediği ağır sözler, kurduğu baskı ve üzerlerine gereğinden fazla düştüğü için Bea ve Henry'den özür dilemek istemişti. Açıkça söylemek gerekirse insanları memnun etmeye çalışan gergin birinden, konumunun baskısı ve kraliçenin manipülasyonlarıyla

kendini üstün gören tacizci bir dangalağa dönüştüğü için onlardan kendisini mazur görmelerini istiyordu. Henry telefonda Alex'e, "Büyükannemle araları bozuldu," demişti. "Ağzından çıkan herhangi bir şeye inanmamın tek sebebi bu."

Ancak yaşananları unutmak o kadar da kolay olmuyordu. Alex, Philip'in aptal suratını her gördüğünde ağzına bir tane patlatmak istiyordu ama söz konusu kendisinin değil, Henry'nin ailesiydi, o yüzden bu kararı vermek Alex'e düşmüyordu.

Bea, "Philip," dedi soğukkanlılıkla, "bu şerefi neye borçluyuz?"

"Buckingham'da bir görüşmeden çıktım şimdi," dedi Philip. Bunun ne anlama geldiğini hepsi biliyordu: Kraliçe'yle buluşmuştu çünkü hâlâ onunla görüşmek isteyen tek kişi Philip'ti. "Burada yardım edebileceğim bir şey var mı diye sormak istedim." Philip kendi cilalı ayakkabılarının yanında Bea'nin giydiği lastik çizmelere baktı. "Burada olman gerekmiyor biliyorsun değil mi? Angaryalarla uğraşacak bir sürü personel var," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Bea, prenses olduğunu belli eden kibirli bir tavırla. "İstediğim için yapıyorum."

"Peki," dedi Philip. "Tabii. Ee, şey, yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz, Philip."

"Tamamdır," deyip boğazını temizledi. "Henry, Alex. Çekimler güzel geçti mi?"

Henry, Philip'in bunu sormasına bariz bir şekilde şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. Alex, çenesini kapatmayı bilecek kadar siyasetçi içgüdüsüne sahipti.

"Evet," dedi Henry. "İyiydi. Biraz garipti ama bilirsin işte, saatlerce aynı yerde oturman gerekiyor falan..."

"Evet, hatırlıyorum," diye yanıtladı Philip. "Mazzy'yle ilk çekimimizi yaptığımızda, o hafta üniversiteden aptal arkadaşlarımdan biri bana zehirli meşeyle şaka yapmıştı, popomda çok fena bir kaşıntı vardı. Buckingham'ın ortasında pantolonumu yırtmayıp öylece oturmak zorunda olmak, hele ki fotoğrafta düzgün çıkmaya çalışmak

inanılmaz zordu. Mazzy beni öldürecek sanmıştım. Umarım sizinkiler daha güzel çıkar."

Kardeşleriyle arasını düzeltmeye çalıştığı apaçık belli olan Philip hafifçe güldü. Alex burnunu kaşıdı.

"Neyse, bol şans, Bea."

Ellerini cebine sokan Philip öylece uzaklaştı ve üçü de uzun mazı çitlerin arkasında kaybolana kadar onun yürüyüşünü izledi.

Bea iç çekti. "Cullen skink işini ona mı vermeliydim sence?"

"Henüz değil," dedi Henry. "Daha önünde altı ay var. Henüz bunu hak etmedi."

Mavi mi, gri mi? Gri mi, mavi mi?

Alex, iki masum blazer ceket arasında hiç bu kadar kararsız kalmamıştı.

"Bu çok saçma," dedi Nora. "İkisi de çok sıradan."

"Lütfen, sadece seçmeme yardım et," dedi Alex. Şifonyerin üzerinde oturan Nora'nın eleştirel bakışlarını görmezden gelen Alex, iki elinde iki askı tutuyordu. Ertesi akşam çekilecek fotoğraflar, yani seçim gecesinin fotoğrafları kazansalar da kaybetseler de ömür boyu peşini bırakmayacaktı.

"Alex, cidden. İkisinden de nefret ettim. Harika bir şeye ihtiyacın var. Bu senin *jübilen* olabilir."

"Tamam, dur bir..."

"Evet, tamam, haklısın, eğer öngörüler doğruysa, sorun yaşamayacağız," dedi Nora sıçrayıp şifonyerden inerek. "O zaman risk almayı seven bir moda ikonu olarak, kariyerinde neden özellikle bu anın üzerine bu kadar büyük oynadığını benimle konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedi Alex. Askıları ona doğru salladı. "Mavi mi, gri mi?"

"Tamam, o zaman," dedi Nora, Alex'i pek umursamayarak. "Ben söylerim o halde. Endişelisin."

Alex gözlerini devirdi. "Tabii ki endişeliyim Nora, başkanlık seçimi var ve beni doğuran kişi Amerikan Başkanı."

"Tekrar dene."

Nora, Alex'e *o* bakışı atıyordu ve o bakışın anlamı *zırvalamayı bırak da sadede gel* demekti. Alex uzunca iç çekti.

"Tamam söylüyorum," dedi. "Texas'a dönmek konusunda endişeliyim."

İki ceketi de yatağın üstüne attı. *Kahretsin.*

"Texas'ın beni oğlu gibi görmesi durumunun hep şartlı olduğunu hissettim." Ensesini kaşıyarak odada volta atmaya başladı. "Yarı Meksikalı, tam Demokrat olmamla ilgili yani. Orada beni sevmeyen ve onları temsil etmemi istemeyen kalabalık bir grup var. Şimdi bir de biseksüel olduğumu ilan etmem ve erkek arkadaşımın olması eklendi. Avrupalı bir prensle yaşanan *eşcinsel seks skandalının* merkezindeyim. Kısacası durumdan artık hiç emin değilim."

Alex, Texas'a bayılıyordu hatta *inanıyordu.* Ama Texas'ın onu sevip sevmediğinden emin değildi.

Odanın ta diğer ucuna kadar yürümüştü ki onu izlemekte olan Nora, başını yan yatırdı.

"Yani... şunu mu demek istiyorsun? Kimliğini duyurduktan sonra evine ilk kez döneceksin ve giyeceğin şeyin abartılı olmasından çekiniyorsun çünkü Texas *heteroseksüellik* konusunda hassas?"

"Aşağı yukarı."

Nora artık Alex'e çözülmesi güç bir problemmiş gibi bakıyordu. "Texas'ta senin adına yaptığımız anketlere baktın mı hiç? Eylülden sonra yani."

Alex yutkundu.

"Ah, hayır." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Düşüncesi bile... geriyor beni. Hep gidip bakmak istiyorum ama bir şey beni engelliyor."

Nora'nın yüzü hemen yumuşadı ama Alex'in daha fazla üzerine gitmedi, biraz mesafe verdi. "Alex. Bana sorabilirdin. Sonuçlar... kötü değil."

Alex dudağını ısırarak, "Değil mi?" diye sordu.

"Alex, Texas'taki kitlemizin görüşleri eylül ayından beri senin hakkında hiç değişmedi. Değiştiyse de seni daha çok seviyorlar artık. Kararsız seçmenlerin çoğu da Richards, Texaslı bir çocuğun peşine düştüğü için oldukça kızgın. Gerçekten, sorun yok."

Oh.

Alex titreyen bir nefes verip elini saçlarından geçirdi. Odanın içinde kapıdan uzağa yürümeye başladı, tam o anda da bu yaklaşımının bir çeşit "savaş ya da kaç" içgüdüsü olduğunu fark etti.

"Tamam."

Kendini yatağın üstüne bıraktı.

Nora da gidip yavaşça onun yanına oturdu. Alex, Nora'ya baktığında, yüzünde zihnini okuyormuş gibi yaptığı zamanlardaki bakışı gördü.

"Dinle. Duygusal ve düşünceli iletişimde pek iyi olmadığımı biliyorsun ama June burada olmadığı için şansımı deneyeceğim," deyip konuşmasına devam etti. "Bunun Texas'la ilgili olduğunu düşünmüyorum. Çok yakın zamanda çok büyük bir travma yaşadın, şimdi de normalde sevdiğin ve yapmak istediğin şekilde davranmaktan ya da konuşmaktan korkuyorsun çünkü zaten ilgi odağıyken daha fazla dikkat çekmek istemiyorsun."

Alex az daha gülecekti.

Nora bazen tıpkı Henry gibiydi. İkisi de detayları bir kenara bırakıp doğrudan ortadaki sorunun merkezine inebiliyordu. Tek fark Henry kalbini, Nora ise gerçekleri kullanıyordu. Alex'i kendine getirmek için bazen bu ikisinin dengesi gerekiyordu.

"Ha, evet. Sanırım. Etkisi vardır tabii," diyerek katıldı Alex. "Siyasette herhangi bir kariyer istiyorsam imajımı düzeltmeye başlamam gerektiğini biliyorum ama bir yandan da içimde bazı soru işaretleri var: *Sahiden mi? Şimdi mi? Neden?* Ama bu soruların olması çok saçma! Bütün hayatım boyunca gelecekte olmak istediğim kişinin hayaline dayanmıştım. Bütün plan... mezuniyet, kampanya, personel, Meclis. Her şey buydu. Direkt siyasetin merkezine atılacaktım. Bunu

yapabilen, bunu isteyen insan olacaktım. Ama şimdi şu an olduğum kişi... o insan değil."

Nora omzuyla Alex'in omzunu dürttü. "Bu insanı seviyor musun peki?"

Alex düşünmeye başladı. Bu insan kesinlikle farklıydı, hatta biraz daha karanlıktı. Daha nevrotik, daha dürüst, daha zeki ve daha yürekliydi. Kendini işe sürekli tamamen adamış olmak istemeyen ama uğruna savaşacak çok daha fazla şeyi olan birisiydi.

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "Evet, seviyorum."

"Harika," diye cevapladı Nora, Alex ona baktığında yüzünün güldüğünü gördü. "Ben de. Sen Alex'sin. Bütün bu saçmalıkların arasında olman gereken tek şey de bu." Nora, Alex'in yüzünü iki eliyle yakalayıp yanaklarından sıkarak bastırdı, Alex homurdandı ama engel olmadı. "Peki, o zaman. Ne bileyim, böyle yedek plan falan yapmak ister misin? Ya da istatistik öngörülerde bulunmamı?"

"Aslında," dedi Alex hafif boğuk bir şekilde çünkü Nora hâlâ yüzünü bırakmamıştı, "sana bu yaz gizlice LSAT sınavlarına girdiğimden bahsetmiş miydim?"

"Oo! Oo... *hukuk fakültesi,*" dedi Nora. Bunu o kadar normal bir şekilde söylemişti ki Alex, Henry'yle öpüştüklerini öğrendiğinde Nora'nın verdiği tepkiyi hatırladı: *Seni bir güzel düzmesini istemiyor muydun zaten?* Alex'in farkında olmadan yürüdüğü iki yolun sonu da Nora için oldukça barizdi. Alex'in yüzünü bırakıp heyecanla ellerini tuttu. "*İşte* bu Alex. Evet! Ben de yüksek lisans başvurularına başlamak üzereyim, beraber yapabiliriz!"

"Öyle mi?" dedi Alex. "Başarabileceğimi düşünüyor musun?"

"Alex, evet. Alex." Nora artık yatağın kenarına inmiş, yerde dizlerinin üstünde duruyor, heyecanla yerinde sıçrıyordu. "Alex bu dâhiyane bir fikir! Tamam, bak şimdi. Sen hukuk fakültesine gidiyorsun, ben yüksek lisansa başlıyorum, June da bir kuşağın sesi olan Rebecca Traister-Roxane Gay karışımı bir konuşmacı-yazar oluyor, ben de dünyayı kurtaran bir veri bilimcisi oluyorum, sen de..."

"...ayrımcı yasalara karşı olan ve haklarından mahrum edilenler uğrunda savaşan Kaptan Amerikavari bir misyona sahip sağlam bir insan hakları avukatı..."

"...ve Henry ile sen dünyanın en çok sevilen jeopolitik çifti oluyorsunuz..."

"...ve Rafael Luna'nın yaşına geldiğim zaman da..."

"...millet sen Senatör ol diye yalvarıyor olacak," deyip nefessiz bir şekilde son noktayı koydu Nora. "Harika, yani evet, planlanandan çok daha yavaş ama olsun."

"Aynen," dedi Alex yutkunup. "Kulağa güzel geliyor."

Bulmuştu işte. Aylardır bu spesifik hayalin peşini bırakmanın ucunda dolanıyordu, bırakmaktan da çok korkuyordu ama buldukları bu kurtuluş mükemmeldi. Sırtından dağ gibi bir yük kalkmıştı.

June'un söylediklerini hatırlayıp gözlerini kırpıştırdı ve gülmeden edemedi. "Kendimi boşu boşuna sıkıntıya sokuyormuşum."

Nora, cümledeki *June tınısını* tanıyan bir ifade takındı. "Bazen gereğinden fazla hırslanıyorsun. June burada olsaydı, acele etmezsen kazandığın vakti geçirmenin en iyi yolunu bulabileceğini söylerdi. Ama burada olan benim, o yüzden diyorum ki: Laf dalaşında, politika konusunda ve insanlara liderlik ve öncülük etmekte çok *iyisin*. O kadar zekisin ki bazen insan ağzına bir tane patlatmak istiyor. Bunların hepsi zamanla güçlenecek beceriler. Yani çok başarılı olacaksın."

Nora bir anda ayağa fırlayıp gardırobun içine atladı. Alex askıların sağa sola çekildiğini duyabiliyordu. "En önemlisi ise," diye devam etti Nora, "bir şeyin ikonu oldun ki bu çok önemli bir olay."

Nora elinde bir askıyla dışarı adım attı, Alex'in daha önce dışarıda hiç giymediği bir ceketi elinde tutuyordu. Alex'e fahiş bir fiyata internetten zorla aldırdığı ceketti bu. New York'ta beraber bir otele gidip, magazincileri gece seviştiklerine inandırdıkları ancak odada West Wing izledikleri gece Alex bu ceketi giymişti. Gece mavisi renginde, *Gucci* marka bir bomber ceketti bu, belinde ve manşetlerinde kırmızı, beyaz ve mavi şeritler vardı.

"Biraz fazla olduğunu biliyorum ama..." ceketi, Alex'in göğsünde tutup ona verdi, "sen insanlara umut veriyorsun. O yüzden çıkıp Alex olman gerekiyor."

Alex ceketi alıp üzerinde denedi. Aynaya baktığında mükemmel olduğunu gördü.

Odasının önündeki koridordan gelen bir çığlıkla içinde oldukları an birdenbire sona erdi. Nora ve Alex anında kapıya koştular.

Karşılarında, bir elinde telefonunu tutarak Alex'in yatak odasına dalmak üzere olan June vardı, kendisiyle beraber omuzlarına düşen saçları aşağı yukarı zıplıyordu. Gazete ziyaretlerinin birinden geliyordu belli ki çünkü diğer elinde bir sürü magazin dergisi vardı ama hepsini bir anda yere atıverdi.

"Kitap anlaşmasını kaptım!" diye bağırdı elindeki telefonu yüzlerine savurarak. "E-postalarıma bakıyordum ve... anı yazısı... *Lanet anlaşmayı kaptım!*"

Alex ve Nora da çığlık atmaya başlayıp, kocaman altı kollu bir kucaklamada buluştular. Sesler çıkarıyor, tezahürat ediyor, sıçrarken birbirlerinin ayaklarına basıyorlardı ama bu o an kimsenin umurunda değildi. Sonunda ayakkabılarını fırlatıp kendilerini yatakta buldular. Nora, Bea'yi görüntülü aradı, o da odalardan birinde Pez ile Henry'yi buldu ve bu haberi hep beraber kutladılar. Cash'in zamanında çete dediği grup böylece tamamlanmıştı. Bütün bu olayların sonunda medyada kendi isimlerini de kazanmışlardı: Süper Altılı. Alex'in bu isme hiç itirazı yoktu.

Birkaç saat sonra Nora, Alex'in yatak başlığına yaslandığı yerde, June ise uzanıp başını Nora'nın kucağına koyduğu yerde uyuyakaldı. Alex sessizce odasındaki banyoya gidip dişlerini fırçaladı. Yanlarına dönerken kaygan bir şeye bastı, az daha düşüyordu. Baktığında, bastığı şeyin June'un getirdiği *HELLO! US* dergisi olduğunu gördü. Kapaktaki en büyük resim, Henry'yle beraber yaptıkları fotoğraf çekimindekilerden biriydi.

Fotoğraf, poz verdikleri fotoğraflardan biri değildi. Çekildiğini fark bile etmediği ve yayımlanacağını kesinlikle düşünmediği fotoğraflardan bir tanesiydi. *Fotoğrafçının hakkını vermem gerekirdi*, diye düşündü Alex. Kapaktaki fotoğraf tam Henry'nin espri yapıp ikisinin de güldükleri, doğal, gerçek bir andı. Henry kolunu Alex'in omzuna atmış, Alex de onun elini tutabilmek için kendi elini kaldırmıştı, ikisinin de gözleri o an birbirinden başkasını görmüyordu.

Fotoğrafta, Henry'nin Alex'e bakışı şefkatli ve apaçık sevgi doluydu. Bu sahneyi üçüncü kişi olarak görmek Alex için doğrudan güneşe bakmaya çalışmak gibiydi, neredeyse gözlerini kaçırmak istiyordu. Henry'ye bir keresinde Kuzey Yıldızı demişti. Oysa Henry çok ama çok daha parlaktı.

Brooklyn'i ve Henry'nin orada açmayı düşündüğü gençler için sığınma evini düşündü. Annesi, New York Üniversitesi'nin Hukuk bölümünden birilerini tanıyor olmalıydı.

Dişlerini fırçaladıktan sonra yatağına geçti. Ertesi gün ya kazanacak ya da kaybedeceklerdi. Bir yıl hatta altı ay önceki Alex o gece asla uyuyamazdı. Ama artık farklı biriydi. Magazin dergisinin kapağındaki soylu sevgilisiyle beraber gülebilen, önündeki yılların uzun olduğunu ve kendine vakit ayırması gerektiğini kabul edebilen biriydi. Yeni şeyler deniyordu.

June'un dizlerine bir yastık dayayıp, ayaklarını Nora'nın bacaklarına doğru uzattı ve uykuya daldı.

Alex, alt dudağını ısırdı ve yerdeki linolyum döşemeleri topuğuyla ezdi. Elindeki oy pusulasına baktı.

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ BAŞKANI
ve BAŞKAN YARDIMCISI

BİRİNİ SEÇİNİZ

Makineye zincirlenmiş kalemi aldığında kalp atışını yirmilik dişlerinde bile hissedebiliyordu. Sonra da seçimini yaptı: *CLAREMONT, ELLEN* ve *HOLLERAN, MICHAEL.*

İçindeki sistemin hırıltıları arasında kimin oy verdiğini bilemeyen makineden, verdiği oyun onaylandığına dair bir ses çıktı. Alex, milyonlarca kişiden herhangi biriydi, kimseninkinden daha değerli veya değersiz olmayan oyu işlenmişti. Tek yaptığı bir düğmeye basmaktı.

Seçim gecesini memleketlerinde geçirmeleri bir riskti. Teknik olarak, görevdeki ABD Başkanı'nın, toplantısını başkentte yapamayacağına dair bir *kural* yoktu ama gelenek, memleketlerinde olmalarıydı.

2016 acı tatlı bir seneydi. Austin mavi hatta masmaviydi ve Ellen, Travis County'yi %76'lık bir oranla kazanmıştı ama etrafa saçılmış şampanya mantarları ve atılmış havai fişekler, Ellen'ın zafer konuşmasını yapmayı beklediği eyaleti kaybetmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ancak önceki seçimde kazanması bile beklenmeyen Lometa'nın Ufak İhtimali, yeni seçim sonuçlarını kendi memleketinde beklemek istemişti.

Geçen sene büyük bir ilerleme kaydedilmişti. Alex'in klasöründe takip ettiği birkaç dava kazanılmış, genç seçmenlere yönelik oy verme çağrıları yapılmış ve Houston'da konferanslar düzenlenmişti. Bunlar da anket sonuçlarına olumlu yansımıştı. Alex, yaşadığı bütün bu magazin kâbusundan sonra kafasını dağıtabileceği bir şeylere ihtiyaç duyuyordu. O yüzden de kendini Texas görevlilerinin mesai saatleri dışında düzenledikleri bir komiteye adamış, bu komiteyle beraber Skype üzerinden planlamalar yaparak bütün Texas'ta seçim günü için bir servis aracı hizmeti organize etmeye çalışmıştı. 2020 yılında, uzun yıllar sonra ilk kez Texas, başkanlık yarışının en çekişmeli geçeceği eyalet olacaktı.

Geçen seçimde alabildiğince uzanan Zilker Parkı'nda olduğunu hatırlıyordu, ufukta da Austin'in şehir silueti vardı. Alex, hiçbir detayı unutmamıştı.

İlk defa özel dikim takım elbise giymiş on sekiz yaşında bir gençti, ailesiyle beraber sonuçları izleyebilmek için bir otele götürülmüştü. Bir yandan da otelin önündeki kalabalık büyüdükçe büyüyordu. 270 rakamını açıkladıklarında, Alex koridor boyunca kollarını açıp koşmuştu. Bu onun anıymış gibi hissetmişti çünkü olay annesi ve ailesiyle ilgiliydi ama Zahra'nın maskarasının yüzünden aktığını görünce, bir yandan da olayın kendisiyle hiç ilgisi olmadığını fark etmişti.

Zilker'daki tepenin kenarına kurulmuş sahnenin yanında, muhtemelen 1965'te seçme ve seçilme hakkını kazanmak için Meclis'e yürümüş olan kadınlar ve hayatlarında hiç beyaz erkek başkanları olmamış gencecik kızlarla göz göze gelmişti. Hepsi de ilk

kadın Amerikan Başkanı'na bakıyordu. Sonra Alex, dönüp sağında duran June'a ve solunda duran Nora'ya bakmış ve onları sahneye itmişti. Sahne ışıklarında kendi yerini almadan önce onların öne çıkmasını istemişti.

Alex, Palmer Etkinlik Merkezi'ne geldiğinde ayakkabılarının topuklarını sanki bir limuzinin arka koltuğundan değil de çok daha yüksek bir irtifadan inmiş gibi çimenlere bastı.

Hemen arkasından araçtan inen Nora telefonunda bir şeylere bakarken, "Henüz sonuçların tahmin edilmesi için çok erken," dedi. Üzerinde derin dekolteli siyah bir tulum vardı ve oldukça şık topuklular giymişti. "Hatta bayağı erken ama Illinois'nin bizde olduğundan emin gibiyim."

"Güzel, tahminler de bu yöndeydi," dedi Alex. "Şu ana kadar hedeften sapmadık."

"O kadar da emin değilim," dedi Nora. "Pennsylvania'nın gidişatı pek hoşuma gitmedi."

"Selam," dedi June. Özenle seçilmiş J. Crew marka beyaz dantelli bir elbise giyiyordu ve elbisesinin çekici komşu kızı havası vardı. Saçları ise örülü bir şekilde omzunun birine iniyordu. "İkiniz hemen çalışmaya başlamadan önce en azından bir kokteyl içsek olmuyor mu? Mojito varmış diye duydum."

"Tabii, tabii," diye yanıtladı Nora ama hâlâ kaşları çatık bir şekilde telefonuna bakıyordu.

Sikkafalı Prens Hazretleri

30 Kas 2020, 18.37

Sikkafalı Prens Hazretleri:

Pilot, görüşle ilgili biraz sorun yaşadığımızı söylüyor. Rota değiştirip başka bir yere inebilirmişiz.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Dallas'a iniyoruz. Orası size uzak mı?? Amerika coğrafyası hakkında gram bilgim yok

Sikkafalı Prens Hazretleri

Shaan şimdi uzak olduğumuzu söyledi. Birazdan iniyoruz. Hava koşulları düzeldiği an tekrar kalkışa geçeceğiz.

Sikkafalı Prens Hazretleri

Üzgünüm, çok özür dilerim. Sizin orada durumlar nasıl?

Bok gibi.

Lütfen olabildiğince hızlı gelin. Stresten ölmek üzereyim.

Oliver Westbrook @BillsBillsBills

Başkan'ın ailesine yaptıklarından (ve bir de bu hafta çıkan cinsel taciz dedikodularından) sonra hâlâ Richards'ı destekleyen Cumhuriyetçiler, yarın sabah Protestan Tanrı'larının karşısına çıkacaklarını unutmasınlar.

19.32 - 3 Kas 2020

538 politics @538politics

Sistemlerimiz Michigan, Ohio ve Pennsylvania eyaletlerinden %70 veya daha fazla dereceyle mavi oy çıkacağını tahmin etmişti ancak gelen son bilgilere göre fark, kesin duyuru yapılamayacak kadar az. Evet, bizim de kafamız karıştı.

20.04 - 3 Kas 2020

The New York Times @nytimes

#2020Seçimleri son haber: Başkan Claremont için ağır geçen birkaç telefon görüşmesi sonrası Richards tarafında oylar 178'e yükselirken, Claremont'un 113'le geride kaldığı doğrulandı.

21.15 - 3 Kas 2020

Küçük gösteri salonu yalnızca VIP'lere (kampanya personeli, aile fertleri, dostlar ve milletvekilleri) özel olmak üzere ayrılmıştı. Etkinlik merkezinin diğer tarafındaysa CLAREMONT 2020 pankartlarını tutan ve HAYDİ TARİH YAZALIM! tişörtünden tişörtleri giymiş büyük kalabalık etraftaki diğer tepelerin yamaçlarına kadar uzanıyordu. Ortamda parti havası olması gerekiyordu.

Alex çok stres yapmamaya çalışıyordu. Başkanlık seçimlerinin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Küçük bir çocukken onun Super Bowl'u buydu. Salondaki televizyonun önüne oturur, gece boyunca eyaletleri kırmızıya ve maviye boyardı. On yaşında, normal yatma saatinden daha uzun oturmasına izin verilen bu gecelerin birinde Obama'nın McCain'i yenmesini izlemişti. Babasının o akşamki ifadesini hatırlamaya çalışarak bu seçimde de onu izliyordu.

O zamanlar havada başka bir atmosfer vardı. Şimdiyse olay tamamen kişiseldi.

Üstelik yarışı kaybediyorlardı.

Yan kapıların birinden Leo'nun girdiğini görmek gayet normal bir şeydi. Aynı içgüdüyle June da oturduğu yerden kalktı, hep beraber odanın sessiz bir köşesinde buluştular. Leo'nun elinde telefonu vardı.

"Annen seninle konuşmak istiyor," dedi Leo, Alex hiç düşünmeden elini uzatıyordu ki Leo onu durdurdu. "Yok, pardon Alex, seninle değil. June'la."

June gözlerini kırpıştırdı, "Ha," dedi. İleri adım atıp saçlarını kulağının arkasına aldı. "Anne?"

Küçük hoparlörden annelerinin sesi geldi: "June." Ellen, arenada geçici olarak ofis haline getirdikleri toplantı odalarından birindeydi, yanında da en yakın çalışanları vardı. "Bebeğim, buraya gelmen lazım."

"Tamam anne," diye yanıtladı June sakin bir tonla. "Ne oldu?"

"Sadece... şey... bu konuşmayı yeniden düzenlerken yardımına ihtiyacım olacak," uzun bir sessizlik oldu. "Şey... çekilme durumu olursa diye."

June'un yüzündeki ifade çok kısa bir an için silindi, sonra da aniden inanılmaz bir *öfkeyle* doldu.

"Hayır," deyip doğrudan telefonun mikrofonuna konuşabilmek için Leo'nun kolunu tutup kendine çekti. "Hayır, bunu yapmayacağım çünkü kaybetmeyeceksin. Duydun mu beni? Kaybetmiyorsun. *Hepimiz, bir arada*, bütün bu lanet şeyi dört sene daha yapacağız. Sana da asla *çekilme konuşması falan* yazmayacağım!"

Tekrar bir sessizlik oldu. Alex, üst kattaki küçük Durum Odası'ndaki annesinin taktığı gözlüğüyle, çantasındaki topuklularla önündeki ekrana bakıp ümitle çabaladığını ve dua ettiğini gözünde canlandırabiliyordu. *Başkan annesi.*

"Tamam," dedi Ellen düz bir sesle. "Tamam. Alex. Sahneye çıkıp kalabalığa bir şeyler söyleyebilir misin?"

"Evet, evet, tabii anne," deyip boğazını temizledi Alex. İkinci kez konuştuğunda sesi annesininki kadar güçlü çıkmıştı: "Tabii ki."

Üçüncü kez sessizlik oldu. "Tanrım, ikinizi de çok seviyorum," dedi Ellen.

Leo gidince yerine hızlıca Zahra geldi. Şık kırmızı elbisesi ve yanından ayırmadığı kahve termosunu görmek Alex için bütün gecenin en rahatlatıcı olayı olmuştu. Parmağındaki yüzükten yansıyan ışık ona Shaan'ı hatırlatınca, *Henry bir an önce gelebilse*, diye içinden geçirdi.

"Yüzünü düzelt," dedi Zahra, bir yandan Alex'in yakasını düzeltip, onları ana alana götürürken. Sahnenin hemen arkasına gelmişlerdi. "Büyük tebessüm, yüksek enerji, özgüven."

Alex çaresizce June'a dönüp, "Ne diyeceğim?" dedi.

"Çok kısa konuşacaksın zaten, önceden konuşma hazırlayacak vaktimiz yok," dedi ablası. "Sen bir lidersin, Alex. Çık ve kalabalığa öncülük et. Yaparsın."

Aman Tanrım.

Özgüven. Tekrar ceketinin bileklerine baktı; kırmızı, beyaz ve mavi. Nora ceketi ona uzatırken şöyle demişti: *Alex ol.*

Alex Claremont nasıl tarif edilebilirdi ki? Amerika'da iki milyon

çocuğa yalnız olmadıklarını hatırlatan iki kelime. İleri Seviye Amerikan Tarihi yazılı özel bir ceket. Beyaz Saray pencerelerinden düşmek üzere olan gevşek cam paneller. Bir şeyi çok fazla istediği için mahvetmek ve buna rağmen ayağa kalkıp tekrar denemek. Prens değil. Belki, daha büyük bir şey.

"Zahra," dedi Alex, "Texas'tan haber var mı?"

"Hayır," dedi. "Sonuçlar hâlâ çok yakınmış."

"*Hâlâ mı?*"

Zahra'nın yüzündeki gülümseme neyi kastettiğini anladığını gösteriyordu. "*Hâlâ.*"

Sahneye çıktığında spot ışıkları neredeyse kör edecek kadar parlaktı ama Alex bir şey biliyordu. Kalbinde, derinlerde. Texas hâlâ belirsizliğini koruyordu.

"Herkese merhaba," dedi kalabalığa. Eli mikrofonu iyice sıkıyordu ama en azından titremiyordu. "Ben Alex, ABD Başkanı'nın oğlu." Memleketlerindeki kalabalık, deliler gibi haykırmaya başladı. Alex sırıttı, bunu bütün inancıyla söylemişti bunu. Biraz sonra söyleyeceği şeyi söylerken kendisi de tamamen inanmak istiyordu.

"Saçma olan ne biliyor musunuz? Tam şu an, Anderson Cooper CNN'de Texas'ta oyların netlik kazanamayacak kadar çekişmeli gittiğini söylüyor. *Netlik kazanamayacak kadar çekişmeli.* Benim bir tarih ineği olduğumu bilmeyenleriniz vardır. Texas'ta başkanlık yarışı en son ne zaman bu kadar çekişmeli geçmişti biliyor musunuz? 1976 yılında. 1976'da mavi çıktık. Watergate sonrası Jimmy Carter'dı o zaman. Oylarımızın yüzde elli birini zar zor alabilmişti. Gerald Ford'u yenip başkan olmasını sağlamıştık.

"Şimdi, burada duruyor ve düşünüyorum... Güvenilir, çalışkan, dürüst güneyli bir Demokrat, karşısında da yolsuzluk, art niyet ve nefret var. Tabii artık kendilerine yalan söylenmesinden bıkmış koca bir eyalet dolusu dürüst insanlar!"

Kalabalık bu son cümleden sonra tamamen çıldırdı, Alex neredeyse gülecekti. Sesini yükseltti ve bütün tezahüratların, alkışların, yere vurulan ayakların sesini bastırdı. "Bana biraz tanıdık geldi. Peki, ne düşünüyorsun, Texas? *¿Se repetirá la historia?* Tarihi bu akşam tekerrür ettirecek miyiz?"

Yükselen tezahürat cevap niteliğindeydi. Alex de herkesle beraber bağırdı ve yükselen seslerle sahneden indi. Bu tezahüratların kalbine sarıldığını ve bütün gece çekilen kanının coşkuyla geri dolmasını sağladığını hissetti. Sahne arkasına adım attığı anda, sırtına bir el dokundu. Henry'nin tanıdık kokusu ve varlığı sonunda Alex'in alanında hayat bulmuştu.

"*Harikaydı*," dedi Henry gülümseyerek. *Nihayet* gelebilmişti. Lacivert takımı ve yakından bakınca küçük sarı gül desenli olduğu göze çarpan kravatıyla muhteşem görünüyordu.

"Kravatın..."

"Ah, evet," dedi Henry. "Texas'ın sarı gülü, değil mi? Böyle bir şey olduğunu okumuştum. Belki şans getirir diye düşündüm."

İşte böylece, Alex ona tekrar âşık olmuştu. Kravatı eline bir kere dolayıp, Henry'yi kendine çekti ve hiç durmaları gerekmiyormuş gibi öptü. Bir yandan da gülerek durmaları gerekmediğini hatırladı.

Kim olduğu hakkında konuşacak olursa, bu konuşmayı geçen sene yapmış olmayı dilerdi. Böylece Henry'ye kendini donmuş çalılıkların arasına atmak zorundaymış gibi hissettirmez ve Henry, ona hayatının en önemli öpücüğünü verirken öylece boş boş durmazdı. Tıpkı şimdiki gibi olur, iki eliyle Henry'nin yüzünü tutar ve istekle, doyasıya öpüşürlerdi. Ona, "İstediğin her şeyi alabilirsin, bunlara sahip olmayı hak ediyorsun," derdi.

Alex geri çekilip, "Geç kaldınız Prens Hazretleri," dedi.

Henry güldü. "Aslında görünüşe bakılırsa tam da yükseliş anına yetişmişim."

Henry, Alex sahnedeyken açıklanan sonuçlardan bahsediyordu. VIP alanında herkes ayağa kalkmış, ekranlarda Anderson Cooper ve Wolf Blitzer ikilisinin sonuçları açıklamasını izliyordu. *Virginia: Claremont. Colorado: Claremont. Michigan: Claremont. Pennsylvania: Claremont.* Oy farkı neredeyse kapanmıştı, geriye sadece Batı Yakası kalıyordu.

Shaan da onlarlaydı; Luna, Amy ve Cash'le beraber Zahra'nın yanında, odanın bir köşesinde toplanmışlardı. Bu gruptaki kişilerin kaç

tane ulusa diz çöktürebileceğini düşünmek Alex'in başını döndürüyordu. Henry'nin elini tutup onu tüm bu karmaşanın içine sürükledi.

Büyülü atmosfer yavaş yavaş etkisini göstermeye başladı: Henry'nin kravatı, seslerdeki iyimser tını, kirişlerin arasındaki ağlardan kaçan birkaç konfeti parçasının Nora'nın saçlarına dolanması ve sonra...

Asıl telaş 22.30'da geldi: Richards Iowa'yı kapmıştı, Utah ve Montana da ondaydı ama Batı Yakası, California'dan gelen 55 oyla Richards'ı büyük bir bozguna uğrattı. "Kahramanlarım benim!" diye havalara uçtu Oscar tezahüratlarla birlikte. Luna'yla birbirlerine kocaman bir beşlik çakmalarına kimse şaşırmadı çünkü onlar Batı Yakası *Bastardos*'uydu.

Gece yarısı çattığında artık öne geçmişlerdi. Henüz daha düzlüğe çıkamamışlardı ama sonunda ortamda parti havası esmeye başlamıştı. Bir oraya bir buraya içecekler gidiyor, sesler yükseliyordu, ayrımın diğer tarafındaki kalabalık da enerji doluydu. Ses sisteminde yükselen Gloria Estefan'ın sesi artık kulak tırmalayıcı değil, hoş geliyordu. Odanın karşısında Henry, June'la beraberdi. Eliyle June'un saçını işaret etti, June da arkasını dönüp, endişe krizlerinin birinde açılan örgüsünü Henry'nin düzeltmesine izin verdi.

Alex, en sevdiği iki kişiyi izlemekle o kadar meşguldü ki yürüdüğü yolda önünde duran kişiye bodoslama çarpana dek onu fark edemedi. Alex az daha içeceklerini döküp, ikisini de büfe masasında bekleyen kutlama pastasının üzerine devirecekti.

"Tanrım, pardon," dedi Alex aceleyle birkaç peçete kapıp.

"Bir pahalı pastayı daha devirirsen," dedi aşırı tanıdık, Güney aksanlı, hafif viskili bir ses, "annen seni evlatlıktan reddedecek."

Alex döndüğünde karşısında Liam'ı gördü. Hiç değişmemişti. Uzun boylu, geniş omuzlu, tatlı suratlı ve dağınıktı.

Spesifik bir erkek tarzından hoşlandığını bu kadar uzun süre fark etmediği için kendi kendine sinir oldu.

"Aman Tanrım, gelmişsin!"

"Tabii ki geldim," dedi Liam gülümseyerek. Yanında, onun gibi gülümseyen bir adam daha vardı. "Yani gelmezsem Gizli Servis beni apartmanımdan apar topar alacak gibi geldi."

Alex güldü. "Başkanlık beni o kadar da değiştirmedi. Parti planlamak hâlâ uzmanlık alanıma giriyor."

"Hiç şaşırmadım."

İkisi de güldü. Onu görebileceği tüm geceler arasında bu gece görmek, aralarındaki soğukluğu gidermek ve ailesi dışında biriyle olmak Alex'e çok iyi gelmişti.

İfşa olayından bir hafta sonra Liam, ona mesaj atmıştı: *1. Keşke o zamanlar bu kadar gerzek götlekler olmasaydık da birbirimize bazı konularda yardım edebilseydik. 2. Bil diye söylüyorum, sağcı haber sitelerinden birinden bir haberci dün beni arayıp geçmişimizi sordu. Siktirip gitmesini söyledim ama bilmek istersin diye söylüyorum.*

Yani tabii ki Liam da özel davetiyeyle aralarına katılmıştı.

"Dinle, ben," diye başladı Alex, "sana teşekkür etmek istedim..."

Liam, "Etme," deyip sözünü kesti. "Cidden. Tamam mı? Sorun yok, iyiyiz. Hep iyi olacağız." Eliyle boş vermesini söyleyen bir hareket yapıp yanındaki tatlı, kara gözlü çocuğu dürttü. "Neyse, bu erkek arkadaşım Spencer."

Alex kendini tanıttı. Spencer'ın tokalaşması güçlüydü, belli ki o da çiftlikte büyümüştü. "Seninle tanıştığıma çok sevindim."

"Onur duydum," dedi Spencer içten bir şekilde. "Annem Ellen Claremont, Meclis'e girmeye çalışırken onun kampanyası için çalışmıştı, yani uzun zamandır tanışıyor gibiyiz. Annen oy verdiğim ilk başkan."

"Tamam Spence, sakin ol," dedi Liam ve kolunu omzuna attı. Alex'in içi gururla doldu; Spencer'ın ailesi Claremont için gönüllü çalıştıysa Liam'ınkilerden çok daha açık görüşlü olmalıydı. "Bu çocuk dördüncü sınıfta akvaryum gezisinden dönerken otobüste altına sıçmıştı; o kadar da büyütülecek biri değil."

"Pislik herif, *son kez* söylüyorum bak," diye homurdandı Alex, "o sıçan Adam Villanueva'ydı, ben değil!"

"Ben ne gördüğümü biliyorum," dedi Liam.

Alex tam ağzını açmış karşı çıkacaktı ki biri adıyla seslendi, BuzzFeed için fotoğraf çekimi ya da röportaj içindi muhtemelen. "Hay...

Liam, şimdi gitmem lazım ama konuşmamız gereken çok şey var. Bu hafta sonu takılabilir miyiz? Hadi, lütfen! Takılalım, takılalım!"

Alex bunları söylerken çoktan geri geri yürümeye başlamıştı bile. Liam da bu sırada gözlerini, *işte bu yüzden artık seninle konuşmuyorum,* ifadesiyle değil de yaramaz bir çocuk gibi Alex'ten kaçırıyordu. Röportaj çok kısa sürmüş, hatta Alex tam konuşurken, Anderson Cooper *Açlık Oyunları*'ndan fırlama bir yakışıklılıkla ekranlarda belirince bir anda kesilmişti. Florida'dan gelecek sonuçların hazır olduğunu duyuruyordu.

"Hadi ama sizi arka bahçe atış poligoncusu şerefsizler," diye mırıldanıyordu Zahra, Alex grubun yanına geldiğinde.

"Az önce *arka bahçe atış poligoncusu* mu dedi?" diye sordu Henry, Alex'in kulağına doğru eğilerek. "Bir insan gerçekten böyle bir şey yapabiliyor mu?"

"Amerika hakkında öğrenmen gereken gerçekten çok fazla şey var, mijo," dedi Oscar, kaba olmayan bir tavırla.

Ekran kıpkırmızı parladı ve sonuç açıklandı: *RICHARDS.* Hep bir ağızdan acıyla inlediler.

June, heyecanı gözlerinden okunur bir şekilde yanlarına yaklaşıp, "Nora, durum ne?" diye sordu. "Benim uzmanlığım kelimeler üzerine."

"Tamam," dedi Nora, "bu noktada sadece 270'i geçmemiz gerekiyor ya da Richards'ın 270'i geçmesini imkânsız hale getirmemiz gerekiyo..."

June, sabırsızlıkla onun sözünü kesti, "Evet, seçmen kurulunun nasıl işlediğini biliyorum..."

"Sen sordun!"

"Her şeyi başa al demedim ki!"

"Böyle kızınca çok seksi oluyorsun."

"*Odaklanabilir* miyiz acaba?" dedi Alex.

"Tamam," dedi Nora. Ellerini silkeledi. "Peki, şu an 270'i Texas'ı alarak geçebiliriz ya da *hem* Nevada'yı *hem de* Alaska'yı almamız ge-

rekiyor. Richards'ın bu üçünü de alması lazım. Yani kimse henüz yarışın dışında değil."

"Yani Texas'ı almak *zorunda* mıyız?"

"Nevada onların olmazsa hayır," dedi Nora, "ki hiçbir zaman bu saatte oranın sonucunu açıklamazlar."

Anderson Cooper son dakika haberiyle tekrar ekranlarda yerini aldığında Nora cümlesini ucu ucuna bitirebilmişti. Alex, gelecekte Anderson Cooper'la ilgili stres halüsinasyonları görmenin nasıl olacağını kısa bir an için düşündü. *NEVADA: RICHARDS.*

"*Benimle dalga mı geçiyorsun?*"

"Yani artık kazanan..."

"Texas'ı alan," dedi Alex, "başkanlığı kazanır."

Uzun bir sessizlik oldu. "Çok gerildim. Gidip oy kabinlerinin oradaki soğuk pizzadan yiyeceğim," dedi June ve hızlıca ortadan kayboldu.

Saat 00.30'u bulduğunda işlerin bu noktaya geldiğine kimse inanamıyordu.

Texas sonuçlarının açıklanması tarihte hiç bu kadar uzun sürmemişti. Başka herhangi bir eyalet olsaydı Richards muhtemelen şimdiye dek çoktan yarıştan çekilirdi.

Luna volta atıyordu. Alex'in babası ceketine kadar terlemişti. June bir hafta boyunca pizza kokacaktı. Zahra telefonda birinin telesekreterine bağırıyordu. Kapattığında kız kardeşinin bebeği için iyi bir kreş bulmakta sıkıntı yaşadığını ve stres atabilmesi için bu sorumluluğu Zahra'ya aktardığını söyledi. Ellen ise aç bir dişi aslan gibi her şeyi sinsi sinsi izliyordu.

İşte tam o anda June, elini Alex'in tanıdığı bir kızın (beyni, ona kızın June'un üniversiteden ev arkadaşı olduğunu hatırlattı) omzuna atmış bir şekilde yanlarına geldi. Kızın, üstünde gönüllü oy saymanlarının giydiği tişörtlerden vardı ve yüzünde güller açıyordu.

"Bir herkes..." dedi June nefes nefese, "Molly şimdi... tam şimdi geldi... Sen söyle artık!"

"Sizin kazandığınızı düşünüyoruz," dedi.

Nora elinden telefonunu düşürdü. Ellen neredeyse Nora'nın üzerinden atlayıp kızın kolunu yakaladı. "Düşünüyor musunuz, biliyor musunuz?"

"Yani emin gibiyi..."

"Ne kadar emin?"

"Az önce Harris County'den on bin oy daha sayıldı..."

"Aman Tanrım..."

"Durun! *Bak bak...*"

Projektörün ekranı yine aydınlanmıştı. Sonunda vakit gelmişti. *Anderson Cooper, seni yakışıklı pezevenk.*

Texas beş saniye daha gri kaldı, sonra da mükemmel, belirgin bir şekilde, hatta LBJ Gölü gibi *masmavi* parlamaya başladı.

Claremont'a otuz sekiz oy daha eklenmişti ve böylece 301 oya yükselmişti. *Başkan seçilmişti.*

"*Dört sene daha!*" diye bağırdı Alex'in annesi. Alex, onun yıllardır bu kadar yüksek sesle bağırdığını duymamıştı.

Odanın diğer tarafından, arenanın etrafındaki tepelerden, sokaklardan ve şehirden, ülkenin kendisinden ve belki de Londra'daki birkaç uykulu dosttan, tezahüratlar önce küçük bir uğultu gibi yükseldi, sonra gümbürdedi ve en sonunda da bir fırtına gibi patladı.

Alex'in yanında duran gözleri yaşlı Henry, Alex'in suratını iki eliyle tutup bir filmin son sahnesiymiş gibi öptü, sonra da sevinç çığlığı atarak Alex'i ailesine gönderdi.

Tavandaki ağların açılmasıyla her yere balonlar yağdı. Alex önce babasının göğsüne delicesine atladı, sonra da ağlamaktan mahvolmuş June'u kucakladı, en sonunda da bir şekilde daha da *fena* haldeki Leo'ya sarıldı. Nora, yüzleri kocaman gülümseyen ve avazları çıktığında bağıran iki ebeveyni arasında sıkışmıştı, Luna da mafya babasıymış da dolarları atıyormuş gibi her yere Claremont seçim kampanyası broşürlerinden saçıyordu. Cash'in sandalyelerin birine çıkıp dans ettiğini ve ağırlık sınırlarını zorlamakta olduğunu

gördü, hemen yanında da Amy, FaceTime yaptığı telefonunu etrafa sallıyor karısına her şeyi göstermeye çalışıyordu. Zahra ve Shaan ise CLAREMONT/HOLLERAN 2020 bahçe tabelalarından bir yığının hemen yanında vahşice öpüşüyordu. WASP tipli Hunter başka bir çalışanı omuzlarına almıştı, Liam ve Spencer ise Claremontların şerefine kadeh kaldırıyorlardı. Yüzlerce kampanya çalışanı ve gönüllü ağlıyor ve hep bir ağızdan çığlıklar atıyordu. Başardılar. *Başardılar.* Lometa'nın Ufak İhtimali başarmış ve Texas maviye bürünmüştü.

Kalabalık, Alex'i tekrar Henry'nin kollarına itti ve yaşanan onca şeye rağmen (e-postalar, mesajlar, yollarda geçen aylar, gizli buluşmalar ve arzu dolu geceler) başarmışlardı. İki azılı düşman birbirine en kötü zamanda âşık olmuşlardı ama başarmışlardı. Alex, Henry'ye başaracaklarını söylemişti, hatta bunun sözünü vermişti. Henry'nin yüzünü kaplayan gülümsemesini gördüğünde Alex, o anı tümüyle yakalamaya çalışıp, ölümsüzleştirmek için çırpınan kalbinin duracağını sandı.

Nefes nefese kalan Henry, "Sana bir şey söylemem gerek," dedi Alex bir adım uzaklaşınca. "Brooklyn'den ev aldım."

Alex'in ağzı açık kaldı. "Bunu yapmış *olamazsın!*"

"Yaptım."

Kısacık bir saniyeliğine de olsa gelecekteki hayatından bir kesit Alex'in gözlerinin önüne geldi. Yeni dönem başlamış, kazanılacak bir seçim kalmamıştı. Alex'in programı dersleriyle doluydu ve Brooklyn sabahının gri ışığında yanındaki yastıkta yatan Henry ona gülümsüyordu. Bu hayal, göğsünün derinliklerine düştü ve içindeki umut, bütün vücudunu sardı. Etrafındaki herkesin ağlıyor olması ne büyük bir şanstı.

"Tamam millet," dediğini duydu Zahra'nın bütün sevinci, adrenalini ve kulaklarında atan nabzının sesi arasından. Maskarası akmış, ruju çenesine kadar bulaşmıştı. Alex, Zahra'nın hemen yanında Richards'ın çekilme ilanını parmağıyla bir kulağını kapatarak dinlemeye çalışan annesini gördü. "On beş dakikaya zafer konuşması. Herkes yerine, hadi bakalım!"

Alex kendini kalabalığın arasında sahnenin yakınlarında bir kenara iteklenirken buldu, perdenin hemen arkasındaydı. Önce sahneye

annesi çıktı, sonra Leo, ardından sırayla Mike ve karısı, Nora ve ebeveynleri, en sonda da June ve babası çıktı. Alex hemen arkalarından uzun adımlarla sahneye çıktı ve spot ışıklarının beyazlığına doğru el sallamaya ve kalabalığa doğru karışık dillerde bir şeyler bağırmaya başladı. Kendini o kadar kaptırmıştı ki ilk başta Henry'nin yanında olmadığını fark etmedi bile. Arkasını dönüp onun hemen kenarda beklediğini gördü, her zamanki gibi birinin mutlu anını elinden almaktan çekiniyordu.

Bu artık kabul edilemezdi. O aileden sayılırdı. Gazete manşetlerinin, yağlıboya tabloların, Meclis Kütüphanesi sayfalarının, her şeyin bir parçasıydı artık. Hemen yanlarındaydı ve artık *onlardan* biriydi. Lanet olası sonsuzluğa kadar.

"Hadi!" diye bağırdı Alex eliyle onu çağırarak, Henry panik olmak için kendine yalnızca bir saniye ayırdı ve sonra da ceketini iliklleyip çenesini kaldırdı ve sahneye çıktı. Işık saçarak Alex'in yanındaki yerini alınca Alex bir koluyla ona sarıldı, diğer koluyla da ablasını kucakladı. June'un diğer tarafındaysa Nora vardı.

Sonra da Başkan Ellen Claremont kürsüye yaklaştı.

ALINTI: BAŞKAN ELLEN CLAREMONT'UN AUSTIN, TEXAS'TAKİ ZAFER KONUŞMASI; 3 KASIM 2020

Dört yıl önce 2016'da ulus olarak uçurumun kenarında duruyorduk. Bizi nefret, öfke ve önyargıların kucağına itmek ve ayrımcılığın ülkemizin ruhuna işlemiş korlarını harlamak isteyenler vardı. Onlarla karşı karşıya gelip, "Hayır, kabul etmiyoruz," dediniz.

Bunun yerine dört yıl boyunca sizi gelişime götüren, umudun ve değişimin mirasını taşıyan, ayakkabılarının altı Texas tozu olmuş bir aileye ve bir kadına oy verdiniz ve bu akşam, bunu tekrar yaptınız. Beni seçtiniz. Size naçizane teşekkürlerimi sunuyorum.

Aileme gelince... Ailem de size teşekkür ediyor. Göçmen

çocuklarından, beklentileri veya bütün suçlamaları hiçe sayarak sevgi duyan kişilerden oluşan, doğru olandan asla sapmayacak kadınlardan, Amerika'nın geleceğini temsil eden tarih örgülerinden oluşan ailem. Benim ailem. Sizin Başkan'ınızın Ailesi. Önümüzdeki dört sene ve sonraki seneler boyunca bizimle gurur duymanız için elimizden gelen her şeyi yapmaya kararlıyız.

Alex, Henry'nin elini kapıp, "Beni takip et," dediğinde konfetinin ikinci turu hâlâ yağıyordu.

Herkes kutlamalar ve röportajlarla o kadar meşguldü ki onların arka kapıdan tüydüğünü fark eden olmadı. Alex, Liam ve Spencer'ın bisikletlerini ödünç alabilmek için onlara altılı bira sözü verdi. Henry hiç soru sormadan bisikletin kilidini kaldırıp erkek arkadaşının peşinden gitti ve gecenin karanlığında kayboldular.

Austin, Alex'e farklı geliyordu ama aslında hiç değişmemişti. Onun için Austin, kablosuz telefonun yanındaki kâsede duran mezuniyet gecesinden kalmış kurumuş çiçeklerdi, okul çıkışında çocuklara ders verdiği binanın eskimiş tuğlalarıydı, Barton Creek Greenbelt'te tanımadığı birinden kaptığı biraydı, Hint inciri meyvesi ve cold brew kahve çeşitleriydi. Austen, ona garip bir sabitlik hissi veriyordu; hayatı boyunca kalbine saplanmış ve onu dünyaya geri çeken kancanın olduğu yerdi burası.

Belki de değişen *kendisiydi.*

Şehir merkezine giden köprüyü geçip, Lavaca bölgesiyle kesişen gri alanlara geldiler. Barlar annesinin adını haykıran, kendi yüzünü tişörtlerindeki baskılarda taşıyan ve Texas bayrağı, Amerika bayrağı, Meksika bayrağı ve gurur bayrağı sallayan insanlarla dolup taşıyordu. Sokaklarda müzik yankılanıyor, en yüksek ses belediye binasından geliyordu. Biri ön merdivenlere çıkmış, hoparlör kurmuş ve Starship'in "Nothing's Gonna Stop Us Now" parçasını çalıyordu. Gökyüzünde bir yerde, dolgun bulutların önünde havai fişekler vardı.

Alex pedallara basmayı bırakıp kendisi küçük bir çocukken annesinin her gün işe gittiği Meclis binasının Rönesans uyanışı tema-

lı mimarisinin ön yüzünden süzülerek geçti. Başkenttekinden daha yüksekti bu bina, ne de olsa Texas'ta her şey daha büyük olur derlerdi.

Pemberton Tepesi'ne çıkmak yirmi dakika sürdü. Alex, İngiltere Prensi'ni alıp onu Eski Batı Austin'deki bir mahallenin yüksek kaldırımlarına çıkardı ve bisikletini bahçede nereye bırakabileceğini gösterdi. Dönen tekerin jant tellerinin gölgesi çimenlere düşürüyordu. Pahalı ayakkabılarının deri topuklarının, Westover üzerindeki eski evin çatlamış ön merdivenlerinde çıkardığı ses kendi botlarının çıkardığından daha garip değildi. Bu, tam eve dönüş gibi hissettiriyordu.

Bir adım geri atıp Henry'nin her şeyi (sarı duvar kaplamalarını, büyük pencereleri, kaldırımdaki el izlerini) incelemesini izledi. Alex yirmi yaşından beri bu eve girmemişti. Eve göz kulak olmak, soğukta borularla ilgilenmek, suları akıtmak gibi işlerle ilgilenmesi için eski bir aile dostlarına para veriyorlardı. Bu evi geride bırakmak onlara acı veriyordu. Evin içinde hiçbir şey değişmemişti, sadece eşyalar kutulara koyulmuştu.

Oldukları yerde havai fişekler yoktu, müzik de duyulmuyordu, konfeti de yağmıyordu, etraflarında yalnızca televizyonlarını kapatıp uykuya geçmiş ailelerin evleri vardı. Alex'in büyüdüğü, Henry'nin dergideki fotoğrafını gördüğü ve bir şeyleri başlatan o kıvılcımı hissettiği eve beraber gelmişlerdi.

"Hey," dedi Alex. Henry, sokak lambalarından yansıyan ışığın gümüşi parıltılar yarattığı gözlerini ona çevirdi. "Biz *kazandık*."

Henry'nin dudaklarında bir tebessüm belirdi ve Alex'in elini tuttu. "Evet. Biz kazandık."

Alex elini göğsünden gömleğinin içine sokup parmak uçlarıyla zinciri buldu, yavaşça çekip çıkardı. Üzerinde hem anahtar hem de yüzük vardı.

Kışın habercisi olan bulutların altında Alex, zafer kazanmış bir edayla kapının kilidini açtı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın fikri aklıma 2016'nın başlarında I-10 otobanından çıkış yolundayken geldi ve sonunda nasıl bir hal alacağını hayal bile edemezdim. *2016*'nın *kendisinin* bile nasıl geçeceğini hayal edemezdim. Çok fena. Kasım'ı takip eden aylarda bu kitabı yazmaktan vazgeçmiştim. Kitabın ciddiyetten uzak bir şekilde sunduğu paralel evren gerçeklikten bir kaçış olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştüğünde açıkçası biraz çekinmiştim. Bu görevi yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Yapabilirim diye umdum.

Siz bu kitabı okuyup bitirdiğinizde yapmak istediğim ve başarmış olduğumu umduğum şey sizler için bir mutluluk ve umut kaynağı olmaktı.

Bir çok kişinin yardımı olmadan bunu kesinlikle başaramazdım. Harika temsilcim Sara Megibow'a bu delice yolculukta bana şöförlük yaptığı için teşekkür ederim. Bu işe başlarken benim hissettiklerimin yarısını bile hissedecek birisi olsa yeterli diye düşünürken sen bu eseri en az benim kadar sahiplendin. Bu kitabın ihtiyacı olan kahraman, ve benim her zaman arkamda duran güvencem olduğun için teşekkür ederim. Editörüm, bu kitap için savaş vermiş ve insanlar için ne anlama geleceğini hep görebilmiş Texas kızı Vicki Lane. Bütün gayretinle, ringin kenarında elinde su şişesiyle bekleyen kişi olduğun için teşekkür ederim. Sen ve St. Martin's Griffindeki bütün ekip hayallerimi gerçekleştirmemi sağladınız.

Teşekkürlerimin devamı: Bana, karşılığını asla ödeyemeyeceğim şeyler öğreten, ve olmasaydı bugün yazarlığımın yarısında bile olamayacağım Elizabeth Freeburg. Bütün bu kitabın doğumunda

bana yardımcı olan ve bu karakterleri en az benim kadar seven ilk kişi Lena Barsky. Bana en çok inanan, edebiyat sherpa'm, ve olmasaydı işe hiç başlayamayacağım Sasha Smith. Hayallerimin beta okuyucusu, bu kitap 40.000 kelime daha da uzunken bile okuyup seven Shanicka Anderson. Bu hikâyeyi çözmeye çalışırken Taco Bell'de yanımda oturan ve aklımdan geçenleri sürekli bilmek isteyen Lauren Heffker. Bir numaralı hayranım ve siyaset ilhamım, özellikle etkilemek istediğim okuyucum Leah Romero. Bu kitabı özen ve sevgiyle okuyup, yorumlarını esirgemeyen Tiffany Martinez. Uykusuz gecelerine rağmen bu kitabın çıktığı CJSR. FoCo'daki ailem, yeni evim.

Herhangi bir insanın hak ettiğinden çok daha fazlasını benim için yapan ailem: Bir kitap yazdığımı sizlere söylediğimde neye giriştiğime dair hiçbir fikriniz yoktu ama yine de beni desteklediniz. Beni olduğum gibi sevdiğiniz için teşekkür ederim. Çılgın bebeğiniz olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İlk masal anlatıcım babam, bunu asla unutmadığımı bildiğini biliyorum. Beni de buna inandırdığın için teşekkürler. Evren kadar büyük, bulutların üstünde ve ebediyen. Bu kitap şu ana kadar çıkarttığım en iyi eserim oldu.

WhiteHouseMuseum.org, Online Kraliyet Koleksiyonu, Rictor Norton'ın My Dear Boy'u, V&A'ın oldukça yardımcı websitesi ve sayılamayacak kadar farklı kaynak bu kitabı yazmama olanak sağladı. Özellikle Norveç'in benim için çok ayrı bir yeri var çünkü 110.000 kelimelik ilk taslağımı orada çıkarmayı başardım.

Bu kitabı almış ve ait olacak bir yer arayan her insan, umarım bir kaç sayfalığına bile olsa bu kitapta kendinize bir yer bulmuşsunuzdur. Sevildiğinizi bilin. Bunu sizler için yazdım.

Savaşmaya, tarih yazmaya ve birbirinizi kollamaya devam edin.

Sevgilerimle.

Red, White & Royal Blue Playlist

Van Horn . . . . . Saint Model
Something to Talk About . . . . . Bonnie Raitt
Cool for the Summer . . . . . Demi Lovato
Don't Stop Me Now . . . . . Queen
Do I Wanna Know? . . . . . Arctic Monkeys
Foolish Thing . . . . . Darren Criss
Unkiss Me . . . . . Maroon 5
History . . . . . One Direction
Your Song . . . . . John Lennon
Boys in the Street . . . . . A Great Big World
Can't Sleep Love . . . . . Pentatonix
London Boy . . . . . Taylor Swift

